

Giới thiệu Bá Nữ Khiêm Quân

Truyện Bá Nữ Khiêm Quân kể về một người thanh niên suốt ngày cứ bám theo cô ta không rời một bước, lúc nào cũng kè kè theo đuôi tôi. Dù tôi làm đủ mọi cách để cắt đuôi như trùm mắt khiến cậu ta sợ mà bỏ đi, nói những câu nhục mạ, làm những chuyện khiến cậu ta phải sợ thậm chí còn hăm dọa là sẽ đánh vỡ đầu chảy máu nhưng cậu ta vẫn không hề sợ một chút nào, một con người thật lì lợm.

Tôi thầm nghĩ, mình có điểm gì mà phải khiến cậu ta chú ý và yêu quý mình như vậy. Có những lúc tôi giả vờ vô tâm coi cậu ta như một người vô hình không nhìn thấy gì hết. Tôi nghĩ tình yêu mà hèn yếu tôi sao phải là sự căm thù không muốn gò bó lại có đấm máu mẹ trong này, mà không phải là sự ngọt ngào như những cặp yêu đương khác.

Hãy xem tôi đối xử với cậu ấy như thế nào khi một người chửi không biết nghe, đánh cũng không sợ suốt ngày lúi thủi theo đuôi vào túi nhế.

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mày tránh ra đi

Trần Hiểu Quân vừa mới ra đời, cha của cô ở ngoài phòng sinh bệnh viện đã lo lắng bồi hồi thật lâu, sau khi nghe được tiếng khóc ni non đầu tiên lúc mới ra đời của cô, ông có cảm giác đây nhất định là một tiểu tử mập mạp, cho nên, khi bác sĩ ôm Trần Hiểu Quân vừa mới sinh hạ đi ra ngoài, ông liền kích động chạy lên trước ngăn cản người hộ lý hỏi: “Vợ cùng con của tôi sức khỏe như thế nào?”

Người hộ lý nhìn ông một cách quái dị, thế nhưng tình huống như thế này đã thấy nhiều cũng không lấy gì làm lạ: “Vợ ông sinh khó mất máu quá nhiều, nhưng không có gì nguy hiểm, thân thể của bà hiện tại rất suy yếu, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt, tuyệt đối không để mắc phải loại bệnh gì cả. Con gái của ông rất khỏe mạnh.” Hộ sĩ “tránh nặng tìm nhẹ” chỉ dùng một câu khái quát nói về đứa con của ông ta.

Ba Trần nghe thấy từ “con gái” liền chuyển sang trạng thái thộn ra, hộ lý lắc đầu, xem ra tâm tình ông ta rõ là không muốn có con gái rồi, liền trực tiếp ôm Trần Hiểu Quân đến phòng cho trẻ mới sinh.

Thất vọng là điều không thể tránh khỏi, nhưng cho dù là con gái thì cũng là con của mình mà, quan niệm của ba Trần cũng không cổ hủ phong kiến đến mức kỳ thị con gái vì mấy chuyện vặt vãnh. Cho nên trong lúc Trần Hiểu Quân sau khi sinh cùng mẫu thân nằm viện, ba Trần vẫn là một ngày ba lần tới bệnh viện đều đặn chăm sóc thân thể suy yếu của vợ hiền, vừa chăm lo cho bé gái nặng 8 cân mới ra đời. (1 cân của Trung Quốc = 0.5 kg)

Dĩ nhiên, sở dĩ ông biết con gái mình nặng như vậy hoàn toàn là vì lần đầu tiên bế Trần Hiểu Quân, Ba Trần đã phải mệt nhọc vô cùng, cho nên khi ở trước mặt hộ lý đã không cần thận oán trách một câu “Nặng như vậy sao là con gái được chứ?” Kết quả có thể dễ dàng đoán ra, người hộ lý liếc nhìn ông, vẻ mặt không khách khí nói: “Con gái của ông vừa mới sinh đã được tám cân, ông chắc hẳn phải rất tự hào về vợ con của mình.”

Ba Trần sẽ không oán trách một câu nào trước mặt vợ hiền, từ đó cũng không bao giờ oán trách có con gái nữa. Nhưng vì muốn đền bù sự thất vọng trong lòng, ông định đặt tên cho con gái mình bằng đúng cái tên đã chuẩn bị từ trước – Trần Ngạn Quân, nhưng lại lo lắng vợ mình sẽ suy nghĩ nhiều nên đành biến đổi cái tên này một chút, giống như tên của con gái nhưng đã được nam hoá – “Trần Hiểu Quân”.

Một tháng sau Trần Hiểu Quân cùng mẹ xuất viện, lúc này cô đã mười hai cân rồi, quả thực là một em bé bụ bẫm, mập mạp trắng trắng mềm mềm, càng lớn lên nụ cười ha hả kia càng thêm phần đáng yêu: kể lúc đã trưởng thành sau này, đồng nghiệp thân thích của cô vẫn rất hâm mộ nụ cười ấy. Cũng chính điều đó đã giúp giữ được thăng bằng trong lòng Ba Trần, con gái thì có sao, cô con gái ngoan này thật không tồi.

Nhưng mấy năm sau, Ba Trần rất cực khổ, không những phải chăm sóc vợ mà còn phải nuôi dưỡng cưu mang bé Trần Hiểu Quân. Nhưng thực bất hạnh thay, mẹ của Trần Hiểu Quân cũng không vì Ba Trần cực khổ chăm sóc mà khôi phục sức khỏe. Trần mẹ là một người phụ nữ dịu dàng hào phóng, mặc dù bà rất thích Trần Hiểu Quân, nhưng lòng lại luôn áy náy đối với Ba Trần vì không sinh được một đứa con trai theo ý ông. Ba Trần là cán bộ nhà nước, chỉ được cho phép sinh một đứa bé, mặc dù như vậy, dù đã khó khăn lắm mới giữ được bào thai đầu tiên, nhưng bà vẫn rất muốn thực hiện nguyện vọng của Ba Trần. Nhưng thân thể Trần mẹ sau khi sinh vẫn rất suy yếu, bà đã từng lên lên đã hỏi bác sĩ, nhưng bác sĩ lại nói rằng thể trạng của bà quá suy yếu không thích hợp để mang thai. Biết được kết quả này xong tâm tình Trần mẫu bắt đầu uất ức, cộng thêm khi Trần Hiểu Quân mới ra đời lại rất khó sinh, cho dù Ba Trần có chăm sóc tỉ mỉ nhưng thân thể của bà vẫn không thấy khá hơn, ngược lại càng ngày càng kém, cuối cùng năm Mãn Di, bà đã qua đời khi Trần Hiểu Quân mới 5 tuổi.

Đối với cái chết của Trần mẫu, Ba Trần vô cùng khổ sở, hai người lưỡng tình tương duyệt (toàn tâm toàn ý) kết hôn cùng nhau, gần nhau cũng chỉ được mấy năm ngắn ngủi, ông rất hối hận tại sao mình không giành nhiều thời gian, sức lực và tâm tư quan tâm chăm sóc thân thể bệnh yếu của thê tử hơn, vì vậy một khoảng thời gian dài sau khi Trần mẫu đã chết, Ba Trần ngày nào cũng mượn rượu tiêu sầu.

Trần Hiểu Quân 5 tuổi lúc ấy còn chưa hiểu chuyện, chỉ biết là mẹ bị bệnh, ốm yếu, ba lúc nào cũng chăm sóc, ở bên mẹ, vốn không hề quản xem cô đi đâu làm cái gì. Từ năm Trần Hiểu Quân 3 tuổi đi nhà trẻ, ba mẹ cô ít khi ở nhà, vì thiếu thốn tình cảm gia đình cho nên sau khi mẹ mất, tình cảm Trần Hiểu Quân cũng không khác sâu thêm cái gì, vẫn vui chơi cười đùa với các bạn thân ở nhà trẻ như thường, mãi đến khi mẹ cô đã mất được một tháng, cô mới dần dần phát hiện có cái gì đó không giống với lúc trước.

Trước khi mẹ qua đời, mặc dù cha mẹ không thể nào lo lắng cho cô, nhưng về đến nhà là có thể luôn thấy bọn họ, vậy mà trong khoảng thời gian gần đây, đã qua chừng mấy ngày nhưng cô cũng chưa gặp được ba và mẹ, ngược lại chỉ có một người xa lạ đến, tự nhận là người giúp việc – sau này Trần Hiểu Quân gọi cô ấy là dì. Sau này Trần Hiểu Quân mới biết rằng mẹ mình sẽ không trở về được nữa, ba cũng thường phải đi công tác xa nên ít khi ở nhà. Hiểu được điểm này, Trần Hiểu Quân không có thay đổi gì lớn, chẳng qua là khi ở trường học ngày càng thêm hoạt bát, luôn lôi kéo bạn bè, có khi còn cậy mình cao lớn, rủ những đứa bạn lớn tuổi hơn đi trêu chọc những bạn bé nhỏ. Ở nhà thì lại không nói nhiều lắm, việc cô làm nhiều nhất là vẩy bắt dì, dì đến đâu là cô theo ra chỗ đó. Nếu như dì không có ở đây thì cô lại có thời gian rảnh rỗi, nhàm chán bắt chước đi học quét nhà, rửa chén, lau bàn, quét sân, giặt quần áo, nấu cơm, những chuyện này Trần Hiểu Quân chưa đầy một năm đã học xong. Sở dĩ nói cô đã học xong được cũng bởi vì Ba Trần vừa trở về nhà đã thấy con gái đang cặm cùi nấu cơm, mới phát hiện ra đã tầm một tháng ông chưa nói chuyện với Trần Hiểu Quân...

Ba Trần tâm tình phức tạp tiến đến ôm lấy cô con gái nhỏ. Trần Hiểu Quân bất ngờ ngược lên, cười nói với ông: “Ba à, một mình con vẫn có thể làm tốt.”

Ba Trần không định ngừng động tác, bế Trần Hiểu Quân ra phòng khách không để cô nấu cơm nữa. Ông yên lặng làm cơm tối, nhìn phòng bếp sạch sẽ... Nhìn con mình ở phòng khách, khoảng cách không lồ ấy mơ hồ làm hiện lên ý nghĩ này trong đôi mắt ông. Ba Trần cảm thấy ông chẳng nhưng có lỗi với vợ mình, còn bỏ rơi cô con gái bé nhỏ đáng thương.

Sau này Ba Trần không giống như trước lúc nào cũng chỉ biết làm việc nữa, ông trở nên giống với cha mẹ những đứa trẻ khác, mỗi ngày đều đưa đón Trần Hiểu Quân đi học và tan học, trong nhà không hề thay đổi, vẫn chỉ có hai cha con bọn họ, Ba Trần cương quyết không lấy vợ hai.

Không lâu sau, Trần Hiểu Quân dần dần thân thiết với Ba Trần hơn, thường xuyên kể lại những chuyện ở nhà trẻ cho ông nghe, thí dụ như hôm nay thầy giáo phê bình những người nào, người nào cao hơn cô, người nào không cao bằng cô, người nào đánh nhau với người nào, người nào đá dẫm lúc ngủ trưa, người nào chọc cho cô tức giận, cô chơi cùng với ai và chơi cái gì... Ừ ừ, thỉnh thoảng chỉ cần nhớ ra được gì là cô lại hướng Ba Trần “hỏi báo”. Ba Trần dĩ nhiên không hiểu được vì sao con gái mình mỗi ngày đều có nhiều kinh nghiệm sống như vậy, chỉ cần cô không giống ông, cuộc sống mỗi ngày trôi qua vui vẻ không có phiền não là được rồi. Có khi Ba Trần nghe được điều gì thú vị, liền khen ngợi cô hai ba câu.

Ba Trần cứ như vậy sủng ái Trần Hiểu Quân một cách vô hình, để cô tự do trưởng thành, cho đến khi một lần Ba Trần đi nhà trẻ đón Trần Hiểu Quân, ngoài ý muốn gặp cô đang đánh nhau với một bé trai không lớn hơn cô là mấy, ông mới biết được từ thầy giáo và bạn bè của Trần Hiểu Quân rằng: tính cách của cô có thể dùng một chữ để khái quát – “Hòa”. Mặc dù Ba Trần cũng cảm thấy khó hiểu vì sao con gái mình lại nóng tính như vậy, nhưng nếu thầy giáo không nói cô học hành không tốt hay gây họa gì, thì ông cũng không để ý. Thật ra thì trong lòng Ba Trần vẫn rất thích Trần Hiểu Quân như vậy, mặc dù là con gái, nhưng lớn lên từ về ngoài thì phong cách cư xử đều giống y hệt con trai, như vậy cũng tốt, vì Hiểu Quân mất mẹ từ nhỏ nên nếu cô có thể kiên cường mạnh mẽ như con trai thì càng tốt.

Hiện giờ Ba Trần rất vui mừng vì con gái của mình có thể lớn lên không có kị chút nào như vậy, thế nhưng đây cũng chỉ là tạm thời, sau này còn có thể tiếp tục vui vẻ như vậy được nữa hay không, điều này không ai có thể đoán trước được.

Trần Hiểu Quân được ba Trần sủng ái, cứ thế trưởng thành một cách “tùy hứng”. Năm nay Trần Hiểu Quân cũng đã lên bảy tuổi, học năm thứ hai tiểu học rồi, nhưng vóc dáng và tính tình của cô một chút cũng không giống những đứa trẻ nghe lời năm hai khác. Hai năm qua thân người cô cao lên, tính tình cũng phát triển, đến cách nói chuyện cũng giống như một vị Tiểu đại nhân vậy. Nói cô giống như Tiểu đại nhân không phải nói Trần Hiểu Quân trí thức thành thực mà ý nói cách nói của cô đã vượt qua về yếu đuối, nhu mì của trẻ con, giọng nói có thể so sánh với cái loa, động thủ không thể so sánh với “Người” bình thường được.

Hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần, Trần Hiểu Quân ở nhà cảm thấy quá nhàm chán, quyết định đi tìm bạn tốt của cô – Xà Âm đến công viên gần nhà chơi. Nhà Trần Hiểu Quân cách nhà bạn ấy không xa, chưa đến năm phút đồng hồ là có thể tới nơi. Nhưng hôm nay thời gian đi lại dài hơn mọi ngày một cách ngoài ý muốn, bởi vì trên đường đi tới nhà Xà Âm cô đã nhìn thấy một màn khiến cô rất khó chịu.

Tâm tình Trần Hiểu Quân vốn đang rất tốt, bỗng thấy trong một ngõ nhỏ ở góc đường vang lên tiếng bọn du đang rất sôi nổi, vốn cô cũng không có lòng hiếu kỳ, nhưng đứa trẻ này lại quá vô dụng. Trần Hiểu Quân nhìn thẳng vào hai mẹ con phía trước.

Tần Uyển Linh cố hết sức nắm chặt tay con trai, một tay còn mang theo túi hành lý thật lớn. Cô cứ đi được một lúc là lại nghỉ, đi tới chỗ cách Trần Hiểu Quân không tới mười thước: rốt cục cũng hé ra một nụ cười nhàn nhạt.

Di thật xinh đẹp! Lúc Trần Hiểu Quân bảy tuổi, tiêu chuẩn xinh đẹp trong lòng không phải là vẻ đẹp quốc sắc thiên hương mà là dịu dàng giống như một người mẹ vậy. Nhưng đứa trẻ kia đang xảy ra chuyện gì vậy, di xinh đẹp đã không còn lực để kéo cái rương, tại sao cậu ta lớn như vậy mà không tự bước đi được, lại còn bắt đi nắm tay đất đi, đã thế lại còn vẫn bị ngã xuống đất, mới đi được vài bước, lại ngã hai cái, hại di xinh đẹp không cười nổi. Hừ, Trần Hiểu Quân hừ lạnh trong lòng, cái gì chứ, kiêu ngạo cho rằng cậu bé còn nhỏ tuổi hơn mình. Cho nên, Trần Hiểu Quân trong mắt Tần Uyển Linh vừa trẻ con lại vừa làm cho người ta có thể thoải mái cử động.

Cô tức giận đi tới, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm đứa bé ngã xuống đất kia. Đứa bé bị nhìn chằm chằm hiểu không có chú ý tới cách mình hai thước đang truyền đến thứ cảm giác quái dị. Đứa bé với sự trợ giúp của mẹ đã có thể đứng vững vàng bằng hai chân, ngẩng đầu nhìn phương hướng khiến cho cậu không được tự nhiên, thấy thân hình cao lớn, vẻ mặt hung ác của đại tỷ tỷ trước mắt làm cậu chỉ muốn ói, nhưng cậu vẫn đứng trân trân ở đó, cho tới khi Trần Hiểu Quân đi tới trước mặt cậu.

“Mày, nhanh chóng biến đi!” Mặc dù lúc Trần Hiểu Quân nói những lời này cũng không phải rống lên, nhưng người nhát gan như đứa bé này lại sợ đến mức chui thẳng vào trong lòng mẹ, nhưng vẫn kiên trì mở to mắt hoảng sợ nhìn vị đại tỷ tỷ không ưa mình này.

Tần Uyển Linh mới đầu gặp cá tính thẳng thắn của cô bé này nhất thời không kịp phản ứng, nhưng rất nhanh cô cười vỗ đầu Trần Hiểu Quân nói: “Người bạn nhỏ, không nên bắt nạt đứa em nhỏ hơn so với mình, như vậy sẽ không được làm lớp trưởng đâu.”

“Không cần, cháu đã học lớp cao nhất rồi.” Trẻ con chẳng qua vẫn chỉ là trẻ con, trong lòng nghĩ cái gì thì nói cái đó, “Dì xinh đẹp, nhất định là do nó bắt nạt dì cho nên hình dáng nó mới thấp như vậy, và còn không tự bước đi được nữa.”

“Bắt nạt dì?” Tần Uyển Linh không hiểu được ý của Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân gật đầu giải thích: “Đúng vậy, nó hại dì toát nhiều mồ hôi thế, bắt dì dắt nó đi khổ cực như vậy, còn không ngừng ngã xuống đất, không phải là bắt nạt dì sao?” Sau đó nhìn đứa trẻ vẫn cúi gằm mặt xuống đất cau mày, “Tại mày bắt nạt dì nên sau này mày sẽ không cao, bước đi cũng không dài ra được đâu.”

“Em không có...” Đứa bé nắm chặt tay mẹ nhỏ giọng nói.

Tần Uyển Linh không khỏi bật cười nheo hai má Trần Hiểu Quân: “Trẻ con không nên dữ dằn như vậy, nếu không sau này sẽ không có ai thêm nói chuyện cùng cháu đâu.” Cô coi như đã hiểu một chút về suy nghĩ của cô bé này, hình như nó không thích con trai mình, cho nên cô đành lấy độc trị độc.

Trần Hiểu Quân muốn phản bác nhưng lại không biết nên nói gì, ánh mắt loé lên buồn bã nhìn dì xinh đẹp, không giải thích được nên lại quay sang nhìn đứa bé núp phía sau dì, đứa bé nhỏ tuổi này thoát nhìn không dữ dằn chút nào. Cuối cùng Trần Hiểu Quân không tìm được lời nào phản bác, đành thương kêu “Dì xinh đẹp...”

Tần Uyển Linh cả người mỗi một được nói chuyện với Trần Hiểu Quân như vậy, đã vui đi phân nửa, thật là một cô bé đáng yêu, thì ra là nó trách con trai làm liên lụy mình: “Em ấy không có bắt nạt dì, em ấy là đứa con quý giá nhất của dì, cho nên dì rất vui về khi có thể nắm tay em ấy, ngàn vạn không được hiểu lầm em ấy nha, nếu như cháu hiểu lầm dì sẽ rất buồn.”

Suy nghĩ của Trần Hiểu Quân rất đơn giản, dì xinh đẹp không thể cảm thấy thương tâm, thương tâm thì sẽ ngã bệnh giống như mẹ sau đó không trở lại nữa, cô không muốn làm dì xinh đẹp ngã bệnh rồi rồi đi, nhưng cô vừa thật sự rất không thích đứa bé không chịu bước đi này, trải qua sự cân nhắc thật lâu cô mới cười ngọt ngào gật đầu đồng ý với lý lẽ của dì xinh đẹp.

Tần Uyển Linh một mỗi vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Trần Hiểu Quân: “Tốt lắm, người bạn nhỏ, chúng ta còn có việc phải đi, cháu cũng nên về nhà sớm một chút, không nên chạy loạn khắp nơi.”

Trần Hiểu Quân cũng không nói ra chuyện mình đang tìm người chơi cùng, về mặt rất biết điều ngoan ngoãn đáp: “Vâng, cháu biết rồi dì xinh đẹp ạ.”

“Ng ngoan lắm, người bạn nhỏ, gặp lại sau nha.” Tần Uyển Linh kéo con trai đi đến phía trước, vẫy tay hẹn Trần Hiểu Quân gặp lại sau.

Trần Hiểu Quân phát tay không thôi: “Dì, gặp lại sau.” Vừa xoay người đi đã lại nhìn thấy đứa bé mở mắt thật to nhìn mình, cô lập tức quên lời hứa với dì xinh đẹp, cau mày quát đứa bé: “Mày, tránh ra đi!” Nói xong cô biết mình vừa phạm sai lầm, cho nên nhìn trộm dì xinh đẹp một chút, dì xinh đẹp đang cười, dì không tức giận, cô liền mặc kệ sưng mủ trong mắt đứa bé, rất cao hứng ngâm nga câu hát đi tìm Xà Âm.

Tần Uyển Linh thấy Trần Hiểu Quân đã đi xa, ngồi xổm xuống dịu dàng hỏi: “Hiệu Quân, tại sao con lại cúi đầu không nói lời nào?”

Đứa bé được gọi là Hiểu Quân chỉ lắc đầu không nói lời nào.

Tần Uyển Linh chưa từng thấy bộ dạng bị thương của con trai như vậy nên hỏi thử: “Con không thích chị lúc nãy sao, có phải chị ấy làm Hiểu Quân của chúng ta sợ rồi không?”

Cậu bé lại một lần nữa lắc đầu thay cho câu trả lời.

“Không thể nói cho mẹ à, nếu như Hiểu Quân không vui mẹ cũng sẽ rất khổ sở.” Tần Uyển Linh cất k k túi hành lý rồi an ủi đứa con trai tâm tình đang không tốt.

Nghe mẹ nói mình cảm thấy khổ sở, đứa bé ủ rũ ngẩng đầu nhỏ lên, trong mắt còn tràn ngập nước, lôi kéo tay mẹ nhỏ giọng nói: “Đây sẽ là lần cuối cùng con bị ngã, mẹ không nên tức giận, không nên thương tâm, con sẽ chăm chỉ học bước đi, con cũng sẽ lớn lên thật cao, bước đi thật nhanh giống như chị vừa rồi.”

Tần Uyển Linh không nghĩ rằng con trai lại trả lời như vậy, cô cảm nhận được sự tự trách cùng sợ hãi trong lòng con, đau lòng ôm con, nội tâm trăm vị phức tạp, nhưng cô biết cô nhất định phải kiên cường: “Mẹ sẽ không tức giận, chỉ cần có bảo bối ở bên, mẹ sẽ không thương tâm. Con trai bảo bối của mẹ là giỏi nhất, nhất định sẽ học đi thật nhanh, không cần mẹ nắm tay cũng sẽ không ngã nhào, hơn nữa sau này sẽ cao hơn, đi nhanh hơn chị kia.” Một lúc sau Tần Uyển Linh buông con ra, thêm lần nữa một tay nắm tay con, tay kia lôi kéo túi hành lý: “Bảo bối, chúng ta phải lập tức đến nhà mới thôi, con không muốn đi vào xem qua một chút sao?”

“Muốn!” Trên mặt đứa bé trong nháy mắt lại tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Tốt!” Tần Uyển Linh nắm tay con đi tới nhà mới...

【 Nhật ký ngày 】 Hâm mộ

Lúc tôi từ bụng mẹ chui ra sức khỏe rất tốt, bác sĩ nói với mẹ rằng tôi không có bệnh gì cả, nhưng thể chất rất kém cỏi, vận động quá nhiều sẽ rất khó chịu, còn nói nếu như muốn cải thiện cần thời gian rất dài điều trị bồi dưỡng. Nhưng từ sau khi cha tôi gặp nạn xe cộ qua đời, mẹ thì không thể chăm sóc tôi tỉ mỉ giống như khi còn bé. Cha đã đi xa, mẹ vừa chăm sóc tôi vừa làm công việc ở bệnh viện, khiến cho sức khỏe mẹ cũng càng ngày càng suy

yếu...

Tôi năm nay đã sáu tuổi rồi, nhưng thân thể hai năm qua cũng không khỏe lên, hơn nữa còn giống như hai năm trước bước đi cần chống đỡ mới có thể đi lâu một chút. Tôi biết rất nhiều đứa bé bằng tuổi tôi cao hơn lại khỏe mạnh hơn, nhưng tôi hiện tại ngay cả đường cũng đi không tốt... Mẹ không có yêu cầu tôi phải giống với những người bạn nhỏ khác, mẹ luôn mỉm cười với tôi rồi cùng nhau đứng lên, tôi rất vui vẻ vì mẹ không có chán tôi nên cuối cùng đi theo chân mẹ. Tôi rất thích có mẹ ở bên cạnh tôi, nhưng đôi khi tôi cũng tưởng tượng rằng có thể giống những người bạn nhỏ khác tự do đi lại trên đường, nhưng đối với tôi đó vẫn là điều không thể. Hôm nay tôi gặp được một cô bé rất cao lớn, tôi chỉ cao đến bả vai cô ấy, hơn nữa cô ấy đi tốt và chạy nhanh rất dễ dàng, thật hâm mộ cô ấy được tung bay như vậy!

Lúc nào thì tôi mới có thể giống như cô ấy đây!

Bạn đang đọc truyện *Bà Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mày cút ngay đi

Cùng Xà Âm chơi đùa cho đến khi một phò Trần Hiểu Quân thỏa mãn rồi về nhà, mới có sáu giờ chắc hẳn ba vẫn chưa về, cô không cần vội vàng, đợi ở nhà một mình cũng chẳng có người nói chuyện. Trần Hiểu Quân chậm rãi bước đến cửa nhà, bởi vì không tập trung nhìn đường nên thiếu chút nữa va phải mấy thùng đồ đặt ở chỗ rẽ cầu thang, suýt nữa thì cả người tiếp xúc thân mật với đất mẹ. Cô bé may mắn vì không bị ngã cộng thêm phần khích khi phát hiện ra di xing đẹp đang đứng ở phía trước, không khỏi vui mừng gọi lớn: “Di xing đẹp!” Một tiếng gọi “Đề nghe” vang lên khiến tất cả mọi người đang mãi khuôn đồ đều nghe thấy rồi quay đầu lại. Trần Hiểu Quân vui mừng khôn xiết, nhanh như vậy đã có thể gặp lại di xing đẹp, nhưng tâm tình vui vẻ khi thấy di chẳng được bao lâu thì đã liếc thấy tên chán quỷ (Chán quỷ: Tiểu quỷ chán ghét, “nickname” Quân Quân đặt cho Hiểu Quân vì cô bé ghét cậu) đáng ghét đang đứng cạnh di.

Cậu bé vừa định bung chiếc hộp lên, nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía sau theo phản xạ xoay người lại quay đầu nhìn về phía giọng nói truyền đến. Thật sự là cô ấy! Trong nháy mắt trên mặt cậu bé phôi phôi nụ cười, nhưng niềm vui của cậu cũng chẳng duy trì bao lâu, ngay lập tức biến mất từ đáy mắt. Cô ấy đang cau mày, cậu lại một lần nữa biết rằng cô không thích mình, thậm chí là chán ghét mình, mặc dù đã cố gắng không làm cho cô ấy tức giận...

Hừ, nhìn bộ dạng hữu khí vô lực của tên đó kìa, không gây phiền phức cho di xing đẹp đã là tốt lắm rồi, còn bày đặt khuôn đồ nữa. Quả nhiên, Trần Hiểu Quân đoán rằng tên đó sẽ không dám nhìn cô, coi như mày biết điều, tốt nhất đừng để cho tao gặp lại mày luôn. Nhưng mà, nó...?

“A...” Cậu bé muốn xoay người đi tránh ánh mắt chán ghét kia nhưng lại không cẩn thận đụng phải thùng đồ phía sau, “Mẹ..., đau quá...”

Tần Uyển Linh nghe tiếng con trai kêu đau quên mất cả việc chào hỏi Hiểu Quân lập tức lo lắng ngồi xổm xuống nhìn con trai gục trên mặt đất: “Sao vậy, con đau ở chỗ nào?”

Cậu bé khóc nức đỏ hồng nhìn đầu gối mình sưng đỏ: “Đau chân...”

“Được rồi, được rồi mẹ giúp con thôi một chút, lập tức sẽ hết đau.” Tần Uyển Linh xót xa ôm lấy cậu con trai vào lòng thổi thổi cái đầu gối sắp sưng mưng mủ.

Trần Hiểu Quân cười toét miệng nhìn cậu bé đang chực khóc, vừa mới “Khen” cậu ta an phận xong đã tiếp tục quấy rối rồi, thật khiến người ta chán ghét mà. Trần Hiểu Quân mạnh mẽ bước tới đoạt lấy chiếc hộp trong tay cậu: “Di xing đẹp, cháu giúp di khuôn đồ.”

Tần Uyển Linh ôm con trai ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng hăng hái của người bạn nhỏ: “Cảm ơn cháu, nhưng mà đã có các chú giúp di đem rồi. Nhà cháu cũng ở chỗ này sao, hay là cháu về nhà sớm một chút đi, nếu không ba mẹ sẽ lo lắng đấy.”

Trần Hiểu Quân thấy di xing đẹp nhắc đến ba mẹ trong lòng thoáng có cảm giác khó chịu khác thường, nhưng là cô bé còn chưa kịp hiểu rõ ràng tại sao lại khó chịu như vậy thì đã thấy tên quỷ đáng ghét “Núp” trong lòng di xing đẹp nắm chặt lấy ống tay áo di, đôi mắt Trần Hiểu Quân bắt đầu bốc lửa giận: “Cháu có thể giúp di chuyển đồ xong rồi mới về nhà.” Nhà người dám lời kéo di xing đẹp, nhà người không tha cho di xing đẹp, hừ... Trần Hiểu Quân không nghe lời di xing đẹp..., lần đầu tiên đứng trước mặt di xing đẹp phản đối lời của cô, lập tức xoay người lại hỏi chú khuôn vác thùng đồ nên để ở chỗ nào.

Tần Uyển Linh bắt đầu dĩ thử dài, cùng là trẻ con làm sao lại khác nhau nhiều như vậy chứ.

“Mẹ!” Cậu bé trong lòng Tần Uyển Linh kéo ống tay áo của cô, “Mẹ đừng tức giận nữa, con đã hết đau rồi.”

Tần Uyển Linh thử dài lần nữa, trẻ con vẫn là trẻ con thôi, cũng làm cô thấy rất bất đắc dĩ: “Không đau sao?” Thấy con trai gật đầu liên tục cô cũng an tâm, “Bảo bối của mẹ, con ở đây nghỉ ngơi một chút, mẹ thu dọn nốt mấy cái hòm này là xong.”

“Con cũng giúp mẹ mang đồ!” Cậu bé muốn đứng lên, không muốn lúc nào cũng chỉ nép trong lòng mẹ không thể giúp chuyện gì.

Tần Uyên Linh ngăn lại động tác của cậu, đặt cậu dựa vào bức tường trên cầu thang: “Đừng lộn xộn nữa, nếu con lộn xộn chân sẽ không khỏi, sau này muốn giúp mẹ cũng không giúp được đâu. Bảo bối, con muốn như vậy phải không?”

Cậu bé do dự, sau này cũng không thể giúp mẹ? Không được! Không được! Cậu bé lắc đầu liên tục.

Tần Uyên Linh hài lòng nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của con trai: “Tốt lắm, mẹ đi thu dọn đồ đạc, con ngồi ở chỗ này không nên cử động biết chưa?”

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cậu bé vẫn gặt đầu ngoan ngoãn ngồi im một chỗ không nhúc nhích.

Tần Uyên Linh đến gần nhà mới để ý đến Trần Hiểu Quân, đứa trẻ này quả thật có khả năng bê được cái thùng lớn đến như vậy, nhưng cô vẫn không yên tâm, vội vàng đi tới đón lấy chiếc thùng trong tay Trần Hiểu Quân: “Cháu ngồi chờ cùng em trai đi, cái này để đi mang cho.”

“Nhưng cháu mang được mà, di xinh đẹp cứ để cháu mang cho!” Trần Hiểu Quân không đồng ý, cô bé không muốn giống như cái tên quý đáng ghét kia, đường không đi được, đồ cũng không đem được chỉ bất động một chỗ.

“Được rồi, được rồi.” Tần Uyên Linh để chiếc thùng xuống dịu dàng vuốt lại mái tóc có chút hỗn độn của Hiểu Quân: “Di biết cháu có thể bê được, hơn nữa di cũng biết cháu rất có khả năng, nhưng vừa rồi em trai bị thương bây giờ không có ai chăm sóc, nếu để cho mấy chú kia trông nom bọn họ nhất định sẽ lười biếng, cháu bằng lòng giúp di trông nom em ấy thật tốt được không?” Tần Uyên Linh dùng phép khích tướng, biện pháp như vậy rất hữu hiệu đối với con trai cô, chắc đối với đứa trẻ hiếu thắng hơn này cũng có tác dụng.

Không ngoài dự đoán của Tần Uyên Linh, Trần Hiểu Quân thoát nhìn rất không tình nguyện sau một lát suy nghĩ đã đáp ứng đề nghị của cô: “Di xinh đẹp, cháu đồng ý giúp di trông nom em.”

“Ngoan quá! Nhưng mà...” Tần Uyên Linh cười không tiếc lời khen Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân khó hiểu nhìn di xinh đẹp đang tràn đầy nụ cười ấm áp: “Cái gì ạ?”

“Sau này không nên gọi là di xinh đẹp, gọi di là được rồi, nhớ chưa?” Tần Uyên Linh cười nói, cô không cho mình có thể được xưng tụng là xinh đẹp, nếu như cô bé vẫn gọi như vậy hai người sẽ bị chê cười mất.

“Tại sao không thể gọi di xinh đẹp?” Di đẹp như vậy nên gọi là di xinh đẹp mà.

Chuyện này phải giải thích thế nào đây, Tần Uyên Linh suy nghĩ một chút mới nghĩ đến một phương án xử lý: “Di xinh đẹp kêu lên rất phiền toái, gọi là di thôi thì di sẽ nhanh biết cháu đang gọi di.” Aiz, chỉ có thể dùng chiêu này dỗ dành cô bé.

Trần Hiểu Quân nghiêng đầu nhìn di xinh đẹp, vừa rồi gọi di xinh đẹp không thấy di trả lời mình, chẳng lẽ là do vậy? A..., Trần Hiểu Quân ở trong lòng tiếc hận, di xinh đẹp nghe hay thật mà! Thế nhưng, điều này cũng không thể so sánh với việc di xinh đẹp không để ý tới mình, cô bé cũng không muốn mỗi lần gọi di xinh đẹp thì không ai để ý, “Được rồi, sau này gọi là di thôi.”

Tần Uyên Linh gặt đầu cười nói: “Đừng quên nhé! Bây giờ thì cháu thay di đi chăm sóc em trai, đợi lát nữa di sẽ tới tìm hai đứa.”

Trần Hiểu Quân ngoan ngoãn nghe lời đi ra ngoài giúp di chiếu cố “Em trai”. Nàng chậm chạp hướng vị trí “Đệ đệ” đi tới, nhìn kẻ đang ngồi ở bên cạnh hành lang. Có như vậy mà cũng kêu đau, không phải là chỉ ngã một cái thôi ư, đúng là một con búp bê phiền toái. Trần Hiểu Quân đi tới đá cái chân cán trở lồi đi sang một bên, cũng không thêm để ý đá như vậy người ta có đau hay không đã đặt mông ngồi xuống.

Chân cậu bé vốn đang đau, lại bị Trần Hiểu Quân đá một cái như vậy khẽ động vào vết thương, đau nhưng cậu chỉ cắn răng thờ ơ. Cậu bé khi bị bắt nạt cũng không dám nói câu nào sợ bị cô càng chán ghét thêm, cho nên vẫn chịu đựng không dám nói gì, lúc cô bé ngồi xuống còn dịch thân thể sát vào góc tường, cố gắng tạo ra khoảng cách lớn hơn.

Trần Hiểu Quân nén giận bĩu môi nhìn cậu, đáng đời mày, thấy tao là cúi đầu, tao cũng có phải là ác quỷ ăn thịt mày đâu, cứ thấy tao là làm như nhìn thấy quỷ không bằng, mày có đau chết tao cũng sẽ không gọi di tới giúp mày thôi đâu. Cô không thêm để ý tới cậu bé coi như vô hình, cũng không nói chuyện với cậu. Không lâu sau Trần Hiểu Quân bắt đầu cảm thấy nhàm chán, ngồi cạnh một tên vô hình trầm mặc không phải rất tẻ nhạt sao? Trần Hiểu Quân là một người không chịu nổi sự nhàm chán, để giải sầu, cô quyết định len lén sau lưng di làm chút chuyện.

“Chú ơi, cháu giúp chú bê mấy cái thùng này nhé.” Trần Hiểu Quân bắt được công nhân đang mang vác năm sáu cái hộp lướt qua đề nghị.

Công nhân đang bận rộn khuôn mặt cũng không nhàn rỗi đi quản một đứa bé, cho nên chỉ tùy tiện nói: “Khuân đồ thì có thể, nhưng không được làm rối loạn đồ vật.” Rõ ràng không tin tưởng, nhưng Trần Hiểu Quân cũng không ngại, chỉ cần có thể hàn huyên, không sao cả. Bỏ lại cậu bé tội nghiệp đang nhìn mình, Trần Hiểu Quân vui vẻ đi đến giúp công nhân bốc vác chuyển thùng lớn thùng nhỏ.

Cậu bé vẫn ngồi yên lặng như vậy nhìn Trần Hiểu Quân giúp công nhân bốc vác, suy nghĩ trong đôi mắt phấp phồng biến hóa. Cậu dĩ nhiên biết cô đang làm cái gì, chính bởi vì biết nên cậu mới càng không dám trực tiếp nhìn cô. Rõ ràng mình là một bé trai, rõ ràng những cái thùng kia cậu có thể bê được, vậy mà hiện tại lại để một cô bé phải bê giúp, còn bê nhẹ nhàng như vậy, vui mừng bê nhanh như vậy... Cậu cúi đầu xuống không nhìn nữa, nhìn nữa chỉ khiến cậu cảm thấy mình cái gì cũng kém cô mà thôi.

Sau nửa giờ, đồ đạc bên ngoài căn bản đã được đưa vào xong hết, Trần Hiểu Quân cũng không phản ứng gì nhiều lắm, mặc dù cô có ý đồ muốn bê đồ giúp dì, nhưng lại không thể để dì phát hiện mình không trông coi “em trai” mà mình không thích. Lần này, cô thông minh hơn, khi thấy dì muốn đi ra liền lập tức chạy về phía cậu bé, ngồi xuống rồi cảnh báo: “Nếu mày dám mách đi để dì đánh tao thì tao sẽ càn khinh thường mày hơn.”

Cậu bé bị Trần Hiểu Quân uy hiếp sợ đến run người, đợi nghe được rõ ý của cô thì tâm trạng càng thêm khó chịu. Từ đầu đã bị xem thường giờ còn muốn xem thường hơn nữa, cậu không muốn, không muốn bị cô xem thường: “Tớ sẽ không nói cho mẹ đâu.” Cậu nhỏ giọng bảo đảm.

“Nếu mày thất hứa, nói chuyện này ra ngoài, tao nhất định sẽ không tha cho mày.” Trần Hiểu Quân không thể tin cậu, dùng cùi chỏ thúc cậu một cái. Hừ, chuyện gì cũng không làm được, nói cũng khó có thể tin tưởng, phải cho cậu ta biết tổ cáo mình thì hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào.

“Tớ nhất định sẽ không nói...” Cậu bé một lần nữa đảm bảo, giọng nói của cậu lần này chắc chắn và lớn hơn nhiều so với tiếng nói lúc này.

Lần này Trần Hiểu Quân hừ một tiếng lạnh nhạt rồi không khó chịu nữa, nói chuyện với cậu. Một lúc sau, Tần Uyển Linh đi ra, thấy hai đứa trẻ đang ngồi cùng một chỗ, đi tới hỏi: “Hai đứa đã trở thành bạn bè rồi sao?”

Trần Hiểu Quân thấy cậu bé không quay đầu lại đáp lời: “...”, cô cũng không biết trả lời như thế nào cho phải. Thật ra trong lòng Trần Hiểu Quân cũng muốn nói cô và em trai đã thành bạn bè, mặc kệ điều này có phải là sự thật hay không, cô chỉ muốn dì thích mình giống như thích cái tên chán quý này, thậm chí là thích hơn. Nhưng cậu ta nhất định không muốn dì thích cô nên mới cùi đầu không chịu nói gì, cô cũng không biết nên làm sao nữa. Trần Hiểu Quân tự nhủ với mình, sau này bắt buộc phải cưỡng chế đuổi cậu ta đi, để cậu không thể làm ai chán ghét nữa. Tính toán như vậy trong lòng, Trần Hiểu Quân cũng không còn muốn trả lời dì nữa.

Tần Uyển Linh thấy hai đứa trẻ không trả lời cũng không cảm thấy kì lạ, con trai cô không nói nhiều cô biết rõ, cô cũng nhìn ra rằng Trần Hiểu Quân không thể thích con trai của mình. Đặc biệt là tính cách nhút nhát của đứa con, thời gian ngắn như vậy không đủ, cần nhiều hơn, cô nói: “Bảo bối, cô bé này là chị con, biết chưa?” Cô nhẹ nhàng sờ đầu gối bị thương của con, sau đó đưa mắt nhìn song song với Trần Hiểu Quân: “Cảm ơn cháu đã thay dì trông coi em, cháu là chị, sau này có xảy ra chuyện gì thì nhất định phải chăm sóc em trai nhé.”

Trần Hiểu Quân vừa nhìn cậu lại quay sang nhìn dì, cuối cùng gật đầu. Chăm sóc? Cô nghĩ, mày chán như vậy nhất định sau này tao sẽ “chăm sóc” mày.

“Đã tối rồi, thôi đi đi đưa cháu...” Tần Uyển Linh đang định mở lời đưa Trần Hiểu Quân về nhà thì nghe tiếng Trần Hiểu Quân đứng lên gọi to “Ba ơi”, cô đứng dậy, chạy ra phía sau, gật đầu như chào hỏi.

Trần Hiểu Quân đã chạy đến chỗ ba Trần, kéo tay ông chỉ về phía Tần Uyển Linh, nói: “Ba ơi, đây là người con mới quen hôm nay.”

Ba Trần bị Trần Hiểu Quân kéo tới trước mặt Tần Uyển Linh, theo kinh nghiệm xưa nay cùng tình huống bây giờ đại khái ông cũng đoán ra con gái mình vừa gây ra phiền toái cho người khác: “Chào cô, con gái của tôi rất nghịch ngợm, hi vọng nó không làm gì phiền hà.

“Không có không có.” Tần Uyển Linh khoát tay “Con gái của anh rất tốt bụng, cô bé đã giúp tôi không ít việc”

“Đúng vậy đó ba, con giúp đi dì bê rất nhiều đồ...” Trần Hiểu Quân phấn khởi nói, khi biết mình đã lừa dối liền lập tức nhìn Tần Uyển Linh: “Dì...”

Ba Trần ngắt lời Trần Hiểu Quân, cười nói: “Con gái của tôi chỉ sợ gây không ít phiền toái cho cô thôi.” Ba Trần nhìn về căn phòng phía sau Tần Uyển Linh: “Cô mới chuyển đến đây à, chúng tôi ở tầng trên, sau này hai nhà sẽ là hàng xóm rồi, có gì gây phiền toái thì xin cô thứ lỗi cho.”

Tần Uyển Linh cười nói: “Thì ra hai người sống ở tầng trên à, vừa nãy tôi còn định đưa cô bé về nhà, xem ra sau này không cần lo xem nên làm thế nào để đưa cô bé về nhà rồi.”

Ba Trần vẫn tiếp tục nói chuyện với Tần Uyển Linh, một bên, Trần Hiểu Quân liếc cậu bé đang ngồi, thật là kín như hủ nút, sau này coi cậu ta là em trai chắc chắn cũng sẽ chẳng có gì vui. Không đúng không đúng, cô cũng khá muốn có em trai, em trai không thú vị một chút còn hơn là không có. Làm sao bây giờ, cái tên chán quý là con dì, sau này lại là hàng xóm, không phải ngày nào cô cũng sẽ phải gặp cậu ta sao? Vừa nãy tâm trạng cậu ta không tốt, chờ lúc khác cậu không có ở đây thì đi tìm dì. Hắc hắc hắc, Trần Hiểu Quân trong lòng nghĩ như vậy nhưng cô còn đang nghĩ lúc nào tốt nên tìm dì thì bụng bắt đầu kêu không ngừng, tiếng kêu vang xa, Ba Trần, Tần Uyển Linh còn cả cậu bé đều nghe rất rõ.

Thật là! Trần Hiểu Quân một tay ôm bụng, một tay lôi ba Trần: “Ba ơi, con đói bụng rồi.”

Ba Trần nhìn thời gian, đúng là đã muộn: “Thật không may, trời đã tối, chúng tôi về nhà đã, nếu không con gái tôi sẽ dựng cờ cách mạng mắt. Nếu cô có gì cần giúp đỡ thì cứ lên tầng trên tìm chúng tôi.”

“Là tôi không tốt mới đúng, con gái anh hôm nay giúp tôi không ít, bây giờ hai nhà đã là hàng xóm rồi, sau này ổn định nhà cửa rồi, tôi sẽ đích thân đến thăm anh, xin làm phiền.” Tần Uyển Linh nghĩ tới việc đến nơi này có nhiều chuyện không biết, quả thật cần người giúp đỡ.

“Không thành vấn đề, chúng tôi rất hoan nghênh cô tới.” Ba Trần hoàn toàn không phản đối hàng xóm đến chơi “Thôi, tôi đưa con gái về nhà đây” Nói xong ông nắm tay Trần Hiểu Quân lên tầng.

Đi chưa được hai bước, hai người đã đói rồi, Trần Hiểu Quân hướng về phía cậu bé đang ngồi, quát: “Mày, cút ngay đi!” Rồi không đợi ba Trần cất tiếng dạy dỗ, cô đã phóng thẳng về nhà.

Ba Trần ngồi xuống chỗ cậu bé xin lỗi, lại quay sang Tần Uyển Linh nói: “Con gái tôi... xin lỗi, con bé khi đói bụng thường rất hay nổi giận.”

Thì ra vừa nãy anh nói dựng cờ cách mạng là thế này sao? Tần Uyển Linh cười cười: “Không có gì, con trai tôi không để ý chuyện này đâu, con gái anh hình như không thể thích ứng được, dù sao cũng bình thường, trẻ con mà. Anh mau về xem cô bé thế nào rồi đi.”

Ba Trần gật đầu rồi đi, bụng con khoẻ hay không là quan trọng nhất.

Tần Uyển Linh ôm con: “Bảo bối, bị chị ấy làm mất hứng sao?”

Cậu bé lắc đầu.

Đôi khi đến Tần Uyển Linh cũng không hiểu con trai mình đang nghĩ gì trong lòng: “Bảo bối, con không muốn chị ấy làm chị gái con sao?”

Trầm mặc một hồi, cậu bé lên tiếng: “Chị ấy không thích con.”

“Sao thế được?” Tần Uyển Linh ôm con hướng vào nhà “Không có ai không thích bảo bối hết, chị ấy chỉ mới quen nhà ta, sau này cả hai qua lại lâu dài, nhất định chị ấy sẽ thích con thôi.”

“Có thật không ạ?” Cậu bé ngờ vực hỏi mẹ, nhưng Tần Uyển Linh không nghe thấy, cô an ủi con, đảm bảo: “Sau này chị gái nhất định sẽ thích con.”

Có lẽ là thật...

(Nhật kí ngày...) Cảm ơn.

Hôm nay chúng tôi chính thức chuyển đến nhà mới, mẹ mời mấy công nhân giúp đỡ khuôn nhà rồi cũng nhất quyết đứng bên cạnh hỗ trợ. Mẹ để tôi ngồi nghỉ ngơi trong một góc, nhưng nhìn mẹ chạy tới chạy lui cực khổ bẽ đờ, tôi muốn giúp mẹ một tay làm chút chuyện cho mẹ nhẹ lòng. Tôi đợi lúc mẹ không nhìn thấy bèn lên bệ một cái hộp, nó rất nặng, dùng hết sức lực mới có thể vác đến cửa, kém chút nữa là đụng phải mấy chú công nhân. Nhưng lập tức bị mẹ phát hiện, mẹ không trách tôi không nghe lời, có thể mẹ biết tôi rất thích giúp mẹ, cho nên mới cho tôi bẻ những đồ nhỏ và nhẹ, tôi thật vui khi mẹ để cho mình giúp, việc này chứng tỏ tôi đã trưởng thành sao.

Tôi cảm thấy tôi khuôn đồ rất lâu, so với mẹ và các chú công nhân, tôi cảm thấy mình chẳng giúp đỡ được gì cho họ, bởi những đồ này các chú chỉ cần một lần đã giải quyết xong. Không được, tôi không phải một đứa trẻ con! Vì thế, tôi quyết định bẻ một cái hộp lớn hơn, mới bẻ được một chút thì bỗng nghe thấy một âm thanh quen thuộc ... là cô ấy?

Thật sự là cô ấy, tôi vui vì có thể gặp lại cô ấy một lần nữa, nhưng từ bộ dạng của cô ấy, tôi biết cô ấy không thích tôi. Càng đau lòng hơn khi ngay trước mặt cô ấy, tôi té rầm, chân cũng sưng lên. Tôi không dám nhìn cô ấy, không làm gì được hơn ngoài núp trong lòng mẹ, hi vọng cô ấy không chán ghét tôi thêm. Sau đó, mẹ và cô ấy cùng vào nhà dọn, một mình tôi ngồi bên ngoài, không biết làm thế nào thì cô ấy mới không ghét tôi nữa.

Một lát sau, cô ấy một mình đi ra ngồi bên cạnh tôi, không nói lời nào. Chắc hẳn cô ấy cảm thấy tôi rất nhàm chán, rất chán nên mới không để ý gì tới tôi. ...Đại khái là cô ấy cảm thấy nhàm chán khi chỉ có một mình mình đi giúp các chú công nhân.

Sức lực của cô ấy thật ghê gớm, mới vừa nãy tôi còn dồn hết sức mà cũng không di chuyển được cái hộp, thì cô ngay lập tức đã khiêng được nó lên. Mẹ nhất định thấy cô ấy mệt nên mới để cô ra ngoài nghỉ ngơi. ...Cô ấy chỉ ngồi cạnh tôi khi không có mẹ ở gần, không muốn mẹ tôi mệt, vừa nãy cô ấy lại đi khuôn đồ, tôi sẽ không nói chuyện này ra kể cả khi mẹ hỏi. Tôi bây giờ không thể giúp gì cho mẹ, vì vậy rất cảm ơn cô ấy có thể giúp đỡ mẹ, thật sự cảm ơn cô ấy đã giúp tôi làm chuyện mà tôi không thể làm.

Có một ngày, tôi nhất định sẽ giống như cô ấy “Sức mạnh vô địch”...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mà thật đáng ghét

Sáng sớm thứ hai Trần Hiểu Quân đã hấp tấp chạy đến trường học, cô vẫn cảm thấy tới trường chơi thích hơn một chút, ngày nào cũng có bao nhiêu bạn bè ở bên cạnh để cùng chơi, náo nhiệt hơn ở nhà nhiều. Cô vốn tưởng rằng có thể giống như trước đây khởi đầu tuần mới bằng sự vui vẻ, nhưng lần này cô không hề cao hứng một chút nào, vừa lên lớp đã bắt đầu mất hứng.

Tiếng chuông báo tiết học đầu tiên vừa vang lên thầy giáo đã đi vào trong lớp, trong tay còn dắt theo một người cô rất không muốn gặp.

“Những người bạn tốt à, hôm nay lớp chúng ta đón một bạn học mới, chúng ta cùng nhau vỗ tay hoan nghênh bạn ấy nào!” Thầy giáo trẻ tuổi dịu dàng nói, các học sinh nghe vậy cũng bắt đầu vỗ tay. Bọn họ đã sớm thấy được nam sinh thoạt nhìn nhỏ bé kia rất đáng yêu.

“Trình Hiểu Quân, con...” Thầy còn chưa dứt lời đã thấy Trần Hiểu Quân đứng lên đáp “Có ạ!”

Thầy giáo sừng sốt một giây nhìn Trần Hiểu Quân rồi lại nhìn sang Trình Hiểu Quân bên cạnh một chút, hiểu rõ bèn cười nói: “Trần Hiểu Quân, thầy không gọi con, thầy biết con đang nói chuyện riêng trong giờ học, nhưng cũng không cần nhanh nhẩu nhận làm như vậy đâu! Còn nữa, thầy gọi đúng họ ‘Trình’ chứ không phải là ‘Trần’, con cứ ngồi xuống trước đi đã.” Thầy giáo dẫn Trình Hiểu Quân lên đến bục giảng rồi dặn dò cậu bé: “Trình Hiểu Quân, bắt đầu từ hôm nay con chính thức trở thành một thành viên trong lớp chúng ta, con hãy tự giới thiệu về mình cho các bạn đi.”

Trình Hiểu Quân ngẩng đầu lên quét mắt nhìn cả lớp một lượt, thấy được một người không muốn nhìn thấy mình nhất đang lờm lờm mình chằm chằm, ngón tay của cậu co quắp lại quấn lấy sau lưng, rồi cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tớ tên là Trình Hiểu Quân...” Sau đó mãi mà vẫn chưa có thêm tiếng nói nào.

Thầy giáo thấy vậy cũng không miễn cưỡng cậu nói nữa: “Bạn Trình Hiểu Quân kém các con một tuổi, nếu như bạn ấy có điều gì không biết các con nhất định phải giúp đỡ bạn ấy, biết chưa?”

Tất cả các bạn nhỏ sau khi nghe rõ đều đáp to “Vâng!” Chỉ có Trần Hiểu Quân quyết ngậm miệng giống như muốn đá bay Trình Hiểu Quân đi: dường như nhìn thấu Trình Hiểu Quân.

“Tại sao trông cậu không vui vẻ chút nào vậy?” Bạn cùng bàn kiêm bạn thân nhất của Trần Hiểu Quân Xà Âm tò mò hỏi, cô đã cảm giác được sự mất hứng của Trần Hiểu Quân, có vẻ do người bạn học mới vào, nhưng bạn học mới tới rất đáng yêu mà, chẳng lẽ bởi vì cậu ta trùng tên với cô ấy, có phải không nhỉ.

“Làm sao vui vẻ được, tên chán quý kia trùng tên với tớ, sau này lại còn là bạn cùng lớp của tớ, tớ ghét cậu ta.”

“Chán quý?” Xà Âm ghé sát vào người Trần Hiểu Quân, “Các cậu biết nhau sao?”

Trần Hiểu Quân rất không tình nguyện nói: “Ngày hôm qua mới ra mắt chúng tớ, ở tầng dưới nhà tớ.”

“Giờ cơ, có thật không?” Ánh mắt Xà Âm lộ rõ vẻ vui sướng, “Vậy sau này chúng ta có thể cùng cậu ấy về nhà rồi rủ cậu ấy đi chơi mỗi ngày nhỉ, thật tốt quá.”

Trần Hiểu Quân dùng sức đập mạnh quyển sách xuống bàn, bất mãn nhìn chằm chằm Xà Âm: “Âm Âm, muốn tìm thì cậu tự đi mà tìm, tớ sẽ không chơi chung với cái tên chán quý kia đâu.”

Tính nóng của Quân Quân! Xà Âm biết độ nóng tính của Quân Quân rất lớn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Lúc ở nhà trẻ cô đã từng được chứng kiến một lần, không bao giờ muốn thử lại nữa. Mặc dù khi hai người trở thành bạn thân sau này, Quân Quân chưa từng tức giận hoặc phát tiết lên cô, nhưng cô cũng không hề muốn chọc Quân Quân tức giận để thành bom nổ, cũng không hề muốn nói thêm về đề tài này nữa, biết điều đi học một chút vậy.

Ghê tởm! Sao có thể như vậy, tên chán quý này lại trùng tên với mình, cho dù có một chữ giống cô cũng không được! Trần Hiểu Quân mất nguyên một ngày suy nghĩ đi suy nghĩ lại mới có thể vượt qua vấn đề này...

Giờ tan học xế chiều Trần Hiểu Quân đang chuẩn bị cùng Xà Âm về nhà, nhưng lại ngoài ý muốn thấy ba tới đón mình. Còn có dì nữa!

“Ba!” Trần Hiểu Quân bỏ lại Xà Âm chạy tới chỗ ba Trần, “Con không muốn tên là Trần Hiểu Quân nữa, con muốn đổi tên.”

Ba Trần bị yêu cầu đột ngột của con gái khiến lông mày nhăn lại: “Tại sao lại muốn đổi tên, cái tên này không tốt sao?”

“Không cần biết được hay không, không tốt một chút nào.” Trần Hiểu Quân đáp lại rất vô lý, nháo nhào khua tay.

Tần Uyển Linh đứng cạnh kinh ngạc nhìn ba Trần rồi lại nhìn con trai mình ở cách đó không xa: “Ngày hôm qua tôi quên hỏi, con gái của anh tên là Trần Hiểu Quân?” Nếu như đúng theo lời Trần Hiểu Quân mà nói..., “Chẳng lẽ là bởi vì...”

Ba Trần lại càng không hiểu nổi: “Cô biết?”

Tần Uyển Linh dẫn đứa bé bên cạnh tới trước gót chân Trần Hiểu Quân hỏi: “Bởi vì em tên là Trình Hiểu Quân nên con mới muốn đổi tên đúng không?”

Trần Hiểu Quân nghe thế liền đồng ý, chỉ thẳng vào mặt Trình Hiểu Quân không chút khách khí vô lại nói: “Con không nên trùng tên với cậu ta, ba à, con nhất định phải đổi tên.”

Quả nhiên là như vậy, Tần Uyển Linh mỉm cười: “Dì rất thích cái tên này, nếu như người trong lòng dì cũng mang tên này dì sẽ rất vui vẻ đó.”

Ba Trần hiểu rõ tình huống xong bỗng cảm thấy con gái mình càng ngày càng kỳ cục rồi, không khỏi nghiêm nghị nói: “Nếu như con đổi tên bây giờ thì sau này con sẽ không có tên đâu.”

“Chúng ta không nên...” Cậu nói tiếp theo trong miệng Tần Uyển Linh chưa kịp thốt ra đã bị ba Trần cưỡng ép cho dần dần biến mất. Trần Hiểu Quân biết chắc chắn là cha mình không biết cách đổi tên rồi, tất cả đều do tên chán quý này, đều do cậu ta. Trần Hiểu Quân hậm hực nhìn chằm chằm tên chán quý không nói một lời đang đứng bên cạnh đi xinh đẹp.

Con gái không thích Trình Hiểu Quân, ba Trần nhìn hai đứa trẻ rồi cho ra cái kết luận này.

“Con gái anh tên là Trần Hiểu Quân, con trai tôi lại tên là Trình Hiểu Quân, sau này chúng ta là hàng xóm không phải mọi người sẽ thường xuyên gọi nhầm sao?” Tần Uyển Linh hơi buồn rầu vỗ về đầu hai đứa trẻ.

Mất Trần Hiểu Quân đã giận đến mức cháy thành ngọn lửa rồi, Trình Hiểu Quân bị cô lừa không tự chủ nhích về phía sau lại gần mẹ hơn.

“Quân Quân!” Xà Âm chạy thật nhanh tới chỗ Trần Hiểu Quân vẫy tay hô to: “Ba tớ tới đón tớ rồi, tớ đi về cùng ba nhé, gặp lại sau!”

“Gặp lại sau!” Trần Hiểu Quân cũng gật đầu hô lớn đáp lại Xà Âm.

Trần Hiểu Quân tạm biệt Xà Âm, sau đó ba Trần kéo con gái đến đứng đối diện với Tần Uyển Linh: “Mọi người đều gọi con gái tôi là Quân Quân, còn con cô thì sao?”

“Có lúc tôi gọi con trai mình là Hiểu Quân, như vậy sẽ không có sự trùng lặp gì.” Tần Uyển Linh ôm con trai, quay sang Trần Hiểu Quân nói: “Quân Quân, cháu có đồng ý không?”

Trần Hiểu Quân nghe đi gọi tên mình thì vô cùng thích thú, nhưng nhìn đi ôm cái tên chán quý kia trong ngực liền nghiêm mặt không nói. Hừ, chán quý...

“Tốt lắm, về nhà.” Ba Trần ngấn ánh mắt không thiện cảm của con. “Vừa lúc thuận đường, hai mẹ con cùng chúng tôi về nhà luôn đi.”

Trùng tên như vậy cứ cãi nhau cũng không giải quyết được gì.

Bốn người lên xe của ba Trần, hai đứa trẻ ngồi phía sau, Tần Uyển Linh bắt đầu đi ngồi xen giữa, ngồi như vậy không gian có hạn, cảm giác cách xa nhau khá xa nên con trai cô không còn cách nào khác, muốn hai đứa trẻ trở thành bạn tốt còn cần một khoảng thời gian dài nữa.

“Đúng rồi, tôi vừa mới đến nên không biết xưng hô với anh thế nào cho phải đây?” Tần Uyển Linh mặc kệ hai đứa trẻ không được tự nhiên, hỏi ba Trần đang ngồi phía trước.

“Tôi tên là Trần Hoàng Đào, vốn làm việc thuộc khoa học kỹ thuật, cô gọi Trần là được rồi, còn cô?” Ba Trần thông qua kính chiếu hậu nhìn rất rõ ba người phía sau.

“Tôi tên là Tần Uyển Linh, làm hộ lý ở bệnh viện trung tâm.”

Ba Trần gật đầu: “Vậy sau này tôi gọi cô là Tần vậy.” Liếc nhìn phía sau, cô con gái bĩu môi có chút khó chịu, ông thỉnh cầu nói: “Cô Tần, tôi có chuyện cần cô giúp.”

“Chuyện gì?” Tần Uyển Linh mới chuyển tới đây, tình hình cũng chưa quen thuộc nên không nghĩ mình có thể giúp được gì cho ông.

“Là về chuyện của hai đứa nhỏ.” Ba Trần mặc dù bận rộn nhưng vẫn tương đối lo về cô con gái. “Đôi khi tôi vì công việc nên không thể kịp tới trường đón Quân Quân giờ tan học, dù con bé có thể tự về nhà nhưng tôi vẫn không yên lòng, tôi muốn nhờ cô, nếu sau này tôi không thể tới, hi vọng cô có thể giúp tôi đón con bé giùm.”

Thì ra là chuyện này à. “Không thành vấn đề, thực ra ngày nào tôi cũng muốn đến đón Quân Quân.” Tần Uyển Linh không ngần ngại gì với một đứa trẻ, như vậy con trai cô cũng không sợ cô đơn nữa rồi. “Quân Quân, cháu có đồng ý cùng đi về nhà không?”

“Dĩ nhiên đồng ý!” Trần Hiểu Quân ném chuyện mình ghét tên chán quý đến... chín tầng mây, nếu ngày nào đi cùng đón cô, không phải ngày nào cô cũng có thể gặp dì sao, thật tốt quá!

“Ha ha!” Tần Uyển Linh cũng bị lây sự hưng phấn của Trần Hiểu Quân. “Quân Quân, sau này nhất định phải nghe lời dì, còn phải giúp em trai nữa, nếu không dì chỉ đón em thôi còn cháu sẽ phải tự về nhà một mình đó.”

Tâm trạng cao hứng tiêu tan mất một nửa, mất Trần Hiểu Quân liếc người ngồi bên cạnh, cúi đầu không nói lời nào với tên chán quý, mặc dù rất thích nhưng cũng rất ghét cái tên chán quý này, làm sao bây giờ?

“Dì...” Có thể không phải quan tâm đến cái tên chán quý này không, Trần Hiểu Quân tự an ủi, trong lòng thiên nhân giao chiến.

Ba Trần và Tần Uyển nhìn nhau cười một tiếng, hai đứa trẻ này đúng là do tạo hoá trêu chọc, một đứa thì hung hăng nóng nảy, một đứa thì hiền lành trầm lặng...

Chỉ chốc lát sau họ đã về tới nhà, Trần Hiểu Quân là người ra khỏi xe cuối cùng. Ồ! Khi đi ra khỏi xe rồi, Trần Hiểu Quân mới nói nhỏ với Trình Hiểu Quân đứng phía sau, giọng oán giận: “Mày, thật đáng ghét!”

(Nhật Ký Ngày....) Cao hứng.

Hôm nay tôi được đến trường mới, thầy nói với mẹ tôi rất thông minh, để tôi học năm thứ hai, mẹ nghe thế liền rất vui lòng, tôi cũng nhìn mẹ cười như thế. Học năm mấy, không hẳn là tôi quá dễ ý, chỉ cần mẹ vui lòng thì tôi cũng sẽ vui vẻ theo. Mẹ đi sau thầy đưa tôi đến trước cửa lớp học, nơi này không có người nào, không có cái gì tôi quen biết, tôi có chút sợ sẽ lại giống như những người bạn ở nhà trẻ, không người nào muốn chơi chung với tôi. Nhưng khi thầy giáo gọi tên tôi, tôi bỗng nghe được một âm thanh quen thuộc, là cô ấy! Thì ra cô ấy tên là Trần Hiểu Quân, coi như là tôi và cô ấy, trùng tên,...! Tôi rất cao hứng hướng ánh mắt nhìn về phía cô ấy, nhưng mà...

Cô ấy không thích tôi, tôi bước đi không vững, khí lực không lớn, vậy nên cô ấy mới chán ghét tôi đến như vậy!? Tôi cảm thấy khó xử, không dám nhìn cô ấy nữa, hình như mỗi lần cô ấy đề ý đến tôi là tâm trạng lại không tốt, tốt nhất là không nên chọc cho cô ấy tức giận nữa.

Tan học, mẹ và chú tới trường đón chúng tôi. Nhưng cô ấy vừa thấy ba đã muốn đổi tên, tại sao nhất định phải như thế? Nghĩa là không muốn chung tên với tôi ư, nhưng tôi, lại rất thích...

Chú không đồng ý yêu cầu của cô ấy, tôi biết tôi lại một lần nữa lại làm cô ấy mất hứng, tôi nép vào sau mẹ, không muốn cho cô biết rằng tôi rất vui. Cuối cùng chú nghiêm túc cự tuyệt mong muốn của cô ấy. Trùng tên đây... Mẹ và chú quyết định sau này sẽ gọi tôi là Hiểu Quân còn gọi cô ấy là Quân Quân. Quân Quân, nghe cũng rất êm tai!

Trên đường trở về nhà, chú nói sau này muốn nhờ mẹ tôi giúp đón cô ấy, cô ấy nghe thấy bèn rất cao hứng đồng ý, tôi cũng rất vui, như vậy cả hai không chỉ học chung, ở trường có thể gặp cô ấy, về nhà cũng có thể đi cùng nhau. Tôi nghĩ là cô ấy cao hứng như vậy chắc đã bớt ghét tôi một chút rồi, nhưng cô ấy lại nhanh chóng mất hứng trùng mắt nhìn tôi, hay là cô ấy không muốn ở cùng chỗ với tôi... Không cần gấp gáp, sau này cả hai cùng học chung, cùng tan học, chắc chắn sẽ có một ngày cô ấy không ghét tôi nữa.

Giờ đây, cô ấy và tôi đã có cùng một cái tên, tôi đã tiến gần cô ấy thêm một bước...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Này, chạy mau đi

Nháy mắt, hai năm đã trôi qua, Trần Hiểu Quân và Trình Hiểu Quân bây giờ không cần cha mẹ đưa đón nữa, nhưng thỉnh thoảng Tần Uyển Linh tan việc sớm vẫn sẽ đến đón hai đứa trẻ. Trong hai năm này hai Hiểu Quân dường như chỉ dùng ánh mắt để trao đổi, dĩ nhiên quyền chủ động trao đổi về cơ bản cũng bị Trần Hiểu Quân chiếm đoạt. Tóm lại, chỉ cần cô mất hứng, mặc kệ nguyên nhân có phải do Trình Hiểu Quân hay không, chỉ cần nhìn thấy cậu xuất hiện trước mắt là sẽ trút giận lên người cậu, Trần Hiểu Quân quyết liệt nhìn chăm chăm vào cậu, ai kêu cậu xuất hiện vào lúc cô không vui làm chi?

Trình Hiểu Quân dĩ nhiên còn oan uổng hơn so với Đậu Nga, hai năm qua trừ giờ tan học ra, hai người căn bản không có cơ hội gì để “trao đổi” cả, cậu đã cố gắng không chọc đến Quân Quân, cũng không làm những chuyện mà cô chán ghét rồi, nhưng cho dù tâm trạng tốt đến mấy, Quân Quân nhìn thấy cậu thì vẫn cứ trừng mắt. Trình Hiểu Quân biết Quân Quân không thích cậu, ghét cậu, không muốn thấy mặt cậu, nhưng cậu chỉ dám thừa nhận trong yên lặng, không nói lời nào cũng sẽ không trừng mắt trở lại, chỉ là tan học rồi thì lặng lẽ đi theo sau cô, chờ mẹ hoặc chú đến đón.

Buổi trưa trước khi Tần Uyển Linh đưa hai đứa trẻ đến trường, đã dặn dò buổi chiều không thể tới đón hai đứa, muốn hai người bọn họ sau khi tan học nhất định phải cùng nhau về nhà. Trải qua hai năm nay, Trần Hiểu Quân đã xem Tần Uyển Linh như một ngôi nhà thứ hai, cho dù rất ghét cũng như không muốn nhìn tên quý kia, nhưng cô vẫn học cách biến cậu thành không khí, không đề ý đến cậu. Trần Hiểu Quân và Tần Uyển Linh ngày càng gần gũi tự nhiên, tình cảm dĩ nhiên cũng càng lúc càng nồng đậm, Trước mặt Tần Uyển Linh, Trần Hiểu Quân không còn là một cô bé vì không muốn tình hình xấu đi mà ảm ức không chịu mở miệng như lúc ban đầu nữa. Vậy nên Trần Hiểu Quân dứt khoát đồng ý với yêu cầu của Tần Uyển Linh, cho dù có đi về cùng nhau thật hay không, đi cũng không biết, cái tên chán quý kia, nhất định sẽ không tổ cáo cô trước mặt dì.

Hôm nay đến phiên Trần Hiểu Quân trực nhật, cho nên đây là lần đầu tiên Trần Hiểu Quân chủ động tìm Trình Hiểu Quân.

“Này, chán quý, hôm nay tôi phải trực nhật, hết giờ học cậu về nhà một mình, đừng chờ tôi.” Trần Hiểu Quân đi tới chỗ Trình Hiểu Quân đang làm bài tập tuyên bố. Trần Hiểu Quân không nhớ từ khi nào, cô đã gán cái biệt danh “Chán quý” cho Trình Hiểu Quân, cô không có gọi cậu là Trình Hiểu Quân cũng không gọi cậu là Hiểu Quân, nhưng cô sẽ không ngu ngốc gọi cậu như vậy trước mặt dì.

Trình Hiểu Quân đang chăm chú làm bài tập, nghe thấy Quân Quân lần đầu tiên nói chuyện với mình, trong lòng thầm vui mừng, rốt cuộc Quân Quân cũng chịu nói chuyện với cậu, nhưng tâm trạng vui vẻ còn chưa giữ được một giây, câu kế tiếp của Quân Quân đã giúp cậu hiểu được, Quân Quân vì không muốn về cùng cậu nên mới bảo cậu về trước. Trình Hiểu Quân nắm chặt chiếc bút trong tay, cậu không muốn về nhà một mình, cũng không muốn để Quân Quân phải một mình về nhà.

“Này, đang nói chuyện với cậu đấy?” Giọng nói của Trần Hiểu Quân tăng thêm âm lượng.

“Quân Quân...” Tổ sẽ chờ cậu về nhà cùng. Trình Hiểu Quân muốn nói như vậy, nhưng cậu còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Đừng nói nữa, dù sao tan học rồi thì tôi cũng không về nhà với cậu.” Thấy tên chán quý này cúi đầu xuống, Trần Hiểu Quân đã biết cậu không chịu đồng ý, bộ não này đến bao giờ mới hết làm phiền người ta, “Còn nữa, không được gọi tôi là Quân Quân!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mấy câu này, nói xong không quay đầu lại nghiêng ngàng bước đi.

Trình Hiểu Quân cảm thấy được những ánh mắt đang nhìn dồn dập vào mình, cậu sẽ không chấp nhận với yêu cầu này của Trần Hiểu Quân, sẽ không.

Tan học, Trần Hiểu Quân cùng Xà Âm làm vệ sinh lớp xong, cùng xách cặp rời khỏi trường.

“Quân Quân, tại sao Hiểu Quân không về cùng cậu, không phải hai người luôn về cùng nhau sao?” Xà Âm thường xuyên về nhà cùng Trần Hiểu Quân, dĩ nhiên thường xuyên thấy Trình Hiểu Quân, đã rất quen thuộc với cậu. Có khi ba người cùng nhau về nhà, nhưng chỉ có Xà Âm và Trình Hiểu Quân là nói chuyện nhiều, còn Trình Hiểu Quân lại tựa như một người ngoài cuộc, không hề quan tâm đến những chuyện này.

Trần Hiểu Quân hung hăng đá bay cục đá dưới chân: “Hiểu Quân? Âm Âm, rốt cuộc cậu có phải bạn thân của tớ không vậy?”

“Dĩ nhiên là phải!” Xà Âm không nghĩ ngờ chút nào trả lời.

“Vậy tại sao cậu cứ nói đến tên quý đó chứ? Chẳng lẽ cậu không biết tớ ghét cậu ta vô cùng sao?” Trần Hiểu Quân bắt đầu trừng bạn tốt của mình.

Xà Âm gật đầu, biểu hiện của cậu rõ ràng như vậy không biết mới là lạ: “Nhưng Hiểu Quân cũng là bạn của tớ mà. Tại sao cậu lại không thích Hiểu Quân chứ, cậu ấy rõ ràng rất ngoan ngoãn rất đáng yêu còn rất thông minh mà.”

Ngoan ư? Cái gì? Còn đáng yêu? Cũng có thể là vậy, hai năm sau cũng không khác gì hai năm trước; thông minh? Thông minh thì sao đi còn không vững?

“Nó có chỗ nào đáng yêu thông minh đâu, là tên quý ngu ngốc siêu chán mới đúng!” Trần Hiểu Quân cố ý lớn giọng phản bác.

“Chỉ có cậu nghĩ vậy thôi, lớp chúng ta cũng chỉ có mình cậu là không thích Hiểu Quân.” Xà Âm nói giọng rất nhỏ, cô bé không muốn tranh luận với Hiểu Quân về vấn đề này, họ đã tranh luận cùng nhau rất nhiều lần cũng không có kết quả. Mà Quân Quân không thích Hiểu Quân thì có liên quan gì đến cô?

“Hiểu Quân, Hiểu Quân, Hiểu Quân... Tớ không cho cậu thích tên quý đó.” Trần Hiểu Quân bắt đầu bá đạo hết lớn, cô không thích bạn tốt đi thích một người mà cô ghét cay ghét đắng. “Cậu đi thích cậu ta đi, tớ không chơi với cậu nữa.”

“Quân Quân, cậu...” Lời của Xà Âm bị hình ảnh trước mắt làm chuyển sang âm điệu kinh hãi, cô lo lắng nắm tay Trần Hiểu Quân “Quân... Quân, Quân Quân! Hiểu Quân cậu ấy, cậu ấy ở đằng kia...?”

“Sao cứ một lát Hiểu Quân, một lát thì Quân Quân vậy?” Trần Hiểu Quân mất hứng phui tay Xà Âm, “Sao cậu cứ kéo tớ vậy?” Ngay sau đó, hình ảnh trước mắt đã giúp cô hiểu nguyên nhân Xà Âm cứ kéo lấy tay mình.

Tan học rồi, Trình Hiểu Quân không nghe lời của Trần Hiểu Quân, không một mình về nhà mà đứng ở nơi này chờ Trần Hiểu Quân, chỉ cần đợi được thì chắc chắn sẽ gặp được Trần Hiểu Quân. Trình Hiểu Quân đợi gần nửa tiếng đồng hồ, đợi mãi cũng không thấy bóng dáng ai, nhưng Quân Quân vẫn chưa ra, cho nên cậu quyết định ngồi cạnh vườn hoa ôn bài lại một lát, nhưng cậu chưa ngồi được bao lâu thì một đám anh trai xa lạ đã đến giật mất quyển sách trên tay cậu.

Trình Hiểu Quân theo phản xạ nói: “Trả lại sách cho tôi!”

“Trả lại cho cậu?” Một người cao nhất trong số đó mở quyển sách ra rồi khép lại, “Trả cho cậu, được thôi, nộp hết tiền trong người cậu ra đây!”

“Tôi không có tiền.” Trình Hiểu Quân nhủ cậu, chẳng lẽ bọn họ là đám cướp giật mà thầy giáo hay nhắc đến?

“Không có tiền?” Tên cao nhất tỏ vẻ không tin, thằng này nhìn qua đã biết là con cái nhà giàu, làm sao mà không có tiền được, “Không có tiền? Vậy thì lục soát!”

Hai người bên cạnh hần lập tức đi lên, định lục soát xem Trình Hiểu Quân có giấu tiền đi hay không.

“Tên chán quý này, cậu dám làm chuyện bất lương với đám lưu manh này hả, hừ hừ, tôi sẽ mách với thầy Hướng, để xem còn có ai thích cậu không.” Trần Hiểu Quân một mình bước tới, chống nạnh quát. Cô nói nửa thật nửa giả, rất trẻ con nhưng người nghe lại không cho rằng như vậy, đặc biệt là ba tên cướp này, ba tên sừng sò, dùng ánh mắt để trao đổi với nhau.

“Tớ không có làm chuyện xấu!” Trình Hiểu Quân lo lắng Quân Quân hiểu lầm lại càng ghét cậu hơn, ngay lập tức giải thích: “Là bọn họ tìm tớ đòi tiền.”

“Tôi không tin cậu, cậu không chịu nghe lời, bây giờ còn chưa chịu về nhà, nhất định là làm chuyện xấu.” Trần Hiểu Quân vô cùng tức giận, tên này dám không nghe lời cô, không về nhà trước, trong lời nói mang theo tức giận, “Tôi đã kêu Âm Âm đi gọi thầy giáo đến rồi, cậu cứ chờ bị phê bình đi.”

“Tớ không có thật mà!” Trình Hiểu Quân biết Quân Quân thấy cậu không chịu về nhà rất tức giận, cho nên hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Quân Quân tức giận thật hay không mà nói như vậy, cậu không muốn Quân Quân hiểu lầm cậu nên giải thích lại lần nữa.

Trần Hiểu Quân không để ý đến lời giải thích của cậu, quay mặt sang ba tên còn cao hơn cả cô, nói: “Mấy người đừng có học nó, nó là tên chán quý, ai cũng ghét nó, không ai thích nó cả, thầy giáo đến đây nhất định sẽ mắng nó, mấy người mau đi đi, nếu không sẽ bị tên này liên lụy đấy.” Trần Hiểu Quân giống như đang phê bình trách móc cậu, kể lể với ba người kia.

Trần Hiểu Quân nói xong, Xà Âm lập tức thở hắt hắt chạy tới, đứt quãng nói: “Thầy.. Thầy giáo, tớ đã... Méc với thầy giáo rồi, thầy... Lập tức sẽ tới ngay.”

Trần Hiểu Quân kéo Xà Âm một phờ người chạy đi, nhìn Trình Hiểu Quân, lại nhìn ba tên cao lớn kia, không biết bọn họ đang thương lượng điều gì. Cô

lập tức kéo tay Trình Hiểu Quân, tay kia kéo Xà Âm liều mạng ra sức chạy vào trường học.

Trình Hiểu Quân phản ứng không kịp với hành động bất ngờ này của Trần Hiểu Quân, vừa chạy theo Quân Quân vừa chậm chạp nói “Sách của tớ!”

Trần Hiểu Quân cảm giác bản thân bị tên quỷ này làm tức điên lên, đáng đời lắm, bị người ta bắt nạt, nhưng cô không muốn bị người khác khi dễ, mà tên quỷ này bị người khác bắt nạt, dĩ biết nhất định sẽ rất đau lòng, cô lại không muốn để đi đau lòng. Cho nên cô mới tranh thủ quay đầu lại liếc Trình Hiểu Quân: “Sách cái đầu của cậu, cậu mau chạy đi chứ!”

Trình Hiểu Quân bị Quân Quân liếc không dám lên tiếng, cậu luôn luôn rất “Nghe” lời Quân Quân mà..., thế nên sẽ không làm cho Quân Quân thấy không vui

Ba tên cướp hồ đồ chưa kịp phản ứng thì bọn Trần Hiểu Quân đã chạy được một quãng khá xa rồi, hơn nữa lại cách trường học rất gần, ba tên đó không buồn đuổi theo nữa, bỏ lại quyển sách trên tay ngay lập tức biến mất ở cửa trường học.

Vừa chạy vào trường học xong Trần Hiểu Quân đã hỗn hển, buông lỏng tay hai người, gấp gấp chưa kịp thở ra hơi, bỗng nghe thấy một tiếng “Bùm”, rồi thấy Xà Âm nhanh chóng chạy tới vừa chạy vừa gọi to “Hiểu Quân!”

Trần Hiểu Quân dùng vẻ mặt đau khổ nhìn chán quý sợ hết hồn đến mức vấp ngã, gục xuống mặt đất, chuyện gì đang xảy ra vậy, rõ ràng mình là người lỗi cậu ta chạy trốn, một gần chết cũng còn chưa ngã xuống, vậy mà cậu ta đã gục hẳn rồi? Trần Hiểu Quân nhìn sắc mặt đã hơi tái nhợt, khó chịu khom người xuống dùng lửa giận của mình nắm lấy bọc sách của Trình Hiểu Quân: “Này, cậu bị làm sao vậy?”

Trình Hiểu Quân cố hết sức chống hai tay lên mặt đất, nhưng cậu vẫn còn đủ sức lực để ngẩng đầu lên giải thích với Quân Quân: “Tớ thật sự không cùng bọn họ làm chuyện xấu, là bọn họ muốn...”

Lần này Trần Hiểu Quân không nhịn nổi nữa, lập tức không thể chịu được tên chán quý này, bây giờ mà còn nói những chuyện ai cũng biết sao, cậu ta coi cô là người mù chác? Tính nóng: cô tức giận hất mạnh bọc sách của cậu đi, tràn ngập lửa giận nhìn chằm chằm Trình Hiểu Quân rống to: “Cậu nghĩ tôi ngu ngốc lắm sao? Đúng là ngu ngốc mới kéo cậu chạy khỏi chỗ mấy người đó! Tôi thật sự chưa từng thấy người nào đàn độn hơn cậu!”

Trần Hiểu Quân cuối cùng cũng ngừng rống, chỉ mặc kệ Trình Hiểu Quân suốt chút nữa đã đụng đầu vào mặt đất, còn làm Xà Âm thấy sợ hãi. Xà Âm vừa quát mắng, trách cứ Trần Hiểu Quân mau ngừng lại, vừa chạy tới đỡ Trình Hiểu Quân dậy nhìn xem trên người cậu có chỗ nào bị thương không: “Hiểu Quân, cậu có bị ném trúng không?”

Mười mấy giây sau Trình Hiểu Quân mới chậm rãi thờ ra, trả lời: “Không, không ném trúng.”

Xà Âm thờ phào, quay ngược lại nhìn Trần Hiểu Quân không hài lòng nói: “Quân Quân, tại sao cậu có thể như vậy, thật quá đáng, nếu như Hiểu Quân bị thương thì chúng ta biết làm sao bây giờ?”

Trần Hiểu Quân chột dạ biết mình không đúng, quả thực không nên dùng sức “Ném” đồ về phía chán quý như vậy, nhưng cô vẫn không phục: “Tớ đâu có quá đáng, là do cậu ta quá đàn quá đáng ghét!”

Thật ra thì Trình Hiểu Quân cũng không trách Quân Quân hại cậu ngã đau ban nãy, bởi vì lúc này cậu mới hiểu được, Quân Quân biết cậu không làm chuyện xấu mà là bị người ta cướp giật, chẳng qua vừa rồi cậu một lòng không muốn khiến Quân Quân hiểu lầm nên mới quên mất nghĩ đến chuyện Quân Quân đã cứu cậu: “Thật xin lỗi Quân Quân, là do tớ quá ngu ngốc, cậu không nên tức giận, chúng ta về nhà thôi!”

Trần Hiểu Quân rất tức giận, lúc này chán quý cứ như vừa chết đi sống lại, sự khép nép xin lỗi cô của cậu ta chính là sự một cách chỉ trích, cho rằng cô cố tình gây sự. Ghê tởm, nếu không phải bây giờ gió thoảng qua cũng đủ thổi ngã cậu, tôi nhất định sẽ đá cậu mấy đá: “Người nào muốn cùng cậu về nhà chứ, phải về thì cậu tự động trở về một mình đi, tôi không cần đi về cùng nhau, hừ!” Nói xong cũng không đáp lại Xà Âm, chỉ chạy về một mình.

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân nghĩ muốn Quân Quân chờ mình cùng nhau đi về, hiển nhiên Quân Quân sẽ không đáp ứng.

“Không nên chấp Quân Quân, hôm nay do cậu ấy không đúng, cậu không cần để ý, để cô ấy tự mình đi một mình, tớ và cậu cùng nhau đi về.” Xà Âm giữ cho Trình Hiểu Quân đứng vững, cẩn thận vịn tay cậu lên vai mình, tránh không muốn cậu bị ngã

“Xà Âm, cảm ơn cậu, cậu cũng không cần trách Quân Quân, hơn nữa hôm nay Quân Quân đã cứu tớ.” Trình Hiểu Quân chỉ mới nói đến đây mà đã cảm thấy cả người hết đau.

“Quân Quân đối xử với cậu như vậy mà cậu còn nói giúp cậu ấy? Cậu không nên lúc nào cũng để cô ấy bắt nạt và tuyệt giao như thế chứ.” Xà Âm bắt mắt nói lại.

“Là do tớ quá đàn độn luôn chọc vào tính nóng của Quân Quân: tức giận, Quân Quân...” Trình Hiểu Quân còn chưa nói hết Xà Âm đã đầu hàng.

“Tốt lắm, tốt lắm, tớ biết rồi, hôm nay Quân Quân là anh hùng, thông minh cứu cậu, tớ sẽ không giận cậu ấy.” Xà Âm thật sự không hiểu Hiểu Quân nghĩ gì trong đầu, nhưng hôm nay đúng là Quân Quân đã nghĩ ra kế lừa gạt tài tình này để cứu Hiểu Quân khỏi những người đó. Quên đi, mình không quản được Hiểu Quân là kẻ địch của Quân Quân, cũng không thể khiến Hiểu Quân chán ghét Quân Quân, ở trung gian của hai người bọn họ rất khó chịu, cô không muốn làm kẻ đứng giữa nữa, bọn họ muốn thế nào thì được cái đó...

【 Nhật ký ngày 】 Theo đuổi

Hai năm rồi, Quân Quân luôn rất ghét tôi, hơn nữa cô ấy chưa bao giờ gọi tên tôi, luôn gọi tôi là chán quý... Tôi không muốn làm Quân Quân ghét tôi, cũng không muốn Quân Quân gọi tôi là chán quý, nhưng nếu như đó là ý muốn của Quân Quân, tôi sẽ theo cô ấy. Hai năm qua gần như ngày nào chúng tôi cũng ở cạnh nhau, mẹ nói Quân Quân tiếp xúc nhiều với tôi, hiểu rõ tôi rồi nhất định sẽ thích tôi, nhưng hai năm vẫn chưa đủ sao? Đến bây giờ Quân Quân nhìn thấy tôi vẫn mất hứng, tôi không biết tại sao Quân Quân lại ghét tôi, cũng không biết nên làm như thế nào mới có thể khiến Quân Quân không ghét tôi, tôi chỉ có thể nghĩ ít ra lúc này hãy tận lực ít nói chuyện trước mặt Quân Quân để tránh cho cô ấy càng ghét tôi hơn.

Nay bác Thiên đã có việc, mẹ tôi cũng làm thêm giờ nên đều không thể tới đón chúng tôi, mẹ để tôi và Quân Quân cùng nhau về nhà, tôi rất sung sướng khi có thể cùng nhau về nhà với Quân Quân, nhưng tôi cũng biết Quân Quân không muốn về chung với tôi, quả nhiên trước giờ tan giờ học Quân Quân đã để một mình tôi đi về trước, tôi không muốn không nghe lời mẹ dặn, không muốn đi về nhà một mình, càng không muốn không thể cùng về chung với Quân Quân, cho nên giờ tan giờ tôi liền lập tức đứng ở cửa trường học chờ Quân Quân đi ra ngoài, như vậy chúng tôi có thể cùng nhau về nhà rồi... Tôi nghĩ cô ấy và Xà Âm sẽ cùng đi ra, chắc không đến nỗi đuổi thẳng tôi đi chứ.

Đợi gần nửa giờ, tôi trăm triệu cũng không nghĩ là sẽ gặp phải bọn thiếu niên bắt lương chuyên trấn lột, tôi không biết tại sao lại không kêu cứu theo lời thầy giáo dạy, chỉ muốn bảo vệ bọc sách của mình. Nhưng những người đó không tin tôi không có tiền nên muốn soát người, đúng lúc này Quân Quân đột nhiên xuất hiện.

Quân Quân lừa bọn họ nói tôi là con nít hư chuyên làm chuyện xấu rồi bảo Xà Âm đi gọi thầy giáo tới bắt tôi. Lúc ấy đầu óc tôi như đang ở trong mộng, tôi sợ Quân Quân cho rằng tôi làm chuyện xấu, sau này sẽ không bao giờ để ý đến tôi nữa, còn chưa kịp nghĩ xem lời Quân Quân nói rốt cuộc là thật hay giả đã liền tiếp khẳng định tôi không làm chuyện gì xấu. Những người đó trúng mưu kế của Quân Quân, Quân Quân thừa cơ kéo cả tôi lẫn Xà Âm chạy về phía trường học mới xác định đảm bảo an toàn.

Bình thường tôi cũng khá thông minh, thầy giáo giảng gì tôi chỉ cần nghe một lần là đã hiểu, nhưng lần này tôi hoàn toàn không nghĩ ra Quân Quân vì muốn lừa gạt những thứ thiếu niên bắt lương kia nên mới nói dối. Vì tôi giải thích mình thật sự không làm chuyện xấu nên tôi chọc cho Quân Quân giận dữ, chọc vào tính nóng của Quân Quân: tức giận đến đầy ngả tôi, mặc dù thân thể của tôi rất kém cỏi lại không còn thể lực, nhưng tôi cũng không bị thương, tôi cũng biết là Quân Quân, cô ấy đã cứu tôi.

Tính nóng của Quân Quân: tức giận tự về một mình rồi, cô ấy không gọi Xà Âm về cùng mà để Xà Âm lại... Quân Quân thật sự rất tốt bụng, cô ấy đối xử với tôi cũng rất tốt, rất quan tâm tôi, chưa từng để người khác bắt nạt tôi. Cuối cùng Quân Quân không hề về nhà chung với tôi, nhưng tôi không khiến tính nóng của cô ấy phát tác, cũng sẽ không làm cô ấy phát tác tính nóng ấy nữa.

Hôm nay cô ấy đã cứu tôi, sau này tôi sẽ không về nhà một mình nữa, tôi sẽ vẫn đi theo Quân Quân, ngày nào cũng cùng cô ấy về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mà Bị Ngu Ngốc Sao?

“Ba!” Mới sáng sớm, Trần Hiểu Quân đã khó khăn mở mắt dậy, đi tới cửa nhà bếp, “Hôm nay lớp bọn con tổ chức đi dã ngoại, ba có thể gọi cho thầy chủ nhiệm lớp con báo rằng nhà ta có việc nên không đi được không ạ?”

Ba Trần đang bụng đói ăn sáng từ nhà bếp ra, đặt hết thức ăn lên bàn: “Không phải con đã đăng kí rồi à, tại sao bây giờ lại tự nhiên đổi ý, hơn nữa, lừa gạt thầy giáo là không đúng đâu.”

Trần Hiểu Quân ngồi vào bàn ăn, khó xử khuấy khuấy cốc sữa tươi: “Nếu con sớm biết phải chung tổ với cậu ta, nhất định sẽ không đăng kí.”

“Với ai? Ai bị con ghét tới mức không cả muốn đi dã ngoại?” Ba Trần mơ hồ đoán được đó là ai rồi, nhưng ông vẫn không rõ tại sao con gái mình phải ghét Trình Hiểu Quân đến như vậy.

“Còn có thể là ai, tên chán quý kia, con thực sự không muốn ở chung một chỗ với cậu ta?” Tại sao ghét ư, thời gian qua lâu như vậy Trần Hiểu Quân cũng không còn nhớ rõ, chỉ biết một điều duy nhất là cô ghét cậu ta.

Trần Hiểu Quân nói xong tự nhiên muốn uống sữa tươi, nhưng lại bị ba Trần ngăn cản: “Đi rửa mặt đánh răng đã thì mới được ăn sáng.”

Trần Hiểu Quân biết điều hơn, đặt cốc sữa xuống chạy đến bên người ba Trần: “Ba à, ba gọi cho thầy chủ nhiệm xin cho con nghỉ đi, con thật sự không muốn đi...” Vừa nói vừa làm nũng phe phẩy ống tay áo của ông.

“Không được!” Ba Trần dứt khoát cự tuyệt, “Nhanh đi rửa mặt đánh răng rồi dùng cơm.”

“Ba à...!” Trần Hiểu Quân vẫn cố tranh thủ sự ủng hộ của ba mình.

Ba Trần nghiêm túc nhìn đứa con gái luôn luôn ăn quýt làm nũng mình: “Là tự con quyết định muốn đi, hẳn con phải tự chịu trách nhiệm về quyết định của mình chứ. Ba có thể dạy con làm bài tập, mua cho con những thứ mà con muốn, nhưng chuyện của mình thì con nhất định phải tự mình giải quyết, nếu như con không muốn đi?” Ba Trần hiếm khi nghiêm túc với con gái như thế, “Được thôi, nhưng con tự nói với thầy, ba sẽ không giúp con lừa gạt thầy giáo đâu, con cũng không thể bắt người khác vì con mà đi lừa gạt bất cứ kẻ nào cả.”

“Ba à...” Trần Hiểu Quân một lần nữa buồn bực kêu lên, cô vẫn không tài nào hiểu được lời dặn của ba, nhưng cô biết lần này ba sẽ không giúp mình, hơn nữa cô cũng biết nếu tự mình báo với thầy Hương là mình muốn đi, nhất định thầy giáo sẽ không đồng ý.

Ba Trần không nói gì bắt đầu ăn bữa sáng, giăng co chỉ trong chốc lát, Trần Hiểu Quân biết mình không còn hy vọng gì, đành phải nhanh chóng chạy đi rửa mặt.

Ăn bữa sáng xong, Trần Hiểu Quân cùng ba đi đến cửa, đi xuống tầng dưới, không cách nhà Tần Uyển Linh nhiều lắm. Ba Trần gõ cửa, chỉ vài giây sau Tần Uyển Linh đã mở cửa: “Anh muốn đưa Quân Quân đến trường học ạ?”

“Ừ, thuận tiện ghé qua nhà cô rù Hiểu Quân cùng đi.” Ba Trần kéo con gái ra trước mặt mình, cười đùa: “Cũng bồi dưỡng thêm tình cảm giữa hai đứa nó luôn.”

Tần Uyển Linh nghe xong cũng cười nói: “Được vậy thì tốt quá. Chúng ta lập tức đi luôn, để tôi đi gọi Hiểu Quân, hai người chờ một lát nhé.”

“Tốt, vậy chúng tôi đi xuống trước, đứng ở bãi đỗ xe chờ hai người.” Ba Trần nắm tay con gái dắt xuống tầng dưới.

Tâm trạng Trần Hiểu Quân không tốt lắm nên hôm nay không giống bình thường, nhiệt tình nói chuyện với Tần Uyển Linh, cùng lắm cũng chỉ vô cùng miễn cưỡng nói với Tần Uyển Linh trước khi đi: “Dì, bọn con đi!”

Tần Uyển Linh cười nói biết rồi, sau đó đi vào nhà gọi con trai dậy.

Ba Trần và Tần Uyển Linh đưa hai đứa bé tới trường học, vừa vặn gặp được chủ nhiệm lớp hai đứa nên cùng thầy chủ nhiệm đến phòng làm việc để “Hiểu rõ tình huống”. Chỉ để lại Trần Hiểu Quân trừng mắt lên như con cá vàng nhìn Trình Hiểu Quân.

“Này, chính cậu đã lên báo cáo với dì là hôm đó tôi và cậu không về nhà cùng nhau hả?” Giọng nói biểu đạt rõ ràng tâm trạng của cô lúc này. Sau hôm chán quý bị cướp ấy, Trần Hiểu Quân giữa đêm nhận được điện thoại của dì, hỏi cô về trước thì có bị thương gì không... cô dĩ nhiên sẽ không nói ra chẳng qua mình tức giận quá nên đã bỏ lại chán quý. Hôm sau vốn đang muốn tìm chán quý tính sổ, nhưng lại phải tạm thời gác chuyện này sang một bên lo vấn đề đã ngoại, giờ thì vấn đề này hoàn toàn trở thành vấn đề chính rồi.

“Tớ không làm thế.” Trình Hiểu Quân ngẩng đầu lên khẳng định, “Tớ kể cho mẹ nghe là giờ tan học cậu đã cứu tớ.”

“Hừ!” Trần Hiểu Quân không tin lời cậu nói, “Cậu không mách mới là lạ, bằng không làm sao dì biết tôi về nhà trước cậu được? Chẳng lẽ do tôi nói? Đừng tưởng rằng dì khen tôi đã cứu tôi và cậu là cậu có thể báo cáo lung tung về tôi đấy.”

“Tớ thật sự không như thế, thật mà...” Hôm ấy cậu đang trên đường về nhà thì gặp phải mẹ, mẹ cậu mới biết là cô về nhà trước đấy chứ. Trình Hiểu Quân rất muốn nói như vậy, nhưng có nói Quân Quân cũng sẽ không tin... .

“Không cần nói nữa, không thể tin được cậu lại là một tên tiểu nhân mách lẻo, sau này tốt nhất đừng để tôi biết cậu bán đứng tôi, nếu không tôi sẽ...” Trần Hiểu Quân nhất thời không nghĩ ra mình muốn làm như thế nào, nghĩ một lúc lâu mới bổ sung thêm một câu rất không có lực uy hiếp: “Tôi sẽ đánh cậu!”

Trình Hiểu Quân kiên quyết lắc đầu nói: “Không đâu, tớ sẽ không mách lẻo chuyện về cậu đâu, cậu hãy tin tưởng tớ.” Trình Hiểu Quân cũng không biết tại sao cậu luôn trở nên kém cỏi khi đứng trước mặt Quân Quân như vậy, không biết nên nói như thế nào mới có thể khiến Quân Quân tin tưởng lời nói của cậu... , tình trạng này sẽ không còn tái diễn nữa, cậu chỉ cần nói một lời đơn giản trực tiếp là được.

Trần Hiểu Quân không quan tâm chán quý nói gì cả, cô đã quyết định lần sau nếu chán quý tố cáo cô đánh cậu một lần nữa... Cô sẽ đánh cậu đến khi cậu không dám mách lẻo nữa mới thôi.

Hai người một trước một sau vào phòng học chưa được bao lâu, thầy giáo đã bước đến thông báo mọi người lên xe chuẩn bị đến hồ Thái Tử. Buổi đã ngoại lần này cả lớp tổng cộng chia làm năm tổ, mỗi tổ tám người, thầy tiện tay chia Trần Hiểu Quân, Xà Âm, Trình Hiểu Quân, còn có năm người khác nữa vào chung một tổ. Hồ Thái Tử vốn là hồ tự nhiên lớn nhất trong cả thành phố, cái tên bắt nguồn từ một câu chuyện: Có một vị thái tử thời Đường đạt được nhiều thành tựu văn học, một lần đi ngang qua chốn này, cảm thấy nơi đây vô cùng thanh bình, lại rất thích sự yên lặng ở đây nên đã ngồi bên bờ hồ ngâm thơ. Giờ đây hồ Thái Tử nhờ có diện tích lớn nên cây cối cỏ thụ đều may mắn được bảo tồn, giữ gìn được chút hơi thở thiên nhiên, là một danh lam thắng cảnh không tệ. Một dòng xe đi dọc theo đường lớn, mọi người trong xe vừa thưởng thức phong cảnh hai bên vừa nói cười, không khí vô cùng hòa hợp, chỉ có một nơi: chỗ ngoại lệ, đó chính là nơi Trần Hiểu Quân ngồi cạnh Trình Hiểu Quân gần đó.

Trần Hiểu Quân và Trình Hiểu Quân ngồi ở xe chính giữa, những bạn học ở giữa, phía trước lẫn phía sau đều vui vẻ hàn huyên một chút về nơi này nơi nọ, đang ngồi bên này chời qua bên kia, tạo thành từng nhóm lớn nhỏ, chỉ có một mình Trần Hiểu Quân bất hòa: không nói chuyện với chán quý, cũng không có ý dỗi vị trí ngồi để Xà Âm nói chuyện với cậu, coi cậu như ‘người vô hình’.

Trình Hiểu Quân vốn không thể nào nói chuyện tình yêu, một loại người mà người khác không thể nói chuyện cùng như cậu, chắc là cậu cũng không biết chủ động nói chuyện với người ta, vậy nên cuối cùng cả chiếc xe chỉ còn lại mỗi mình Trình Hiểu Quân ngồi trong xe tay cầm bọc sách “Không người nào

hỏi thăm”.

Đại khái 45’ phút sau đoàn người mới đến hồ Thái Tử, thầy giáo dẫn mọi người đến địa điểm hoạt động xong thì sẽ để các tổ tự do hoạt động, hơn nữa còn nhắc nhở trước khi nấu cơm trưa đừng quên sưu tầm những hòn đá cảnh. Năm tổ sau khi tiếp nhận mệnh lệnh liền lập tức hấp tấp mặc kệ các tổ viên của mình, vút sự phân công hợp tác của thầy giáo sang một bên.

Trần Hiểu Quân ở trong tổ một, tổ trưởng là Xà Âm, Xà Âm sẽ để tổ viên trong tổ mình tự do hoạt động và tập hợp lúc mười giờ để chuẩn bị nấu cơm trưa. Tất cả mọi người đều hoan hỉ đồng ý với đề nghị của Xà Âm, rồi tự mình đi chơi. Trần Hiểu Quân và Xà Âm tương đương với mức đồng đẳng, đương nhiên sẽ chơi chung với nhau rồi, nhưng vấn đề là Trình Hiểu Quân.

Tính cách Trình Hiểu Quân giống hệt con gái, thậm chí còn dịu dàng hơn cả con gái, từ sau khi tới đây mặc dù bạn học không giống như trước kia không muốn chơi cùng cậu, nhưng cậu vẫn không có nhiều bạn bè lắm, gần đây đi cùng cậu chỉ có đúng Xà Âm, chỉ có điều trong lòng Trình Hiểu Quân vẫn mong Quân Quân chơi với cậu, đó là ước muốn lớn nhất của cậu. Trình Hiểu Quân sẽ không chủ động rủ người khác chơi cùng, cho nên khi Xà Âm để tất cả các tổ viên của mình đi chơi riêng thì chỉ còn dư lại ba người Trần Hiểu Quân, Xà Âm và Trình Hiểu Quân.

“Hiệu Quân, cậu cùng bọn tớ đến bờ hồ tìm vỏ sò đi, tớ nghe mẹ nói nơi này có rất nhiều vỏ sò đẹp.” Xà Âm cũng có cá tính riêng, cô rất thích chơi chung với Hiệu Quân, nhưng có một người khác lại không trùng ý kiến với cô.

“Âm Âm!” Trần Hiểu Quân kháng nghị, “Tại sao muốn cùng chơi chung với cậu ta, tớ không thích!”

“Cậu không thích thì tớ và Hiệu Quân sẽ tự đi tìm vỏ sò cùng nhau.” Âm Âm cũng hơi tức giận rồi, thái độ luôn luôn chán ghét của Quân Quân đối với Hiệu Quân rất không hợp mắt cô. Bất kể cô có phải là bạn thân của Quân Quân hay không, cô có thích Hiệu Quân hay không, là tổ trưởng cô không thể để mặc Hiệu Quân chơi một mình được, “Cậu không đi cũng được, Hiệu Quân chúng ta đi!”

“Xà Âm.” Trình Hiểu Quân do dự một hồi mới nói: “Cậu và Quân Quân đi tìm vỏ sò đi, tớ ở lại chỗ này trông đồ.”

“Không được! ” “Tốt!” Trần Hiểu Quân và Xà Âm nói ra ý kiến cùng một lúc, hai đáp áp hoàn toàn không giống nhau..

“Âm Âm, bản thân cậu ta bảo không đi rồi, chuyện không liên quan đến ta, chúng ta đi tìm vỏ sò nào.” Trần Hiểu Quân vội vàng nói, như vậy là tốt nhất, có thể không cần cùng chơi đùa với cậu ta mà.

“Quân Quân, cậu thật quá đáng, tớ không chơi với cậu được đâu, Hiệu Quân, đi, qua bên kia tìm vỏ sò.” Xà Âm nổi nóng, tức giận lời Trình Hiểu Quân đi.

“Xà Âm, Quân Quân chỉ có một mình...” Trình Hiểu Quân thấy Quân Quân chưa đi tới bèn dừng lại gọi Xà Âm, quay đầu đi đến bên cạnh Trần Hiểu Quân, “Quân Quân, cậu cùng đi với chúng tớ chứ, tớ sẽ tìm thật nhiều vỏ sò, rồi tặng tất cả vỏ sò tớ tìm được cho cậu hết, được không?”

“Ai thèm vỏ sò của cậu chứ?” Trần Hiểu Quân không nhịn được liếc chán quý một cái rồi chạy về phía Xà Âm, cô chỉ muốn cùng chơi chung với Xà Âm thôi, chứ cô không cần vỏ sò của cậu ta, “Chúng ta đi tìm vỏ sò nào.”

Mạnh miệng! Xà Âm nói thầm trong lòng, rõ ràng lúc nghe Hiệu Quân nói sẽ tặng hết vỏ sò cho cô, cô liền lập tức mở to hai mắt nhìn, còn không chịu thừa nhận: “Nếu cậu vẫn tiếp tục bắt nạt Hiệu Quân, chúng tớ sẽ đi một mình mặc kệ cậu.”

Trần Hiểu Quân mặt mặt không trả lời được, đành giả lơ thúc giục: “Đi thôi đi thôi, nếu không không tìm không được vỏ sò bây giờ.”

Xà Âm bỏ qua cho cô, gọi Trình Hiểu Quân đứng ở phía sau cùng đi.

Trình Hiểu Quân biết Quân Quân đáp ứng cùng đi chơi với cậu rồi, trên mặt bỗng triển khai một nụ cười mỉm rất thần nhiên, đi theo hai người phía trước tìm vỏ sò vì Quân Quân.

Ba người tập hợp ở một nơi khá xa, chuyên tâm tìm những vỏ sò nhỏ. Khi Xà Âm mang gần 10 cái vỏ sò xinh xắn đến cho Trần Hiểu Quân, cô kiêu ngạo đưa Trần Hiểu Quân xem: “Quân Quân, nhìn đi, tớ tìm được rất nhiều vỏ sò nhé, mẹ không hề gạt tớ, khi trở về, tớ sẽ đưa cho mẹ những vỏ sò này, mẹ nhất định sẽ làm cho tớ một chiếc lắc tay thật đẹp!”

Trần Hiểu Quân nhìn đồng vỏ sò trong tay Âm Âm, lại nhìn một con sò nhỏ nhoi trong tay tớ, cảm thấy không vui: “Tớ cũng tìm được nhiều vỏ sò mà, còn nhiều hơn cả cậu đấy!” Nói xong, cô xoay người đi tiếp tục tìm vỏ sò, cô cũng muốn có một sợi lắc tay bằng vỏ sò.

Trình Hiểu Quân cũng nhặt được gần 10 cái vỏ sò, đi tới gần Quân Quân cũng hiểu được cô không vui, nhưng cậu không gọi Quân Quân lại mà bước đến bên cạnh Xà Âm “Quân Quân bị làm sao vậy?”

Xà Âm thờ dài: “Tức giận đấy, nó chỉ tìm được một cái vỏ sò thôi.”

“Tớ cho cậu ấy phần của tớ, như vậy chẳng phải sẽ có nhiều hơn sao?” Trình Hiểu Quân cứ nghĩ rằng Quân Quân vì không tìm được vỏ sò nên mới tức giận.

Xà Âm trừng mắt liếc Trần Hiểu Quân: “Quân Quân không phải tức giận vì không có vỏ sò, nó tức giận vì tớ không tìm được vỏ sò.” Xà Âm và Quân Quân có thể coi như là thanh mai trúc mã, dĩ nhiên hiểu được phần nào tính cách của Quân Quân, đó cũng là nguyên nhân khiến những năm nay Trần Hiểu Quân ít khi nổi giận với Xà Âm, bởi vì cô biết nên làm thế nào để có thể thoát được con thịnh nộ của Quân Quân, “Thôi, tớ đi tìm vỏ sò tiếp đây,

nhờ mẹ làm cho cả Quân Quân một sợi lác tay vậy.”

“Lác tay? Cái đó thì liên quan gì đến chuyện Quân Quân tức giận?” Trình Hiểu Quân tò mò hỏi.

Xà Âm nhìn đồng hồ vò sò trong tay nói: “Hôm qua mẹ đã hứa, nếu tớ tìm được nhiều vò sò thì sẽ làm một sợi lác tay tặng cho tớ.”

“Lác tay...” Trình Hiểu Quân dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn đồng hồ vò sò trong tay, “Quân Quân đi nhặt vò sò, tớ cũng đi!” Nói xong liền lập tức chạy về phía bờ hồ.

Xà Âm nhìn hai người, tuy có những suy nghĩ khác nhau, nhưng hành động thì lại giống hệt nhau, thầm than thở trong lòng, đến lúc nào hai người đó mới có thể tiến xa hơn đây? Thôi, vẫn nên đi nhặt vò sò tiếp thì hơn...

Đã gần 10 giờ, Xà Âm chạy đi gọi Trần Hiểu Quân, đúng lúc cô đang đào được một hồ vò sò rất lớn ở ven hồ.

“Quân Quân, đến giờ rồi, dừng đào nữa, chúng ta đi nấu cơm đi.” Xà Âm ngồi chồm hổm xuống, thấy Trần Hiểu Quân đã nhặt được năm, sáu chiếc vò.

“Không được!” Trần Hiểu Quân không ngẩng đầu, vẫn lấy tay xới đất lên. “Tớ nhất định phải đào những cái vò sò này cho bằng được.”

Vò sò? Xà Âm nhìn thoáng qua số “vò sò” mà Quân Quân đã đào được một nửa, đây rõ ràng là vò trai mà, “Quân Quân, dừng đào nữa, đây không phải là vò sò đâu.”

Trần Hiểu Quân ngẩng đầu lên, cau mày: “Cái đó và vò sò tớ tìm thấy đều như nhau thôi, còn lớn hơn rất nhiều nữa, không phải vò sò thì là gì?” Hoàn toàn không tin.

Nhưng mấy cái vò nhỏ cậu tìm được cũng là vò trai đấy thôi! Xà Âm không dám nói thẳng rằng tất cả những thứ này đều không phải vò sò, nếu không nhất định Trần Hiểu Quân sẽ không chịu ngừng: “Cái này trưởng thành rồi, không còn là vò sò nữa.” Đành lừa gạt Quân Quân vậy.

“Trưởng thành rồi, không còn là vò sò nữa?” Trần Hiểu Quân không hiểu, chẳng lẽ vò sò trưởng thành rồi sẽ biến thành một thứ khác sao? Mãi nghĩ, Trần Hiểu Quân không chú ý đến một chiếc gai nhọn đang vuron lên trong cát, đâm thẳng vào tay cô: “Á... Đau quá!”

“Sao vậy?” Xà Âm lập tức kéo tay cô ra, nhìn thấy tay cô chảy rất nhiều máu, “Làm sao bây giờ, chảy máu rồi? Thôi, để tớ đi tìm thầy.”

Xà Âm đứng lên, nhìn quanh bốn phía nhưng vẫn không thấy thầy giáo đâu: “Cậu đợi ở đây đi, không được rồi, thôi, để tớ nhờ Hiểu Quân đi tìm thầy giáo vậy.” Cô nhanh chóng tìm được bóng dáng của Hiểu Quân ở phía xa xa: “Hiểu Quân!”

Trình Hiểu Quân nghe thấy tiếng Xà Âm gọi cậu, lập tức nhìn sang phía giọng nói vang lên, nhanh chóng chú ý thấy Quân Quân đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trông không thoải mái lắm, cậu không thêm quan tâm đến Xà Âm, lập tức chạy đến.

“Quân Quân, cậu bị làm sao vậy?” Trình Hiểu Quân nhìn đôi lông mày của Quân Quân nhíu chặt lại, cả gương mặt nhăn nhó như khi ăn ớt.

“Tay của Quân Quân bị gai đâm chảy máu, cậu ở lại đây trông chừng Quân Quân đi, tớ đi tìm thầy.” Xà Âm nói xong liền lập tức chạy đi tìm thầy giáo.

Trình Hiểu Quân cẩn thận đến gần Quân Quân: “Quân Quân, đau không? Tớ thổi cho cậu nhé?”

“Cậu thử nói xem có đau hay không?” Trần Hiểu Quân đau đến mức rơm rớm nước mắt: “Tôi không cần cậu thổi...” Nhưng sao máu càng chảy lại càng nhiều vậy, thật sự rất đau mà! Trần Hiểu Quân quật cường tự thổi vào tay mình.

Trình Hiểu Quân không đành lòng nhìn Quân Quân đau như vậy, bèn lấy khăn tay của mình ra, không để ý đến cái nhìn chăm chăm của Quân Quân, cậu kéo tay cô, lau máu trên tay giúp cô, còn cẩn thận lau sạch sẽ bùn đất dính xung quanh, “Còn đau không?”

Hết rồi! Nhưng Trần Hiểu Quân không muốn thừa nhận, cô không nói gì, rút tay về, nhưng ánh nhìn chăm chăm Hiểu Quân đã không còn hung ác như lúc ban nãy.

Trình Hiểu Quân rất vui vẻ, bởi vì Quân Quân vừa không đánh cậu, vừa không đẩy cậu ra, cậu tiếp tục nói: “Mẹ nói, bị thương thì phải rửa vết thương thật sạch sẽ, nếu không sẽ bị nhiễm trùng, còn rất đau nữa...” Trình Hiểu Quân bỗng nhiên hưng phấn nói: “Trong cặp tớ có băng OK và thuốc sát trùng, Quân Quân, để tớ rửa sạch vết thương cho cậu, trước kia khi còn ở trong bệnh viện, tớ cũng hay làm sạch vết thương giúp mẹ mà.”

Trần Hiểu Quân không cam lòng, nhưng cô không muốn đau thêm, đành chịu yếu thế trước tên chán quỵ này: “Tốt nhất cậu nên rửa vết thương cho tôi được như đi, nếu cậu dám làm tôi đau thêm, tôi nhất định sẽ về ‘méc’ với dì cậu làm đau tôi đó.” Đây là uy hiếp trắng trợn...

Trình Hiểu Quân hoàn toàn không để ý đến lời cảnh cáo đầy ác ý của Quân Quân, kéo tay Quân Quân đi đến chỗ tập hợp ban nãy: “Không đâu, tớ sẽ không làm cho Quân Quân đau thêm đâu!”

Trần Hiểu Quân hừ lạnh, để mặc Trình Hiểu Quân kéo mình đi.

Trình Hiểu Quân dùng nước khoáng rửa sạch vết thương cho Quân Quân, sau đó lấy băng dán OK ra, buộc xung quanh miệng vết thương giúp cô, “Còn đau không?”

Trần Hiểu Quân nhìn vết thương vừa được băng bó tốt, bất đắc dĩ nói: “Lần này coi như cậu thoát được!”

Trình Hiểu Quân nghe giọng Quân Quân không còn ý trách tở nữa, cười rặng rờ: “Quân Quân không đau nữa rồi, tốt quá!”

“Cười cái gì chứ!” Trần Hiểu Quân bị nụ cười của tên chán quý kia kích thích, có cần vui về đến thế không, chẳng phải chỉ mới băng bó một vết thương thôi sao? Vừa rồi vì vết thương này mà cô còn suýt khóc, “Cậu còn dám cười nữa hừ, thì cút ngay cho tôi!”

Trình Hiểu Quân nghe lời, không cười nữa, nhẹ nhàng nói: “Quân Quân, cậu đừng giận, tở cười nữa đâu.”

“Hừ!” Trần Hiểu Quân khó chịu nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn tên chán quý này.

Hai người bắt đầu một cuộc chiến tranh lạnh.

Chỉ mười phút sau, cuối cùng Xà Âm cũng đưa thầy giáo đến: “Quân Quân, thầy giáo đến rồi, để thầy xem tay cậu đi!”

Trần Hiểu Quân đưa tay ra cho thầy giáo xem, “Thầy, con không sao nữa, hết đau rồi ạ.”

Thầy giáo nhìn tay Trần Hiểu Quân, “Rửa sạch rồi, sơ cứu rất tốt, sao con làm được vậy?” Thầy giáo không thể không hỏi.

“Không phải ạ...” Trần Hiểu Quân không nói gì, là do tên chán quý này rửa sạch giúp cô.

Xà Âm và thầy giáo vừa nghe đã đoán được phần nào chuyện xảy ra.

“Trình Hiểu Quân, con làm rất tốt!” Thầy giáo sờ sờ đầu Trình Hiểu Quân, “Trình Hiểu Quân, thầy tin chắc rằng trong tương lai, con nhất định sẽ trở thành một người vô cùng ưu tú.”

Trình Hiểu Quân cúi đầu nhỏ nhẹ đáp: “Cảm ơn thầy ạ!”

Thầy giáo cười cười: “Mặc dù Trần Hiểu Quân không sao, nhưng để tránh cho vết thương nặng thêm, phải làm thêm vài chuyện nữa.” Thầy giáo suy nghĩ trong chốc lát, “Xà Âm, lần này lại bắt con phải khổ cực rồi, con có thể chia sẻ nhiệm vụ lần này của Quân Quân không?”

Xà Âm không do dự đồng ý: “Chúng con sẽ giúp Quân Quân hoàn thành nhiệm vụ, thầy không cần lo đâu ạ!”

“Được, thầy tin con nhất định làm được.” Thầy giáo không tiếc lời khen ngợi Xà Âm, “Thầy sang các tổ khác đây, các con mau nấu cơm đi!”

“Vâng ạ! Lát nữa gặp lại thầy ạ!” Thấy thầy giáo cất bước đi rồi, Xà Âm mới gọi các tổ viên đến, cùng nhau chuẩn bị nấu cơm.

Chờ tổ viên đến đông đủ rồi, Xà Âm bắt đầu phân công nhiệm vụ cho mọi người một lần nữa, không ai có ý kiến gì, sau khi phân chia công việc xong hết, Xà Âm mới nhận ra, lúc này nhẽ ra Quân Quân và bạn học phải đi tìm củi, nhưng không có cách nào bắt các bạn khác đi cùng. Sau đó thấy việc tìm củi này làm khó các bạn học, Trình Hiểu Quân đứng dậy nhẹ giọng nói.

“Đề tở đi tìm củi giúp Quân Quân.” Trình Hiểu Quân xung phong nhận gánh vác phần việc này.

Xà Âm mắt híp nhìn Hiểu Quân: “Biết là cậu muốn giúp đỡ cậu ấy, nhưng cậu vừa phải khiêng nôi vừa phải rửa rau, làm sao đi nhặt củi được?”

“Tở sẽ rửa rau thật nhanh rồi chạy đi tìm củi, nhặt xong rồi sẽ lập tức trở lại khiêng nôi, như vậy nhất định sẽ kịp thời gian.”

Một bạn khác cũng đi tìm củi nghe thấy có người muốn giúp mình liền nhanh chóng đồng ý: “Tở khẳng định như vậy sẽ kịp.”

Xà Âm vừa nhìn bạn tổ viên đấy, vừa liếc về phía Quân Quân một chút, Quân Quân quay mặt đi không nói gì, xem ra cô không phản đối: “Được rồi, bắt công cho Hiểu Quân quá, cậu chỉ có thể lấy một ít củi thôi, nếu không sẽ không đủ thời gian khiêng nôi đâu.”

Trình Hiểu Quân thích thú gật đầu.

“Được rồi, bây giờ chúng ta ai nấy chia nhau đi làm việc của mình, nhất định phải nhanh nhẹn không được lười biếng.” Xà Âm như một vị đại nhân nhỏ trịnh trọng tuyên bố.

Chỉ một lát sau, tám người chỉ còn lại Trần Hiểu Quân và Trình Hiểu Quân ở “căn cứ địa”.

“À?” Trình Hiểu Quân mãi rửa đồ không để ý đến Quân Quân đang trừng mắt nhìn mình, mãi sau mới kịp phản ứng: “Quân Quân, không cần cảm ơn tở đâu, tở có thể thoải mái giúp Quân Quân mà.”

Trần Hiểu Quân xoay người không để tên chán quý này nhìn thấy cô: “Cậu nghĩ tôi sẽ cảm ơn cậu chắc, kể cả thế tôi cũng sẽ không tạ ơn cậu đâu.” Ngón tay của cô Trình Hiểu Quân không nhìn thấy: chúng đang quấn chặt lấy nhau.

Trình Hiểu Quân không nói gì thêm, tiếp tục tăng tốc độ rửa thức ăn.

Rất nhanh, Trình Hiểu Quân rửa xong đồ ăn rồi mang đi cất kỹ, quay sang bảo Quân Quân: “Quân Quân, tở đi tìm củi đây, cậu đứng ở đây trông chừng

những thứ đồ này, tớ sẽ quay lại ngay.”

Trần Hiểu Quân trong chốc lát trừng mắt lườm tên chán quý: “Không cần cậu nói tôi cũng biết, muốn làm sao thì làm, cậu muốn đi làm cái gì tùy cậu, không cần báo cáo với tôi.” Sau đó lờ tên chán quý đi.

Trình Hiểu Quân biết Quân Quân đã nghe rõ câu nói của mình: “Tớ đi, cậu gặp chuyện gì hãy báo với tớ...” Gọi tớ tới hỗ trợ. Trình Hiểu Quân biết Quân Quân có việc cũng không nhờ mình nên đành bỏ ngay ý định đó.

Trải qua chừng một canh giờ cố gắng, mọi người căn bản đều đã hoàn thành xong công việc của mình rồi trở lại địa điểm tụ tập. Người cuối cùng trở lại là Trình Hiểu Quân, trong tay cậu chỉ có mấy cành củi.

“Hiểu Quân, sao cậu giờ này mới về?” Xà Âm bước đến nhận lấy mấy que củi trong tay Trình Hiểu Quân. Vô tình liếc thấy tay của cậu bị thương. “Tay của cậu bị làm sao thế?”

“Không có gì đâu.” Trình Hiểu Quân nhanh chóng kéo tay áo xuống, không để cho Xà Âm nhìn xem vết thương thế nào. “Chẳng qua chỉ bị mấy nhánh cây quệt vào một chút thôi.”

“Thật sự không gặp chuyện gì chứ?” Xà Âm hoài nghi tiến tới muốn xem xét cánh tay bị thương.

“Thật mà, không có chuyện gì.” Trình Hiểu Quân kiên trì không cho Xà Âm nhìn thấy, cũng không dám nhìn Quân Quân đang đứng ở phía sau, để Xà Âm không truy cứu thêm, cậu lấy những người khác làm cớ: “Mọi người đã chuẩn bị xong xuôi rồi, nếu không mau đi nấu thì chúng ta không được ăn cơm trưa đâu.”

Xà Âm nhìn thấu Hiểu Quân, nghĩ thầm có nên nghiêm trọng hóa vấn đề như thế không: “Vây cũng tốt, chúng ta đi nấu cơm thôi.”

Một tổ tám người, chính xác là bảy người bận rộn làm việc cực nhọc. Vì tốc độ bình thường Trình Hiểu Quân vốn đã chậm rồi, giờ cộng thêm bị thương nên tốc độ làm việc lại càng chậm hơn.

Ngồi một bên chịu trách nhiệm nhặt đồ, Trần Hiểu Quân nhìn cậu chậm chạp, tự nhiên bốc hỏa trong lòng. Cái tên chán quý này trở về làm trì hoãn tốc độ hiện tại vốn đã chậm, vóc dáng càng nhỏ thì bé tốc độ càng chậm sao? Trần Hiểu Quân càng không hài lòng, hình ảnh cậu cặm cụi chậm chạp không hề vừa mắt cô, cô bỗng tàn bạo quát: “Này, chán quý, cái gì cũng không biết thì đừng có đứng đó cản trở người khác nữa.”

Đang dọn bàn ăn, Trình Hiểu Quân nghe được lời nói không có thiện cảm của Trần Hiểu Quân, bàn tay bắt giắc run run một chút nhưng rất nhanh chóng trở lại bình thường, xoay người nhìn Quân Quân chậm rãi nói: “Tớ bày biện bàn ăn xong hết rồi...” Sau đó không nhìn Quân Quân, tốc độ có phần nhanh hơn bê đồ đến bàn ăn đã dọn.

Trần Hiểu Quân thấy tên chán quý này làm việc chậm quá, nhưng cô chỉ có thể ngồi một chỗ, hừ, bây giờ không có thời gian giáo huấn cậu, cứ chờ coi!

Quả nhiên, không để Trình Hiểu Quân chờ lâu, Trần Hiểu Quân đã tìm thấy cơ hội.

Tám người không mắc nhiều sai phạm lắm, nửa giờ là đủ chuẩn bị xong bữa trưa, sau đó cùng nhau vây quanh bên cạnh bàn bắt đầu ăn. Thật ra, lần đã ngoại nấu cơm này không khiến họ tốn nhiều công sức lắm, người nào cũng có đem theo bánh bao rồi. Chẳng qua thầy giáo muốn học sinh biết tự làm việc nên mới mua một chút rau dưa và nguyên liệu để bọn trẻ có thể thử sức mình nấu món ăn. Mọi người nhìn thành quả lao động trước mặt rồi bắt đầu ăn bữa trưa. Ăn được một lát, có một bạn học gọi Trình Hiểu Quân, đưa rau đến trước mặt cậu, cô nói muốn cậu ném thử thành quả của mình.

Trình Hiểu Quân nghe vậy liền nhận lấy đĩa rau từ tay cô, nhưng chưa đầy một giây sau đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tay Trình Hiểu Quân bị thương, trên mâm cơm lại dính nước nên không cẩn thận để trơn, tay cũng bị thương mà không bắt được cái mâm kịp thời. Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, món ăn vẩy vào chân Trình Hiểu Quân, còn dính một ít trên người cậu.

Mọi người chưa kịp phản ứng đã nghe tiếng Trần Hiểu Quân mắng lớn: “Cậu, rõ ràng đó! Một cái mâm cũng không bắt được, đàn chết.”

Tiếng mắng của Trần Hiểu Quân khiến mọi người thức tỉnh.

“Quân Quân, Hiểu Quân lúc này không cố ý, sao cậu lại mắng cậu ấy?” Xà Âm bất bình trách cứ.

“Trình Hiểu Quân, cậu có sao không?” Vội vàng bê cái mâm ra.

“Đồ của cậu bẩn rồi, cho cậu nê, mau lau đi.” Đưa khăn giấy cho cậu.

“Tớ có khăn tay này, tớ đưa cậu đến bên hồ rửa sạch.” Tìm một lúc mới thấy khăn tay, cô mừng rỡ nói.

....

Năm sáu người rồi rít tranh nhau vì Trình Hiểu Quân, chỉ có Trần Hiểu Quân ngồi một mình bất động nhìn những thứ bạn bè đưa cho tên chán quý kia. Cô cũng thấy cái mâm nện vào chân tên chán quý, cả trên người nữa, nhưng những thứ này có thể trách cô sao, cũng tại tên chán quý không có bản lĩnh không làm được gì ra hồn. Hừ! Đáng đời!

Trình Hiểu Quân cúi đầu, tay đau chân cũng đau, mà lời của Quân Quân càng làm cậu đau hơn: “Quân Quân, xin lỗi nhiều lắm, tớ không cố ý đâu, sau

này tớ nhất định thay đổi, cậu đừng ghét tớ nữa...”

Trần Hiểu Quân còn chưa kịp đáp lời Xà Âm đã bực bội, tức giận đứng lên: “Quân Quân, cho Hiểu Quân một lời xin lỗi đi, tay cậu ấy khi đi nhặt củi đã bị thương còn muốn giúp đỡ mọi người làm việc, cậu bị thương thì yên vị ngồi một bên chẳng làm gì, lại còn mắng chửi người khác nữa, mau xin lỗi Hiểu Quân đi nếu không tớ mách thầy cậu mắng mỗ Hiểu Quân đấy.” Xà Âm lần này giận thật sự, Quân Quân thật quá đáng, Hiểu Quân giúp cô tìm vỏ sò, giúp cô băng bó vết thương, còn giúp cô làm việc, làm nhiều việc như vậy mà lại còn bị cô mắng, không thể để cho Quân Quân “Lấy oán báo ơn” như vậy được.

Trần Hiểu Quân nghe Xà Âm lần đầu tiên lớn giọng trách mắng mình, sừng sốt đợi nghe rõ Xà Âm nói xong lại ngẩn người. Chán quý bị thương? Bị thương ở đâu, tại sao cô lại không nhìn ra cậu ta bị thương.

“Quân Quân, mau xin lỗi Hiểu Quân đi.” Xà Âm lại một lần nữa lấy danh nghĩa tổ trưởng ra lệnh.

“Tớ...” Không muốn đâu! Ba chữ đằng sau còn chưa kịp nói ra đã bị một giọng nói có chút run rẩy tiếp lời.

“Xà Âm, không cần, Quân Quân, cậu không cần phải nói xin lỗi tớ đâu.”

Trình Hiểu Quân kéo Xà Âm đang tức giận ra nói giúp Quân Quân.

“Hiểu Quân!” Vẻ mặt Xà Âm bất đắc dĩ như thể chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Chính vì cậu cứ như vậy nên Quân Quân mới được thể bắt nạt cậu, như vậy không phải là giúp mà là đang hại cậu ấy, làm cậu ấy vĩnh viễn cũng không thể bỏ được tật xấu này.”

“Tớ đâu có...” Giọng nói nhỏ đến mức muỗi cũng không nghe thấy.

“Âm Âm, tại sao tớ phải bắt nạt tên chán quý này? Tại sao tớ lại hư như thế? Chẳng phải do cậu ta quá đần độn, không làm nên được chuyện gì sao?”

Trông mặt Trần Hiểu Quân nhanh chóng đỏ hoe, tại sao Âm Âm lại nói giúp tên chán quý này, hung dữ với cô, rõ ràng cô không làm sai điều gì cả, chỉ có tên chán quý này là phiền toái, lúc giúp dì cũng phiền, lúc giúp bạn cũng phiền... Giúp cô? Lúc giúp cô cũng không làm được chuyện gì tốt! Cô hoàn toàn quên sạch hành động băng bó vết thương giúp cô của Trình Hiểu Quân lúc ban đầu.

Xà Âm kiên trì bắt Trần Hiểu Quân phải xin lỗi, Trần Hiểu Quân không thèm mở miệng cũng không muốn nói lời xin lỗi, hai người cứ giằng co như vậy, cho đến khi Trình Hiểu Quân lại một lần nữa lên tiếng vì Trần Hiểu Quân.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân thấy phấm mắt Quân Quân hồng hồng, lo lắng nói.

“Cậu không cần phải xin lỗi đâu, thật đấy, tớ không sao mà, là tại tớ ngốc, cậu đừng tức giận nữa.”

“Hiểu Quân!” Xà Âm bị Trình Hiểu Quân khiến cho tức chết, tức giận hét lớn.

“Không cần cậu lên tiếng thay tôi! Tôi không sai! Cậu là tên chán quý, đồ ngu ngốc!”

Nói xong, Trần Hiểu Quân chạy đến đầu chiếc xe ô tô, hoàn toàn không để ý đến Trình Hiểu Quân đang hô to phía sau.

Chán quý, chán quý, sau này tôi sẽ không bao giờ... để ý đến cậu nữa, đừng tưởng rằng có đi thì tôi sẽ không ghét cậu, sau này tôi sẽ càng ghét cậu hơn, đồ ngốc như cậu, làm chuyện gì cũng ngốc cả!

Buổi dã ngoại này ai cũng rất vui vẻ, chỉ có tổ của Xà Âm là tẻ tẻ, vì bị lửa giận vô cớ của Trần Hiểu Quân phá hỏng. Trên đường trở về rất nhiều bạn học vẫn rất vui, những bạn học cùng tổ của Xà Âm cũng vui vẻ cười theo. Chỉ có Trần Hiểu Quân và Xà Âm, Trình Hiểu Quân là yên lặng.

Sau mười phút trên xe, Xà Âm mới nói với Trần Hiểu Quân được một câu: “Cái này để phần cho cậu!” Sau đó đặt thức ăn lên đùi Trần Hiểu Quân rồi xoay người nhìn ra cửa sổ, không nói gì thêm.

Trần Hiểu Quân cầm lấy thức ăn Xà Âm vừa đưa, chừng ba phút sau mới quyết định bỏ vào miệng ăn.

Trình Hiểu Quân ngồi bên cạnh, nhìn Trần Hiểu Quân ăn mà âm thầm nhướn mày.

【 Nhật ký ngày 】 Quyết định

Hôm nay lớp chúng tôi tổ chức nấu cơm dã ngoại, tôi vô cùng vui vẻ, bởi vì trước kia chưa từng được tham gia, hơn nữa lần này tôi và Quân Quân được xếp vào chung một tổ, như thế tôi có thể chơi đùa với Quân Quân. Trước khi đi tôi cũng biết, có tôi Quân Quân nhất định sẽ thấy không vui, cho nên hôm nay đi cùng, tôi biết điều không nói chuyện, cũng không nhìn Quân Quân. Tôi biết mỗi lần tôi cẩn thận lên nhìn Quân Quân, bị cô ấy phát hiện thì cô ấy sẽ giận dữ mà mắng tôi. Thật ra thì tôi rất sợ Quân Quân tức giận, cô ấy tức giận sẽ ghét tôi, còn mắng tôi nữa, nhưng tôi lại không hiểu mình đã làm gì khiến Quân Quân tức giận đến như vậy, vì vậy mỗi khi ở cùng Quân Quân, thỉnh thoảng tôi lại phải lên chú ý xem tôi có vô tình làm Quân Quân tức giận hay không, nhưng lần nào cũng không tìm hiểu được nguyên nhân Quân Quân giận tôi.

Sự kiện cướp bóc kia đã qua lâu, hôm nay Quân Quân lại nhắc tới chuyện này, nói vậy tức là cô ấy đang rất tức giận. Theo lời nói của Quân Quân, tôi

biết Quân Quân đã hiểu lầm tôi, tôi vốn định giải thích, nhưng nhớ đến việc lần trước tôi cũng giải thích nhưng lại khiến Quân Quân tức giận bỏ đi, tôi lại không nói gì, có lẽ làm vậy thì Quân Quân sẽ nguôi giận. Quả nhiên, Quân Quân chỉ trợn mắt nhìn tôi như bình thường, dọa nạt mấy tiếng rồi không truy cứu nữa. Mấy năm nay, Quân Quân “uy hiếp” tôi rất nhiều, nhưng cô ấy luôn không làm theo lời mình đã nói. Tôi biết cô ấy chưa từng mách tội tôi trước mặt cô, chứ, cũng chưa bao giờ thật sự đánh tôi... Quân Quân, thật ra rất dễ mềm lòng!

Đến hồ Thái Tử, Xà Âm muốn cả ba người cùng đi tìm vô sò, Quân Quân không muốn tôi đi cùng nên không đồng ý với quyết định này của Xà Âm, nhưng sau đó vẫn mềm lòng chấp thuận. Tôi cảm thấy vui vẻ, cuối cùng cũng có thể được ở cùng Quân Quân, tôi muốn tìm cho Quân Quân thật nhiều vô sò, thế nên tôi mang hết những vô sò tìm được đưa cho Quân Quân, có lẽ như vậy có thể làm cho Quân Quân bớt ghét tôi một chút, thích tôi nhiều hơn một chút. Nhưng cuối cùng, vô sò của tôi cũng không đưa được cho cô ấy.

Quân Quân bị thương, tay cô ấy bị vô trai cắt một vết khá sâu, chảy rất nhiều máu. Chắc là rất đau, nếu không người kiên cường mạnh mẽ, không sợ trời không sợ đất như Quân Quân sẽ không cần rơm rớm nước mắt như vậy. Tôi không muốn thấy Quân Quân đau, tuy từ nhỏ tới giờ bị thương rất nhiều lần, lần nào Quân Quân cũng cầm cự được, nhưng lần này lại không thể...

Tôi giúp Quân Quân cầm máu, đột nhiên nhớ đến hình ảnh mà mẹ tôi sát trùng cho các bệnh nhân trong bệnh viện, mẹ từng dạy tôi cách rửa sạch vết thương như thế nào, mặc dù nơi này không có thuốc khử trùng cũng không có bông băng, nhưng cặp sách của tôi luôn có chai nước khoáng và băng OK. Tôi nói với Quân Quân rằng tôi sẽ giúp cô rửa sạch vết thương, lúc đầu, Quân Quân không đồng ý nhưng sau đó, cô cũng miễn cưỡng chấp thuận. Tôi nghĩ, có lẽ do Quân Quân không tin tôi có thể giúp cô ấy rửa sạch vết thương, nhưng vì quá đau nên đành miễn cưỡng đồng ý. Thôi, không sao, dù Quân Quân nghĩ như thế nào, chỉ cần có thể giúp Quân Quân, tôi đã rất vui rồi, ít nhất tôi cũng có cơ hội chứng minh mình không phải là một kẻ vô dụng, không làm được gì.

Giúp Quân Quân băng bó vết thương kỹ lưỡng rồi, lần này Quân Quân không mắng tôi nữa, tuy cô tức giận bảo tôi rút ngay, nhưng tôi biết Quân Quân nói như vậy không phải chửi tôi, chỉ là không thích tôi cười, tôi đành ngồi thật lâu, suy nghĩ thật cẩn thận...

Tay của Quân Quân bị thương làm cô ấy không thể hoàn thành được nhiệm vụ của mình, tôi nói tôi muốn giúp Quân Quân, Xà Âm không đồng ý nhưng với sự kiên trì của tôi, cuối cùng Xà Âm đành phải thỏa hiệp. Tôi dùng tốc độ nhanh nhất để rửa hết các món ăn, sau đó tôi nói với Quân Quân, tôi sẽ đi tìm gỗ làm củi, Quân Quân nghe hết lời tôi nói, đây là lần đầu tiên, Quân Quân nghe hết lời tôi nói, còn tỏ vẻ đồng ý... Quân Quân ngồi yên, có lẽ là đã đồng ý rồi.

Tôi cứ nghĩ là có thể nhanh chóng tìm được gỗ nhưng tốc độ của tôi quá chậm, mấy bạn học kia đã sớm giành hết trước khi tôi đến. Các bạn học lấy được rất nhiều trong khi tôi vẫn chưa tìm được cây gỗ nào, không được, tôi nhất định phải tìm cho bằng được. Tôi nhìn sang hướng rừng cây, các bạn học không vào đó, có lẽ trong đó còn rất nhiều, tôi quyết định vào đó lấy. Tôi đi vào, quả nhiên còn rất nhiều gỗ, tôi lập tức ngồi chồm hóm xuống, nhặt từng cây gỗ một, những cành gỗ này lớn hơn nhiều so với các bạn khác nhặt được. Khi tôi nhặt cây gỗ thứ ba lên, vô tình không để ý đến dây gai bên cạnh, khi tôi kéo cành gỗ, dây gai đó đột nhiên xẹt qua ống tay áo của tôi. Đau quá, đau đến mức ngay cả sức lực để cầm cành gỗ tôi cũng không có, tôi ngồi thối một hồi, lúc lâu sau mới cảm thấy khá hơn một chút, nhưng cánh tay vẫn rất đau rất.

Không còn nhiều thời gian, tôi phải đi rồi, tôi ráng chịu đau, cầm mấy cành gỗ ra ngoài, tôi nhặt được rất nhiều. Tôi vui vẻ nhìn đống gỗ tôi đã nhặt được, như vậy hẳn là đủ rồi. Lần này tôi lại thấy thất vọng, mặc dù nhặt được nhiều gỗ nhưng sức lực lại không cho phép tôi cầm chúng lên, phải mất một lúc lâu, tôi mới cầm được năm cành gỗ. Không còn cách nào, nếu không làm vậy thì sẽ không kịp nữa, tôi đành mang năm cành gỗ này trở về nơi tập hợp.

Cũng may Quân Quân không mắng tôi về muộn, tôi sợ Quân Quân nhìn thấy nên cố tình cách xa Quân Quân một chút. Tôi không xắn tay áo lên, nhưng vết thương thật sự rất đau, quần áo ma sát với vết thương giống như ngọn lửa đang nướng thịt vậy, vừa cay vừa đau...

Khi ăn trưa, Quân Quân quả nhiên tức giận, tôi lại làm cho Quân Quân tức giận. Tôi không cẩn thận làm đổ mâm, Quân Quân mắng tôi ngốc, trái tim tôi cảm thấy đau đớn, tôi cũng không muốn, nhưng cánh tay đau đớn làm tôi không làm cách nào nhận cái mâm đó được. Lần này Xà Âm giải thích giúp tôi cho Quân Quân hiểu, cô ấy trách mắng Quân Quân không chịu hiểu cho tôi, còn muốn Quân Quân phải xin lỗi tôi. Thật ra thì tôi không cần Quân Quân phải xin lỗi, tôi nói như vậy với Xà Âm. Nhưng Quân Quân chẳng những không nghe lời của Xà Âm mà còn tức giận với tôi, trở về xe. Đôi khi, Quân Quân quá kiên cường bá đạo, đến mức không chịu nghe người ta nói gì..., nhưng cô ấy không phải là người không biết đạo lý, sau khi biết tôi bị thương, cô ấy không mắng tôi nữa, cũng không uy hiếp tôi mà tức giận một mình...

Quân Quân không ăn gì đã chạy đi, nhất định sẽ rất đói nên trước khi trở về xe, tôi giao thức ăn cho Xà Âm nhờ cô bạn đưa lại cho Quân Quân giúp, Quân Quân không ăn gì, hẳn sẽ đói bụng lắm... Tôi nghĩ, nếu tôi đưa đồ ăn cho Quân Quân, nhất định sẽ càng làm cô bức mình hơn. Lúc trở về, tôi thấy Quân Quân thật sự có ăn đồ ăn, thật tốt quá, cơn giận của Quân Quân hẳn là đã tiêu tan đi nhiều. Tôi vui vẻ lên liếc nhìn Quân Quân, dù về mặt cô ấy vẫn còn không vui một chút, nhưng cô chịu ăn đồ mà Xà Âm đưa cho, chứng tỏ cô ấy đã hết giận rồi, có lẽ cô cũng hết giận tôi, sẽ để ý đến tôi chứ? Tôi mở cặp ra nhìn vô sò trong túi, lúc nào mới có thể đưa cho Quân Quân đây... Chẳng lẽ phải chờ đến lúc Quân Quân không ghét tôi nữa sao? Không biết chừng nào Quân Quân mới hết ghét tôi đây. Đứng rồi, hôm nay Quân Quân nói tôi chẳng biết làm gì cả, vậy tôi nhất định phải làm được mọi thứ để gây ấn tượng với Quân Quân. Tôi quyết định phải học nhiều thứ hơn, học sơ cứu vết thương, học làm việc nhà, sau này còn có thể nấu cơm cho Quân Quân ăn nữa. Còn phải tập luyện thể thao mỗi ngày nữa, Quân Quân bảo tôi chậm chạp lè mề, tôi nhất định phải để Quân Quân yên lòng về tôi mới được.

Buổi tối về đến nhà, Quân Quân chỉ liếc tôi một cái rồi quay sang một hướng, chẳng thèm để ý đến tôi, có lẽ Quân Quân vẫn còn giận tôi, tôi cũng không dám bắt chuyện nữa.

Tĩnh tĩnh Quân Quân không tốt lại nóng nảy, nhưng chẳng qua cô ấy không tìm được nơi phát tiết nên mới bắt nạt tôi thôi, cô ấy chưa từng thật sự gây tổn thương cho tôi, nếu như có thể giúp tâm trạng của Quân Quân tốt hơn, tôi không ngần ngại để cô bắt nạt, nói không chừng, sau này mỗi khi tức giận, người đầu tiên cô ấy nghĩ đến sẽ là tôi...

Chương 6: Cậu, cũng có lúc dùng được đấy!

Nháy mắt, thời gian trong cuộc sống, học tập và vui chơi đều trôi đi, Trần Hiểu Quân đã học lớp 6, thi trung học cũng giống như khi thi cao đẳng, cuộc thi nào cũng phải xuất sắc vượt qua, nhưng đa số các học sinh đều không thể tự suy đoán được số điểm tuyệt đối của mình, và Trần Hiểu Quân cũng là một trong số đó. Ba Trần tương đối yêu chiều cô con gái một này, luôn rất hào phóng với những yêu cầu của cô, nhưng là một phần tử trí thức, ba Trần biết rõ tầm quan trọng của việc học, yêu chiều không có nghĩa là phóng túng cho con gái “Nhàn nhã vui chơi”, cho nên trong năm cuối cùng của tiểu học, ba Trần đã ra tối hậu thư, nhất định phải thi vào trường trung học tốt nhất, nếu không sẽ bắt cô học một mình trong một ngôi trường nội trú.

Với thành tích của Trình Hiểu Quân và Xà Âm, muốn thi vào trường trung học tốt nhất không khó, bọn họ dĩ nhiên cũng hy vọng có thể tiếp tục làm bạn học, cho nên khi biết được yêu cầu này của ba Trần, hai người vô cùng ủng hộ, nhưng nhân vật mấu chốt của chuyện này – Trần Hiểu Quân lại thấy quá khó khăn.

Từ nhỏ, mọi lực chú ý của Trần Hiểu Quân đều tập trung vào việc chơi, ví dụ, cô là một thành viên tích cực trong thể dục, lao động, lần nào cũng đoạt giải vận động viên ưu tú trong các kỳ thi thể dục thể thao, là chỉ huy của nhiều hoạt động ngoại khóa. Nhưng xét về thành tích học tập, tuy không thể nói là tệ lắm nhưng Xà Âm suốt nửa đã tức chết vì phải dạy học cho cô, sau đó, Xà Âm đã trực tiếp nói thẳng với Quân Quân, “Đầu óc của cậu, không thích hợp để đựng kiến thức!” Nếu không phải Trần Hiểu Quân ưu tú ở rất nhiều phương diện khác, chắc chắn cô sẽ trở thành cái gai trong mắt của thầy cô.

Trần Hiểu Quân dĩ nhiên cũng tự biết thành tích học tập của mình là một vấn đề lớn, sáu năm nay, những thứ cô học được thật sự không nhiều lắm, cùng lắm chỉ là những kiến thức cơ bản trong sách giáo khoa. Đầu óc của Trần Hiểu Quân thật sự không hợp với kiến thức, gặp phải kiến thức sẽ chết máy, bất động. Muốn vào trường trung học tốt nhất? Không khác gì nằm mơ. Trần Hiểu Quân nghĩ như vậy, nhưng có người lại không cho rằng như thế, nhất là ba Trần không cho phép Trần Hiểu Quân nghĩ như vậy, tháng nào cũng nghiên cứu bảng điểm của Trần Hiểu Quân, rốt cuộc, Trần Hiểu Quân không nhìn nổi bắt đầu bực phát.

“Ba ơi! Đến kiến thức căn bản con còn không có, dù học thế nào cũng không được!”

Ba Trần đặt quyển sách trên tay xuống, nhìn cuốn vở bài tập Trần Hiểu Quân đang làm, sau đó lấy một cây bút thô bạo gõ lên đầu Trần Hiểu Quân: “Một bài tập đơn giản cũng không làm được, làm thế nào mà con lên lớp được thế hả?”

Trần Hiểu Quân bị ba Trần gõ đầu, xoa xoa chỗ đau ầm ừc nói, “Thì con cứ lên thôi.” Sau đó vứt cây bút trong tay xuống, “Không làm là không làm!” Trần Hiểu Quân tuyệt đối không nói cho ba Trần biết, hồi trước đều nhờ cô chép bài của Xà Âm mới có thể lên lớp được.

“Con không làm?” Cha Trần bắt đầu tức giận, giơ cây bút lên cao, “Không làm thì ba đánh con, đến chừng nào con chịu làm mới thôi!” Từ trước tới giờ, nguyên nhân khiến tính cách của Trần Hiểu Quân tuy hững hờ như thế này đều do lỗi của ông mà nên.

“Con không làm đâu, một giờ, đã một giờ rồi mà ngay cả một cái đề con cũng không làm xong” Trần Hiểu Quân không thể làm gì hơn, đành ăn nói khép nép, “Ba à!” Nhưng bước chân càng lúc càng cách xa ba Trần.

“Con lại đây!” Ba Trần ra lệnh.

Trần Hiểu Quân lắc đầu, tiếp tục lui về phía sau.

“Lại đây!” Rõ ràng sắp không nhẫn nhịn được nữa.

Trần Hiểu Quân đứng bất động: “Ba à...”

“Lại đây!” Lòng mảy mềng lúc càng khép lại, đến mức không còn một không gian trống nào.

Trần Hiểu Quân từ từ di chuyển đến gần ba Trần: “Con thật sự không biết làm mà...”

Cha Trần đặt con gái ngồi vào ghế: “Không biết làm thì ba dạy cho, chừng nào làm xong mới được lên giường ngủ.”

Trần Hiểu Quân cúi đầu nhìn đồng bài tập đã làm được 1/5, còn nhiều đến vậy sao? Không biết tối nay có được ngủ không... Trần Hiểu Quân thầm cầu nguyện trong lòng, mong rằng ba mình từ bi, không bắt cô bỏ ngủ đi làm bài, hôm qua đã ngủ không ngon rồi, nếu bữa nay không ngủ được, ngày mai cô nhất định sẽ khởi đi học luôn.

Cha Trần cầm đề bài lên, một lúc sau nói với Trần Hiểu Quân: “Bài toán này làm sai rồi, đầu tiên phải rút gọn phân thức, sau đó tìm ra giá trị, lấy nháp ra phân tích đi.”

Trần Hiểu Quân từ từ lấy tập nháp từ trong cặp ra, không biết đã bao lâu cô không dùng đến đồng giấy nháp này rồi.

“Nhanh lên!” Ba Trần sao mà không biết được, cô con gái yêu quý đang cố tình kéo dài thời gian để ông cho nó đi ngủ sớm.

Trần Hiếu Quân quay đầu nhìn thoáng qua ba Trần, đôi mắt to vô tội khẽ chuyển động: “Ba...”

Ba Trần thăm than thở trong lòng, trước kia không chịu quan tâm đến việc học của con gái, khi hợp phụ huynh thầy giáo cũng không chịu báo cáo đầy đủ kết quả học tập kém cỏi của con gái, làm ông bây giờ không có cách nào với đứa con này.

“Không đúng, rút gọn 288/192 không thể dùng một bước mà hoàn thành được, còn phải tiếp tục rút gọn nữa, tính tiếp đi...”

Một giờ sau, dưới sự giám sát nghiêm khắc của ba, Trần Hiếu Quân hoàn thành được phân nửa bài tập, đã chín giờ rưỡi rồi, cô muốn ngủ quá đi! Trần Hiếu Quân bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Bình thường, mới đến giờ này, Trần Hiếu Quân tuyệt đối chưa chịu đi ngủ nhưng đối mặt với vấn đề học tập – một vấn đề quá khó khăn, cô sắp không kiên trì nổi rồi.

“Ba ơi, con buồn ngủ...” Mí mắt của Trần Hiếu Quân bắt đầu kịch liệt díp lại.

“Tiếp tục làm, đừng lấy cớ.” Mặc dù đau lòng nhưng đây là năm cuối của tiểu học, không thể dung túng cho con gái mà gạt bài vở bài tập sang một bên được.

Trần Hiếu Quân bị cha mắng, đành tiếp tục cúi đầu làm bài toán...

Đêm vẫn còn dài à!

Sáng ngày thứ hai, Trần Hiếu Quân cùng đôi mắt gấu mèo đi ra cửa. Di Tân đau lòng sờ sờ đầu cháu: “Ba lại bắt con làm bài tập đến khuya à?”

Trần Hiếu Quân tức giận gật đầu.

Tần Uyển Linh đành đau lòng khích lệ: “Quân Quân phải cố gắng đó, học hành cho tốt, đừng làm ba thất vọng, ba cháu nghiêm khắc như vậy, cũng chỉ mong tương lai sau này Quân Quân trở thành người có ích thôi.”

Trần Hiếu Quân lại bắt lực gật đầu, dù biết ba chỉ muốn tốt cho cô, nhưng cô không chịu nổi việc học tập từ sáng đến đêm như vậy: “Dì, dì nói chuyện với ba đi, con không muốn vào trường trung học tốt nhất gì cả, ba dạy con lâu như vậy, con vẫn chưa hiểu, dù cố gắng thế nào đi nữa con cũng không đỡ nổi, dì bảo ba cho con vào trường nội trú đi, con không muốn tối nào cũng phải học bài làm bài tập đâu...” Giọng nói của Trần Hiếu Quân thật đáng thương, ngay cả Tần Uyển Linh cũng không nhịn nổi, đồng ý với yêu cầu của cô.

“Mẹ!” Trần Hiếu Quân kéo tay Tần Uyển Linh, không đành lòng nói: “Mẹ, Quân Quân khổ cực như vậy thì đừng miễn cưỡng cậu ấy nữa, không cần Quân Quân khổ cực thức đêm học tập như vậy, sau này con sẽ chăm sóc cho Quân Quân.”

“Con trai phải có phong độ như vậy mới tốt, con của mẹ đã trưởng thành rồi!” Tần Uyển Linh cứ nghĩ rằng con trai không đành lòng nên mới nói như vậy.

“Ai cần cậu chăm sóc chứ?!” Trần Hiếu Quân phản ứng chậm chạp hét lên, “Tôi không cần cậu chăm sóc đâu!”

“Quân Quân!” Trần Hiếu Quân cũng la lên, “Quân Quân, nếu cậu không muốn học thì thôi, tớ không nói nữa, cậu đừng tức giận là được.”

Trần Hiếu Quân hung hăng nhìn chằm chằm tên chán quý, nhưng chưa được năm giây sau đã quay sang nói với Tần Uyển Linh: “Ai bảo tớ không muốn học, cậu không muốn học thì đừng có kéo tớ theo, hừ!” Cô không để ý đến cậu nữa. Tội học không xong cũng không cần cậu quan tâm, tương lai của tôi vốn không cần tên chán quý như cậu thương hại.

“Quân Quân, con gái không được hung dữ như vậy, lỡ sau này không lấy được chồng thì sao?!” Tần Uyển Linh chỉ coi như hai đứa bé đang trêu ghẹo lẫn nhau: “Sau này Tiểu Quân phải chiều vợ rồi, không thương Quân Quân được.” Sau đó nắm tay Trần Hiếu Quân nói: “Quân Quân nhất định phải học thật giỏi, tương lai không những có thể tự chăm sóc mình mà còn có thể khiến chồng của con thêm yêu con hơn.”

“Vâng, con nhất định sẽ học thật tốt, chồng tương lai nhất định sẽ yêu con!” Không cần tên chán quý này chăm sóc.

“Mẹ!” Trần Hiếu Quân đứng kế bên nhanh chóng kêu to.

Tần Uyển Linh vừa an ủi người này lại bắt đầu dỗ dành người kia: “Được được được, con ưu tú như thế, sau này vợ tương lai nhất định cũng yêu thương con.”

Trần Hiếu Quân cúi đầu kéo tay mẹ, len lén liếc nhìn Quân Quân: “Mẹ...”

Tần Uyển Linh đưa hai đứa bé đến trường rồi đi làm.

Trần Hiếu Quân vừa đến lớp học đã nhìn thấy Xà Âm đang đi học, bèn tức giận oán trách với bạn: “Âm Âm, cậu còn đi học được sao, tớ sắp chết rồi!”

Xà Âm quay đầu, nhìn sơ qua cũng phát hiện cô bạn có cái gì đó không ổn: “Mắt của cậu bị làm sao thế?”

Trần Hiểu Quân nằm gục trên bàn, kẻ khổ: “Tớ đang mệt muốn chết đây, ba tớ không để tớ ngủ!”

“Bác Trần không ngủ được vì cậu sao?” Xà Âm không cần dùng đến đầu óc cũng đoán ra được chuyện gì đã xảy ra. “Âm Âm” Trần Hiểu Quân bắt mẫn “Tại sao cậu có thể nói như thế, tối hôm qua mười một rưỡi tớ mới được đi ngủ, cậu không an ủi tớ thì thôi lại còn nói tớ không để cho ba ngủ! Tớ cũng đâu muốn như vậy đâu. ...” Trần Hiểu Quân biết một tháng nay ba vì chuyện học tập của mình mà không có thời gian nghỉ ngơi từ tẻ, Trần Hiểu Quân vừa nói, âm thanh ngày càng nhỏ lại. Nhưng nếu như ba không đòi hỏi mình cái gì cũng tốt nhất, ba và mình sẽ đâu cần khổ cực như vậy.

“Đáng đời cậu!” Xà Âm không để ý tới Trần Hiểu Quân, cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của bác Trần, nhất định đang tiếc vì sao rèn sắt không thành thép.

“Âm Âm, cậu nghĩ cách gì giúp tớ với, tớ không muốn quanh năm ngày nào cũng như vậy đâu, quá khổ sở.” Trần Hiểu Quân ngoài Âm Âm ra chẳng biết tìm ai để nói hết được vấn đề trầm trọng này.

“Cậu muốn tớ giúp cậu à? Thay cậu ‘khuyên’ ba buông tha cho cậu? Quân Quân, cậu cũng biết chuyện đó là không thể mà. Nếu có khả năng này thì ba cậu đã sớm buông tha cho cậu rồi, sẽ không chờ đến bây giờ.” Phải nói rằng ngay từ đầu cô đã hạ quyết tâm dạy một khóa cho Quân Quân, kết quả sau hai ngày cô đã chấp nhận làm lính đào ngũ, cô thực sự bội phục bác Trần có thể kiên trì hơn một tháng. “Để tớ dạy cậu một khóa? Quân Quân, cậu nhìn lại mình đi, cậu thử tự hỏi xem cậu có thể kiên trì được bao lâu? Hơn nữa, tớ cũng không có lòng tin đối với cậu. ...”

“Âm Âm” Trần Hiểu Quân cũng không biết làm gì bây giờ nữa, Âm Âm nói đúng, lần đó cô đã làm Âm Âm bị tổn thương, còn khiến cô ấy không nói chuyện với mình mất ba ngày, “Nhưng... nhưng tớ biết làm sao bây giờ?” Trần Hiểu Quân bây giờ đến mấy bài ruồi muỗi (Ý nói những bài dễ, cơ bản) cũng không biết làm.

“Cậu đang lo lắng về bài ngữ văn trắc nghiệm lần này hả?” Xà Âm nhắc nhở.

“Cái gì trắc nghiệm cơ?” Trần Hiểu Quân hoàn toàn không hiểu.

Quả nhiên, quên sạch không còn một mống. “Cậu định đợi đến khi bài trắc nghiệm thất bại rồi mới đưa bài cho ba sao?” Lần này Xà Âm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thôi, nếu tình tình cô hư đi một chút, nhất định sẽ dùng quyền sách trên tay gõ cho tỉnh cái bộ sọ không não của Quân Quân.

“Á!” Trần Hiểu Quân kinh hãi hô lên “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tớ nghĩ chuyện này đã... chẳng lẽ khuya hôm qua thức không ngủ nên không còn cảm giác gì sao?” Trần Hiểu Quân muốn phát điên.

“Tớ bất lực!” Xà Âm thẳng thắn nói.

“Âm Âm, đều tại cậu hết!” Trần Hiểu Quân buồn bực chỉ trích: “Cũng tại cậu không giúp tớ, nhất định tớ sẽ thất bại! Nếu cậu không giúp tớ thì tớ biết làm sao?”

“Tớ giúp cậu?” Tình tình Xà Âm luôn bình tĩnh giờ đây cũng bị kích động theo khuynh hướng bạo lực, có lẽ đây là di chứng của việc thường xuyên chơi chung với Trần Hiểu Quân. “Cậu còn nghi ngờ việc tớ không thể cho cậu chép bài à, còn muốn tớ giúp cậu làm bài thi sao? Cậu đã chép bài thất bại rồi, cậu nghĩ tớ giúp cậu sẽ giải quyết được vấn đề sao?”

“Đau quá!” Trần Hiểu Quân kêu lên.

Trong khi hai người đang giao chiến thì chuông vào học vang lên, tiếng chuông vừa dứt cũng là lúc thầy giáo đứng trên bục giảng, tay cầm một chồng bài thi...

“Âm Âm...!” Trần Hiểu Quân lo lắng nhìn Xà Âm nhưng chỉ thấy Xà Âm quay đầu không nhìn mình.

Trần Hiểu Quân biết Xà Âm nhất định không giúp mình rồi, chỉ còn cách mệt mỏi nằm gục xuống bàn thôi, về mặt cô đại ra nhìn những tờ giấy thi kẻ hẻ ra rồi lại bị che lại...

“Trần Vĩ, 82! Bành Suất, 78! Vương Lanh Canh, 83! Hường Tiểu Tiểu, 90! Lý Đông, 62! Xà Âm, 93!...”

Thầy giáo đang đọc điểm số, Trần Hiểu Quân vẫn nằm úp mặt xuống bàn không động tới. Cô thầm than thở trong lòng, cùng thi như nhau, Âm Âm lại được 93 điểm, mình vĩnh viễn cũng chẳng thể đạt được như thế.

Tiếng thầy giáo vẫn tiếp tục: “Ngô Viễn Chí, 88...! Lưu Tâm, 85! Ngô Lệ Lệ, 70!” cô giáo bỗng ngừng một chút rồi tiếp tục: “Trần Hiểu Quân, 59!”

Trần Hiểu Quân cảm giác rõ ràng thầy giáo đang chú ý đến mình, “lưu luyến” rời khỏi chỗ ngồi, miễn cưỡng bước lên bục giảng nhận bài thi từ tay thầy giáo, cúi đầu, chỉ mong có thể trốn được ánh mắt “điều dăng” của thầy càng sớm càng tốt.

“Em còn nhớ hôm qua thầy Thiên đã nói gì không?” Thầy giáo nhìn Trần Hiểu Quân đang cúi đầu, nghiêm túc nói.

Trần Hiểu Quân không dám nhìn mặt thầy, lặng lẽ gặt đầu.

“Đi xuống đi, lần sau phải cố gắng biết không?” Thầy giáo cũng không muốn làm khó Trần Hiểu Quân, bởi thầy vẫn quý Trần Hiểu Quân trừ mặt thành tích.

Trần Hiểu Quân còn chưa đi được ba bước thì thầy đã hô to: “Trình Hiểu Quân...”

Trần Hiểu Quân nghe tiếng liền quay đầu về phía bục giảng, nhưng thầy giáo không phải đang nhìn cô, chẳng lẽ?

“95!” Vừa dứt lời Trần Hiểu Quân đã thấy tên chán quý ngồi hàng thứ hai dãy bên cạnh đứng lên, thì ra...

Trần Hiểu Quân oán niệm nhìn ngó tên chán quý sau lưng mình, giống như muốn đâm vào lưng cậu thành mấy trăm mảnh, thì ra là gọi tên chán quý, không phải gọi mình! 95? Nhất định là do chép bài! Trần Hiểu Quân không óc chi có thể bực dọc bắt nạt cái sán nhà để phát tiết. Chán quý, mày thi 95, mày thi được 95... Trần Hiểu Quân gần như cứ đi một bước là lại nguyên rửa tên chán quý kia thêm một lần.

Trần Hiểu Quân trở về chỗ ngồi vẫn còn oán niệm, lần này mày thi được 95, lần sau chúc mày thi được 59, xem mày còn đắc ý không? 59? Trần Hiểu Quân đặt bài thi của mình lên bàn, 59...? Trần Hiểu Quân muốn khóc quá.

Vẫn tiếp tục tập trung oán niệm, Trần Hiểu Quân không chú ý tới Trình Hiểu Quân trở lại chỗ ngồi đang chăm chú nhìn cô, không hề vì điểm 95 mà vui vẻ.

Xà Âm ngồi cùng bàn thấy bài thi của Quân Quân cũng vui vẻ nói: “59 điểm! Quân Quân, việc thức khuya cũng có hiệu quả đấy, bác Trần quả thật quá thần kì!” Nhớ ngày đó, cô dùng mọi cách mà chỉ có thể giúp Quân Quân đạt được 40 điểm là cao nhất, may là còn hoàn thành được bài thi.

Trần Hiểu Quân cơ bản không để ý lời ca tụng của Xà Âm, lời ca ngợi ấy hoàn toàn không kịp nổi thành tích của tên chán quý, không làm cô “rung động”. Cô nhìn bài thi của mình rồi hỏi Xà Âm: “Âm Âm, sao tên chán quý lại được 95 điểm chứ, cậu ta cái gì cũng không biết, rõ ràng rất ngu ngốc, làm sao thi lại được điểm cao như vậy...”

Xà Âm thật sự không biết nên nói thế nào với Trần Hiểu Quân, cái gì cũng không biết sao? Ngu ngốc? Chỉ có Quân Quân mới cho là như vậy thôi: “Cậu không tin?”

Trần Hiểu Quân lắc đầu, cô không thể chấp nhận tên chán quý lại đạt điểm cao như vậy.

“Hiệu Quân, bắt đầu từ năm thứ ba chúng tớ đã thuộc ban thành tích tốt nhất rồi, tại cậu không để ý, chỉ mãi thù ghét cậu ấy đấy chứ.” Xà Âm một lần nữa chỉ ra việc Trần Hiểu Quân không có đại não.

“Làm sao có thể!” Trần Hiểu Quân không tin.

“Không thể nào á? Cậu cho rằng mọi người ai cũng như cậu chép bài của bạn, rồi mong thuộc top cao nhất sao?”

Những lời nói của Xà Âm dần dần làm Trần Hiểu Quân nhụt chí.

Âm Âm nói không sai, thầy giáo thông báo điểm số xong rồi hững hờ khen ngợi người đứng đầu: Chán quý – đứng thứ nhất ...

Giờ tan học xế chiều, khi ba Trần cùng Tần Uyển Linh đi đón hai đứa trẻ, Tần Uyển Linh đi đón con trai rất bình thường, vì chỉ khi tan làm cô và ba Trần mới có thể đi chung, có rất nhiều lần Trần Hiểu Quân phẫn hận tại sao ba không tới đón cô. Trên đường về nhà, ba Trần một câu cũng không đếm xỉa tới Trần Hiểu Quân một câu cũng không đếm xỉa tới, bởi ông và Tần Uyển Linh còn đang mãi hàn huyên về hai đứa trẻ, vô tình nhắc tới điểm kiểm tra trắc nghiệm, thật hay, ba Trần biết con gái mình và Trình Hiểu Quân có điểm số “ngược nhau”. Kết quả là, ba Trần nói rằng tuần sau muốn đi xuất ngoại, cuộc sống và học tập là hai vấn đề lớn sẽ giao lại cho mẹ con nhà họ Trình. Trần Hiểu Quân nhìn ba thờ dài, về mặt bất đắc dĩ chấp nhận được “đưa” đến nhà họ Trình sống.

Ngày thứ hai, ba Trần sắp xếp hành lý đi công tác, đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua ông để Trần Hiểu Quân đến nhà người khác ở một thời gian dài như vậy.

Ba Trần đi rồi, Trần Hiểu Quân căn bản ở nhà Tần Uyển Linh, nói ra cho oai thì cuộc sống và việc học đều được đảm bảo. Trần Hiểu Quân cực kỳ không muốn sống trong nhà đi, suy cho cùng thì nguyên nhân cũng chỉ vì một người, đó là tên chán quý kia. Vốn dĩ Trần Hiểu Quân không sợ ở nhà một mình, lúc nhỏ khi mẹ vừa qua đời cô còn chống chọi nổi, nhưng mấy năm nay, do được nuông chiều nên cô không còn thói quen sống một mình nữa, sau đó ba cô ra lệnh, lại cộng thêm sự hoan nghênh của tên chán quý và đi Tần, cô đành phải đến nhà Tần Uyển Linh ở. Những ngày sống trong nhà đi Tần tựa như hai thái cực vậy, vừa vui vừa đau khổ.

Cuộc sống hàng ngày của Trần Hiểu Quân không khác nhau mấy, chơi thì nhiều, khi bị ép mới miễn cưỡng đi học, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến cô chút nào. Ngẫm lại, lúc có ba Trần ở đây, cô không hề có thời gian để nghỉ ngơi chơi đùa thoải mái, ba đi rồi, Trần Hiểu Quân không quăng mấy thứ phiền chán đó ra sau đầu mới là lạ. Nhưng cho dù trong trường học can rờ phá phách thế nào, khi tan học vẫn phải nhẫn nhịn lại. Dì a, vất vả lắm mới có cơ hội ăn chơi ngủ, tuyệt đối không thể vì tên quý này mà bị phá mất, cho nên trước mặt đi cô vẫn sắm vai một nhân vật nghe lời, để đi có thể cho cô muốn gì làm nấy, bao gồm cả chuyện cùng làm bài tập với tên chán quý này.

Qua một ngày, Trần Hiểu Quân lại phải về nhà chung với tên chán quý, dĩ nhiên là nhà Tần Uyển Linh. Trước khi vào nhà, để có thể thuận lợi thoát khỏi việc kiểm tra, cô không quên dặn dò tên chán quý: “Bài tập hôm nay giao cho cậu, tớ đi ngủ, nếu không xong bài tập thì cậu cứ chờ xem!”

Trình Hiểu Quân yên lặng nhìn Quân Quân, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Tần Uyển Linh thấy ngày nào hai đứa trẻ cũng học hành vất vả nên chuẩn bị một bữa ăn thật thịnh soạn, cơm nước no nê rồi, Tần Uyển Linh lại thúc giục hai đứa bé đi làm bài tập. Nhà của Tần Uyển Linh rất rộng, bởi chỉ có hai người nên cô cố gắng cho con trai điều kiện học tập tốt nhất, vì thế hai năm

trước, Tản Uyên Linh chuyển phòng ngủ nhỏ của con thành phòng sách để con học. Nếu không thì Trần Hiểu Quân sẽ không thể giả vờ học hành để dâng đến vậy.

Ở trong phòng sách chưa được bao lâu, Trần Hiểu Quân đã bắt đầu thấy chán nản: “Còn ba bài nữa lát nữa tôi làm tiếp, tôi đi vào trong xem sách, nếu đi vào nhớ bảo tôi, đi mà phát hiện tôi không học bài, tôi nhất định sẽ lấy sách đè chết cậu!” Nói xong, cô đi đến giá sách trong phòng.

Trình Hiểu Quân nhìn bài tập có năm bài, mà đến ba bài vẫn chưa xong, nhìn lại thời gian, mới bảy giờ rưỡi, thời gian vẫn còn sớm nên nói: “Khi nào mẹ đến tớ sẽ gọi, nhưng mà cậu nên ngồi gần tớ một chút, nếu không mẹ nhất định sẽ phát hiện cậu đang lười biếng.”

Trần Hiểu Quân nhìn lên kệ sách, thấy một cuốn《 Năm ngàn năm Trung Quốc 》 dành cho trẻ em, nghĩ thầm, hôm qua cô ngồi ở đây đọc cuốn sách này, suýt nữa bị đi phát hiện cô không chịu học, nhìn lại vị trí gần tên chán quý kia, nếu như đi tới, cô không cần vội vàng hấp tấp che giấu nữa. Sao hai ngày trước cô không nghĩ ra chứ? Chán quý, coi như cậu cũng có chút đầu óc.

“Được rồi!” Trần Hiểu Quân cầm lấy cuốn sách, trở về vị trí cũ, “Cậu nhìn cho kỹ một chút, tôi mà bị đi phát hiện, tôi sẽ nói là cậu không muốn dạy tôi, là cậu cho tôi ngồi chơi đó!”

Trình Hiểu Quân không để ý đến những lời cường từ đoạt lý của Quân Quân, thấy Quân Quân ngồi xuống cạnh mình, cậu cười tủm tỉm, tiếp tục làm bài tập,

Trần Hiểu Quân không để ý đến tên chán quý này nữa, chăm chăm nhìn cuốn sách, ha ha, quyển sách này đúng là rất thú vị, thì ra là trước kia Trung Quốc có nhiều chuyện lý thú đến vậy.

Trình Hiểu Quân làm bài tập được một lát thì quay sang nhìn Quân Quân, đáng vẻ khi Quân Quân chăm chú đọc sách thật là đáng yêu, ngây ngô! Trình Hiểu Quân nhìn lại đồng bài tập mà Quân Quân vẫn chưa làm xong, Quân Quân không hề ngu ngốc chút nào, chỉ là không chịu chú ý đến việc học thôi...

Qua chừng một tiếng đồng hồ, Tản Uyên Linh bưng hai ly sữa vào phòng: “Quân Quân, Hiểu Quân, làm xong bài tập chưa?”

“Vẫn còn ba bài nữa ạ.” Trần Hiểu Quân nhìn tên chán quý, cười đáp.

“Vẫn chưa làm xong à? Cứ đặt xuống trước đi, uống sữa xong hãy làm tiếp!” Tản Uyên Linh đặt hai ly sữa lên bàn, cầm vở bài tập của hai người lên, mỉm cười lắc đầu: “Quân Quân còn phải cố gắng nhiều lắm!”

Trần Hiểu Quân gật đầu “Vâng!” một tiếng rồi buồn bực uống sữa tươi.

Tản Uyên Linh cũng không hỏi tại sao trong thời gian dài như vậy vẫn chưa làm xong bài tập, chỉ quay sang đưa sữa tươi cho Hiểu Quân: “Hiểu Quân, bài tập và việc học của Quân Quân giao cho con đó, nếu Quân Quân vẫn không học tốt, bác Trần sẽ rất đau lòng, mà mẹ cũng thấy khó chịu.”

Trình Hiểu Quân liếc nhìn phản ứng của Quân Quân, cô dùng cái ly để che đi ánh mắt sắc nhọn của mình, Trình Hiểu Quân lập tức gật đầu: “Con biết rồi, con nhất định sẽ làm cho thành tích của Quân Quân khá hơn.”

“Tốt lắm, các con cứ tiếp tục đi, mẹ không quấy rầy nữa.” Không bao lâu sau, trong phòng sách chỉ còn lại hai người.

“Bài tập của cậu làm xong chưa đó?!” Trần Hiểu Quân lấy cây bút gõ gõ bài tập của mình.

“Làm xong rồi.” Trình Hiểu Quân thành thật trả lời.

“Lấy ra!” Trần Hiểu Quân thô lỗ giật lấy cuốn tập của chán quý, “Tôi muốn tịch thu!”

Trình Hiểu Quân không hề bất mãn chút nào, để mặc cho Quân Quân giật cuốn tập đi.

Trần Hiểu Quân cũng không rảnh để cố kỵ phản ứng của Hiểu Quân, chép bài xong lại tiếp tục đọc sách. Trình Hiểu Quân ngồi bên cạnh, suy nghĩ thật lâu rồi mới mở miệng nói: “Quân Quân?”

“Có chuyện gì?” Đang bận rộn chép bài nên cô không rảnh để hắng giọng với cậu.

“Cậu thích đọc sách lắm sao?” Trình Hiểu Quân cẩn thận nhìn Quân Quân, không hề bỏ qua một nét mặt nào của cô.

“Thích!” Trần Hiểu Quân đương nhiên trả lời.

“Nhưng bác Trần về cậu sẽ không được đọc nữa, bác Trần nhất định không cho cậu đọc những quyển sách này.” Trình Hiểu Quân cảm giác, đây là lần đầu tiên Quân Quân hưởng ứng cậu đến vậy.

“Aiz!” Trần Hiểu Quân đặt bút xuống, cau mày, nét mặt buồn rầu vô cùng, “Đúng vậy, năm ngày nữa ba sẽ về, tôi không được đọc sách nữa rồi, Chán quý? Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì? Muốn đuổi tôi đi à?”

Dưới con mắt “ác độc” của Quân Quân, Hiểu Quân thoáng lùi bước, nhưng lại tiếp tục hiên ngang hỏi: “Quân Quân... Cậu có muốn tiếp tục đọc sách ở đây không?”

“Cậu đang nói gì vậy?” Trần Hiểu Quân không nhịn được, đá cái bàn một phát, tôi còn chưa đuổi cậu đi, cậu đã đuổi tôi rồi à? Cậu còn dám nói nữa, tôi lập tức đá chết cậu!

“Tớ có cách để cậu có thể tiếp tục đọc sách ở đây.” Trình Hiểu Quân đánh bạo nói ra, không biết chừng Quân Quân sẽ đồng ý.

“Cậu nói gì?” Trần Hiểu Quân cứ nghĩ rằng mình đang nghe nhầm.

Trình Hiểu Quân thấy vẻ mặt Quân Quân nửa tin nửa ngờ, lặp lại lần nữa: “Tớ nói, tớ có cách để cậu tiếp tục đọc sách ở đây.”

Quả thật là ý đó? Lúc này, Trần Hiểu Quân vô cùng chân thành nhìn cậu: “Cậu có cách gì?” Nếu thật sự có cách, vậy chẳng phải có thể thoát khỏi bê khô của ba sao?

“Nếu cậu đồng ý để tớ dạy cậu, bác Trần nhất định sẽ đồng ý để cậu sang nhà tớ.” Trình Hiểu Quân nói ra suy nghĩ của mình.

“Để cậu dạy tôi học?” Trần Hiểu Quân nghĩ, đúng là vì thành tích học tập của tên này rất tốt nên ba mới quăng cô ở đây, nói vậy, ba nhất định sẽ đồng ý. Nhưng tên quý này tốt đến vậy sao, còn có thể dạy học nữa? Ba dạy còn không được, không biết cậu ta có bản lĩnh gì, “Thế nào mới coi là dạy được?” Trần Hiểu Quân cuối cùng cũng sáng suốt được một lần.

“Cậu biết?” Trình Hiểu Quân kinh ngạc, không ngờ Quân Quân đoán được ý nghĩ của cậu.

“Nói mau!” Lần này cô lại hung hăng liếc người ta.

Trình Hiểu Quân rút tay về: “Quân Quân, mỗi ngày cậu phải để tớ dạy cậu bài tập do thầy cho, cậu không thể lấy bài của tớ chép là được.” Trình Hiểu Quân cường điệu, “Sau đó cho cậu thêm năm bài toán làm là được.”

Bài tập thầy cho? Ngày nào cũng nhiều, không giết tập cậu ta thì không biết phải mất bao nhiêu thời gian, lại thêm năm bài toán? Không gọi là nhiều, chỉ năm bài toán thôi mà! Không thể so với ba, ngày nào cũng không cho cô ngủ, có lời! Cân nhắc thiệt hơn một cách nhanh chóng, cô gật đầu nói: “Được, đây là cậu nói, đừng có đổi ý đó! Còn chuyện này nữa, cậu phải tự nói với ba, lỡ như ba không đồng ý thì tôi sẽ...” Trần Hiểu Quân nhìn chán quý, cười vui vẻ, “Nếu ba không đồng ý, tôi sẽ lấy hết sách đi, không để lại cho cậu một quyển nào.” Hắc hắc, như vậy mặc kệ ba có đồng ý hay không, đều có sách đọc. Trần Hiểu Quân hoàn toàn không ngờ đến, dù cô có học hay không, chỉ cần cô muốn, cậu có thể cho hết cô cả phòng sách này cũng được.

“Được!” Trần Hiểu Quân thấy Quân Quân đồng ý, vui vẻ cười rạng rỡ.

Hai đứa bé bí mật tạo ra một hiệp nghị, nhưng kết quả của hiệp nghị này thế nào thì phải chờ một thời gian mới biết được.

Trước khi ba Trần trở về, Trần Hiểu Quân quyết định phải chơi mấy ngày cho thật đã, không biết chừng khi ba trở về cô sẽ không bao giờ được chơi nữa. Cho nên ở trường cô lại khôi phục hình tượng trước kia của mình, muốn chơi như thế nào thì chơi như thế, có lúc Xà Âm cũng quên không được thờ hồng học kéo cô đến gần phòng học.

“Quân Quân, cậu có biết cậu đã 12 tuổi rồi hay không?”

Trần Hiểu Quân bĩu môi, chuyện này ai mà chẳng biết chứ, bèn hỏi ngược lại: “Thế thì làm sao?”

“Làm sao? Làm sao? Cậu quên mất bác trai đã nói gì rồi à? Cậu sắp lên lớp sáu rồi? Vẫn hơi một tí lại cùng các bạn chơi nào là nhảy dây nào là phi máy bay giấy?”

“Dĩ nhiên là tớ biết!” Trần Hiểu Quân bất mãn oán giận, “Chính vì biết nên mới thừa dịp ba tớ không có ở đây chơi cho sướng.” Trần Hiểu Quân thấy sắc mặt Xà Âm càng ngày càng nghiêm trọng liền vỗ vỗ vai Xà Âm.

“Âm Âm, cậu yên tâm, tớ không có quên việc học hành đâu, không phải còn những hơn nửa năm nữa cơ mà, tớ đã đồng ý với chán quý để cậu ta dạy tớ làm bài tập mỗi ngày rồi.”

“Hiểu Quân!” Xà Âm ngạc nhiên há hốc miệng, “Cậu đồng ý để Hiểu Quân dạy cậu làm bài tập?”

“Không phải là tớ để thế, mà là cậu ta xin tớ!” Trần Hiểu Quân sửa lại, dù sao cũng không thể để cho Âm Âm biết vì sao mình lại dễ dàng đáp ứng đề nghị của chán quý.

“Cậu sẽ học sao?” Xà Âm không biết mình nên lo lắng xem Hiểu Quân có bị “Ngược đãi” không hay nên lo lắng hi vọng được học chung với Quân Quân càng ngày càng xa vời.

“Tất nhiên tớ sẽ học mà!” Trần Hiểu Quân nói rất kiêu ngạo, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ đến những chuyện chơi đùa hơn là chuyện “Học”.

“Chỉ hy vọng như thế!” Xà Âm cầu khẩn nói.

Bảy ngày, trừ những ngày Trần Hiểu Quân đáp ứng với chán quý làm năm đề bài tập, thời gian chơi đùa vui sướng của Quân Quân nhanh chóng kết thúc, chiều thứ sáu thì Ba Trần trở về. Vì muốn cảm ơn Tần Uyên Linh đã chăm sóc con mình, tối hôm đó bọn họ tới nhà hàng ăn cơm.

Ngồi xuống không bao lâu, các món ăn đã được bung lên đầy đủ, Trần Hiểu Quân nhìn thấy mà nước miếng chảy ròng ròng, không phải là cô chưa từng tới nhà hàng bao giờ, cũng không phải là cô quá mê mẩn những món ăn đầy đủ sắc vị này, mà là cô rất đói bụng. Buổi chiều học xong một tiết thể dục đã muốn phát điên rồi, vừa tan học cả lớp lại phải đi tổng vệ sinh, thể lực hao tổn biết bao nhiêu. Trình Hiểu Quân vừa nhìn đã biết Quân Quân rất đói bụng bèn tự giác lấy đôi đũa gấp một chiếc đũa gà thả vào trong bát của Quân Quân nói:

“Quân Quân, cậu ăn đi!”

Sau khi để xuống lại bị Quân Quân trừng mắt lườm, cậu vội rút tay về, mới vừa rồi cậu đã hoàn toàn quên mất – Quân Quân rất chán ghét cậu.

Nhưng lần này Trần Hiểu Quân cũng chẳng trừng được bao lâu, lực chú ý của cô đã bị chiếc đũa gà to tướng hấp dẫn, không thèm để ý đến chán quý đang ngồi buồn bã, thần nhiên gắp ăn.

Hai đại nhân ngồi bên cạnh nhìn thấy không khỏi mỉm cười:

“Quân Quân lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nữ có đôi mắt to rất đẹp!”

Thật ra thì Tần Uyển Linh vẫn biết Quân Quân không thích con trai của mình, nhưng nhìn hai đứa trẻ “mất đi mây lại” như vậy cũng rất thú vị, cứ làm ra vẻ như không hề hay biết, còn thường xuyên kéo hai đứa lại gần nhau bồi dưỡng tình cảm, xem ra hiệu quả cũng không tệ, chẳng qua là, kết quả: trông đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Ba Trần ngượng ngùng cười nói: “Cũng tại tôi nên nó mới sinh hư, một tuần nay làm phiền cô quá, tôi lấy đồ uống thay rượu mời cô một chén!”

“Đừng nhắc đến chuyện phiền toái làm gì, anh không cần khách khí như thế, Quân Quân ở nhà cũng giúp tôi rất nhiều!” Tần Uyển Linh vẫn rất thích Quân Quân, cũng không lo rằng khen ngợi Quân Quân trước mặt cô bé sẽ làm cô kiêu ngạo tự mãn.

“Quân Quân ở nhà vẫn giúp tôi làm việc nhà còn giúp tôi nấu cơm, so với con trai tôi nó mạnh mẽ hơn rất nhiều, con trai tôi học thể nào cũng không thể nấu cơm được, có một lần thiếu chút nữa khiến tôi phải vào bệnh viện!”

Trình Hiểu Quân nghe mẹ kể chuyện nấu cơm của mình liền bắt đầu cúi đầu ăn cơm, hi vọng Quân Quân biết mình không thể nấu cơm sẽ không chán ghét mình thêm. . .

“Con trai không biết nấu cơm cũng không có vấn đề gì.” Ba Trần đặt chén rượu xuống, ánh mắt âm thầm nhìn con gái đang vui đầu ăn cơm, “Sợ rằng Quân Quân chỉ có mỗi ưu điểm là biết làm việc nhà.”

“Anh không nên nói như vậy, thật ra Quân Quân cũng có rất nhiều ưu điểm, con bé thích cười, thích náo nhiệt còn thích giúp mọi người xung quanh, rất đáng yêu đây chứ, không phải thầy cô và bạn bè cũng rất thích con bé sao.” Tần Uyển Linh cũng biết một chút chuyện trước kia của hai cha con, cũng bởi thế cô mới cảm thấy Quân Quân rất đáng yêu, có thể có cuộc sống hoạt bát thoải mái đối với Quân Quân như vậy mà nói mới là quan trọng nhất.

“Tôi cũng biết Quân Quân như thế không có gì là không tốt, chỉ sợ tôi không thể để con bé tiếp tục như vậy, tôi không thể nào bảo đảm cho con bé một cuộc sống cả đời không buồn không lo.” Đây mới là điều ba Trần lo lắng nhất, ông hi vọng con gái có thể nhanh chóng hiểu chuyện một chút, như vậy tương lai cũng sẽ trôi qua khá hơn một chút.

“Anh không nên lo lắng những chuyện ấy quá sớm, tốt nhất là cứ để Quân Quân tự hiểu dần. Đúng rồi!” Tần Uyển Linh hỏi Trần Hiểu Quân đúng lúc cô đang chiến đấu với thức ăn ngon, “Quân Quân, bài kiểm tra hôm qua của cháu đầu rồi, mau đưa cho ba xem một lát!”

Trần Hiểu Quân dừng lại, buông đũa xuống nhìn về phía ba: “Ba à. . .”

Ba Trần cau mày, chẳng lẽ con gái làm bài rất tệ? Ba Trần thở dài: “Quân Quân, ba sẽ không mắng con đâu, mau lấy ra đây!”

“Hoàng Đào, anh không nên quá xem thường con gái của anh, lần này so với bài kiểm tra tuần trước cao hơn 10 điểm!”

“Thật không?” Ba Trần không thể nào tin được, ông nhấn nhai một tháng dạy con gái học bài cũng không có gì khởi sắc, mới chỉ một tuần mà có thể tăng lên tận 10 điểm?

“Không tin anh tự mình xem đi?” Tần Uyển Linh lấy bài thi của Trần Hiểu Quân từ trong túi xách ra đưa tận tay ba Trần.

Ba Trần cầm lấy bài kiểm tra, chăm chú nhìn, quả đúng là 69 điểm, tuần này con bé ở nhà Tần Uyển Linh không hề lười biếng: “Xem ra cô Tần dạy rất tốt, tôi dạy một tháng hiệu quả cũng không bằng một tuần của cô.”

Tần Uyển Linh nghe ba Trần nói vậy không khỏi cười lớn khoát tay nói: “Không phải là tôi dạy cháu đâu, mà là con trai tôi dạy đó. Một tuần nay trên cơ bản là Hiểu Quân dạy Quân Quân học bài, tôi chỉ là có trách nhiệm làm no cái bụng của chúng nó mà thôi.”

Ba Trần biết được nguyên nhân, ngạc nhiên không kém gì việc con gái lần này kiểm tra đạt được “điểm cao”: “Hiểu Quân, có thật không?”

Trình Hiểu Quân ngẩng đầu thay phiên nhìn mọi người hết lượt mới gật đầu: “Là thật ạ, Quân Quân thực ra không ngốc chút nào, hơn nữa còn rất thông minh!”

Sợ rằng trên thế giới này chỉ có một mình con cho là vậy thôi! Tần Uyển Linh và ba Trần cùng nhất trí cảm thán trong lòng. Ba Trần nghĩ như vậy tất

nhien không có gì phải nghi ngờ, mà Tần Uyển Linh nghĩ như vậy hoàn toàn là bởi một buổi tối Quân Quân tới nhà cô học bài, cô tự mình dạy Quân Quân học bài, cũng đã có kinh nghiệm với cô bé. Ngày hôm đó Tần Uyển Linh dạy Trần Hiểu Quân liền ba tiếng cũng không thể khiến cô bé làm xong đồng bài tập cô giáo giao về nhà, sau đó may mà có con trai cô ra tay mới miễn cưỡng làm hết số bài tập đó, một khắc ấy cô thậm chí phục sự kiên nhẫn của ba Trần trong lòng. Sau này liền mặc kệ cho Trình Hiểu Quân dạy Trần Hiểu Quân làm bài tập...

Mặc dù ba Trần nghĩ không ra tại sao cùng là trẻ con, Hiểu Quân lại có bản lĩnh như vậy, nhưng quan trọng là ... Chuyện học hành của con gái mình có hi vọng rồi. Ba Trần đắn đo trong lòng thật lâu mới hướng Tần Uyển Linh nói: “Nếu Hiểu Quân có thể dạy Quân Quân học bài...” Những lời như thế này ba Trần ngại ngừng mở miệng yêu cầu, cùng là dạy con gái mình nhưng mình lại còn không bằng một đứa trẻ, còn là bạn học của con gái mình nữa.

Tần Uyển Linh đại khái cũng đoán được nguyên nhân ba Trần ấp a ấp úng bèn tiếp lời: “Để Hiểu Quân dạy Quân Quân học bài tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng có lẽ anh nên hỏi lại hai tiểu đương sự này mới đúng.”

Ba Trần bắt đầu đi quay sang hỏi xem ý kiến hai đứa trẻ như thế nào. Hai đứa trẻ chỉ lo ăn cơm chăm chú nghe xong lời của ba Trần bèn núp ở phía sau bát đĩa đối mặt nhìn nhau.

Trần Hiểu Quân nhú mày nhìn chán quý, cậu mau nói đi!

Trình Hiểu Quân nhận được ánh mắt của Quân Quân, tớ nói như thế nào đây?

Trần Hiểu Quân chớp mắt hung hãn đâm thẳng vào chán quý, ngày đó cậu nói như thế nào thì bây giờ hãy nói lại như thế đi!

Trình Hiểu Quân cau mày, ánh mắt chuyển mất vài vòng, được rồi!

“Bác Trần, cháu đồng ý dạy Quân Quân học bài, nhưng mà ngày nào cháu cũng phải làm bài tập, bác có thể để Quân Quân tới nhà cháu được không?” Trình Hiểu Quân trong chớp lát mới dám ngẩng đầu đối diện nói với bác Trần.

Ba Trần suy nghĩ một lát, như vậy cũng tốt, có những khi mình về nhà rất muộn không có cách nào chú ý tới con gái, tới nhà Tần Uyển Linh cũng không làm chậm trễ việc học tập của hai đứa trẻ: “Như vậy cũng tốt, chẳng qua là làm phiền cô quá thôi.”

Tần Uyển Linh vội vàng vui vẻ lắc đầu: “Không phiền không phiền, tôi vui mừng còn không còn kịp ấy chứ, có Quân Quân ở đây nhà chúng tôi cũng náo nhiệt thêm.”

Ba Trần rót thêm đồ uống cho Tần Uyển Linh và hai đứa trẻ: “Vậy cứ quyết định như vậy nhé. Quân Quân, ở nhà đi nhất định phải nghe lời không được ham chơi, nếu như con không học, còn khiến việc học tập của Hiểu Quân bị ảnh hưởng ba sẽ vứt con một mình xuống ký túc xá, một học kỳ mới cho con về nhà một lần.”

Trần Hiểu Quân đang uống nước ngọt suốt chút nữa bị sặc, một học kỳ chỉ được về nhà có một lần? Không tồi, không tồi, có khi phải nói với ba rằng bản thân cô tình nguyện tới ký túc trường học, cũng không hề có ý định học tập, bằng không sau này..., Trần Hiểu Quân không dám nghĩ tiếp nữa.

Cơm nước xong bốn người cùng nhau ngồi xe về nhà, lúc ăn cơm Trần Hiểu Quân vẫn chỉ mãi lo đánh chén không có thời gian để ý chán quý, lúc xuống xe mới buông một câu giọng nói buồn bực pha chút hờn dỗi với chán quý: “Cậu, cũng có lúc dùng được!” Nói xong bèn nhanh chóng chạy theo sau ba mình.

Trình Hiểu Quân được Quân Quân bắt ngờ khen ngợi, khiến cậu đỏ mặt sưng sờ rất lâu rất lâu...

Kể từ khi kế hoạch học tập của hai người chuyển từ bí mật sang công khai, cuộc sống của Trần Hiểu Quân vẫn như trước, có màu có sắc. Tốt quá đi! Mỗi ngày chỉ cần dành ra hai tiếng làm bài tập, thời gian còn lại không cần lo lắng bị “bắt” học nữa, cũng phải nhờ đến kế hay của chán quý! Nghĩ đến đây, Trần Hiểu Quân cau mày, không phải là kế của chán quý hay, mà là mình thông minh mới đúng, không liên quan gì đến chán quý cả! Suy nghĩ như vậy chỉ có mình bản thân Trần Hiểu Quân, còn những người khác lại không cho là như vậy, đặc biệt là Xà Âm.

Hôm nay đi học, thầy giáo trả bài kiểm tra khảo sát lần trước, bài kiểm tra số học lần này không khó, nhưng Trần Hiểu Quân được những 63 điểm, sau khi bài được phát hết, Xà Âm cảm thán: “Quân Quân, dưới sự giúp đỡ của Hiểu Quân, cuối cùng cậu cũng thoát được đội ngũ thất bại rồi.”

Trần Hiểu Quân vốn đang vui vì điểm tốt, số học vốn là điểm yếu của cô, có thể vượt qua kỳ kiểm tra toán khó khăn này, dĩ nhiên cô rất vui vẻ, nhưng tại sao cứ phải nhắc đến tên chán quý kia chứ? “Đây là kết quả cho sự cố gắng của tớ, không phải là công lao của chán quý!”

Bà vai Xà Âm rũ xuống, không muốn tranh luận cùng cô: “Là kết quả cố gắng của cậu, là kết quả cố gắng của cậu, không liên quan đến Hiểu Quân!” Nhưng trong lòng thầm nặc niệm, nếu không phải ngày nào Hiểu Quân cũng làm bài tập cùng cậu, cậu mà có thành tích cao như vậy thì chắc chắn mặt trời mọc ở hướng tây rồi. Những lời này dĩ nhiên Xà Âm sẽ không nói với Quân Quân, nếu nói cho Quân Quân, nhất định Quân Quân sẽ tức giận không chịu học nữa, vậy sau này không những không được tiếp tục làm bạn học với Quân Quân mà còn làm lãng phí công sức cố gắng của Hiểu Quân nữa.

Ngày thường không cần lo lắng nhiều nữa, nhưng bình thường vẫn có những việc xảy ra ngoài ý muốn, ví dụ như hôm nay. Khi sắp tan học, thầy giáo cầm một chồng bài kiểm tra phát ra, sau đó viết 1, 2, 3 lên bảng, chờ đến lúc thầy giáo đi rồi, một mảnh trong lớp khóc thét...

Tan học, Trần Hiểu Quân ủ rũ trở về nhà, ăn cơm tối xong bắt lực nói với ba “Con qua nhà đi làm bài tập” sau đó uể oải chạy sang nhà Tần Uyển Linh. Tần Uyển Linh thấy đáng về Trần Hiểu Quân gục đầu ủ rũ, rất kinh ngạc: “Quân Quân, cháu bị làm sao vậy?”

“Dì!” Âm thanh như trút ra toàn bộ sức lực từ cơ thể.

“Bị làm sao vậy?” Trần Uyên Linh cũng gấp gấp, Quân Quân chưa từng có dáng vẻ không gượng dậy nổi như vậy.

“Mẹ, không có việc gì đâu, nhưng bài tập hôm nay nhiều lắm, con và Quân Quân phải đi làm bài tập rồi.” Trình Hiểu Quân chạy ra từ phòng sách, nói xong lập tức kéo Trần Hiểu Quân đang hồn bay phách lạc vào phòng.

Trần Uyên Linh nhìn bóng dáng hai đứa bé biến mất trong phòng, xoay người đi tiếp tục làm công việc của mình.

“Song Quân” trong phòng không nói gì. Sau đó vẫn là Trình Hiểu Quân nói trước: “Quân Quân, làm bài tập đi, nếu không đêm nay sẽ phải ngủ muộn lắm đó.”

“Chán quý! Cậu làm bài tập đi, làm xong tôi chép.” Trần Hiểu Quân yên lặng một hồi mới mở miệng, lần đầu tiên nói chuyện bình thường với Trình Hiểu Quân, “Tôi muốn lấy cuốn ‘Năm ngàn năm’ ra xem tiếp, còn một chút nữa thôi...”

Trình Hiểu Quân cau mày, lấy bút ra không nói một lời nào tiếp tục làm bài, chỉ còn đề bài cuối là làm xong.

“Đang nói chuyện với cậu đó!” Trần Hiểu Quân thấy chán quý không để ý đến mình, lập tức đẩy đẩy cậu.

Trình Hiểu Quân vẫn không nói một tiếng nào, tiếp tục làm bài tập.

“Này, chán quý, cậu không để ý đến tôi ư, để tôi xé nát bài thi của cậu ra xem cậu có để ý đến tớ không!”

“Uy hiếp” đã có tác dụng! Trình Hiểu Quân dừng bút, quay đầu nghiêm túc nhìn Quân Quân: “Mình phải làm xong bài tập này ngay lập tức. Quân Quân, cậu cũng làm bài tập đi, hôm nay chúng ta sẽ xem thử cậu đã làm sai những lỗi nào trong đề, trước 10 giờ tối phải làm xong tất cả bài tập, được không?”

Trần Hiểu Quân bị giọng nói dịu dàng nhưng đầy uy lực của Trình Hiểu Quân “hăm dọa”, gật đầu.

“Tốt!” Trình Hiểu Quân lấy bài tập ra cho Trần Hiểu Quân, sau đó đưa bút cho cô, “Bây giờ bắt đầu làm đi!”

Trần Hiểu Quân đỡ đầu theo lời Trình Hiểu Quân, bắt đầu làm bài tập.

Lần đầu tiên, trong phòng sách chỉ có tiếng lật sách và tiếng viết chữ, không còn tiếng cười khoa trương của Trần Hiểu Quân như bình thường, không khí trong căn phòng rất yên bình, rất ấm áp, đó cũng là cảm giác của Trần Uyên Linh khi bước vào phòng.

Vì Trần Uyên Linh cần phải chỉnh sửa vài tài liệu quan trọng nên rất lâu sau mới nhớ tới hai đứa bé vẫn còn đang ở trong phòng, vừa nhìn thời gian, trời ạ! Cũng đã mười giờ rưỡi rồi, sao hai đứa vẫn chưa ra, chẳng lẽ hôm nay có nhiều bài tập đến vậy sao? Trần Uyên Linh pha hai ly sữa tươi bước vào phòng, hôm nay phòng sách không náo nhiệt như bình thường, một chút ồn ào cũng không có...

Đẩy cửa ra, âm thanh của Trần Uyên Linh đã bị hình ảnh hai đứa bé đang gục xuống bàn ngủ cắt đứt. Trần Uyên Linh nhẹ nhàng đặt sữa tươi xuống, cẩn thận nhìn hai đứa trẻ đang ngủ, cầm lấy bài tập lật rồi đặt xuống, quả là có rất nhiều bài tập, có lẽ đã làm xong rồi, nếu không hai đứa bé cũng không mệt đến nỗi ngủ thiếp đi.

Hai đứa trẻ ngủ trên bàn không ý thức được có người đang nhìn mình, ngược lại, gãi gãi đầu rồi tựa vào gần nhau, cứ như chúng đang sưởi ấm cho nhau vậy, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Trần Uyên Linh xoay người, lấy một tấm thảm trên giá sách đắp lên người hai đứa, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài khép cửa.

Có lẽ do thời gian thật sự đã quá muộn, ba Trần chờ quá lâu ở nhà nên mới tự mình sang đón con gái. Trần Uyên Linh mời ba Trần vào uống một chén nước rồi nói: “Hai đứa nó ngủ thiếp trong phòng sách rồi, chỉ bằng hôm nay cho Quân Quân ngủ lại đây vậy, dù sao giường của Hiểu Quân cũng lớn, hai đứa nó ngủ chung cũng không vấn đề gì.”

“Không cần, học ở đây đã quá rầy cô lắm rồi, làm sao dám cho Quân Quân làm phiền mọi người tiếp chứ?” Ba Trần uống trà xong, cùng đến phòng sách với Trần Uyên Linh. Khi hai người vào phòng, bọn trẻ vẫn chưa tỉnh, hai người cũng không mở mắt thức dậy.

“Để tôi giúp cô bế Hiểu Quân về phòng rồi mới đưa Quân Quân về nhà vậy!” Ba Trần đi đến, bế Hiểu Quân lên, tuy Trình Hiểu Quân không cao nhưng dù sao cũng là đứa trẻ mười tuổi rồi, ông lo Trần Uyên Linh không bế nổi. Nhưng ba Trần vừa chạm vào Trình Hiểu Quân, cậu đã nhích lại gần Trần Hiểu Quân, vì vậy hai người gần như đã dính vào một chỗ.

Làm sao bây giờ? Ba Trần suy nghĩ mãi không biết nên làm gì.

“Chỉ bằng để Quân Quân ở lại đây đi, hai đứa chúng nó cũng mệt mỏi lắm rồi, nếu bế tụi nó, nhất định tụi nó sẽ tỉnh mất.” Trần Uyên Linh không đành lòng đánh thức bọn nhỏ dậy, bây giờ nhìn hai đứa bé ngủ ngon như vậy, càng thêm không đành lòng.

Thật ra ba Trần cũng không đành lòng, thấy con gái mệt mỏi vì học tập như vậy, trong lòng vừa vui vẻ, vừa đau lòng, suy nghĩ một chút, thôi, cứ để cho Quân Quân ở lại đây đi: “Vây xin làm phiền cô!”

“Không có gì, phòng ngủ của Hiểu Quân ở bên cạnh, bế chúng nó qua là được.” Trần Uyên Linh lấy cái chăn trên người hai đứa trẻ ra, bọc vào người Quân Quân.

“Để tôi ôm cho, cô chỉ cần chuẩn bị giường cho Quân Quân và Hiểu Quân là được.” Ba Trần thấy Tần Uyển Linh đang dùng hết sức mình, nói. “Được rồi, để tôi đi mở cửa.” Tần Uyển Linh không từ chối.

Ba Trần đưa hai đứa bé sang phòng của Hiểu Quân, Tần Uyển Linh vội vàng đắp kín chăn cho hai đứa, hai người đứng cười cười, không nói gì nhìn hai đứa bé đang dính chặt vào nhau “không chịu tách rời”: “Chúng ta đi ra ngoài đi!”

Ba Trần bắt đầu dĩ cười, đi ra ngoài cùng Tần Uyển Linh, trước khi đi vẫn không quên nhẹ nhàng khép cửa lại.

Sáng hôm sau, sáu giờ sáng, bên trong phòng phát ra một tiếng hét sợ hãi: “A...!” Sau đó là một tiếng chất vấn lớn, “Sao cậu lại ở trên giường tôi!” Sau đó là “Àm!”, tiếng một thứ nặng nề rơi xuống đất.

Tần Uyển Linh vội vàng bỏ đồ ăn sáng đang chuẩn bị ra, chạy vào phòng ngủ của con trai, lập tức thấy Quân Quân đầu tóc rối bời, không ngừng ném gối vào đầu con trai mình.

“Sao vậy? Sao vừa dậy đã đánh nhau rồi!” Tần Uyển Linh đi vào, một tay nhặt gối, một tay đỡ con trai lên.

“Dì?!” Trần Hiểu Quân nhìn chằm chằm dì ... và chán quý.

Trình Hiểu Quân đứng dậy, đi đến bên giường nhặt chăn gối lên, cứ như không để ý đến nơi Quân Quân đang ngồi, nhỏ giọng nói: “Quân Quân, đây là giường của tớ ...”

Mất của Trần Hiểu Quân nhất thời trùng lớn hơn!

...

Một bữa sáng rối loạn bắt đầu ...

Thời gian trôi như nước chảy vô tình, chỉ trong chốc lát, ngày thi đã gần kề, trong nửa năm nay, Trình Hiểu Quân vẫn kiên nhẫn giảng bài cho Trần Hiểu Quân, kết quả rất rõ rệt. Thành tích của Trần Hiểu Quân tiến bộ ngoài dự đoán của mọi người, trừ Trình Hiểu Quân.

Bài kiểm tra đối với Trình Hiểu Quân mà nói chỉ như là tập luyện, vào tuần cuối cùng, Trình Hiểu Quân dùng mọi phương pháp giúp Quân Quân giải những bài tập khó. Hơn nửa năm, Trình Hiểu Quân kết hợp bài giảng trên lớp của thầy giáo cùng trình độ thực tế của Quân Quân để phụ đạo cho cô, cho nên bài kiểm tra này căn bản không phải là vấn đề gì khó khăn với Quân Quân, hiện giờ cuộc thi nhỏ này đối với Quân Quân mà nói không phải là vấn đề khó, còn Trình Hiểu Quân lại xem kì thi lần này như một thử nghiệm đối với Trần Hiểu Quân, nếu qua được lần thử nghiệm này thì mọi vấn đề về phương diện học tập của Quân Quân đã được giải quyết hoàn toàn.

Trình Hiểu Quân ra khỏi phòng thi, thấy mẹ và bác Trần chờ Quân Quân nhưng mãi vẫn không thấy cô đi ra. Cuối cùng, khi các bạn học đã ra gần hết một nửa rồi, Trình Hiểu Quân mới mừng rỡ nhìn thấy Quân Quân và Xà Âm đi cùng nhau. Trình Hiểu Quân tiến đến hỏi trước: “Quân Quân, thi được không? Có câu nào cậu không biết làm không?”

Trần Hiểu Quân không tự chủ cau mày: “Chỉ còn một đề toán không biết làm thôi.” Nói xong, cô lập tức kéo Xà Âm chạy tới gần ba, “Ba à, con đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm đi! Âm Âm, cậu đi cùng với tớ nhé?” Trần Hiểu Quân giống như đã tháo được gánh nặng cực khổ suốt mấy tháng nay, nũng nịu nói với ba.

Ba Trần cũng biết mấy tháng nay con gái rất khổ cực, hơn nữa việc học tập cũng trở nên ám ảnh hơn, dường như cô đã phải dốc hết sức mình để học, ông cũng không đành lòng nhìn con gái như vậy, nhưng vẫn quyết không hỏi đến chuyện học của con, hoàn toàn giao cô cho mẹ con Tần Uyển Linh. Kì thi kết thúc, dĩ nhiên ông lại trở về làm người cha yêu thương con như ngày nào: “Hôm nay con làm chủ đi, muốn ăn cơm với ai thì ăn.”

Trần Hiểu Quân vui vẻ nói với Âm Âm: “Âm Âm, nghe thấy không, đi thôi!” Cô không quan tâm Âm Âm có từ chối hay không, trực tiếp lôi Âm Âm lên xe ba.

Xà Âm biết đã không còn cách nào từ chối, đành nhìn thoáng qua Hiểu Quân đứng phía sau rồi lên xe cùng Quân Quân.

Bữa cơm kết thúc trong không khí cười nói vui vẻ của Quân Quân và Xà Âm. Ba Trần đưa Xà Âm về nhà trước, sau đó mới về nhà cùng Tần Uyển Linh. Mấy tháng nay, ông và Tần Uyển Linh đều nhận thấy Quân Quân đã trở nên yên lặng hơn, phải nói là khi có Hiểu Quân, cô không hoạt bát sáng sủa như thường ngày nữa, nhưng hai người vẫn cùng nhau học tập rất thuận lợi. Hai người kết luận, có lẽ do Quân Quân còn giận Hiểu Quân vì ngủ chung giường với mình nên mới trở nên yên lặng hơn. Chao ôi, suy nghĩ của cô bé này luôn làm người ta khó hiểu, Tần Uyển Linh từng cố gắng thử mở “nút thắt” này ra nhưng kết quả không tốt, không khí giữa hai đứa bé vẫn yên lặng, cô bắt đầu thấy nhớ cảm giác thoải mái ngày nào. Tuy nhiên, hai người lớn cũng không bắt buộc hai đứa bé phải nghe theo lời mình, con nít mà, thỉnh thoảng lại giận nhau, lâu rồi cũng quên thôi.

Ba Trần nắm tay con gái đang im lặng: “Quân Quân, con sắp tốt nghiệp rồi, hơn nửa năm này đều nhờ Hiểu Quân phụ đạo, giúp con học, con nên cảm ơn Hiểu Quân, đó là lẽ phép.”

Trần Hiểu Quân tròn mắt sau lưng ba, nắm lấy vạt áo, hạ quyết tâm nói: “Cám ơn.” Hừ, chán quý, cảm ơn cái đầu cậu! Sau đó một mình chạy nhanh về nhà.

“Vẫn tùy hứng, không chút lễ phép như vậy.” Ba Trần bắt đầu dĩ thờ dài.

Tần Uyển Linh lại an ủi: “Tôi lại không nghĩ như vậy, Quân Quân như vậy mới là Quân Quân, rất đáng yêu! Con trai, con nói xem có đúng không?”

Trình Hiểu Quân gật đầu: “Quân Quân vẫn rất đáng yêu!”

Ba Trần lại một lần nữa cảm thấy bất lực, tục ngữ nói đúng, lúc nào đồ của người ta cũng là tốt nhất, dù dùng câu nói này với hai mẹ con xem ra không thích hợp lắm: “Uyển Linh, cảm ơn cô đã chăm sóc Quân Quân thay tôi!” Ông vuốt đầu Trình Hiểu Quân, “Còn con nữa, Hiểu Quân, bây giờ có thể gọi con là thầy của Quân Quân rồi đấy, sau này nhất định phải dạy Quân Quân học thật tốt đấy!”

“Con sẽ giúp Quân Quân, bác Trần không cần lo lắng đâu, Quân Quân thật ra rất dễ dạy.” Đây là sự thật, trong nửa năm nay, Quân Quân đã đọc rất nhiều sách trong phòng sách, dường như Quân Quân rất có hứng thú với lịch sử.

Hai người lớn đứng bên cạnh chỉ biết cười trừ, sau đó tạm biệt nhau, ai nấy trở về nhà của mình.

Sau cuộc thi này, còn một cuộc thi rất quan trọng với lớp 6, chính là kì thi nhập học. Cha Trần vì muốn con gái thi đỗ vào trường trung học tốt nhất, “quyết” không để ý đến con gái, có thể thấy được tầm quan trọng của cuộc thi lần này đối với Trần Hiểu Quân. Thành tích thi tốt nghiệp ưu tú không có nghĩa là sẽ không gặp trở ngại khi thi nhập học, trước khi tốt nghiệp, thầy giáo đã nói sơ qua một chút về tình huống, cho nên tuy áp lực lớn nhưng không ai dám buông lỏng cuộc thi này, dù sao thi là học sinh, ai cũng mong mình sẽ đỗ vào trường trung học tốt nhất.

Trần Hiểu Quân khổ cực học gần nửa năm nay cũng chỉ vì đạt được mục tiêu này, như vậy mới có thể trở thành bạn học của Âm Âm, vẫn có thể tiếp tục chơi chung, ba cũng thấy vui lòng. Suy nghĩ của con nít vốn chỉ đơn giản như vậy...

Thi nhập học và thi tốt nghiệp chỉ cách nhau một tuần, trong một tuần này, cô chỉ sang nhà dì một lần, chán quý kia chỉ giải thích cho cô một lần, sau đó lập tức cho cô bài tập để làm. Lần này, phụ đạo xong rồi, chán quý còn nói: “Quân Quân, cậu nhất định phải thi vào trung học tốt nhất đó!”

Thần kinh, cậu cho rằng ai cũng như cậu và Âm Âm, chắc chắn trăm phần trăm sẽ thi đỗ à: “Thi được hay không cũng không cần cậu bận tâm, chán quý!” Không chờ chán quý phản ứng, cô lập tức xách cặp chạy đi.

Cuộc thi nhập học cũng nhanh chóng đến, lần này ba mẹ của Trình Hiểu Quân và Trần Hiểu Quân không đến đón bọn họ nữa, chỉ đưa đi rồi về.

Trước khi vào trường thi, Âm Âm kéo tay cô lại, giọng điệu dặn dò: “Quân Quân, cậu nhất định phải thi cho tốt, nếu không chúng ta sẽ không thể học chung nữa đâu!”

“Âm Âm, cậu đừng khinh thường tớ quá, tớ rất cố gắng học mà.” Lén liếc trộm chán quý đang cách đó ba thước, cô nhỏ giọng nói: “Cả tuần nay mình đã cố gắng làm hết bài tập do tên chán quý đó giao rồi, cậu yên tâm, Âm Âm, tớ nhất định sẽ thi đậu.”

“Nhớ nhé, Quân Quân?” Xà Âm buông lỏng tay, nếu là Hiểu Quân dạy thì không còn vấn đề gì nữa, nhưng Xà Âm vẫn là không yên lòng nhắc nhở, “Khi thi, cậu nhất định phải làm bài cho cẩn thận đó, không được lơ là.”

“Được rồi được rồi, tớ biết, tớ đâu có ngu ngốc đâu, ăn mấy lần rồi mà vẫn sập hố chắc.” Trần Hiểu Quân tin tưởng đảm bảo.

Hai người nói chuyện, Trình Hiểu Quân bước đến, nhìn Trần Hiểu Quân, muốn nói rồi lại thôi.

“Này, chán quý!” Trần Hiểu Quân cảm thấy không chịu nổi dáng vẻ ảm ức vô tội mà vẫn phải cẩn trọng quan tâm của tên chán quý này, làm cô nhớ đến mỗi lần ở phòng sách, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt này của cậu, cô sẽ ngoan ngoãn làm theo lời cậu ngay lập tức, nghĩ đến mấy chuyện thì thấy phiền ngay. Chán quý này đúng là biết cách làm người ta nổi da gà, đó cũng là nguyên nhân cô không trợn mắt, cũng không quan tâm đến Trình Hiểu Quân, “Cậu còn nhìn tôi như vậy, tôi lập tức móc mắt cậu ra!”

Xà Âm thầm than thở cho Hiểu Quân trong lòng, tại sao cô lại làm bạn với hai người thuộc dạng thủy hỏa không dung này chứ: “Hiểu Quân, sắp thi rồi đấy, cậu không vào phòng thi à?”

Trình Hiểu Quân không nói gì, vẫn cúi đầu như cũ, “Quân Quân, cậu nhất định phải thi vào trường trung học tốt nhất đó!” Nhưng lại thêm một câu, “Như vậy sau này chúng ta có thể học chung cùng nhau!” Lần này Trình Hiểu Quân nói xong thì chạy.

Trần Hiểu Quân đứng tại chỗ hồi lâu, không kịp phản ứng, chờ đến lúc chán quý đã biến mất trước mắt mình mới kịp phản ứng, lớn tiếng khinh thường nói: “Chán quý! Ai muốn học chung cùng cậu chứ, đồ ngu ngốc!” Chỉ có điều người mà cô muốn nghe thấy tiếng rống của mình đã không thể nghe được.

Xà Âm nhìn theo hướng chạy của Hiểu Quân, không trách cứ Quân Quân, chỉ nhàn nhạt nói: “Quân Quân, nếu không thi đậu thì cậu sẽ có lỗi với mọi người đấy.” Thật sự, thật sự sẽ có lỗi với những người quan tâm, giúp đỡ cậu...

“Âm Âm, chẳng lẽ cậu bị lây bệnh từ tên chán quý à?” Trần Hiểu Quân ngờ ngác nhìn dáng vẻ Âm Âm lo lắng.

Xà Âm quay đầu lại, trừng mắt liếc Quân Quân, chơi thân với Quân Quân lâu rồi nhưng vẫn không thay đổi được cái tính thiếu lịch sự của cô: “Lây bệnh cái đầu cậu, nếu không thi đậu thì cậu đi chơi một mình đi.” Nói xong, cô vút Quân Quân ở đằng sau, chạy nhanh về phía trước.

“Không đâu, tớ nhất định sẽ thi đậu...”

Một tuần sau, Trần Hiểu Quân nhận được điện thoại của thầy giáo, báo cô đã trúng tuyển. Trần Hiểu Quân nghe được tin đó không vui vẻ mà ngược lại,

thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi nhận được tin tức đó, ba Trần cũng yên tâm, Tần Uyển Linh thư thái, Trình Hiểu Quân vui vẻ, Lương Âm cũng vui không kém, tất cả đều như trút được một gánh nặng lớn ...

Sau đó, Trình Hiểu Quân và Âm Âm cũng nhận được điện thoại báo trúng tuyển, mọi người vui mừng cùng nhau mở tiệc ăn uống một phen. . .

[Nhật ký] Học tập.

Tôi và Quân Quân đều tốt nghiệp rồi, Quân Quân cũng đã nhận được tin báo trúng tuyển, đúng là quá tốt, sau này tôi và Quân Quân có thể tiếp tục học chung với nhau, tiếp tục cùng nhau về nhà rồi!

Năm lớp sáu này là năm mà tôi và Quân Quân có nhiều thời gian ở cạnh nhau nhất, nhiều hơn cả mấy năm nay gộp lại, Quân Quân cũng hiếm khi dùng thái độ chán ghét với tôi nữa, mà tôi cũng phát hiện được thêm những điểm đáng yêu khác của Quân Quân, tôi rất thích Quân Quân như vậy!

Thì ra trừ đi chơi ra, Quân Quân cũng rất thích đọc sách, mặc dù Quân Quân chỉ xem sách lịch sử nhưng với tôi, đây đã là một phát hiện lớn rồi. Quân Quân đọc sách rất nghiêm túc, nhưng đáng về tập trung như vậy có lẽ sẽ tốt hơn nếu dùng để học nhỉ? Quân Quân vốn không thích tập trung, đối với những thứ cậu ấy không thích thì dù có dạy thế nào đi nữa, cậu ấy cũng sẽ nhanh chóng quên mất. Có lẽ tôi nên lợi dụng sở thích đọc sách của Quân Quân để giúp cậu ấy học được nhiều hơn.

Quân Quân đã thật sự bị tôi tác động, cậu ấy đồng ý đến nhà tôi làm bài tập mỗi ngày, còn có thể đọc sách nữa. Sau đó bác Trần cũng đồng ý chuyện này, sau một năm, tôi và Quân Quân có thể ở cùng nhau

Mỗi ngày, trừ bài tập mà thầy giáo giao cho, tôi sẽ cho Quân Quân thêm vài bài tập nữa, cũng may mà thầy giáo đã chỉ phương pháp học cho chúng tôi, nếu không tôi cũng không chắc rằng mình có thể nâng cao thành tích của Quân Quân đến thế. Ngày nào Quân Quân cũng rất vui, ở trường thì được tự do, tôi cũng thấy vui, Quân Quân học hành chăm chỉ như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Không cần thức đêm nữa, nhưng có một lần, thầy giáo cho rất nhiều bài tập, cho nên phải làm đến tối trễ mới xong.

Tối hôm đó, Quân Quân vốn định sẽ đọc sách, không làm bài tập, bình thường, tôi đều đồng ý với yêu cầu này của cậu ấy nhưng hôm nay không được, những bài tập này nhất định sẽ giúp ích nhiều cho kỳ thi này. Tôi không hiểu vì sao Quân Quân lại gạt đầu đồng ý làm bài tập cùng tôi nhưng như vậy cũng tốt, Quân Quân có thể đi ngủ sớm một chút.

Tôi không biết chúng tôi đã làm bao lâu, làm xong bài tập cuối cùng, tôi mệt mỏi nằm gục xuống bàn, cho đến sáng ngày hôm sau thì bị tiếng thét chói tai của Quân Quân đánh thức, đợi tôi phản ứng được có chuyện gì đang xảy ra thì Quân Quân đã đá tôi xuống giường, tôi bị đá trực tiếp xuống đất như vậy, thật sự rất đau! Quân Quân vẫn chưa hết giận, còn lấy gối đánh tôi, cũng may là gối chứ không phải sách. Khi mẹ đi vào, đỡ tôi đứng dậy thì tôi mới phát hiện, Quân Quân đang nằm trên giường tôi chứ không phải giường của cậu ấy. Cậu ấy sùng sốt, sau hồi lâu mới thét chói tai, nhưng lần này không phải mắng tôi mà là bác Trần, có lẽ bác Trần cũng nghe thấy nên hai tiếng sau, bác Trần chạy sang. Quân Quân thấy bác Trần chạy đến, lập tức nhay chồm lên ôm bác Trần, còn la hét ba à, ba à,

Tôi đáng sợ đến vậy sao? Quân Quân, tại sao tớ vui vẻ nói chuyện với cậu, cậu lại thấy khó chịu như vậy chứ? Tớ thích học cùng cậu, nhưng vì thích đọc sách nên cậu mới miễn cưỡng đồng ý; tớ cũng thích ngủ chung với cậu, thật ấm áp, làm tớ có thể ngủ ngon giấc đến tận lúc hùng đông, nhưng cậu lại xem tớ như một thứ vô cùng đáng ghét, đá tớ xuống giường; Quân Quân, tớ vẫn muốn tiếp tục đi học cùng cậu, về nhà cùng cậu, nhưng cậu vẫn không thích chơi với tớ

Tôi cứ cho rằng, nửa năm nay làm bài tập cùng nhau, học cùng nhau cô ấy sẽ không ghét tôi nữa, sẽ tiếp tục chơi đùa với tôi, tiếp tục học, tiếp tục về nhà cùng nhau, nhưng vẫn không thể, kể từ sau chuyện ngủ chung đó, cô ấy không nói chuyện với tôi nữa, cũng không tròn mắt với tôi, mắng tôi là chán quý, cho dù khi ở cùng tôi, cô ấy cũng không thèm nhìn tôi, tôi không biết thì ra Quân Quân ghét tôi đến vậy ...

Nếu biết ngủ cùng cậu sẽ làm cậu không chú ý đến tớ nữa, vậy tớ nhất định sẽ không ngủ cùng cậu nữa, để cậu không ghét tớ. Tôi đã suy nghĩ chuyện này rất lâu, vài ngày sau, mẹ đưa cho tôi một tấm hình, là tấm hình lúc tôi và cô ấy ngủ chung! Tôi vui vẻ hôn mẹ một cái, cuối cùng tôi cũng có được một tấm hình tôi chụp chung với Quân Quân, tấm hình này làm tâm trạng của tôi khá hơn nhiều. Nếu như Quân Quân không nhìn tôi thì tôi sẽ nhìn Quân Quân thôi!

Tôi không nghĩ ra cách gì để Quân Quân thay đổi cách nhìn về tôi, chỉ có một lần cô ấy khen tôi, đó là khi bác Trần đồng ý cho cô ấy sang nhà tôi học. Chẳng lẽ chỉ cần tôi làm những chuyện ấy là cô ấy có thể chấp nhận sao? Tôi lên mẹ mua vài cuốn sách lịch sử, đặt trên giá sách, quả nhiên Quân Quân rất thích. Khi cô ấy làm bài tập, thỉnh thoảng lại chạy ra rút một cuốn sách xem, Quân Quân đã biết cách đọc sách thế nào mà không làm ảnh hưởng đến người khác, cũng biết nên quyết định đọc trước hay làm bài tập trước. Nửa năm nay, Quân Quân rất ngoan ngoãn, hoàn thành hết tất cả những bài tập mà tôi giao cho, dù không thể dùng từ "tăng mạnh" để hình dung nhưng thành tích của Quân Quân đang dần dần tốt lên, lần tốt nhất là lần Quân Quân đứng hạng 5 trong lớp, bác Trần và mẹ đều rất hài lòng, Quân Quân cũng vui vẻ cười tươi, bài tập, học hành ...

Quân Quân đã thi đậu rồi, sau này chúng tôi có thể học chung, nhưng tôi chỉ có thể lợi dụng học tập để đến gần cô ấy, có lẽ, chỉ cần tôi vẫn còn học tốt, Quân Quân nhất định sẽ còn cần tôi, tôi có thể dạy cô ấy làm bài tập, tôi cũng có thể cho cô ấy mượn sách để xem, tôi cũng có thể nhìn cô ấy chơi đùa, tôi sẽ cho cô ấy thấy, tôi vẫn còn dùng được, tôi sẽ cho cô ấy thấy, ở cạnh tôi cũng sẽ vui vẻ như khi ở cùng Xà Âm, rất vui vẻ ...

Chương 7: Mà, đừng cản đường!

Mùng một tháng chín, ngày các trường học trong cả nước thống nhất khai giảng cũng là lúc nhóm người Trần Hiểu Quân đến trường trình diện. Trần Hiểu Quân hẹn Xà Âm cùng tới trường học, đoán hôm nay chỉ đến chia lớp rồi nhận sách, không nên mang thứ gì đi, Trần Hiểu Quân bèn một thân ung dung đến tìm Xà Âm.

“Âm Âm!” Trần Hiểu Quân gọi to từ tầng dưới nhà Xà Âm, nếu là Xà Âm cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy, lần nào cũng chỉ có Trần Hiểu Quân mới dùng phương thức này để đi chung với Xà Âm, bởi vì cô lười chạy lên chạy xuống.

Chưa đầy một giây, Xà Âm đã xuống đến nơi, hai người lại cùng nhau ngồi xe buýt đến trường học.

“Quân Quân, ngày đầu tiên đi học mà cậu không mang theo một thứ gì sao?” Xà Âm không nhịn nổi hỏi thử, cô thật sự nghĩ mãi không ra, rõ ràng mình và Quân Quân cũng được coi như lớn lên cùng nhau từ nhỏ, làm sao Quân Quân có thể tu dưỡng độ “Đức hạnh” đến mức này?

Trần Hiểu Quân tìm được chỗ ngồi rồi đặt mộng lên: “Không phải thứ quan trọng nhất tớ đã mang theo rồi sao?”

“Cái gì?” Xà Âm nhất thời không hiểu được.

“Chính tớ!” Trần Hiểu Quân chỉ vào cái mũi của mình tuyên cáo.

Nếu tóc Xà Âm có thể bốc lên hơi nước thì nhất định đầu cô đã bốc cháy rồi: “Cậu quan trọng, cậu quan trọng hơn bất cứ ai!” Tức chết Quân Quân mất, mình đang nói chuyện nghiêm chỉnh mà cô ấy lại cho rằng mình đang đùa giỡn sao? Tại sao chung sống cùng nhau nhiều năm như vậy mà mình không phát hiện ra, từ lúc nào cô ấy đã trở nên tự kỷ (Tự yêu mình) một cách ghê tởm đến vậy.

Trần Hiểu Quân thấy Âm Âm không để ý tới mình bèn dùng giọng nói mềm nhũn, phe phẩy tay Âm Âm: “Tớ nghĩ hôm nay chỉ chia lớp và phát sách nên không mang gì theo. Huống hồ cái gì tớ cần mà không có, Âm Âm cậu nhất định sẽ có, không phải sao?”

Đây là lấy lòng! Trần Hiểu Quân cũng biết lấy lòng Âm Âm, cô ấy chưa tự kỷ đến mức cho rằng thi đậu vào trường thì sẽ được mọi sự đại cát.

“Cậu lười quá rồi!” Cuối cùng Xà Âm vẫn bị Trần Hiểu Quân chọc cười, không so đo với thần kinh thô thiển của Quân Quân nữa.

Hai người vừa tới cửa trường học đã thấy các học sinh khác trong sân trường hết rồi, Âm Âm dùng sức của chín trâu hai hổ, Trần Hiểu Quân thiếu chút nữa đẩy ngã vài người, hai người mới miễn cưỡng có chỗ đứng ở lan can phía trước trường. Trần Hiểu Quân đứng ở phía sau vẫn cố chen lên phía trước nhìn xem mình được phân vào lớp nào, nhưng xem xong được một nửa vẫn không thấy tên mình, Trần Hiểu Quân thấy buồn bực trong lòng, điểm cô cao hơn điểm chuẩn hai điểm, liệu cô còn có thể được phân vào lớp tốt không?

Trần Hiểu Quân còn chưa kịp hết buồn bực đã bị Âm Âm đứng bên cạnh kéo kéo tay, nghe cô bạn hào hứng nói: “Quân Quân, chúng ta được phân vào cùng một lớp rồi, còn có Hiểu Quân cũng chung lớp với chúng ta nữa, tốt quá, chúng tớ lại có thể tiếp tục ở bên nhau rồi.”

Nghe xong lời của Âm Âm, tâm trạng Trần Hiểu Quân từ buồn bực chuyển sang vui vẻ rồi lại nghi ngờ sau biến thành hung dữ cuối cùng tức giận là kết quả vòng chung kết, tại sao lại như vậy chứ?

Xà Âm còn tưởng rằng Quân Quân sẽ vui vẻ vì sau này họ có thể học cùng một lớp, sự hào hứng của cô bị những cảm xúc thay đổi thất thường trên mặt Quân Quân dập tắt: “Quân Quân, cậu không vui à?”

“Vui?” Về mặt Trần Hiểu Quân giống hệt như muốn giết người vậy, “Tớ sao có thể vui vẻ được, tại sao tớ vẫn phải học cùng một lớp với tên chán quỵ kia, tớ chết mất, tớ phải về nhà hỏi ba xem chuyện gì đang xảy ra!”

“Quân Quân, cậu điên rồi!” Xà Âm kéo tay cô, không để cho cô đi, “Lát nữa vào học rồi, cậu định ngày đầu tiên đã trốn tiết sao? Hơn nữa, cậu muốn thế nào, đổi sang lớp khác chắc? Sau đó chúng ta cứ tách ra như vậy? Xem ra cậu không muốn học cùng lớp với tớ?”

Câu nói sau cùng khiến Trần Hiểu Quân dừng lại, muốn thoát khỏi động tác kiểm chế của Xà Âm: “Âm Âm à, nhưng mà...” Tớ ghét phải ở chung với chán quỵ.

Xà Âm không để Quân Quân nói ra, cô đã biết sẵn đáp án: “Nếu cậu không muốn học cùng lớp với tớ, tớ sẽ không miễn cưỡng cậu!” Xà Âm buông tay Quân Quân ra, thực chất cô biết Quân Quân rất dễ mềm lòng, như vậy nhất định sẽ khiến Quân Quân buông tha ý nghĩ vừa này.

“Âm Âm...” Trần Hiểu Quân cũng khó xử lắm, biết làm sao bây giờ? Quân Quân vừa không muốn nhìn thấy chán quỵ, vừa muốn học chung lớp với Xà Âm, trong khi Trần Hiểu Quân còn đang đấu tranh tư tưởng, cô xui xẻo gặp phải người mình không muốn gặp nhất lúc này.

“Quân Quân, Xà Âm, các cậu đã tới rồi!” Trình Hiểu Quân ngồi ở nhà đợi cả buổi sáng, chờ Quân Quân rất lâu mới thất vọng biết được – Quân Quân đã đi rồi, đành một mình ngồi xe đi học.

Hiện giờ Trần Hiểu Quân đang tức giận, vừa lúc tìm được đối tượng phát tiết: “Cậu, cút xa vào!” Sau đó đẩy chân quý sang một bên muốn kéo Âm Âm đi, “Âm Âm, chúng ta đi, không nên đi cùng tên chán quý này.” Xà Âm cảm thấy lúc này an ủi Quân Quân mới là quan trọng nhất, đành mặc cho Quân Quân lôi đi, nếu không cô nhất định sẽ hỏi thăm xem Hiểu Quân thế nào rồi.

Trần Hiểu Quân thông dong thông dong bước đi, nhưng các cô không nhìn thấy người bị đẩy suýt nữa ngã nhào. Trần Hiểu Quân đang bị thương nhìn các cô rồi đi...

Kế hoạch thay ca tiếp tục phát tiết lên người chán quý của cô đã bị Xà Âm thuyết phục bỏ qua.

Đúng tám giờ, Trần Hiểu Quân ngồi cạnh Xà Âm, còn có Trình Hiểu Quân cũng ngồi ở lớp học mới nữa, không bao lâu sau một thầy giáo mới bước vào, thoạt nhìn trông thầy chỉ tầm 20 là cùng.

“Tôi họ Thạch, hoan nghênh các đại gia đến với lớp học mới, sau này tôi sẽ chính thức làm chủ nhiệm lớp các em, bất luận chuyện học tập hay chuyện cuộc sống của các em, có vấn đề gì cứ đến tìm tôi, tôi sẽ tận lực giải quyết giúp các em. Nhưng, nếu như các em không chịu nghe lời, tôi cũng sẽ không nuông chiều đâu, nhiệm vụ quan trọng nhất của các em là học tập, cho nên tôi hi vọng trong ba năm nay các em sẽ lấy học tập làm mục tiêu lớn nhất.”

Về sau thầy giáo nói cái gì Trần Hiểu Quân cũng không nghe rõ nữa, à, thầy giáo nào cũng giống nhau, không có gì hay để nghe. Quay đầu lại nhìn thử Âm Âm, đúng là một học sinh giỏi, mấy lời nhảm như vậy cũng có thể nghe chăm chú được! Nhìn xung quanh lớp học thấy có rất nhiều gương mặt mới, trước kia bạn học của cô cùng lớp cũng chỉ có 5 người, liếc thấy chán quý ngồi ở hàng phía sau, hừ, tốt nhất cậu nên cách xa tôi một chút!

Trần Hiểu Quân nằm sấp tại chỗ ngồi, nghĩ đủ thứ chuyện lung tung ngổn ngang, thầy giáo cũng đã an bài chỗ ngồi trên bục giảng. Thầy Thạch nhìn lại dáng người cao thấp của các học sinh, xem ra thay đổi vị trí ngồi vào lúc này không thích hợp lắm, cuối cùng nhìn đến đây Trình Hiểu Quân ngồi. Cậu học sinh này thành tích tương đối tốt, điểm thi đứng thứ ba trong trường, hơn nữa nhất định là một đứa trẻ giỏi thực chất, nhưng không còn cách nào khác, hi vọng ngồi ở phía sau sẽ không ảnh hưởng tới việc học tập của cậu.

“Trình Hiểu Quân, em!” Thầy giáo chỉ vào dãy bàn thẳng trước mặt Trình Hiểu Quân nói: “Em ngồi ở dãy bàn thứ tư trước mặt Xà Âm đi.” Lần này thành tích của Xà Âm cũng khá cao, đứng thứ mười, đương nhiên thầy giáo sẽ tự nhiên hiểu rõ về những học trò như vậy.

Trình Hiểu Quân nghe thấy tên mình thì hơi sững sốt một chút, nhưng câu nói tiếp theo của thầy giáo đã khiến cậu hoàn toàn quên mất cảm giác sững sờ lúc nãy, nhanh chóng thu gom đồ đạc trên bàn đáp: “Vâng ạ!”

Trình Hiểu Quân nở hoa trong lòng, lúc vào phòng học đã thấy Quân Quân ngồi cạnh Xà Âm rồi, thầy giáo cho mình ngồi trước mặt Xà Âm cũng có nghĩa là mình được ngồi ở trước mặt Quân Quân rồi! Loại suy nghĩ này làm cậu không hề để ý thấy ánh mắt đầy tiếc nuối của thầy giáo, còn Trần Hiểu Quân nghe xong lời của thầy giáo, mặt lạnh đi trong nháy mắt.

Tên chán quý này lại muốn ngồi trước mặt mình! Chán quý đáng chết, chán quý thôi, mong cậu cút xa một chút mà cậu lại càng tới gần thêm à?

Tức chết tức chết! Giờ đây Trần Hiểu Quân chỉ hối hận vì không mang một thứ gì, không có bất cứ thứ vũ khí nào có thể đẩy cái đầu tên chán quý ra cách xa đầu cô vài mét, chuẩn bị mọn chút công cụ từ Âm Âm...

Âm Âm, về mặt cậu là sao vậy, cười giống như một đóa làm cho người tớ rất muốn bóp chết cậu! Cậu cứ như vậy muốn ngồi cùng với tên chán quý này sao! Trần Hiểu Quân ngồi trên ghế ngồi chỉ có thể tự mình hờn dỗi, bỏ ý định mọn đồ của Xà Âm đi, nhìn khuôn mặt vui vẻ của cậu ta kia, làm gì có cái gì khiến cậu ta phải vui sướng như thế, đúng là không biết một cái gì cả... Chỉ biết học đến ngu đầu thôi, đồ trọng sắc khinh bạn! Trần Hiểu Quân thầm oán hận trong lòng, lại tiếp tục nắn giữ chán quý ngồi trước mặt trên dưới mười lần.

Tối trưa, Trần Hiểu Quân lãng phí thời gian ngồi buồn chán, cố gắng ngăn không cho mình chảy nước miếng, đến khi Âm Âm nói cho cô biết là đã tan học rồi cô mới dừng lại.

Cứ để cho hai người các cậu tự họp với nhau đi, Trần Hiểu Quân dùng ánh mắt đầy ác cảm nhìn lướt qua chán quý, dè dặt bỏ lại một câu “Đi trước!” rồi chạy.

Xà Âm im lặng đứng đối diện với Trình Hiểu Quân nói: “Hôm nay Quân Quân không được vui.”

“Tớ biết!” Trình Hiểu Quân thu dọn sách vở, thờ dãi nói.

Xà Âm cũng thờ dãi: “Quân Quân không vui thì không trở về đâu, chúng ta đi chung thôi, đúng là không hiểu lòng tốt của người ta mà! Quân Quân muốn tức giận thì cứ để cho cậu ấy tức giận đi, để cậu ấy tự ăn một mình một đồng đồ ăn rồi chỉ có vốc đáng lớn chứ đâu óc thì không dài ra được.”

Trình Hiểu Quân không nói gì chỉ bảo “Đi thôi!” Hai người lại cùng nhau đi tới trạm xe bus.

Trần Hiểu Quân một mình tức giận ăn một đồng quà vặt, về đến nhà thì thấy ba Trần đã nấu cơm xong.

“Ba à!” Sau đó ngã ỳnh một cái nằm lên chiếc sofa, nhìn lên trần nhà.

“Sao về sớm thế, đợi một lát nữa là cơm chín.” Ba Trần không phát hiện ra tâm trạng con gái đang không tốt.

“Á!” Cuối cùng Trần Hiểu Quân đã nhẫn nhịn từ trường học đến lúc về nhà, dường như muốn phát tiết kêu to.

Ba Trần bỏ lại nỗi súp chạy đến: “Sao vậy Quân Quân?”

Hình dạng Trần Hiểu Quân tạo thành hình chữ “nhân” bắt lực nằm trên ghế salon: “Con lại học cùng lớp với chán quý rồi, cậu ta vẫn ngồi trước mặt con, cậu ta còn đáng ghét hơn so với trước kia, sau này chẳng lẽ con phải ngày ngày giờ giờ khắc khắc nhìn mặt cậu ta hay sao?” Trần Hiểu Quân lại một lần nữa lớn tiếng phát tiết, “A...!”

“Chỉ vì chuyện này?” Trần phụ cảm thấy như vậy là tốt nhất, “Chính ba đã gặp lãnh đạo trường học con nhờ người ta điều con đến học cùng một lớp với Hiểu Quân, cũng chính ba đã đề nghị để con và Hiểu Quân ngồi gần nhất một chút, như vậy thành tích học tập của con sẽ được bảo đảm.” Không thể không nói ba Trần ích kỉ về chuyện học tập của con gái, nhưng đối với ông, vì con thì dù phải làm bao nhiêu chuyện ông cũng không ngại.

Trong phòng im lặng mất hai phút, sau đó Trần Hiểu Quân mới bật dậy từ chiếc ghế salon, giày dép ném sang một bên, ngũ quan chỉ tập trung nhìn thẳng về phía ba Trần khăn giọng gọi to: “Ba à...!”

Lên năm thứ nhất trung học Hiểu Quân cũng chẳng chăm chỉ học hành hơn trước là mấy, hồi lớp sáu khi không có lớp tự học buổi tối cô còn ngoan ngoãn lên nhà đi học hành, hiện giờ sau một tháng tự do cô bắt đầu tham gia lớp tự học buổi tối ở trường. Vì muốn cho qua nhanh giờ tự học, Trần Hiểu Quân bắt đầu liên tục mang sách truyện tới lớp thừa dịp thầy giáo không chú ý là lên lút lấy ra xem. Hôm nay Trần Hiểu Quân lại đem tới một quyển «Tình hoa khoa học viễn tưởng nước ngoài», trong lúc thầy giáo giảng bài thì núp ở dưới mặt bàn coi lên.

Xà Âm nhẫn nhịn đã rất lâu rồi, một tháng nay Quân Quân càng ngày càng kỳ cục, không chịu nghe giảng, không tự mình làm bài tập, hơi tí là cùng các bạn lớp khác không quen biết làm loạn, hoàn toàn chẳng giống dáng vẻ của một học sinh vừa mới bước vào trung học. Sau khi lớp tự học tan, Xà Âm một phen túm lấy quyển sách trên tay Quân Quân: “Có phải cậu không muốn đi học nữa hay không vậy?”

“Âm Âm, cậu làm gì thế?” Trần Hiểu Quân mất hứng nhìn Xà Âm, “Tớ đọc sách cũng không được sao?”

“Cậu đang đọc loại sách gì vậy? Sách giáo khoa còn chưa xem hết hướng chỉ mấy quyển sách này, có phải cậu muốn chuyển sang lớp khác hay không?” Xà Âm chất vấn.

“Không phải!” Trần Hiểu Quân hét lớn rồi không thèm để ý đến Xà Âm một mình chạy đi tìm người khác chơi. Không sai, Âm Âm đã đoán đúng, kể từ ngày đầu tiên khai giảng cô đã biết tại sao mình phải chuyển lớp, tại sao phải học chung một lớp với chán quý thì cô đã có ý nghĩ này. Trần Hiểu Quân không muốn bị sắp xếp như vậy, cũng không thích sự sắp xếp như thế, đừng tưởng rằng dạy tôi làm bài tập trong một thời gian ngắn là cho rằng tôi còn cần sự giúp đỡ của cậu, tôi nhất định muốn sang lớp khác đấy, ba đã không đồng ý thì tự tôi nghĩ cách vậy! Trần Hiểu Quân nghĩ ra biện pháp duy nhất là không học tập, thành tích học tập kém thầy giáo sẽ không muốn cô tiếp tục ở lại lớp nữa. Còn trẻ con nên suy nghĩ vẫn nghĩ thơ đơn giản, Trần Hiểu Quân hoàn toàn không hiểu được ba cô nếu đã thông qua quan hệ có thể chuyển cô đến lớp này thì làm sao có thể dễ dàng để cô cuốn gói sang lớp khác được, nếu chuyện đó thực sự xảy ra, không phải là nhà trường phải suy nghĩ chuyện đổi lớp mà là chính cô phải đối mặt với hình phạt của ba mình như thế nào.

Xà Âm nhìn Quân Quân đang chạy xa dần, cô biết mình đã đoán đúng, trước kia Quân Quân cho dù không thích học hành cũng chưa bao giờ làm loạn, nhưng lần này cô lại có ý gây ra rất nhiều chuyện khác thường...

Buổi tối sau khi tan giờ tự học, Trần Hiểu Quân và Trình Hiểu Quân phải cùng nhau về nhà, đây là lệnh của hai vị chủ nhà – nhất là ba Trần lớn tiếng yêu cầu. Trần Hiểu Quân biết dụng ý của cha mình, cũng không dám phản kháng rõ rệt, nhưng nếu cô có cơ hội lên chuồn đi một mình thì tuyệt đối sẽ không cùng chán quý về nhà, chỉ tiếc tối nay kế hoạch về nhà một mình có vẻ không thành công, chán quý chưa tan học đã thu thập xong đồ đạc chỉ cần đợi cô rồi cùng về!

Trần Hiểu Quân không thèm để ý đến chán quý đang lẻo đẻo theo phía sau, một mình bước về phía trước, chờ xe, lên xe, ngồi xuống, xuống xe, Trần Hiểu Quân tức giận đi nhanh, coi cái người đằng sau như không khí, không thèm đếm xỉa tới.

Trình Hiểu Quân vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện với Quân Quân, mắt thấy sắp về đến nhà, cậu vội vã hét lên: “Quân Quân!”

Trần Hiểu Quân tiếp tục đi hai bước rồi mới dừng lại, giọng nói bực bội: “Làm sao?”

“Quân Quân, cậu đừng cố tình không học hành gì nữa được không?” Trình Hiểu Quân nói giống như lời tha thiết khẩn cầu.

Vì chuyện này mà đi theo cô suốt một buổi tối sao: “Tôi có học hay không liên quan gì tới cậu, cậu bớt lo chuyện người khác đi.”

“Tớ chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi” Trình Hiểu Quân hơi ngẩng đầu khẽ nhìn thẳng vào Quân Quân, “Cho dù cậu làm như vậy bác Trần cũng sẽ không đồng ý, bác ấy biết được nhất định sẽ tức giận đuổi cậu đi, hoặc sẽ giống như trước kia giám sát, bổ sung hết những điều còn thiếu sót vào đấy.” Trình Hiểu Quân sớm biết suy nghĩ của Quân Quân, cậu cũng sáng suốt hiểu rõ dụng ý của bác Trần, nói như vậy không phải muốn hù dọa Trần Hiểu Quân mà không chừng, ba Trần sau khi biết kết quả sẽ còn nghiêm trọng hơn cả lời nói của Trình Hiểu Quân.

“Chuyện này cũng không cần cậu quan tâm!” Trần Hiểu Quân nghe vậy đúng là cũng hơi sợ, cô không nghĩ tới vấn đề này, lúc trước kèm cô học quả là khó khăn với ba, nếu ba biết ý đồ của cô chẳng phải sẽ không để yên cho cô sao? Nhưng cũng không thể để chán quý phát hiện ra, “Ba biết rồi tôi cũng không sợ!”

“Quân Quân, cậu đừng như vậy, chỉ cần cậu như năm lớp sáu mỗi ngày học một ít bài tập là có thể giống như trước đây muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng sẽ không có ai nhắc nhở cậu, bác Trần sẽ không biết tới những chuyện này.”

Giống như trước đây? Có vẻ không tệ! Nhưng mà: “Chán quý, tại sao tôi phải nghe lời cậu!” Sau đó còi cặp sách xuống, mở cặp ra tìm được thứ đồ muốn tìm, sau đó trực tiếp nhăm vào chán quý mà ném tới: “Trả sách lại cho cậu, tự tôi cũng có thể tìm được sách để đọc!” Đồng thời với tay lấy ra những quyển sách mà các bạn học khác cho mượn.

Trình Hiểu Quân suýt nữa bị sách đập vào mặt, miễn cưỡng nhận lấy quyển sách Quân Quân ném tới, lại chợt thấy trong tay Quân Quân đang cầm một quyển sách dày? Cái gì mà ngôn tình kinh điển « Bạch mã hoàng tử của tôi »? « Phu quân bướng bỉnh »? « Danh môn cô bé lọ lem »? Sừng sờ trong giấy lát cắt quyển sách vừa bị ném gần thẹn đặt ở trong cặp sách, cậu thấp giọng nói tựa như tự nhủ: “Quân Quân không thích đọc? Vậy tớ đành đưa quyển « Ghi chép Hán Vũ » và « Bá tước Cristo » vừa mới mua cho người khác đọc vậy.”

“Cậu...” Dám! Một chữ phía sau khiến Trần Hiểu Quân cảm thấy mình không có lập trường nên không dám thốt ra, bèn hung hăng dùng ánh mắt như dao chém chán quý một phát rồi hừ lạnh chạy về nhà.

Cách ngày sau Trần Hiểu Quân thừa dịp đi ở nhà, làm bộ như học sinh hiếu học giấu chán quý lên kút lừa lấy hai quyển sách này đi, Trình Hiểu Quân sau khi biết được nhìn chăm chú lên tủ sách rất lâu...

Mấy ngày nay Trần Hiểu Quân lại bắt đầu mê muội đọc sách, Xà Âm ở bên cạnh nhìn cô cảm giác lời mình nói lúc trước thật sự vô ích, nếu không cùng các bạn lớp khác chơi đùa thì cũng ngồi lì trong lớp đọc mấy quyển truyện chẳng liên quan tới bài học. Xà Âm im lặng hỏi ông trời, bó tay sao? Chẳng lẽ Hiểu Quân có ý? Mặc kệ cậu ấy, muốn quân cũng không quân được.

Buổi tối tan học, Trần Hiểu Quân còn đang mê mẩn chìm đắm trong cuốn sách nên quên khuấy mất việc phải chờ chán quý đang trực nhật, lúc bạn cùng dọn vệ sinh “đuổi” đi, cô cũng cứ thế mảy mọc cầm cặp sách mà bước.

Trần Hiểu Quân vừa đi vừa nhìn cũng chẳng cảm thấy mượn đèn đường đọc sách là vất vả, bỗng có cảm giác như vừa đụng vào cái gì đó, cô ngẩng đầu lên, không nhìn rõ người đó đã trực tiếp nói câu thật xin lỗi rồi tiếp tục vừa đi vừa đọc sách, đi hai bước đã nhanh chóng bị ngăn lại: “Hóa ra là chúng mày? Trả sách cho tao!”

Ba thằng con trai mặc đồng phục học sinh giống nhau cầm lấy quyển sách của Trần Hiểu Quân, cười cười nhìn cô, một thằng bé cao nhất trong đó khinh thường nói: “Trần Hiểu Quân, tại sao tao phải đưa sách cho mày?”

“Đây là sách của tao!” Trần Hiểu Quân thốt lên.

“Sách của mày?” Thằng bé lật lật quyển sách, “Chứng minh như thế nào đây, trên đây không có viết tên của mày!”

“Mày...!” Trần Hiểu Quân bị bọn họ nhìn giống như mấy kẻ rồi hơi đến nơi này hóng gió, “Không đưa hả? Có phải muốn đánh nhau nữa không?” Cô nhìn ba người bọn họ khinh thường nói: “Tao có rất nhiều thời gian để phục vụ!”

“Mày...” Lần này đổi lại là mặt mày ba thằng bé tức giận đến tím tái.

“Tao? Tao làm sao? Chúng mày chỉ biết bắt nạt nữ sinh yếu đuối thôi!” Cô gặp ba người này vừa lúc mới khai giảng không lâu, Trần Hiểu Quân lần đầu tiên thành công lên chán quý về nhà một mình. Lúc đi trên đường tình cờ đụng phải bọn họ đang bắt nạt một bạn gái khác lớp, lần đó cô gọi thầy giáo tới, nhưng mấy thằng này là đám con nhà giàu không học hành gì, sau khi bọn chúng biết được mấy lần tìm cô gây phiền phức, còn liên lụy đến cô bé kia lại tiếp tục bị bắt nạt. Cô thì chẳng sao nhưng cô bé kia thì không ổn, các bạn học cùng lớp với cô bé đó, nhìn bề ngoài thì có vẻ rất ôn, nhưng thật ra tất cả bạn bè cô đều đã nộp cô cho bọn chúng “Bảo vệ” rồi, dù sao Quân Quân cũng không thể lán nào cô bé kia bị người khác bắt nạt cũng kè kè bên cạnh.”

“Chúng ta có bắt nạt nữ sinh yếu đuối sao?” Thằng cao nhất hỏi hai thằng còn lại, hai tên này lập tức nghĩ đến chuyện có một lần bị Trần Hiểu Quân hung hăng nện vào đầu, vội vàng gạt đầu nói không có.

So với học sinh trung học năm thứ nhất mà nói, Trần Hiểu Quân quả thật không tính là cô bé, vóc người cô cao gầy, đã cao tới 1m65, phần lớn thời gian lại thích mặc đồ thể thao, thoạt nhìn tuyệt đối không “yếu đuối”.

“Vậy chúng mày cứ thử xem!” Trần Hiểu Quân bỏ cặp sách xuống, chuẩn bị dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, cũng tiện thể giáo huấn mấy thằng đàn độn này một chút.

“Mấy người làm gì đó?” Trình Hiểu Quân không biết từ khi nào đã vọt lên trước mặt Trần Hiểu Quân, “Đánh nhau sẽ bị trường học khiển trách đấy.”

Tên chán quý này đến đây lúc nào thế? Chạy tới xem náo nhiệt sao: “Cậu, đừng có can thiệp!” Sau đó đẩy chán quý sang một bên, “Hôm nay tao sẽ cho bọn mày biết, con gái không dễ bắt nạt đâu!”

Thân hình Trần Hiểu Quân “Người cao ngựa lớn”, bọn họ cũng nhận ra tính cách nóng nảy của cô, hai người “lầu la” kia thấy cô rống như vậy, ngay cả thằng con trai to lớn nhất cũng không dám tùy tiện động thủ.

“Vậy thì hôm nay phải xem xem chúng ta ai lợi hại hơn!” Cậu bé cao cao không chịu khuất phục, vung quyền về phía Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân nhanh nhẹn tránh khỏi cú đánh của cậu ta, sau đó ném quyển sách lẫn cái túi trong tay vào người cậu bé, cậu bé không ngăn cản được đòn công kích bằng túi xách của Trần Hiểu Quân, bèn nhăm vào chân cô mà đá vào.

Trình Hiểu Quân “Hự” một tiếng đau đớn, cậu bé kia lại phát hiện mình bị Trần Hiểu Quân đánh lại, định đánh trả lại một cước nữa, nhưng lại bị Trần

Hiệu Quân lấy sách đập vào đầu, cậu bé rụt về sau hai bước, hai người kia chạy lên đỡ lấy: “Bành Hạo, cậu không sao chứ?”

Cậu bé được gọi là Bành Hạo hất hai người kia ra: “Cút ngay! Trần Hiệu Quân, cô dám đánh tôi?” Sau đó chạy đến chỗ Trần Hiệu Quân và Trình Hiệu Quân đang bị ngã dưới đất.

“Bành Hạo, nếu cậu còn dám đánh nữa, tôi sẽ nói với thầy chủ nhiệm là mấy cậu bắt nạt bạn nữ đó.” Trình Hiệu Quân nhịn đau đứng lên nói.

“Mày nghĩ rằng sẽ có người tin mày sao?” Bành Hạo lạnh lùng nhìn người đang nói chuyện.

Trình Hiệu Quân ngồi thẳng người lên, tự tin nói: “Tôi nghĩ lời của tôi thầy chủ nhiệm nhất định sẽ tin, không tin chúng ta cứ thử xem!”

“Chán quý, cậu chạy về nhà mau đi!” Trần Hiệu Quân đẩy Trình Hiệu Quân đang che chắn mình ra, “Bành Hạo, có giỏi thì đánh tao đi!”

Chán quý? Ở cạnh Trần Hiệu Quân? Chẳng lẽ là tên đó? Bành Hạo trầm suy đoán trong lòng, nếu đúng như lời nó thì ...

“Bành Hạo!” Hai người đứng bên cạnh đến gần Bành Hạo, nhỏ giọng nói: “Người, người vừa nói chuyện với cậu là Trình Hiệu Quân, là đại biểu cho học sinh hôm khai giảng đấy!”

Hừ, đúng là hèn ta rồi: “Trần Hiệu Quân, lần này tao không tính sổ với mày, nếu mày còn dám phá hoại chuyện của tao nữa, tao nhất định không bỏ qua cho mày! Đi!”

Con nít đánh nhau vốn bắt đầu rất dễ dàng, quá trình đơn giản, kết thúc cũng nhanh.

“Có mày phải cẩn thận tao không tha cho mày mới đúng!” Trần Hiệu Quân muốn đuổi theo nhưng lại bị Trình Hiệu Quân kéo lại.

“Quân Quân, chân tớ hình như không đi được nữa.”

Trần Hiệu Quân sững sốt, vừa rồi hình như chán quý này đã đỡ giúp cô một cước: “Đáng đời cậu!” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng chân lại từng bước đến gần Trình Hiệu Quân.

“Quân Quân, cậu đừng đánh nhau, nếu bác Trần biết cậu đánh nhau ở trường, nhất định sẽ rất lo lắng.” Trình Hiệu Quân dùng tay đỡ, đứng lên nhìn Trần Hiệu Quân.

“Hừ!” Trần Hiệu Quân nhìn khắp người chán quý từ trên xuống dưới, “Sao cậu lại ở đây?”

“Tớ đi ngang qua, thấy bọn họ cùng cậu đến đây.” Trình Hiệu Quân nhặt túi xách lên giúp Trần Hiệu Quân, nói.

“Nhìn thấy tôi? Thấy tôi đánh nhau?” Giọng Trần Hiệu Quân đầy trào phúng.

“Không phải!” Trình Hiệu Quân vội vàng lắc đầu, “Tớ biết Hiệu Quân nhất định sẽ không đánh nhau với người ta, tớ sợ cậu bị người ta bắt nạt nên mới chạy theo thôi.”

“Tôi bị người khác bắt nạt?” Trần Hiệu Quân cứ như chế giễu nhìn chán quý, “Người bị bắt nạt là cậu mới đúng!” Giọng nói dần dần trở nên tức giận, “Cậu đúng là đàn độn! Tớ kêu cậu cút cậu không cút, còn ngu ngốc chạy lên để bị người ta đá, đáng đời!”

“Quân Quân, cậu đừng giận, muộn rồi, chúng ta về nhà đi.” Cát bước đến gần, đưa túi xách cho Quân Quân.

Trần Hiệu Quân trừng mắt nhìn cậu đoạt lấy túi xách của mình đeo lên vai, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, đi tìm dưới ngọn đèn mờ ảo.

“Quân Quân, cậu tìm gì vậy?” Trình Hiệu Quân thấy cô vẫn đang tìm đồ.

Trần Hiệu Quân cúi đầu tiếp tục tìm: “Không biết bọn họ ném sách tôi đi chỗ nào rồi!”

Sách? Chẳng lẽ vì mấy quyển sách nên Quân Quân mới có xung đột với bọn họ sao? Trình Hiệu Quân nghĩ vậy thì yên tâm hơn một chút. Lúc trước cậu cứ lo lắng không biết có phải do Quân Quân làm chuyện gì không tốt nên mới đánh nhau với người ta không, cậu hiểu lắm rồi, Quân Quân không phải loại người như thế. Trình Hiệu Quân cũng giúp Quân Quân tìm sách, chỉ chốc lát sau, cậu đã thấy một quyển sách nhìn rất quen nằm cạnh bồn hoa: “Quân Quân, là quyển sách này à?”

Trần Hiệu Quân nghe tiếng chạy đến: “Đúng là quyển này rồi!”

“Chúng ta về nhà đi!” Trình Hiệu Quân nở nụ cười nhạt như không thấy.

Trần Hiệu Quân bỏ sách vào túi, nhìn chán quý đứng yên cứ như đang có chuyện gì đó: “Chân của cậu có sao không?”

“À! ... Không sao, còn đi được.” Quân Quân đã lâu không quan tâm đến mình rồi.

“Cậu có sao tôi cũng không đỡ cậu về!” Không sức thuyết phục nói ra một câu, Trần Hiệu Quân mặc kệ chán quý đứng một mình, đi về phía trước.

“Không cần Quân Quân đỡ, tớ có thể tự về nhà.” Trình Hiểu Quân cười càng sâu hơn.

Hai người một trước một sau ung dung bước, người phía trước đi rất nhanh nhưng người phía sau vẫn giữ đúng khoảng cách một mét..

“Chán quý.”

“Sao vậy?”

Yên lặng...

“Cậu, sau này sách nào cũng phải viết tên tôi!”

Dừng lại...

“Được!”

【Nhật ký】 Tớ, lo lắng cho cậu!

Tôi và Quân Quân đã là học sinh trung học rồi, tôi cứ nghĩ rằng học cùng lớp với Quân Quân và Xà Âm sẽ rất vui vẻ, nhưng tôi sai rồi, Quân Quân vẫn không được vui, là tại tôi, Quân Quân không muốn phải ở cạnh tôi. Tôi cũng biết được lý do tại sao tôi có thể chung lớp với Quân Quân, và tôi cũng rất cảm ơn bác Trần đã làm vậy. Nhưng Quân Quân vẫn ghét tôi. Cậu ấy bắt đầu không học nữa, đi học không chịu nghe giảng, tan học cũng không làm bài tập, chơi bời với đám bạn đến nỗi quên cả trời đất, chỉ có điều duy nhất không thay đổi, đó là cậu ấy vẫn lên đọc sách, ngay cả lời của Âm Âm cũng không nghe. Mọi chuyện cũng đều tại tôi mà ra, chắc chắn bạn cũng không muốn Quân Quân trở nên như vậy!

Quân Quân nhất định sẽ không nghe lời tôi, tôi suy nghĩ suốt mấy ngày cũng không có cách gì hay, không thể làm gì khác hơn ngoài mỗi ngày đều theo sau Quân Quân, cuối cùng tôi cũng tìm được cơ hội để nói chuyện với Quân Quân. Tôi biết Quân Quân rất sợ bác Trần nên tôi mới nói cho bác Trần nghe dự định của cậu ấy, chỉ cần cậu ấy học không tốt, nhất định sẽ được chuyển sang lớp khác. Tôi nghĩ, Quân Quân nhất định giận tôi vì chuyện này nên mới lấy sách đánh tôi. Khi bị Quân Quân đánh, tôi có một ý nghĩ, hơn nữa ý nghĩ này lúc Quân Quân quơ sách uy hiếp, tôi đã trực tiếp áp dụng. Tôi sao có thể để Quân Quân bị những cuốn tiểu thuyết nói hươu nói vượn kia làm hỏng chứ, tuyệt đối không thể! Không ngoài dự định của tôi, Quân Quân cuối cùng cũng chịu rút lui, mới qua một ngày Quân Quân đã lập tức không nhịn nổi, mang những quyển sách tôi đã chuẩn bị cho cậu ấy đi. Quân Quân thật là đơn giản, rất đáng yêu...

Trải qua lần “nói chuyện” đó, Quân Quân bắt đầu hành động có ý tứ hơn, toàn bộ lực chú ý của cậu ấy đều chuyển sang việc đọc sách, như vậy cũng tốt, ít nhất thì những quyển sách này cũng tốt hơn việc Quân Quân ra ngoài chơi cùng đám bạn đồi bại đó, Quân Quân cũng không có ý định chuẩn bị vào buổi tối nữa.

Khuya hôm nay, không hiểu sao Quân Quân vẫn chưa về nhà, tôi dọn dẹp sạch sẽ rồi mang cặp sách sang, mong là sẽ đuổi kịp Quân Quân. Tôi không nghĩ tôi sẽ gặp được cậu ấy, nhưng lại gặp ở bồn hoa ven đường, không chỉ có một mình Quân Quân, bọn họ, định đánh nhau sao?

Tôi vội vàng xông đến, che trước mặt Quân Quân, sợ cậu ấy sẽ bị bọn kia bắt nạt. Quân Quân thấy tôi đến, bảo tôi đi đi để cậu ấy lại một mình, tôi làm sao mà bỏ mặc Quân Quân ở lại một mình được chứ, dù thoát nhìn có vẻ Quân Quân không hề bị bắt nạt, nhưng tôi vẫn lo lắng mà! Quân Quân suốt nửa bị người tên Bành Hạo kia đá trúng, tôi sẽ không để cho Quân Quân bị thương, cho nên tôi không hề nghĩ ngợi đẩy Quân Quân ra. Thật sự rất đau, nhưng đau tôi cũng đứng lên, vì nếu Quân Quân bị thương thì tôi còn đau hơn...

Bành Hạo dường như vẫn muốn tiếp tục, không thể để Quân Quân đánh nhau, nhất định sẽ khiến Quân Quân bị thương, tôi nhịn đau, đứng lên nói nếu còn đánh nhau nữa tôi sẽ mách thầy chủ nhiệm, tôi tin bọn họ sẽ tin lời tôi. Sự thật đúng là như thế, bọn họ đi thật. Quân Quân vẫn còn tức vì sự xuất hiện của tôi, còn dám cản cậu ấy đánh nhau, nhưng chỉ cần Quân Quân không bị thương, tức giận một chút tôi cũng không để trong lòng. Quân Quân là điển hình của bên ngoài danh đá nhưng trái tim bên trong thì mềm nhũn như đậu hũ, cậu ấy giận tôi, đánh tôi nhưng vẫn quan tâm hỏi chân tôi có bị thương không, bất kể Quân Quân nói thế nào tôi cũng không thấy buồn. Thật ra, Quân Quân vẫn quan tâm đến tôi mà.

Khi về nhà, tôi kích động khi nghe Quân Quân nói tôi hãy viết tên cậu ấy lên sách, dù tôi không hiểu sao Quân Quân lại nói vậy, nhưng tôi vẫn rất vui vẻ, Quân Quân không ghét đồ của tôi, vậy có phải sẽ từ từ không ghét tôi nữa không? Như vậy có phải chứng minh tôi là của Quân Quân, Quân Quân cũng là của tôi không....

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cậu, dần muốn chết!

Trần Hiểu Quân đôi tính rồi sao? Trong thời gian này, Xà Âm luôn nhìn Quân Quân rồi quay lại tự hỏi mình một vấn đề. Thật ra cũng không hẳn là thay đổi hoàn toàn, Quân Quân vẫn như trước đây, chơi nhiều học ít, đọc sách cũng chỉ xem qua, xem đại, nhưng so với hồi trước thì giỏi hơn nhiều rồi. Hiểu

Quân, rốt cuộc cậu đã làm được điều này bằng cách nào vậy? Xà Âm sẽ không tự cho mình là thông minh khi đi hỏi Hiểu Quân, tốt nhất là để Hiểu Quân phải tự nói với mình. Xà Âm rất thông minh, rất mưu trí, cô sẽ chọc cho Quân Quân tức giận nhưng Quân Quân nhất định sẽ không mắng cô, không đánh cô, cô và Quân Quân sẽ giận nhau nhưng mỗi lần như thế lần nào Quân Quân cũng thỏa hiệp trước, cô chỉ muốn thử Hiểu Quân bằng Quân Quân mà thôi. Hiểu Quân, cậu chắc chắn sẽ không nói cho tớ biết cậu thành công bằng cách nào, trước mặt tớ cậu có thể nói tất cả mọi chuyện về Quân Quân, nhưng chưa bao giờ nói về bản thân cậu, càng không có khả năng nói cho tớ biết cậu đã làm như thế nào. Nhưng, nói cho cậu biết, tớ không phải loại người không làm nên chuyện đâu đấy!

“Quân Quân, tan học tụi mình cùng đến sân trượt băng chơi nhé?” Xà Âm đề nghị, hôm nay là thứ sáu nên không có lớp tự học buổi tối.

“Đến sân chơi?” Trần Hiểu Quân dao động, cũng đã lâu cô không đi chơi rồi, nhưng dạo gần đây cô vẫn đang bị quản thúc, chắc đi không được đâu. “Tớ cũng muốn đi lắm...”

Xà Âm nhìn Quân Quân chăm chú, không hiểu cô đang lo lắng chuyện gì: “Hiểu Quân, cậu muốn cùng tớ đến sân chơi không?”

Trình Hiểu Quân từ nhỏ cơ thể đã ốm yếu, không có khả năng về thể dục, kiểm tra thể dục cũng đã rất khổ sở chứ đừng nói đến những loại vận động khác: “Tớ, sẽ không biết trượt băng đâu.”

“Không sao, chúng tớ có thể dạy cậu, tớ và Hiểu Quân Quân đều biết, cậu yên tâm!” Xà Âm vỗ ngực bảo đảm.

“Nhưng mà...” Trình Hiểu Quân phát hiện Quân Quân đang nhìn mình, cũng đáp lại ánh mắt của Quân Quân: “Chán quý, cậu không muốn đi thì đừng có ở đó nói nhảm!” Trình Hiểu Quân biết Quân Quân không thích ý mình, vội cầm lấy cặp sách, khoát tay khăn trương. “Tớ và các cậu cùng đi.”

“Tốt, vậy bây giờ chúng ta đi thôi.” Xà Âm hào hứng dẫn đường nói.

Ba người thu dọn đồ đạc, không bao lâu đã đến nơi. Trình Hiểu Quân chưa bao giờ đi trượt băng nên không biết mua vé như thế nào, đành để Xà Âm đi mua.

“Chán quý, dù thế nào cũng đừng có làm cái đuôi bám theo tôi đấy, nhìn chán lắm.” Trần Hiểu Quân không chút khách khí “giáo huấn.”

“Tớ sẽ học chơi được.” Trình Hiểu Quân nói.

“Hừ!” Có ai thèm quan tâm cậu học được hay không đâu! Trần Hiểu Quân không thèm để ý tên chán quý này nữa.

Xà Âm cầm ba tấm vé dẫn Trình Hiểu Quân và Trần Hiểu Quân vào sân trượt băng.

Khu trượt băng này rất đông, có thể vì gần Chủ nhật rồi nên mọi người mới đổ xô tới đây, diện tích có vẻ “chật chội” hẳn. Trình Hiểu Quân bỗng chột dạ, lỡ như đụng phải ai thì làm sao bây giờ? Lỡ Quân Quân bị thương thì biết làm sao? Lo lắng của cậu chỉ là dư thừa, Trần Hiểu Quân đã đi trước một bước đi xong giày chạy vào sân băng, trượt trơn tru nhìn có vẻ rất thành thạo.

“Hiểu Quân, cậu cũng đi giày trượt đi, để tớ dạy cậu trượt.” Xà Âm đưa đôi giày trượt băng cho Trình Hiểu Quân.

Trình Hiểu Quân nhìn đám người trượt băng một lúc rồi nhìn lại chiếc giày trượt trước mặt, cuối cùng cũng gật đầu đi giày vào.

“Chúng ta vịn tay vào rồi trượt từng bước chậm chậm.” Xà Âm một tay kéo Trình Hiểu Quân vừa ngã xuống đất vừa ổn định tư thế của cậu. “Lần đầu tiên ai cũng như thế, nhiều lần rồi sẽ quen thôi.”

“Quân Quân cũng đã học như thế?” Trên đầu Trình Hiểu Quân đã có mồ hôi chảy.

“Đúng thế, trước kia vào Chủ nhật, tớ thường cùng Quân Quân đến đây chơi, chẳng qua Quân Quân không muốn dạy chứ thực ra cậu ấy trượt khá hơn tớ đấy.” Xà Âm để một tay Trình Hiểu Quân đỡ lên lan can. “Khi học, trước tiên phải luyện tập bước lướt, đứng, chính là như thế đấy.”

Trình Hiểu Quân vừa làm theo động tác của Xà Âm để luyện tập, vừa nhìn giữa sân băng, Quân Quân trượt nhanh như vậy thì làm sao có thể cùng cậu ấy chơi đùa, mình học còn chưa xong.

Trình Hiểu Quân không để ý lại bị đụng, ngã “rầm” một cách nặng nề trên mặt đất, may là cuối mùa thu mặc quần áo dày nên đã ngăn được các vết bầm tím, rách da chảy máu.

“Cậu không sao chứ?” Xà Âm lập tức đỡ Hiểu Quân dậy, lo lắng hỏi.

“Không có chuyện gì, chẳng qua chỉ té ngã một cái thôi, chúng ta tiếp tục đi.” Tớ muốn nhanh học được...

Xà Âm xem xét một chút không thấy có vấn đề gì, bèn dặn dò: “Cậu phải chú ý một chút, nhìn kỹ tớ làm thế nào, để tớ nắm tay cậu, cậu đi theo tớ.”

“Được!” Trình Hiểu Quân cúi đầu tâm trạng không tốt. “Tớ biết rồi.”

Hai người bên ngoài khổ cực luyện tập, một người bên trong trượt băng vui vẻ, nhưng với điều kiện là không nhìn thấy sự giao thiệp hoà hợp của hai người kia.

Âm Âm, có chuyện gì vậy, rõ ràng là hẹn mình đến đây trượt băng nhưng sao bây giờ lại dạy cho cái tên chán quý kia? Chán quý, cậu quá đàn nên không học được hay là đang cố ý chiếm Âm Âm của tôi, không cho cô ấy chơi trượt băng với tôi vậy? Thật là đáng ghét quá chán quý ơi, cậu té ngã nhiều lần là đáng-đời! Trong lòng Trần Hiểu Quân bắt đầu nảy sinh nhiều ác ý.

“Rầm”, lại là tiếng té ngã, Trần Hiểu Quân cách đó khá xa nhưng vẫn nghe thấy được, Trần Hiểu Quân lập tức bước xẹt qua: “Tại sao hai người?” Trần Hiểu Quân nhìn chằm chằm hai người đang ngã xuống đất, nói chính xác là tên chán quý hại Âm Âm cùng ngã với cậu ta. “Cậu, đàn chết đi được! Cứ bám lấy Âm Âm như thế thì mãi mãi cũng không học được đâu!” Vừa đỡ Âm Âm dậy vừa nói “Âm Âm, cậu bị ngã có sao không?”

“Không sao! Không sao! Quân Quân không cần lo, trước kia tụi mình mới học không phải cũng té ngã rất nhiều lần sao.” Âm Âm khoát tay hòa hoãn không khí.

Trần Hiểu Quân nhú mày nhìn thoáng qua Âm Âm, rồi hít sâu vào phàn bác: “Nhưng cậu ta đàn như vậy!”

“Thật xin lỗi, Xà Âm, hại cậu bị ngã theo tớ.” Trình Hiểu Quân từ dưới đất bò dậy, xin lỗi Xà Âm.

“Cậu không cố ý thì sao phải xin lỗi, không nên nghe Quân Quân nói lung tung, trước kia cậu ấy hại tớ té ngã không biết bao nhiêu lần.”

“Âm Âm!” Trần Hiểu Quân bắt mẫn hét lên, chuyện này sao có thể để tên chán quý kia biết được.

Xà Âm coi như không nhìn thấy, quay sang tiếp tục nói với Hiểu Quân: “Chúng ta nghỉ một lát đợi tí nữa học tiếp.”

Trình Hiểu Quân thất vọng gật đầu, đứng cách xa Quân Quân một chút.

Trần Hiểu Quân một mình ngồi xuống nghỉ ngơi, cho rằng hai người kia không thấy lời mình nói nên tức đến đầu bốc khói, chắc phải đánh người cho bõ tức mất. Lại thấy Âm Âm xoa xoa chân cho tên chán quý, cô càng không cam lòng bỏ qua. Hừ! Đáng đời! Các người không theo tôi, tự chơi một mình đi! Nhìn về phía cửa ra của sân trượt, đường khí tiêu hao quá nhiều, nên đi bỏ sung đường khí trước đã.

Trần Hiểu Quân buồn bực ngồi trên ghế dài uống đồ uống, tôi uống một mình, không cho các người uống, kệ các người ngã chết, đau chết, mệt chết, khát chết...

“Các người làm gì vậy?” Một tiếng hét hoảng sợ truyền đến lỗ tai Trần Hiểu Quân đúng lúc cô đang uống.

Trần Hiểu Quân nhất thời tò mò bèn men theo tìm ra tiếng kêu. Cô chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế, cũng không biết người khác nếu gặp tình huống này thì sẽ làm thế nào, tóm lại, phản ứng đầu tiên của Trần Hiểu Quân là xông lên phía trước che chở cho cô bé, hung hăng: “Không cho phép các người bắt nạt cô bé.”

Bốn tên con trai vây lấy bọn cô, bốn mặt nhìn nhau cười nói: “Vừa có một đứa tự động tới cửa, xem ra ca này vận khí không tệ.” Một người trong đám tiến gần Trần Hiểu Quân nâng mặt cô lên nói: “Còn có thu hoạch ngoài ý muốn nữa này~”

Những tên khác không ngừng khoa tay múa chân phụ họa.

Trần Hiểu Quân bị bọn chúng vây lấy cảm thấy rất không thoải mái, ghê tởm đám người kia, nhất định không phải loại tốt đẹp gì! Trần Hiểu Quân lặng lẽ nhìn khung cảnh xung quanh một chút, không phải chứ, là một con hẻm nhỏ không người nào đi qua. Chẳng lẽ hình ảnh cướp bóc kinh điển trên tivi và trong sách không phải là nói bừa? Làm sao bây giờ, chẳng lẽ mình chạy trốn theo đường cũ.

“Em không sao chứ?” Trần Hiểu Quân kéo cô bé về phía sau mình.

Tay cô bé run run: “Em, em không sao. Em... em sợ!” Tiếng nói dần chuyển sang khóc lóc nức nở.

Làm sao bây giờ, chỉ có một con đường, nếu chỉ có mình mình thì có thể làm được, hai người thì lại có chút khó khăn, mặc kệ, thử rồi khác biệt! Trần Hiểu Quân nắm tay cô bé lùi lùi về phía sau.

“Muốn chạy?” Tên kia dường như đã nhìn thấu sự tính toán của Trần Hiểu Quân. “Không có lối thoát đâu!” Hắn dùng ánh mắt báo cho những tên còn lại biết. Nghe câu nói đó, những người kia bước nhanh đến chỗ Hiểu Quân và cô bé, phá hỏng đường lui duy nhất.

Làm sao bây giờ, đây chẳng lẽ là gieo gió gặt bão sao?

Trần Hiểu Quân khẳng định như thế bởi vì trước kia cô cũng từng gặp phải tình huống tương tự, mặc dù so với bây giờ không cùng cấp bậc nhưng cô cũng chỉ là một học sinh trung học năm nhất, còn là một cô bé, làm sao biết được đường lui khi còn không giữ được bình tĩnh, cô cũng sợ chứ. Trước kia đối mặt với mấy tên học sinh bất lương cô còn có thể ứng phó, nhưng bây giờ, mấy người này thật sự là giang hồ, mấy tên còn đồ lưu manh, theo chân nhau hợp lại, Trần Hiểu Quân tự thấy mình là trứng chọi với đá.

Bảo đảm an toàn tính mạng mới là quan trọng nhất: “Không phải các người muốn tiền sao? Tôi có!” Trần Hiểu Quân và cô bé gần như dính chặt vào nhau. Coi như thầy giáo đã không phí công dạy dỗ.

“Tiền? Dĩ nhiên muốn chứ!” Bốn tên lưu manh không có ý tốt cười cười: “Thật là thức thời, bọn anh cũng không muốn làm khó gì các em đâu, hắc hắc!” Bốn tên bắt đầu tiến đến gần hai người.

Trần Hiểu Quân bỗng rùng mình, những tên này tuyệt đối không chỉ đơn giản muốn tiền: “Muốn tiền, tôi cho các người.” Trần Hiểu Quân lấy hết tiền trên người ném về phía chúng, hi vọng sẽ dời sự chú ý của chúng ra chỗ khác hòng tìm cơ hội chạy trốn.

Thấy Trần Hiểu Quân ném tiền ra, trong đám có hai đứa không để ý vội vã cúi xuống nhặt tiền, nhưng hai tên còn lại thì khác.

“Các người còn muốn làm gì?” Giọng nói của Trần Hiểu Quân cũng bắt đầu run lên, không có thời gian lẫn cơ hội chạy trốn.

“Hắc hắc!” Hai người này ngày càng tiến gần: “Em gái sẽ biết ngay thôi.”

Trần Hiểu Quân bị từ “Em gái” làm cả người nổi da gà, trong lòng mắng một câu “Khốn kiếp”, hai người đã lui đến chân tường không còn cách nào lui nữa rồi, Trần Hiểu Quân đột nhiên lấy thân mình che cô bé ở phía sau.

Cây gậy? Trần Hiểu Quân lui đến chân tường thì cảm giác như đụng phải vật gì. Bất kể là vật gì, đuổi được mấy tên khốn này rồi tính. Trần Hiểu Quân mở mắt nhìn hình dáng của vật kia, bất thành lỉnh ném về phía kẻ đứng đầu.

Trần Hiểu Quân nhắm chặt mắt ra sức đập phá, cũng nghe được tiếng người bị nện hét lên.

“Đề tôi đánh tiếp!” Tay Trần Hiểu Quân trên không trung bỗng không nhúc nhích được nữa. Một cú đánh vô dụng? Trần Hiểu Quân nhìn về phía trước, thấy đầu gậy còn lại đã nằm trong tay đối phương, hơn nữa hình như còn không hề ảnh hưởng đến hắn.

Trần Hiểu Quân không biết nên làm sao bây giờ nữa...

“Tao xem mày còn đánh được nữa không!” Nhanh chóng bắt lấy người rồi người rồi dùng sức lôi kéo, Trần Hiểu Quân theo quán tính bị lôi đi, “Ai cho mày đánh, ông mày còn chưa có động thủ mày đã nháo loạn sao? Tiểu kỹ nữ, để ông mày xem mày có bao nhiêu bản lĩnh!” Hắn nhanh nhẹn bắt lấy Trần Hiểu Quân không chịu yên phận.

Trần Hiểu Quân cảm thấy giống như có một đôi tay ghê tởm vây hãm lấy mình, khi biết là chuyện gì sắp xảy ra cô dường như điên cuồng bắt đầu đá loạn xạ, thoát không được, Trần Hiểu Quân tức giận hướng cánh tay đang giữ chặt lấy mình không cách nào thoát ra hung hăng cắn một phát.

“A!” Người bị cắn rớt cục thả Trần Hiểu Quân ra, “Mẹ mày, mày còn dám cắn ông à, mấy thằng chúng mày, đem nó trói lại cho tao!” Mấy tên kia thấy Trần Hiểu Quân kịch liệt phản kháng khiến cho sững sờ trong giây lát rồi mới nghe theo chỉ thị của Đại ca tiến lên phía trước chuẩn bị vây hãm chế ngự cái con nha đầu hoang dã này.

Trần Hiểu Quân sau khi thoát khỏi vội vàng kéo cô bé bỏ chạy, còn chưa chạy được hai bước đã bị người đằng sau tóm lại, Trần Hiểu Quân không chút suy nghĩ liền vùng tay vùng chân đâm đá liên hồi, cô bé bên cạnh cũng không biết từ chỗ nào tìm được một cây gậy đập tới tấp lên người mấy tên đuổi theo, một bên vừa đánh còn vừa la hét “Đánh chết các người” “buông ra”...

Ba tên bị đánh bất ngờ không kịp ứng phó nhất thời lâm vào trạng thái bị động, Trần Hiểu Quân nắm lấy cơ hội lại kéo cô bé lui về sau, cũng sắp đến đầu hẻm rồi, chỉ cần ra tới đầu hẻm là sẽ không có chuyện gì nữa.

Không đợi cho đến khi các cô chạy đến đầu hẻm bốn tên kia ngay lập tức đã xông tới. Hai cô bé đương nhiên là đầu không lại bốn tên thanh niên cao to, rất nhanh bọn họ đã bị hai tên lưu manh hung hăng nắm lấy tóc.

“Buông ra!” Trần Hiểu Quân cùng cô bé kia hét lớn.

Bọn còn đồ còn chưa mở miệng mắng chửi thì đã có người chạy đến.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân vừa bước ra ngoài tìm Quân Quân nghe được tiếng hét của Quân Quân lập tức lao đến, “Bọn khốn nạn, buông Quân Quân ra!” Sau đó lấy tốc độ nhanh nhất của bản thân mình hướng kẻ đang nắm lấy mái tóc của Quân Quân nhào về phía trước làm một chuyện cũng giống như Trần Hiểu Quân đó là cắn người.

Chỉ nghe thấy kẻ bị cắn hét lên một tiếng đau đớn vội buông Trần Hiểu Quân ra, Trần Hiểu Quân sau khi thoát khỏi vội buột liền hướng tên nọ đá một cước lại vừa hướng tay của kẻ đang nắm lấy tóc của cô bé mà cắn tới.

Cô bé thoát khỏi ma trảo của tên kia cũng vội vàng lôi kéo Trần Hiểu Quân bỏ chạy, động tác gấp gáp vội vàng tránh để cho bốn tên lưu manh trong lúc nhất thời không kịp bắt được bọn họ.

“Chạy mau!” Trình Hiểu Quân cũng kéo tay Quân Quân, ba người cùng nắm tay nhau hướng ra đầu con hẻm mà chạy tới. Cũng bởi vì ba người nắm tay nhau chạy, cách nơi đầu hẻm mấy bước không xa, Trần Hiểu Quân không cẩn thận dẫm lên một chiếc vỏ chai ngã nhào xuống, kết quả không cần phải nghĩ, ba người mãi chạy trốn cùng nhau ngã nhào.

Khi bọn họ vừa ngã xuống, người phía sau cũng đuổi theo tới: “Tao xem chúng mày còn chạy đi đâu?” Mấy người cùng bị té trên mặt đất dường như là bị bị xây xước đau đớn, cắn răng sắc mặt không được tốt lắm, “Roi vào tay bọn tao rồi mà còn muốn chạy ư? Hôm nay sẽ cho chúng mày nếm thử sự lợi hại của bọn tao, chúng mày, đánh bọn nó cho tao!”

Trần Hiểu Quân bị rớt lại phía sau nên là người bị đánh đầu tiên, bị một tên trong đám người đó đá vào bụng đau đến mức phải ôm bụng kêu: “A!” một tiếng.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân thấy Quân Quân bị đánh lập tức bò dậy che lấy người Quân Quân để tránh cô lại bị mấy tên kia đá đấm. Trình Hiểu Quân chỉ cảm thấy chân đau, tay đau, bụng cũng đau, nhưng cậu lại không hề né những cú đá bằng chân liên tiếp đó.

Trình Hiểu Quân cũng không biết mình bị đánh bao nhiêu cú, ngay khi cậu cảm thấy mình sắp chịu không nổi, chợt nghe được có người lên tiếng.

“Đánh người cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, còn muốn lăn lộn trên cái khu này nữa hay không?”. Tiếng nói ngừng lại Trình Hiểu Quân cảm thấy hình như không còn ai đá mình nữa, ngẩng đầu mơ hồ nhìn lên, đứng ở phía trước hình như là? Bành Hạo? Còn có rất nhiều người nữa...

Bốn tên lưu manh thấy ở đầu hẻm một nhóm người đang đứng đó, nghi hoặc không biết những người này là ai? Thoạt nhìn hình như cũng không giống đám người ngang qua, chẳng lẽ là bọn bảo kê của khu này? Bành Hạo nhất định là không biết mấy tên này trong đầu đang suy nghĩ gì, nếu như biết bọn họ có ý ăn diện phóng khoáng đi ra ngoài lại bị người khác cho rằng là bảo kê vậy thì chắc chắn sẽ chẳng đứng yên một chỗ mà không ra tay. Hơn nữa bốn người cũng bị đám Bành Hạo người đông thể mạnh khí thế áp đảo, đây cũng là đầu hẻm, không khỏi khiến người khác chú ý nên quyết định chuẩn là thượng sách. Lui về phía sau hai bước: “Hừ, hôm nay tạm bỏ qua cho chúng mày, lần sau để cho tao gặp lại bọn mày, sẽ cho chúng mày biết tay!” Buồng một câu hăm dọa ra khỏi miệng rồi ngheh ngang rồi đi.

“Mấy người các cậu còn chưa có chết sao?” Bành Hạo dẫn đầu đi tới nhìn đám người lăn lóc trên mặt đất.

Cô bé chậm chạp ngồi dậy, Trần Hiểu Quân bị Trình Hiểu Quân che dưới thân vẫn còn đang sững sờ, vẫn là Trình Hiểu Quân phản ứng đầu tiên: “Quân Quân, cậu không sao chứ, còn đau không?” Trình Hiểu Quân đứng dậy lắc lắc Quân Quân.

Trần Hiểu Quân lúc này bị lay mà tỉnh lại, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, động tác nhanh đến mức thiếu chút nữa lại khiến cho Trình Hiểu Quân đang đứng rất gần cô ngã xuống. Trần Hiểu Quân ôm cái bụng còn rất đau ánh mắt hồng hồng nhìn chán quý cả người không có chỗ nào còn sạch sẽ: “Cậu... , dần muốn chết!” Không để cho chán quý có cơ hội mở miệng ngay lập tức liền một mình chạy đi.

Trần Hiểu Quân một mình lau lau khóe mắt không để cho nước mắt rơi xuống, đáng đời cậu bị đánh, ai bảo cậu muốn chạy tới, không có bản lĩnh còn muốn đi ra ngoài đóng vai anh hùng? Bị đánh là tại cậu dần không biết chạy, bị đá là do cậu ngốc không biết trốn, không liên quan đến tôi! Cậu bị thương tôi cũng sẽ không thêm cảm ơn cậu giúp tôi ngăn mấy cú đá, cậu có đau chết tôi cũng sẽ không cảm ơn cậu thay tôi nhận những cú đánh kia! Là một mình cậu dần, mình cậu ngốc, không phải bởi vì tôi! Trần Hiểu Quân một mình trên đường mơ màng xác định là như vậy chạy đi trước, muốn đem những hình ảnh lúc này chán quý kia che chắn trên người mình âm thầm chịu đựng không chịu lùi bước quăng đi hết...

Trình Hiểu Quân cả người khó chịu nhìn Quân Quân chạy xa dần, “Không cần đưa cậu đi bệnh viện sao” Lời của Bành Hạo cắt ngang cái nhìn của Trình Hiểu Quân, “Trần Hiểu Quân kia, so với tôi còn không phân rõ phải trái hơn!”

“Không cho phép cậu nói xấu Quân Quân!” Trình Hiểu Quân cau mày nhìn Bành Hạo vừa mới cứu mình nói.

Bành Hạo bị Trình Hiểu Quân trách móc ngăn ra, xụ cái mặt, mắt hững hờ nói: “Được, đúng là không biết lòng người tốt, nếu không phải nể tình là bạn cùng trường, tôi đã chẳng quản chuyện các người rồi, có ý tốt lại bị cho là lòng lang dạ thú, đi!” đoàn người Bành Hạo chậm rãi rời khỏi con ngõ nhỏ trước đó vẫn còn náo nhiệt.

Bành Hạo bọn họ vừa đi khỏi Xà Âm liền tìm tới đây: “Quân Quân, xảy ra chuyện gì vậy, tớ vừa mới nhìn thấy Bành Hạo của trường chúng ta.” Vừa nhìn thấy Hiểu Quân hình như là bị thương, còn có cô bé ngồi dưới đất, “Bọn họ bắt nạt, đánh các cậu sao?”

“Không đâu, Xà Âm, không phải là như cậu nghĩ đâu, là Bành Hạo bọn họ đã cứu tớ và Quân Quân.” Trình Hiểu Quân không muốn để cho Xà Âm hiểu lầm lập tức giải thích.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”

...

Chuyện này xem như không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng nên chấm dứt ở đây, nhưng mà sau khi về đến nhà chuyện này lại không kết thúc nhanh như vậy. Để phụ huynh của “Hai Quân” sau khi biết được chuyện này, Trần Uyên Linh bắt Trình Hiểu Quân hai tiếng đồng hồ liên tục dạy cậu sau này gặp tình huống như vậy phải nên làm như thế nào không nên làm như thế nào. Trần Hiểu Quân còn đáng thương hơn, ba Trần không nói gì trực tiếp hạ lệnh phạt Trần Hiểu Quân cấm túc hai tháng. Hai tháng? Không phải cũng vừa lúc học kỳ kết thúc sao...

【 Nhật ký thiên 】 Tớ, thay thế cậu!

Kể từ lần đó bị đám người xấu khi dễ đến bây giờ, Quân Quân vẫn rầu rĩ không vui, tôi đoán rằng Quân Quân không chỉ chán tôi, mà còn ghét bỏ tôi quá ngu ngốc. Nhưng mà đây cũng không phải là ý muốn của tôi, tôi không biết nấu cơm đã bị Quân Quân chê cười, hiện tại hoạt động thể dục không xong cũng bị Quân Quân chán ghét. Nhưng mà Quân Quân à, cho dù tớ có ngốc đi chăng nữa dần đi chăng nữa tớ cũng sẽ không để người khác bắt nạt cậu đâu, tớ không đánh đuổi được kẻ khi dễ cậu, tớ sẽ thay cậu không để cho cậu bị thương, chẳng qua là tớ chỉ nghĩ đơn giản như vậy thôi, không phải là muốn chọc giận cậu tức giận, như vậy mới sẽ giúp cậu ngăn được những cú đá của đám người đó. Nếu như cậu bị thương tớ sẽ đau lòng, mẹ cũng sẽ rất lo lắng, bác Trần cũng sẽ khổ tâm, cho nên Quân Quân sau này cậu nhất định không được để bị thương nữa nhé, cũng đừng vì người khác mà kích động ra mặt.

Lần đó tớ thay cậu nhận những cú đánh của những người đó nhưng tớ lại không có cách nào để khiến cậu không bị đau, cậu ôm bụng đau muốn khóc, nhưng mà tớ đành bất lực, Quân Quân, nếu như có thể, tớ sẽ không để cho cậu bị đau như vậy.

Sau khi về nhà, tôi từ chỗ mẹ lấy tuýp thuốc bôi giảm đau hữu hiệu nhất đem qua bác Trần nói là mẹ bảo tôi đưa cho Quân Quân, hi vọng cô ấy sẽ

không còn đau nữa.

Hai tháng này, bác Trần bắt cô ấy mỗi ngày tan giờ học phải về nhà cùng tôi cũng không cho cậu đi chơi ngày Chủ nhật nữa, tôi biết cô ấy không thích một ở nhà một mình, cũng không muốn cùng tôi ở chung một chỗ, nhưng mà cô ấy vẫn chịu nghe lời bác Trần ..., tôi biết Quân Quân, cậu thật ra là một cô bé rất biết nghe lời.

Vì không để cho người luôn là không vui, tôi quyết định vì cô ấy làm chút ít chuyện, bác Trần không phải muốn sau tan giờ học cùng tôi học tập giống như hồi lớp năm lớp sáu lúc ư, tôi biết cô ấy không muốn học suốt như vậy, cho nên tôi để cho mẹ đem cô ấy cùng đi dạo siêu thị với tôi, đi dạo hiệu sách, xem cô ấy muốn ăn cái gì tôi liền nói tôi muốn ăn cái đó; cô ấy nghĩ muốn cái gì, tôi liền lên lên mua bằng được để trong thư phòng; cô ấy nhìn tới quyển sách gì, tôi liền nói với mẹ là tôi muốn đọc quyển sách đó rồi đem sách đặt ở trên giá sách chỗ cô ấy dễ dàng nhìn thấy nhất.

Quả nhiên, cô ấy dần dần không hề biểu hiện nhàm chán như vậy nữa, tan học cũng dùng chút thời gian cùng tôi cùng nhau học hành, mặc dù phần lớn thời gian cô ấy cũng chỉ là ngồi ở một bên đọc sách của mình không để ý tới tôi, nhưng ít nhất cô ấy cũng ở cùng một chỗ với tôi, biết là cô ấy không có chuyện gì.

Lần này tôi lần nữa thật rất vui vì hình phạt của bác Trần đối với cô ấy, nếu như Quân Quân biết tôi loại ý nghĩ như thế này nhất định là sẽ đánh tôi mắng tôi rồi cũng sẽ không để ý tới, cho nên lần này tôi không có giống trước kia giống nhau ngó chừng cô ấy, đuổi theo cô ấy, kè kè bên cô ấy. Tôi chỉ là ở phía sau của cô ấy, không muốn nhìn đến tôi khi tôi sẽ không quấy rầy cô ấy; tới thời điểm cần tôi che chở tôi sẽ cùng cô ấy sóng vai “Chiến đấu” cùng nhau; Muốn điều gì tôi liền cố hết sức thỏa mãn nguyện vọng của cô ấy. Ha ha, tôi cho là rất khó mới có thể làm được điều đó, nhưng Quân Quân là một cô bé đơn thuần đáng yêu, cô ấy chỉ muốn ít học một chút, đi ra bên ngoài vui đùa một chút, ăn chút ít đồ ăn vặt linh tinh, đọc mấy quyển sách tôi mua, không phải rất đơn giản sao, những nguyện vọng đó tôi có thể thỏa mãn Quân Quân. Quân Quân không muốn học, tôi nghĩ biện pháp để cho Quân Quân học cái quan trọng nhất; Quân Quân muốn chơi, tôi đề nghị mẹ đến ngày Chủ nhật dẫn chúng tôi đi ra ngoài; Quân Quân muốn ăn cái gì, tôi lên lên dùng tiền tiêu vặt mua cho cô ấy ăn; Quân Quân muốn đọc sách, tôi muốn mẹ nhất định sẽ mua cho tôi.

Hiện tại, tôi có thể thay thế Quân Quân làm một ít chuyện, cũng có thể thỏa mãn một chút nguyện vọng nho nhỏ của Quân Quân, sau này, tôi cũng sẽ theo Quân Quân như vậy, từ từ đạt tới yêu cầu của Quân Quân, sẽ có một ngày nào đó Quân Quân sẽ không chán ghét tôi nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bà Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cậu thật vô dụng!

Ở nhà Ba Trần nghiêm khắc quản thúc cùng với sự che chở của Trình Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân đành ngoan ngoãn giả bộ là một cô bé có nề nếp, Ba Trần bị che mắt cũng tương đối hài lòng với biểu hiện của con gái cho nên khi có một đồng nghiệp mới ở cơ quan kết hôn ba Trần quyết định mang con gái đi theo cho thoải mái nào nhiệt một hôm. Sau khi Trần Hiểu Quân biết ba muốn dẫn cô đi tham dự buổi hôn lễ liền reo lên một tiếng vui vẻ, từ trong nhà nhảy ra đến tận phòng ngoài. Quan trọng nhất là, buổi sáng thứ Hai kia hai tiết số học làm người đau đầu không cần phải tới nữa.

Thứ Hai, Trần Hiểu Quân lần đầu tiên thức dậy còn sớm hơn so với ba mình, sau khi Ba Trần vừa rời giường cô đã ngoan ngoãn làm xong bữa sáng. Hai cha con ở trên bàn ăn một người hỏi một người trả lời, trò chuyện vấn đề mà Ba Trần quan tâm.

“Gần đây học hành ra sao rồi?” Ba Trần uống xong sữa đậu nành hỏi.

“Cũng được ạ, trên cơ bản thì không có vấn đề gì.” Trần Hiểu Quân thành tích bây giờ ở lớp học có điểm ngược từ dưới cũng không dám ở trước mặt ba đồng đặc nói là rất tốt.

Ba Trần khẽ gật đầu, đối với việc học hành của con gái so với trước kia có vẻ quan tâm hơn rất nhiều, có thời gian cũng sẽ gọi điện thoại hỏi thầy giáo tình hình của cô. Ông hiểu được cường ép con gái chuyển đến lớp này là có chút làm khó cho cô bé, cho nên ông cũng không có quá nhiều yêu cầu gì, chỉ cần bảo đảm thành tích không bị tụt xuống là được. Nghĩ như vậy nhưng không thể để cho con gái biết được, nếu không cô nhất định sẽ giống như trước đây không thèm chịu học hành gì:

“Ba nghe nói Hiểu Quân ở trong lớp con thành tích rất tốt, các con cũng thường xuyên học cùng nhau, không hiểu gì nhất định phải hỏi cậu ấy.”

Trần Hiểu Quân đang cúi đầu húp cháo vàng một tiếng rồi cũng không chủ động nói chuyện thêm

Bữa ăn sáng rất nhanh đã ăn xong, Ba Trần đang thu dọn bát đĩa nhìn đến trên người con gái mặc một bộ đồ thể thao thì dừng lại nói:

“Đi thay bộ nào trông vui vẻ một chút, thời gian trước không phải là con có mua một bộ váy vải bò ư, ba chưa nhìn thấy con mặc lần nào, hôm nay nhân dịp này mặc nó vào đi.”

Trần Hiểu Quân nhìn quần áo trên người mình đem lời cự tuyệt muốn nói ra khỏi miệng nuốt trở lại trong bụng “Dạ” một tiếng rồi chạy vào phòng thay quần áo. Năm phút đồng hồ sau, Trần Hiểu Quân đứng ở trước gương nhìn bộ váy trên người mình, dưới chân còn có đôi giày cao gót trang trí thêm,

khẽ cau mày ai oán cho dù là bộ váy mùa thu cùng với đôi giày mặc vào cũng cảm thấy không thuận tiện cho lắm! Không có cách nào, vừa rồi trên người mình là bộ đồ thể thao đúng là thật có lỗi với hôn lễ của người ta. Trần Hiểu Quân tự nói với mình có “Thu hoạch” sẽ phải có “Trả giá”, đầu óc được thoải mái đành phải đánh đổi một chút thể lực vậy.

Ba Trần hài lòng nhìn con gái đem trang phục thay đổi khá tốt đi ra, không tệ, con gái của mình thay đổi một chút cũng rất khác rồi, hiện tại giống một cô bé hơn nhiều, bình thường luôn là một thân quần áo vận động hoặc là quần áo ở nhà thoát nhìn một chút cũng không có dáng vẻ của một cô bé, tính tình thì cũng không dịu dàng điềm tĩnh, chẳng lẽ là ban đầu bởi vì mình quá mong muốn có con trai, hay là đặt tên không đúng? Còn mái tóc này...

“Chuẩn bị xong chưa, chúng ta đi thôi, trước tiên là tới Âu Khiết Mạn một chuyến.” Ba Trần nói xong cũng cầm lấy cặp tài liệu đi ra ngoài.

“Âu Khiết Mạn? Đi tới đó làm gì ạ?” Trần Hiểu Quân nghĩ không ra tại sao ba lại muốn tới tiệm làm đẹp.

Ba Trần nhìn con gái mà thờ dài, hoàn toàn không có ý thức của một thiếu nữ gì cả: “Đi làm tóc, con nhìn con kìa mười mấy năm vẫn không thay đổi kiểu tóc ngắn, một chút cũng không giống con gái.”

“Làm tóc cho con?” Ba, đầu óc người không sốt mà cũng bị hư sao. Trần Hiểu Quân sững sờ nguyên tại chỗ, tóc ngắn ngang vai của mình cũng thật xin lỗi hôn lễ của người ta sao?

“Còn không đi?” Bị Ba Trần thúc giục gấp gáp, Trần Hiểu Quân lập tức ra cửa.

“Ba!” Trần Hiểu Quân nhìn bóng lưng Ba Trần kêu lên.

“Gi vậy?” Ba Trần không quay đầu lại.

“Chúng ta không đi Âu Khiết Mạn được không?” Trần Hiểu Quân nửa thử nói.

“Không đi?” Ba Trần tiếp tục hướng về trước, “Vay con muốn tới trường sao!” Nhớ ngày đó các đồng nghiệp thấy con gái trắng trắng mềm mềm cười ba hoa chích choè vô cùng thích thú, nhưng mà bộ dạng con gái lúc này? Ba Trần lắc đầu...

Trần Hiểu Quân biết không thể thương lượng bèn im lặng, không phải chỉ tham gia hôn lễ thôi ư, sao lại phải làm phức tạp như thế!

Hai cha con có những suy nghĩ khác nhau, Ba Trần biết cô bé hẳn là nên trang điểm một chút, nhưng đã mười ba mười bốn tuổi cô còn chưa lần nào tới tiệm làm đẹp “Chinh trang”. Trần Hiểu Quân không muốn thay đổi, đó là do cô vẫn chưa nhận thức được mình ngoại trừ bộ dáng mười phần là con gái nhưng trên người một chút dáng vẻ của con gái cũng không có.

Xế chiều, tiết thứ nhất chuẩn bị bắt đầu, Xà Âm ngồi ở trong phòng học liên tục ngó ra phía ngoài nhìn, Quân Quân vì sao còn chưa tới vậy, tiết học của thầy Ngô ai đến muộn sẽ phải chép phạt.

Người kia có phải.? Quân Quân? Xà Âm mở to đôi mắt, thật sự là Quân Quân! Nhưng mà Quân Quân làm sao... Xà Âm thu hồi tầm mắt hướng quyển sách than thở, có ai ăn mặc kiểu thực nữ váy và giày cao gót lại chạy liều mạng như thế kia không, sợ rằng chỉ có Quân Quân mới như vậy thôi.

Trần Hiểu Quân thờ hồn hèn chạy tới phòng học, thật may là thầy giáo còn chưa tới, may mà cuối cùng không phải chép phạt cho đến lúc tay mềm nhũn. Thờ thật sâu, từ từ trở về chỗ ngồi.

“Làm gì mà bây giờ cậu mới đến vậy?” Xà Âm biết Quân Quân đi tham dự hôn lễ, nhưng cũng không đến mức tận hai rưỡi chiều không kịp đi học nữa.

“Tớ cũng không muốn vậy đâu, vô duyên vô cớ phải làm phù dâu kéo dài đến tận bây giờ, may mà không bị trễ, nếu không trốn hai tiết số học cũng rất là mệt.” Trần Hiểu Quân rút cục có thể nghỉ ngơi lấy hơi trong chốc lát.

Xà Âm đem Quân Quân nhìn quanh một lượt rồi đưa ra một câu kết luận: “Bộ dáng làm phù dâu thì có vẻ được, hành động cử chỉ thì còn phải đợi tu dưỡng.”

“Âm Âm!” Trần Hiểu Quân chán nản, “Hành vi cử chỉ của tớ có gì không tốt?”

Chỗ nào cũng không tốt, nhưng không thể nói thật ra, nếu không người bị đánh lần này lại là mình: “Thầy giáo Thạch tới, cậu còn không mau lấy sách ra!”

Trần Hiểu Quân vừa nghe tiếng thầy giáo Thạch tới không buồn cùng Âm Âm tranh luận nữa bắt đầu lật sách, cô không muốn chép phạt lại càng không muốn nghe thầy giáo Thạch thuyết giáo đến hai ba tiếng.

Chuyên tâm tìm sách Trần Hiểu Quân không phát hiện ngồi chéo ở phía trước Trần Hiểu Quân nhìn cô mấy lần, cũng không có để ý trong lớp có rất nhiều bạn học không tự giác được cũng ngó xem cô thế nào lại rục rờ hẳn lên.

Buổi tối tan giờ học, Trần Hiểu Quân bởi vì mãi mê đọc sách mà chậm trễ thời gian về nhà, các bạn trong lớp cơ bản đã về hết, Xà Âm cũng không đợi được đã cùng những bạn khác đi về trước, chỉ có Trần Hiểu Quân còn ở trong phòng học làm bài tập cùng Trần Hiểu Quân đọc sách.

Trần Hiểu Quân để sách xuống, thất vọng mỗi một: “Quyển sách này rút cục cũng xem xong rồi!”

“Đã muộn rồi, vậy chúng ta về nhà đi!” Trình Hiểu Quân đem bài tập bỏ vào cặp sách.

Trần Hiểu Quân lúc này mới chú ý tới trong phòng học đã không còn ai: “Cậu sao còn chưa đi?”

“Tan giờ học tớ gọi cậu, cậu mãi đọc sách không nghe thấy nên tớ ở lại chờ cậu.” Trình Hiểu Quân cất kỹ đồ chờ Trần Hiểu Quân.

“Cậu!” Hai chữ ngu ngốc không thềm nói ra, cái tên chán quỳ này dần cũng không chỉ một lần, quên đi, muốn dần cứ để cho cậu ta dần đi. Trần Hiểu Quân sờ sờ bụng, thật đói mà!

“Đi thôi...” Trình Hiểu Quân thấp giọng thúc giục, trở về quá muộn cũng không an toàn, còn phải bắt xe buýt.

Trần Hiểu Quân đứng đứng đem mấy quyển sách ném vào cặp rồi cầm cặp sách lên cũng không thềm đoán hoài tới chán quỳ đợi cô đã rất lâu. Trình Hiểu Quân cũng nhanh như chớp liền bước theo không để Quân Quân chờ mình lâu.

Trần Hiểu Quân đi rất nhanh, cô muốn đi ra ngoài mua ít đồ ăn, nhưng cô còn chưa tìm được chỗ nào thì đã đau ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất vì chạy nhanh quá. Trình Hiểu Quân chạy tới thấy Quân Quân ngồi xổm trên mặt đất nhanh bước chân hỏi: “Quân Quân, cậu làm sao vậy?”

“Tôi đói bụng!” Trần Hiểu Quân khó chịu không đứng lên nổi.

Trình Hiểu Quân đối với đáp án này cảm thấy ngoài ý muốn: “Đã đói bụng rồi sao?”

“Tại buổi sáng ăn nhiều quá, buổi tối lại chưa ăn cơm.” Trần Hiểu Quân bắt đầu hối hận lúc tối không nghe lời của Xà Âm cùng cô ấy đi ăn cơm mà ở lại trong phòng học đọc sách.

“Buổi tối cậu vì sao chưa ăn cơm?” Trình Hiểu Quân giọng nói có chút trách cứ, tối còn phải học tại sao có thể không ăn cơm được chứ, tan giờ học lại đọc sách lâu như vậy, nhất định sẽ rất đói bụng.

Trần Hiểu Quân không muốn cùng chán quỳ giải thích tại sao chưa ăn cơm trực tiếp dùng hai mắt trợn lên nhìn trở lại.

Trình Hiểu Quân biết Quân Quân không nhìn được, bụng nhất định cũng đói bụng đến rất khó chịu, hay là trước tiên giải quyết cái vấn đề quan trọng trước: “Quân Quân, tớ đỡ cậu đến tầng đá bên kia ngồi xuống sau đó giúp cậu mua sữa tươi nóng nhé.”

Trần Hiểu Quân ngẩng đầu nhìn đến siêu thị phía trước, đoán chừng là không đi qua được rồi, chỉ có thể dựa vào chán quỳ này thôi, gạt đầu sau khi đồng ý còn tàn bạo bổ sung thêm một câu: “Nhanh lên một chút!”

Trình Hiểu Quân cũng đã quen thái độ của Quân Quân, cúi người khom lưng đỡ Quân Quân dậy hướng tới tầng đá kia đi tới: “Cậu ngồi ở đây chờ tớ, tớ lập tức sẽ quay lại ngay.”

Trần Hiểu Quân được chán quỳ đỡ ngồi xuống xong, ngữ khí khó coi nhắc nhở: “Nhanh lên một chút, tôi sắp chết đói rồi.”

Trình Hiểu Quân cũng biết Quân Quân rất thích ăn thứ gì, không đói bụng cũng có thể ăn rất nhiều, đói bụng khẳng định cũng chẳng kiên trì được bao lâu: “Được, tớ lập tức sẽ quay trở lại, cậu chờ tớ!” Nói xong bèn hướng siêu thị đối diện bên đường chạy đi.

Trần Hiểu Quân nhìn bóng lưng chán quỳ dần dần xa không nhìn được đau quá mà kêu lên. Đang lúc Trần Hiểu Quân khó chịu nhìn rướn người lên ôm bụng muốn giảm bớt đau đớn chợt nhìn thấy hai kẻ bước về phía mình...

Trần Hiểu Quân nhìn hai người đi vào, cảm giác thân thể rất lạnh, không khí chung quanh cũng thay đổi, trở nên lạnh như băng, trong lòng lạnh lùng nghĩ: sao lúc nào tôi cũng phải gặp những chuyện như vậy chứ???

“Ha ha, tiểu muội muội!” Lại là tiểu muội muội, mới nghe là đã thấy buồn nôn, “Ở đây một mình chờ ca ca sao?” Nếu như bây giờ Trần Hiểu Quân có thể nói chuyện, nhất định cô sẽ quát lên: “Cho dù tao có chờ xe buýt cũng không bao giờ chờ đám cặn bã như bọn mày!” nhưng cô không còn sức để quát nữa, chỉ đành để mặc cho bọn lưu manh kia đến gần.

“Chắc chắc!” Một người trong đó nhìn quanh Trần Hiểu Quân một vòng, “Không ngờ tiểu muội lại xinh xắn như vậy, thế nào, tối nay theo hai anh em bọn anh đi đảm bảo sẽ cho em sướng như tiên!”

Trần Hiểu Quân vừa đau vừa lạnh, không rảnh quan tâm đến bọn lưu manh này, chỉ đợi có người qua đường đi qua, sẽ làm cho hai tên này sợ mà bỏ đi. Quý đáng ghét, cậu mà còn không xuất hiện thì sau này đừng có xuất hiện trước mắt tôi nữa.

“Ồ! Muội muội không lên tiếng tức là đồng ý đó nha!” Đồng ý cho bọn mày đi chết thì có, Trần Hiểu Quân nghe giọng nói đáng buồn nôn của bọn chúng dạ dày cũng thấy khó chịu theo.

Một người trong đó nhìn không được, sờ lên mặt Trần Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân cố gắng tránh né khỏi sự đụng chạm của tên kia. Tên lưu manh chẳng thềm để ý đến động tác tránh né của Trần Hiểu Quân, vô sỉ nói: “Muội muội thật là mềm mại, làm cho người ta muốn sờ soạng nhiều thêm nữa đó!”

Một tên khác cũng đi lên, chuẩn bị chiếm tiện nghi trên người của Trần Hiểu Quân, đang định sờ tay lên mặt cô, Trần Hiểu Quân vùng lên quăng vũ khí đang để bên hông — cái cặp sách đập vào bàn tay buồn nôn của tên kia, vừa tức giận phun ra hai chữ: “Cút ngay!”

“Há há, muội muội thoát nhìn ngoan hiền như con mèo nhỏ, thì ra bên trong lại là một con mèo hoang nóng bỏng nha, như vậy cũng tốt, càng làm cho bọn anh vui vẻ hơn, thoải mái hơn!” Hai tên lưu manh không bị hành động của Trần Hiểu Quân làm cho kinh sợ, ngược lại, còn bị khơi dậy hứng thú hơn nữa.

Trần Hiểu Quân bị lời nói của hai tên lưu manh làm cho giận run người, trong sách thường viết, kẻ xấu vô sỉ vốn là như vậy, không ngờ hôm nay lại được tận mắt chứng kiến người thật việc thật, chỉ là ban nãy cô đã quá khi dễ kẻ thù thôi.

“Cút ngay, đồ lưu manh!” Trần Hiểu Quân liều mạng quăng cặp sách đến người đang đứng gần mình, định ngăn cản bọn họ đến gần. Nhưng một người chưa từng bệnh nặng, chưa từng bị đau như Trần Hiểu Quân làm sao đối phó được với hai tên lưu manh đã lăn lộn ngoài xã hội từ lâu, huống chi, sức của Trần Hiểu Quân cũng không lớn.

“Đồ lưu manh?” Hai tên lưu manh hoàn toàn không đặt phản kháng của Trần Hiểu Quân vào mắt, “Gọi bọn anh là lưu manh ca ca bọn anh càng vui, càng đối xử với em tốt hơn.”

Trần Hiểu Quân chưa từng gặp ai vô sỉ như vậy, cũng chưa từng ứng phó với những lời vô sỉ như vậy, nhất thời tức giận đến nói không nên lời, nắm thật chặt cặp sách trong tay, như thể vẫn còn có cái gì đó để bảo vệ bản thân.

Hai tên lưu manh cũng không phải ngu ngốc, biết rõ cô bé trước mặt sẽ không đi theo bọn chúng, dù là buổi tối nhưng cũng khó tránh sẽ có người đi ngang qua, cho nên hai tên ăn ý cùng bước lên phía trước, ôm Trần Hiểu Quân đến một nơi không ai biết.

Trần Hiểu Quân bị bọn họ kẹp chặt nâng lên, sợ tới mức đánh rơi cả cặp sách: “Bọn mày định làm gì? Buông ra ...”

“Buông ra cũng được, nhưng mà phải đợi hai anh em tao vui vẻ xong đã, còn bây giờ ...” Một người che miệng Trần Hiểu Quân lại, nói, “Ng ngoan đi theo chúng tao, nếu không, đừng trách chúng tao không cho gương mặt nhỏ bé xinh đẹp này gặp người khác nữa.”

“Hu... Hu hu...” Trần Hiểu Quân sợ hãi mở to hai mắt nhìn, giấy dựa muốn thoát khỏi sự cưỡng chế, nhưng hai tay của cô bị kẹp chặt, miệng bị bịt chặt, chỉ còn hai chân là động đậy được, cho nên cô theo bản năng, đá lấy đá để hai tên lưu manh đang kèm chặt cô.

Hai tên lưu manh đều mặc quần áo mỏng manh, Trần Hiểu Quân lại mang đôi boots bằng da, bị đá trúng nhất định rất đau. Hai tên lưu manh không có cách nào, quyết định một đầu một đuôi ôm Trần Hiểu Quân mang đi. Nhanh chóng, chân của Trần Hiểu Quân đã bị kèm chặt, Trần Hiểu Quân cũng không còn dư sức để đá nữa. Cũng may, miệng không bị bịt, Trần Hiểu Quân vừa giấy vừa hô to: “Cứu mạng, cứu mạng!” Nhưng trên đường không có một bóng người, chỉ có xe hơi liên tiếp chạy qua, nhưng xe hơi căn bản là không có phát hiện được bên chỗ tối ven đường này đang xảy ra chuyện gì.

“Cứu mạng cứu mạng!” Trần Hiểu Quân sợ hãi khóc lên, dùng sức lắc đầu, không ngừng đá chân hô to cứu mạng.

“Gọi đi! Ở đây một bóng người cũng không có, để xem có ai tới cứu mày hay không.” Hai tên lưu manh bước nhanh hơn, nhưng vì Trần Hiểu Quân vừa đạp vừa hô nên có chút chậm chạp.

“Cứu mạng, cứu mạng!” Trần Hiểu Quân bị lời của bọn chúng làm cho vừa sợ vừa tức chết, nhưng chỉ biết khóc la cứu mạng: “Cứu mạng! Quý đáng ghét! Cứu mạng! Quý đáng ghét!”

Không biết có phải Trần Hiểu Quân kêu quá lớn hay không mà làm cho Trình Hiểu Quân nghe được, trước khi Trần Hiểu Quân bị đưa vào bóng tối, cô nghe được tiếng gọi quen thuộc: “Quân Quân!”

“Quý đáng ghét, cứu tôi!” Trần Hiểu Quân giống như tìm được bùa cứu mạng vậy, ngửa đầu ra đằng sau la lên với Trình Hiểu Quân.

Trình Hiểu Quân thờ hồn hèn chạy đến đằng sau, thấy Trần Hiểu Quân bị hai tên lưu manh bắt đi, la lớn lên: “Mấy người mau buông Quân Quân ra, nếu không tôi gọi cảnh sát đó!”

Hai tên lưu manh không ngờ sẽ có người xuất hiện thật, nhưng nhìn thấy chỉ là một cậu bé, nên không thèm để ý đến: “Cút ngay, thằng nhóc xấu xa, có tin một quyền của ông đánh mày thành tàn phế không.” Không có chút ý định nào buông người trên tay ra.

Trình Hiểu Quân thấy bọn họ không sợ hãi, cũng không nghĩ ra được cách làm cho bọn họ buông Quân Quân ra, lập tức vọt tới trước mặt bọn họ, chặn đường đi của bọn chúng, lần đầu tiên trong đời uy hiếp người khác: “Buông Quân Quân ra, nếu không đừng hòng rời khỏi đây.”

Lưu manh tất nhiên không xem uy hiếp của một đứa bé con ra gì, nhưng bọn chúng cũng không dại dột đứng ở đây lâu. Tên ôm chân Trần Hiểu Quân thả cô xuống, tên còn lại lấy tay che miệng Trần Hiểu Quân, không cho cô kêu lên, tên kia đột nhiên đi đến chỗ Trình Hiểu Quân.

“Tiểu quý, là mày tự tìm đến, đừng trách tao không khách sáo.” Nói xong, nắm lấy cổ áo của Trình Hiểu Quân, hung hăng đánh vào mặt cậu một bạt tai.

Trình Hiểu Quân bị đánh, đầu ong ong lên, trên mặt cũng có dấu bàn tay đỏ rõ ràng, trong miệng cảm thấy một chất lỏng đang chảy ra.

“Hu hu... hu hu...” Trần Hiểu Quân thấy quý đáng ghét bị đánh đến chảy máu, nước mắt ào ạt rơi xuống, vùng vẫy muốn chạy đến giúp quý đáng ghét.

“Tôi đã... báo cảnh sát, mấy người tốt nhất... thả Quân Quân ra, nếu không mấy người... bọn mày nhất định sẽ ngồi tù.” Trình Hiểu Quân quay đầu, nói với người vừa đánh cậu, ánh mắt lại lo lắng nhìn về Quân Quân bị kèm chặt cách đó không xa.

“Báo cảnh sát? Mày nghĩ rằng tao sẽ tin lời một đứa bé sao? Mày tỉnh lại đi!” Không nói hai lời, lại hung hăng đánh một bạt tai lên mặt Trình Hiếu Quân, vứt Trình Hiếu Quân xuống mặt đất như thể đang vứt y phục.

Trình Hiếu Quân lần này bị té xuống mặt đất, không còn là đầu ong ong nữa, mà là trời đất ngả nghiêng.

Tên lưu manh kia mặc kệ Trình Hiếu Quân như thế nào, xoay người đi về phía đồng bọn, đi hai bước đã bị một vật gì đó kéo lại.

“Bọn mày buông Quân Quân ra mau!” Trình Hiếu Quân ôm người vừa đánh cậu, không cho hắn bước đến gần Quân Quân.

“Tiểu quý, vẫn còn sống sao!” Tên lưu manh thật sự bị hành động của Trình Hiếu Quân chọc tức, tức giận đá vào bụng Trình Hiếu Quân một cái: “Buông ra, nếu không tao đá chết mày!”

“Không buông!” Trình Hiếu Quân dùng sức ôm chân người kia, nhất quyết không buông. “Trừ phi bọn mày thả Quân Quân ra.”

“Không buông?” Hoàn toàn nổi giận, “Không buông tao đá chết mày!”

Chân của tên lưu manh không chút khách sáo, đá liên tiếp vào người Trình Hiếu Quân: “Ông đá chết mày, để xem mày còn dám không buông nữa không!”

Trình Hiếu Quân bị kèm chặt, nước mắt mông lung nhìn chân tên lưu manh liên tiếp đá vào quỳ đáng ghét, vùng vẫy càng mãnh liệt hơn: “Hu... Hu hu hu...” Quỳ đáng ghét, cậu mau buông ra đi!

Không biết đã đá bao nhiêu cái, tên lưu manh kèm chặt Trình Hiếu Quân nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát đến, la lên với đồng bọn: “Lâm Tử, đừng đá nó nữa, cảnh sát đến rồi!”

Tên lưu manh đang đá Trình Hiếu Quân, nhìn thấy xa xa thật sự có xe cảnh sát chạy đến: “Tiểu quý, mày thật sự báo cảnh sát?” Sau đó, lại đá thêm hai cước vào người Trình Hiếu Quân.

“Đừng đánh nó nữa, cảnh sát tới là chúng ta không chạy được bây giờ.” Tên lưu manh đang kèm chặt Trình Hiếu Quân buông cô ra, kéo đồng bọn chạy trốn. Tên lưu manh tên Lâm Tử kia cũng định bỏ chạy, nhưng bị Trình Hiếu Quân cả người đầy thương tích ôm chặt chân hắn không buông: “Buông ra!” Sau đó lại nặng nề đá thêm một cước vào Trình Hiếu Quân.

Trình Hiếu Quân được thả tự do, ngất ngốc trong chốc lát, thấy quỳ đáng ghét lại bị đá, khóc nức nở chạy đến cạnh: “Quý đáng ghét, cậu buông ra đi, cậu muốn bị đá chết sao hả?”

Trình Hiếu Quân không nghe theo lời của Quân Quân, vẫn ôm chân hắn, chết không từ bỏ.

“Quý đáng ghét!” Quý đáng ghét không chịu buông, làm cho Trình Hiếu Quân càng thêm nức nở, không ngừng khóc gọi quý đáng ghét, sau đó cũng ôm chân tên lưu manh, không cho hắn đá Trình Hiếu Quân nữa... Cỗ họng Trình Hiếu Quân khô cạn, tròng mắt dần mờ ra, mơ màng nhìn lên trần nhà, đây là đâu? Không đợi Trình Hiếu Quân hiểu ra, cô đã nghe thấy một âm thanh quen thuộc gọi cô: “Quân Quân, rốt cuộc con cũng tỉnh rồi?”

“Di, sao di cũng ở đây, ở đây là...” Bệnh viện? Giường trắng, rèm cửa sổ trắng, vách tường trắng, quần áo cũng màu trắng, “Sao con lại ở bệnh viện?”

Tần Uyên Linh đưa một ly nước ấm cho Quân Quân: “Con quên rồi sao?”

Con quên cái gì? Đúng rồi, con bị tên lưu manh bắt nạt, sau đó... Trình Hiếu Quân nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, trong lòng vẫn run lên vì sợ. Hai tay Trình Hiếu Quân run run, nắm tay Tần Uyên Linh khóc nức nở nói: “Quý đáng ghét, quý đáng ghét ở đâu rồi ạ? Cậu ấy bị người ta đánh, phải nhanh nhanh đi cứu cậu ấy...”

Tần Uyên Linh thấy bộ dạng Quân Quân không biết làm sao, ôm cô vào lòng: “Không sao, Hiếu Quân không sao.”

“Thật sao?” Trình Hiếu Quân không tin được hỏi, quý đáng ghét bị đánh không biết thế nào rồi, ngàn lần vạn lần đừng bị đánh đến chết nha...

“Thật!” Tần Uyên Linh vuốt tóc Quân Quân an ủi.

Trình Hiếu Quân ngồi trong ngực Tần Uyên Linh gật đầu như thể yên tâm, vừa lúc, nhìn thấy ba Trần bước vào, lập tức hu hu kêu: “Ba ba! Ba ba...”

Ba Trần đặt thức ăn và vật dụng hàng ngày vừa mang vào xuống, sau đó ngồi lên vị trí mà Tần Uyên Linh vừa nhường cho: “Quân Quân, lớn như vậy mà còn khóc nhè, con đã là người lớn rồi, không được như con nít, không hiểu chuyện nữa.” Ba Trần muốn trách nặng con gái không hiểu chuyện, nhưng nhìn con gái “khóc” đến mức nói cũng không nên lời, cũng không nhẫn tâm trách nữa, “Con mà khóc, Hiếu Quân sẽ bị con đánh thức đó.”

Quý đáng ghét? Trình Hiếu Quân từ trong lòng ba ba chui ra: “Quý đáng ghét thế nào rồi ạ?”

Ông Trần quay đầu nhìn sang bên cạnh: “Vết thương của Hiếu Quân đã xử lý tốt, nhưng thuốc mê vẫn còn, nên chưa có tỉnh lại.”

Trình Hiếu Quân lúc này mới nhìn sang bên cạnh mình... một người khác đang nằm, quý đáng ghét: “Ba ba, cậu ta... cậu ta không sao chứ ạ?” Cô nhớ là quý đáng ghét bị đánh thật sự rất thảm...

“Con nói có sao không?” Ba Trần mặt u ám, ông chạy tới bệnh viện lúc cảnh sát còn chưa đi, cảnh sát cũng đã cho ông biết chuyện đã xảy ra: “Lần này cũng nhờ có Hiếu Quân, con mới không có chuyện gì. Nếu như sau này con còn không biết trời cao đất rộng như vậy, lần sau người gặp chuyện không may nhất định sẽ là con!”

“Ba...” Trần Hiếu Quân xấu hổ cúi đầu, cô làm sao biết tan học lại xảy ra chuyện này...

“Thôi bỏ đi”, Trần Uyên Linh nói với ông Trần. “Anh cũng đừng trách Quân Quân, đâu ai muốn chuyện này xảy ra, quan trọng là... mọi người không có chuyện gì.”

Ba Trần rất thành khẩn chạy tới xin lỗi: “Vẫn là phiền cô chăm sóc con gái tôi, lần này lại để cho Hiếu Quân bị thương nằm viện, nếu có chuyện gì bất trắc, tôi cả đời cũng không trả hết ân tình của cô và Hiếu Quân.”

“Anh đừng làm nghiêm trọng như thế, Hiếu Quân mặc dù bị đánh nhiều nhưng không có thương tổn lớn, nằm viện tĩnh dưỡng một thời gian ngắn sẽ không sao.” Trần Uyên Linh ngồi ở trước giường bệnh của Trần Hiếu Quân nhìn con trai: “Em nghĩ Hiếu Quân cũng sẽ không để ý.”

“Đi...” Trần Hiếu Quân thấy đáng về của đi, tự trách kêu lên một tiếng, quý đáng ghét là vì cứu mình nên mới bị đánh thành như vậy...

Trình Hiếu Quân mãi cho đến chiều ngày thứ hai mới tỉnh dậy, tỉnh lại chuyện đầu tiên cậu hỏi chính là: “Mẹ, Quân Quân đâu?”

Trần Uyên Linh đỡ con trai dựa vào đầu giường, bắt đầu dĩ cười mắng: “Con trai ngốc!”

Trình Hiếu Quân không có để ý đến câu mẹ mắng, nhìn sang cái giường khác, kích động kêu lên: “Quân Quân!”

Trần Uyên Linh thở dài, Quân Quân mới vừa ngủ, xem ra là không ngủ được, mình cũng nên đi ra ngoài.

Trần Hiếu Quân mới mở mắt, thấy quý đáng ghét ngồi ở trên giường: “Cậu tỉnh rồi?”

“Quân Quân, cậu không sao chứ?” Trình Hiếu Quân hỏi ngược lại.

Tĩnh táo một chút, Trần Hiếu Quân nhìn bộ dạng quý đáng ghét bủn rủn, liếc xéo cậu: “Quý đáng ghét, không phải cậu nên lo cho bản thân sao?”

Trình Hiếu Quân bị Quân Quân nói mới thấy cả người mình chỗ nào cũng đau nhức, nhưng vẫn cắn răng nói: “Tớ không sao, Quân Quân không sao là tốt rồi.”

Tớ không sao? Cậu thấy cậu ngốc không, bị thương cũng không phải là tội. Nếu như là bình thường, Trần Hiếu Quân sẽ lấy đồ đập quý đáng ghét hoặc tự mình ra trận đánh quý đáng ghét. Lần này coi như xong, cậu ta ngu ngốc như thế cũng không phải lần đầu mà là lần thứ 2 rồi. Hơn nữa, Trần Hiếu Quân cũng không ác đến mức người ta vì mình bị thương mà cô còn muốn đối với ân nhân của mình vừa đánh vừa mắng. Cho nên chẳng qua dùng ánh mắt liếc qua những chỗ bị thương trên khắp mình cậu ta.

Trình Hiếu Quân bắt lấy ánh mắt của Hiếu Quân, đầu tiên là nghi ngờ vì sao Quân Quân nhìn mình không nói lời nào, sau đó dọc theo tầm mắt của Quân Quân hướng lên người mình mới hiểu tại sao trong mắt cô ấy hiện lên tia lửa. Cậu lập tức cúi đầu không nói thêm gì nữa, Quân Quân nhất định cho rằng mình bị đánh một trận, quá vô dụng!

Chuyện lần này, người bị hại Trần Hiếu Quân không bị đánh thương gì, có thể nói căn bản không bị thương, bác sĩ sau khi khám chỉ nói cô là do ăn uống không đều cùng với hoảng sợ mà sinh ra đau bao tử, kèm theo đó là lần đầu tiên đến kỳ con gái nên cơ thể mới khó chịu, không cần nằm viện. Cho nên ba Trần để cho Trần Hiếu Quân ở bệnh viện nghỉ ngơi một ngày rồi xuất viện. Về phần Trình Hiếu Quân chỉ có thể một mình ở lại trong bệnh viện dưỡng thương.

Ngày thứ 3, Trần Hiếu Quân đến trường, rất có khả năng tất cả mọi người đều biết chuyện Trình Hiếu Quân anh hùng cứu mỹ nhân. Lương Âm kia nghe được tin đồn anh hùng cứu mỹ nhân suốt chút nữa tức giận đến mức lật cả bàn.

Anh hùng cứu mỹ nhân? Thật buồn cười! Cứu được mình vào bệnh viện còn có thể coi là anh hùng? Còn nói gì quý đáng ghét cái khó ló cái khôn báo cảnh sát, còn một mình đối phó 2 tên lưu manh, rốt cuộc cũng bắt được một tên giao cho cảnh sát? Thật đúng là kiểu anh hùng cứu mỹ nhân thường gặp, nhưng mà sự thật thì lại kém quá xa: “Âm Âm, cậu có tin lời bọn họ không?” Trần Hiếu Quân đề nén con tức, ngồi đối diện Lương Âm.

“Tại sao không tin? Hiếu Quân đúng là cứu cậu.” Lương Âm cắn một miếng bắp, “Không phải nói với mình là Hiếu Quân cứu cậu đó sao?”

“Nhưng mà diễn biến không có giống bọn họ nói, quý đáng ghét kia ngu ngốc, ngu ngốc, đầu óc bị hỏng mới có thể không để ý thương tích, lôi kéo hai tên lưu manh chờ cảnh sát đến.” Trần Hiếu Quân uống một ngụm đồ uống, kẻ tình huống thật cho Lương Âm.

Âm Âm gật đầu, cắn một miếng bắp “Quân Quân?”

“Gi?” Trần Hiếu Quân vẫn còn chìm trong bất bình.

Lương Âm để trái bắp xuống, nhìn Quân Quân nói: “Quân Quân, cậu nói đi, cứu được cậu từ trong tay kẻ bắt cóc có anh hùng hay không?”

“Có lẽ vậy.”

Gật đầu: “Quân Quân, người cầm chân kẻ bắt cóc giao cho cảnh sát có tính là anh hùng hay không?”

“Dĩ nhiên là thế.”

Lại gật đầu, “Vậy Quân Quân, không màng đến an toàn tính mạng của mình cũng phải ngăn người xấu chờ cảnh sát tới có phải anh hùng hay không?”

“Vậy cũng phải hỏi... ” Trần Hiểu Quân ngẩng đầu nhìn Lương Âm “Âm Âm, cậu có ý gì vậy?”

“Không giống với ý cậu ____ Hiểu Quân là anh hùng hả?” Lương Âm cố ý kéo dài giọng, hỏi ngược lại.

“Minh không có ý này, ” Trần Hiểu Quân biết mình vừa mắc mưu của Âm Âm. “Minh cũng không phải nói Quý đáng ghét. ”

Lương Âm găm xong trái bắp: “Sự thật đúng như chúng ta vừa mới nói, cũng là Hiểu Quân làm vì cậu.”

“Như vậy không tính!” Trần Hiểu Quân cảm thấy đuối lý, nói không lại Âm Âm liền muốn ăn quịt, nếu quý đáng ghét vô dụng như vậy cũng coi là anh hùng, vậy không phải người người đều là anh hùng rồi? Minh giúp nhiều người như vậy phải chăng đã sớm vào hàng ngũ anh hùng?

“Tùy cậu nghĩ thế nào!” Lương Âm ném trái bắp đã găm xong vào thùng rác. “Tan học mình muốn đi thăm Hiểu Quân, cậu đi cùng mình.”

Trần Hiểu Quân không phục: “Tại sao muốn mình đi thăm quý đáng ghét hả, không đi!”

“Dựa vào cậu ta cứu cậu mà bị thương phải nhập viện.” Lương Âm xoay người, trịnh trọng nói với Quân Quân.

“Minh không nhờ cậu ta cứu, là bản thân cậu ta đàn còn để cho 2 người kia đánh... ” Trần Hiểu Quân càng nói giọng càng nhỏ. Cô nhìn sắc mặt dần dần trầm xuống của Lương Âm nhớ tới buổi trưa ba ba cũng tức giận lệnh cho mình hết giờ học phải đi thăm quý đáng ghét.

“Cậu không đi thì thôi, mình đi một mình vậy.” Nói xong cũng không đợi Trần Hiểu Quân uống xong đồ uống, một mình đi trước.

Tan học, Trần Hiểu Quân vẫn là cùng Lương Âm đến bệnh viện.

“Hiểu Quân?” Lương Âm thò đầu qua cánh cửa, khẽ gọi.

Trần Hiểu Quân để sách xuống, thấy Xà Âm cùng Quân Quân phía sau, mà Quân Quân giống như tâm tình không tốt, cậu cũng không mở miệng gọi Trần Hiểu Quân: “Lương Âm, sao cậu lại đến đây?”

“Minh đến gặp đại anh hùng của trường chúng ta một chút.” Lương Âm tháo cặp xuống, lấy ra vài quyển vở ghi chép đưa cho Trần Hiểu Quân: “Đây là tất cả bài vở hôm nay, cho cậu!”

“Cảm ơn cậu, Lương Âm. Minh vốn đang tính lúc nào đi học lại sẽ chép bù đây.” Trần Hiểu Quân không ngờ Lương Âm sẽ đem vở đến bệnh viện, trong lòng không khỏi vui vẻ, như vậy ở trong này cũng sẽ không nhàm chán.

“Đúng rồi, một mình cậu ở đây sao?” Cả phòng bệnh chỉ có 1 người là Hiểu Quân, Lương Âm không khỏi cảm thấy kì quái.

Trần Hiểu Quân vừa lật vở xem, vừa đáp: “Minh đã ổn định nên mẹ mình đi đến những phòng bệnh khác rồi.”

“À~ ” Lương Âm gật đầu cô biết mẹ Hiểu Quân làm hộ lý ở bệnh viện này nên cũng không có hỏi vấn đề này thêm nữa. “Vết thương của cậu bao lâu nữa thì có thể ra viện?”

“Bác sĩ nói khoảng nửa tháng nữa. ” Trần Hiểu Quân không ngẩng đầu nói.

Lương Âm cau mày “Còn lâu như vậy hả?”

“Ừ” Trần Hiểu Quân đã cơ bản xem xong vở tập. “Vốn không cần lâu như vậy nhưng bác sĩ bảo cần theo dõi một thời gian.”

“Vậy việc học của cậu làm thế nào?” Nửa tháng kia là bỏ bao nhiêu kiến thức?

Trần Hiểu Quân lật quyển vở trong tay: “Không phải còn có vở của cậu sao? Không đến trường thì học bỏ tức chắc là không vấn đề gì.”

Lương Âm gật đầu: “Vậy cũng được, mình mỗi ngày nhớ đem vở là được...” Lương Âm nói được một nửa mới nhớ mình còn phải đi đến trường luyện thi chẳng biết mỗi ngày có thể tới hay không, liền nói với Trần Hiểu Quân: “Quân Quân sao cậu ngồi xa vậy? Thời gian này nếu mình không rảnh sang đây thăm Hiểu Quân thì cậu đem vở của mình cho cậu ấy nhé.”

“Minh không...” Trần Hiểu Quân lập tức đổi lời nói “Minh cũng rất bận, không có thời gian.”

Lương Âm tròn mắt: “Cậu bận nhiều việc? Bận rộn còn có thời gian ở chỗ này ăn táo?”

Trần Hiểu Quân nhìn quả táo bị mình gặm một nửa, nói dối: “Minh là thử xem quả táo này có ăn được hay không thôi, ăn được, Quý đáng ghét cậu cũng ăn 1 quả đi.” Hướng Trần Hiểu Quân ném tới một quả táo.

Trình Hiểu Quân vốn là lo lắng Trần Hiểu Quân tâm tình không tốt đột nhiên nổi giận nên vẫn không có chủ động nói chuyện cùng Trần Hiểu Quân, sợ cô không muốn nói chuyện với mình, chộc cô tâm tình không tốt, Trần Hiểu Quân đột nhiên ném quả táo sang, phản xạ có điều kiện sẽ là đón lấy quả táo, hoàn toàn đã quên mình là một bệnh nhân. Kết quả táo còn chưa chụp được, thì tay đã đau điếng. Trình Hiểu Quân đau đến mức kêu lên một tiếng, trên đầu lập tức đỏ mề hời lạnh.

“Cậu làm sao vậy Hiểu Quân?” Lương Âm phản ứng nhanh, nhìn động tác cứng ngắc của Trần Hiểu Quân.

Kẻ ném quả táo – Trần Hiểu Quân đứng trở mặt nhìn quý đáng ghét đứng giữa không trung không động đậy, quả táo trên tay cuối cùng lăn xuống đất. Cô nhìn thấy Lương Âm muốn đi qua kéo tay của quý đáng ghét xuống nhưng cậu ta đau đến mức môi cũng tím bầm. . .

“Cậu. . .”, Trần Hiểu Quân muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì, sừng sốt một hồi lâu, đem tất cả hóa thành 1 câu: “Cậu, thật vô dụng!” Rồi chạy ra khỏi phòng bệnh.

Chỉ chốc lát sau, Tần Uyển Linh đi vào phòng bệnh, cố định lại tay của Trình Hiểu Quân như trước.

“Đi, con thật xin lỗi.” Lương Âm nhìn về phía Tần Uyển Linh thấp giọng xin lỗi. Nếu như mình không gọi Quân Quân đi cùng nói không chừng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Âm Âm, cháu tới thăm Hiểu Quân, đi vui còn không kịp sao lại phải trách cháu chứ, hơn nữa đi biết cũng không phải lỗi của cháu.” Tần Uyển Linh cũng rất thích Lương Âm biết điều, hiểu chuyện này.

Lương Âm cúi đầu lí nhí nói: “Có thời gian cháu sẽ đến thăm bù cho Hiểu Quân.”

“Ừ.” Tần Uyển Linh cầm một quả táo lớn cho Lương Âm, cười nói. “Cháu tới thăm Hiểu Quân, lo cho nó, đi cũng thấy nhẹ lòng một chút.”

“Mẹ! Quân Quân đâu?” Hiểu Quân nằm trên giường bệnh, hỏi.

Tần Uyển Linh giúp Hiểu Quân đắp kín chăn: “Quân Quân vừa về nhà rồi.”

“Vậy sao. . .” Trình Hiểu Quân nằm yên, không nói gì nữa.

Sau đó, mỗi lần Trần Hiểu Quân đến bệnh viện nếu không phải đi theo ba Trần thì sẽ là Lương Âm. Còn chủ nhật thì cùng Tần Uyển Linh đến bệnh viện. Đường như là mỗi ngày đều ra vào bệnh viện, thế nhưng cơ bản là không nói tiếng nào, cũng không có si nhục, chỉ là biết điều ngồi im lặng bên cạnh.

[Nhật kí] Minh bảo vệ cậu!

Hôm nay mình xuất viện, ở bệnh viện cả nửa tháng thật không quen. Lúc nhỏ thường tới bệnh viện hoặc nằm viện cũng không thấy nhàm chán, mỗi ngày đều có người đến thăm chu đáo, Quân Quân mỗi ngày cũng ghé qua để mình cảm thấy bệnh viện cũng không quá nhàm chán.

Mặc dù Quân Quân mỗi ngày đều đến nhưng cô ấy không nói chuyện với mình. Mình cũng chẳng biết vì sao Quân Quân lại giận mình, chẳng lẽ bởi vì mình nằm viện? Có thể, vì Quân Quân không thích phiền toái, cô ấy nhất định là không muốn đến bệnh viện nên mới tức giận: vì giận nên không muốn nói chuyện với mình. . . Hay là bởi vì mình bị thương? Quân Quân lúc chưa xuất viện đã có lần nhìn chằm chằm lên người mình.

Ngày đó hai người kia ăn hiếp Quân Quân, mình cho là mình báo cảnh sát bọn họ sẽ thả Quân Quân, không ngờ bọn họ lại không tin lời mình, muốn đem Quân Quân đi.

Không được! Mình không thể để bọn họ mang cô ấy đi. Mình ở siêu thị giúp Quân Quân mua sữa tươi vẫn chú ý đến cô ấy. Mình thấy có người nhích tới gần Quân Quân còn tưởng là người đi đường nhưng hai người kia giống như muốn kéo Quân Quân đi, bọn họ nhất định không phải người tốt. Quân Quân hôm nay mặc đồ xinh đẹp như vậy, bọn họ khẳng định là muốn trêu chọc cô ấy.

Mình không kịp chờ sữa nóng đã bỏ chạy đến chỗ điện thoại công cộng của siêu thị, theo lời mẹ dặn gặp người xấu thì phải báo cảnh sát. Mình lúc ấy quá lo cho Quân Quân nên quên mất ngoại trừ báo cảnh sát, mẹ còn dặn phải tìm thêm người hỗ trợ. Mình gác máy liền chạy về phía Quân Quân. Mình nghe được tiếng Quân Quân kêu cứu, Quân Quân bảo mình cứu cô ấy. Yên tâm Quân Quân, cho dù như thế nào mình cũng sẽ cứu cậu ra. Lần trước để Quân Quân bị thương, lần này mình nhất định phải bảo vệ cậu, không để cậu bị thương.

Mình chạy đến ngăn cản hai người kia, không để bọn họ đem Quân Quân đi. Nhưng bọn họ, một người túm lấy Quân Quân, một người muốn dọa đuổi mình đi. Mình không đi, muốn đi thì phải đi cùng Quân Quân.

Một người trong bọn họ đánh mình đau muốn xỉu, vứt mình xuống đất, mình đau đến mức một chút sức lực đứng lên cũng không có. Mình mơ hồ nhìn thấy người đánh mình đi về phía Quân Quân, không được, không thể để bọn họ mang cô ấy đi. Mình chạy đến ôm chân người đánh mình, nhất quyết không để bọn họ mang cô ấy đi.

Bị đá thật sự rất đau, nhưng quyết không thể buông tay nếu không Quân Quân sẽ gặp nguy hiểm, nhất định phải đợi đến khi cảnh sát đem mấy tên khốn nạn ức hiếp Quân Quân này đi.

Mình không biết cảnh sát làm thế nào bắt được đám bại hoại kia, mình chỉ nhìn thấy cảnh sát xuống xe, và Quân Quân thì đứng ở bên cạnh, sau đó thì bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Quân Quân đang ở bên cạnh mình, hơn nữa cô ấy không có chuyện gì. Mặc dù mình không hiểu tại sao mẹ và bác Trần tại sao vẫn lấy chuyện “Quân Quân đã trưởng thành” để dạy bảo Quân Quân về chuyện lần này, bất quá không cần gấp gáp, chỉ cần cô ấy không bị thương không bị bọn họ ức hiếp, mình có đau thêm chút cũng chẳng sao.

Khi nằm viện, mỗi ngày Quân Quân đều đến thăm, dù không có nói năng gì mình vẫn cảm thấy rất vui, chỉ cần có thể thấy cô ấy là mình vui rồi. Quân Quân ở trong lòng cậu có lẽ mình vẫn giống như cậu nói vậy rất vô dụng, nhưng Quân Quân, cậu ngày đó gọi mình cứu cậu, mình đã cứu cậu thật, chứng tỏ mình vẫn có năng lực bảo vệ cậu. Cho nên Quân Quân mình bảo đảm, sau này bất luận như thế nào, mình sẽ ở bên cạnh cậu, một mực bảo vệ cậu...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cậu có vấn đề!

Dưới sự che chở của Trình Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân trải qua đời học sinh cấp 2 so với bạn bè đồng lứa có phần nhàn nhã hơn nhiều, khi hai người ở chung một chỗ nếu tâm tình Trần Hiểu Quân tốt thì quyền cước nước miếng thay nhau ra trận (ý chỉ những người như nghe), tâm tình không tốt thì sẽ xem người như không khí. Cuộc sống của Trần Hiểu Quân mà nói là thăng trầm tuy nhiên cũng hạnh phúc vô cùng. Chơi bởi gần 3 năm, Trần Hiểu Quân muốn học tiếp thì phải lên cấp.

Thi hết cấp đối với học sinh đi học là một cuộc thi tuyệt đối quan trọng. Lần này bố của Trần Hiểu Quân không ra tối hậu thư gì, chẳng qua là một tháng trước kì thi hết cấp, liên bình tĩnh nói ra yêu cầu của ông – xếp hạng cao trên nửa.

Lòng ba Trần muốn con gái có thể thi đạt thành tích tốt nhưng mỗi khi nói chuyện học hành, con gái liền lảng đi hoặc chạy xuống lầu, nói dối là đi học. Con gái của mình chẳng lẽ mình không hiểu, lúc nào cũng tùy hứng bá đạo không chịu nói lý lẽ cũng chỉ có thằng bé Hiểu Quân trầm hiền kia là chịu được nó. Ép con gái là ép Hiểu Quân, Hiểu Quân rất có trách nhiệm, chắc chắn sẽ cố hết sức kèm cặp Quân Quân. Như vậy không chỉ làm khó Quân Quân mà còn là làm khó Hiểu Quân.

Ba năm qua, Quân Quân ở nhà Tần Uyển Linh học tập thế nào ông cũng biết chút ít, lúc trước ông muốn dạy Quân Quân học, không cho phép con gái lơ là học tập nhưng phê bình nhiều lần mà Quân Quân lại trút cả sang Hiểu Quân, ngược lại Hiểu Quân ở giữa lại càng học hành vất vả hơn. Cũng may Hiểu Quân không để Quân Quân mãi vô kỷ cương, ba năm nay thằng bé cũng tận tình đảm bảo thành tích của Quân Quân không giảm sút, hơn nữa Quân Quân cũng trở nên bớt hiếu động hơn hồi nhỏ nên ông mới mất nhấm nháp mà cho qua. Thôi không sao, chỉ cần Quân Quân học tập không quá tệ, sau này không nên yêu cầu con bé quá cao.

Bố Trần không lo lắng cho con gái vì cuộc thi nhưng đã đi thi thì không thể được chẳng hay chớ. Trần Hiểu Quân đang bị môn số học làm cho phiền não, từ trước tới nay đi học vấn đề này đối với Lương Âm mà nói là quá dễ dàng, quá dễ dàng cũng có nghĩa Lương Âm rất có thể không thể tiếp tục cùng cô làm bạn học, không thể trở thành bạn học tức là mười mấy năm cuối cùng cũng phải tách ra... Vì vấn đề này khiến cô rối rắm liệu có nên liều mạng thi tốt ít nhất một lần.

Lương Âm thi đơn giản rồi, thành tích của cô vốn đã tốt hướng hồ cứ rảnh lúc nào là lên trường luyện thi lúc đó, muốn vào trường cấp 3 tốt thì chỉ cần bình thường mà phát huy thôi.

Về phần Trình Hiểu Quân, cậu vất óc suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào, thành tích không là vấn đề, vấn đề là Quân Quân, thành tích của Quân Quân cùng của cậu cách quá xa, muốn lên cùng trường cấp 3 rất khó khăn, rốt cuộc là học trường nào mới có thể cùng Quân Quân nhập học đây? Suy nghĩ thật lâu cuối cùng cậu quyết định ven đẹp đôi đường, chẳng phải vẫn có câu “chuyện khó hóa dễ” sao, Quân Quân nếu không thi tốt thì bất kể thế nào vẫn có thể cùng cô học một chỗ. Quyết định xong Trình Hiểu Quân cứ tiếp tục cuộc sống học tập trước đây, nhưng không ngờ Quân Quân lại có tác nhân thúc đẩy lớn.

Thứ sáu, tan học, Lương Âm đi luyện thi ở trường, chỉ còn lại Trần Hiểu Quân và Trình Hiểu Quân cùng nhau về nhà.

“Quý đáng ghét, Chủ Nhật này tới nhà dạy tôi học!” Giọng điệu hoàn toàn là ra lệnh

“Ừ! Há?” Trình Hiểu Quân kịp phản ứng, kinh ngạc hỏi: “Dạy cậu học?” Quân Quân ba năm nay không giống như hồi lớp 6 mỗi ngày kiên trì theo kế hoạch học tập của cậu, đại khái mỗi tuần chỉ kiên trì được ba bốn ngày, cũng chưa từng có ý học vào Chủ nhật, tại sao lại đột nhiên kêu cậu kèm học cơ chứ.

“Đừng dạy tôi học, sao hỏi nhiều như vậy!” Trần Hiểu Quân chắc chắn sẽ không giải thích cho Quý đáng ghét tại sao lại lâm vào tình trạng nước đến chân mới nhảy.

“Ồ!” Trình Hiểu Quân cũng biết không thể hỏi ra nguyên nhân, bất kể nguyên nhân là gì đi chăng nữa thì việc Quân Quân chủ động tìm mình đề nghị học tập cũng thật tốt. “Vậy chúng ta có phải giống như trước đây, nhưng tiền phải hơn trước kia chút ít chứ, được không?” Giọng nói vẫn còn có chút không chắc chắn.

Trần Hiểu Quân nghĩ một lát gật đầu đồng ý, muốn thu được ắt phải giao ra, đạo lý này cô đã sớm hiểu.

Việc học kèm thuận lợi vượt quá tưởng tượng của Trình Hiểu Quân, lần này dường như Quân Quân cuối cùng cũng đánh cược ở thái độ học tập, lần đầu tiên biến thành học sinh cực kỳ ngoan ngoãn. Trình Hiểu Quân bảo Quân Quân làm cái gì thì cô làm cái đó, muốn Quân Quân thế nào thì cô thế nấy. Thật ra thì, thành tích của Trần Hiểu Quân nhờ Trình Hiểu Quân 3 năm tỉ mỉ duy trì muốn thi đậu cấp 3 cũng không phải rất khó khăn, nhưng mà muốn thi tốt kì thi kia không phải dễ dàng, dù sao không thể giống cấp 2 nói sao là được thế. Trình Hiểu Quân chẳng qua chỉ muốn Quân Quân có thể thi khá hơn một chút, cậu vẫn chọn dùng phương châm học bỏ tức lần trước, nhằm những chỗ thiếu sót của Quân Quân mà tranh thủ bỏ tức trong khoảng thời gian ngắn để nâng cao điểm thi. Mọi người ai cũng thấy rõ sự chăm chỉ của Trần Hiểu Quân nên một tháng này đều không quấy rầy cô dụng tâm học tập. Cảnh tượng Trần Hiểu Quân học tập đối với bọn họ mà nói chỉ có thể dùng 2 chữ khái quát – vui mừng.

Đến kỳ thi, ba Trần nói lời thăm thía: “Quân Quân, tháng này con cũng biết học tập, ba nhìn thật hài lòng, bất kể thi thế nào cô hết sức là được rồi”.

Tần Uyển Linh ôn nhu cười nói: “Cùng Hiểu Quân cố gắng lâu như vậy, thi sẽ tốt thôi”.

Cùng Trần Hiểu Quân ở trường thi, Lương Âm cảm thán: “Bình thường không cố gắng, một khi cố gắng thật đúng là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, cậu cũng tiến bộ rất nhiều rồi, tiếp tục cố gắng!”

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân cuối cùng mới nói, “Không cần run, cố gắng như bình thường là được rồi.”

Trần Hiểu Quân trong hoàn cảnh được mọi người sùng ái bỗng trở thành một người may mắn.

Trải qua hai ngày rưỡi thi nóng bức, học sinh được giải phóng 3 ngày trước khi có kết quả, khác với tốt nghiệp cấp 2, kết quả kì thi này có rất nhanh, không tới một tuần mọi người có thể biết điểm. Trình Hiểu Quân cùng Xã Âm không ngoài mong muốn đều thi tốt vô cùng, có thể thuận lợi tiến vào trường cấp 3 trọng điểm, nhưng điều khiến mọi người phải rớt kính chính là Trần Hiểu Quân thi đạt 570 điểm! Điểm số này nằm ngoài dự đoán của mọi người, mỗi người lại có một ý kiến khác nhau về nguyên nhân sự việc, ngay cả người bên cạnh Trần Hiểu Quân còn không rõ hướng chỉ là những người khác.

Lương Âm khi biết kết quả trong lòng rất vui nhưng đồng thời cũng có chút bất bình. Nghĩ xem, lại có người không cố gắng chăm chỉ học tập mà vẫn có thể thi tốt như vậy, bất luận đối với người chăm học hay người lười học đều là một loại đả kích. Nhưng khi cô cùng nhiều bạn cùng lớp biết mấu chốt điểm cao của Trần Hiểu Quân thì bình thường trở lại. Thành tích ngữ văn của Trần Hiểu Quân trên lớp luôn tốt, điểm thi lần này là 144, một điểm số rất cao hơn nữa điểm làm văn còn đạt tuyệt đối! Không thể không nói đọc sách quả là một sở thích tốt.

Tần Uyển Linh cũng rất vui, Trần Hiểu Quân thi không tốt thì bà chỉ biết khích lệ, thi tốt như thế kia làm cho bà vui vẻ hết lòng khen ngợi. Ba Trần hài lòng đồng thời cũng lại lo lắng việc học cấp ba của con gái. Vui nhất phải là Trình Hiểu Quân rồi, từ sau khi biết kết quả thi của Trần Hiểu Quân, cậu đã dự đoán khả năng vào trường tốt của cô, chỉ là không biết liệu còn có thể cùng Trần Hiểu Quân học chung một chỗ. Không bao lâu sau vấn đề của Trình Hiểu Quân tự nhiên được giải quyết, sau 3 ngày, trường cấp 3 giỏi nhất đưa ra điểm trúng tuyển, 570 điểm! Trần Hiểu Quân một lần nữa giống như thời tiểu học, may mắn lên kịp chuyến xe cuối cùng.

Bởi vì kết quả thi tốt ngoài dự đoán, kỳ nghỉ hè dài của Trần Hiểu Quân trôi qua cũng có tư vị, không cần học cũng sẽ không bị ba đốc thúc đến mức không thể chơi đến phát điên, có tự do mà không phung phí tiêu xài tự do thì không phải là Trần Hiểu Quân. Ba Trần cũng cho cô tự do, còn có ý mang con gái cùng Trình Hiểu Quân đi Vân Nam nửa tháng. Lúc trở về không chỉ mang theo rất nhiều quà mà còn cướp đoạt từ ba Trần một kho tiền. Trần Hiểu Quân đắc ý nghĩ, sau này ta cũng là giai cấp tiểu tư sản rồi!

Vui vẻ tự do nghỉ hè, Trần Hiểu Quân cơ hồ sắp quên bén mất chuyện lên cấp 3, cho đến ngày tựu trường mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề...

Cao trung là lúc học sinh cạnh tranh kịch liệt nhất, giai đoạn cạnh tranh nhất này là bước quan trọng nhất quyết định tương lai cậu, là bước đệm để thi vào trường cao đẳng. Trạng thái học tập khẩn trương của cao trung từ lúc chính thức nhập học đã bắt đầu, hơn nữa là bắt đầu một lần nữa.

Cũng giống như sơ trung, cao trung phân ban căn cứ vào kết quả kỳ thi trung khảo, thành tích của Trần Hiểu Quân miễn cưỡng mới vào được này trường này làm sao có thể phân vào học cùng với Lương Âm thi 625 điểm chứ, theo lý thuyết là không có khả năng, nhưng lần này Trần phụ vẫn như trước mặt dày vì Trần Hiểu Quân tranh thủ cơ hội, nhưng cơ hội này có thể kéo dài được bao lâu cũng chỉ có thể dựa vào thực lực của Trần Hiểu Quân. Trần Hiểu Quân lúc ghi danh vào lớp thì vẫn không chú ý đến một vấn đề trọng yếu, phân lớp. Sau khi vào cao trung thì phân lớp như thế nào? Mỗi trường cao trung đều có tiêu chuẩn của mình, nhưng tất cả đều có một nguyên tắc chung không thể thay đổi – kiểm tra hàng tháng, kết quả thi sẽ là căn cứ để phân lớp.

Bình thường trường cao trung đều hết sức coi trọng kỳ thi hàng tháng, trọng điểm cao trung trôi qua rất nhanh. Trần Hiểu Quân còn đang xem nhẹ vấn đề quan trọng thì bị mấy chữ “thi hàng tháng” của cô giáo làm bừng tỉnh. Lúc thi trung khảo chỉ nghĩ cùng với Lương Âm vào chung một trường, thì lúc nhập học sẽ cùng Lương Âm học một lớp, không ngờ cho dù học cùng một trường cũng không thể cùng một lớp. Sau khi biết được điều này, Trần Hiểu Quân tức giận muốn chụp cảm gây đập đầu mình, vấn đề quan trọng như vậy mà chưa có hiểu rõ ràng đã nỗ lực trong một tháng bằng ba tháng. Nhưng bây giờ nói gì cũng không còn kịp nữa rồi. Trần Hiểu Quân biết sức mình ra sao, lúc hiểu được thì đã không còn sức xoay chuyển trời đất.

“Âm Âm, ngày mai thi rồi, làm sao bây giờ?” Trần Hiểu Quân đăm chiêu ủ dột.

“Ồn ào quá đi!” Lương Âm điệu bộ rất giống chỉ tiếc rên sắt không thành thép, “Cả trường cũng chỉ có cậu không nhớ chuyện thi hàng tháng để phân lớp, bây giờ có tìm mình cũng vô dụng.” Kết quả là cái gì kỳ thật mọi người trong lòng cũng hiểu được.

“Mình tới cái trường này để làm gì vậy, còn không bằng đến các trường khác...” Trần Hiểu Quân chính là nhắm vào Lương Âm mới thi lên, nếu không phải quý đáng ghét thành tích cũng tốt như vậy chắc chắn Trần Hiểu Quân tuyệt đối sẽ ở lúc nào nhìn thấy cậu ta sẽ quay đầu chạy lấy người, càng xa càng tốt. Hiện tại ở trong này cũng không thể học cùng Lương Âm vậy không phải còn phải chịu đựng không muốn nhìn thấy quý đáng ghét sao? Trần Hiểu Quân bắt đầu cảm thấy không đáng giá, nói rõ chút chính là hối hận không nên tới ngôi trường này.

Lương Âm nhìn Trần Hiểu Quân đích bộ dáng như là đã bị cái gì to lớn tra tấn thì nổi giận: “Cậu sao lại không có chí khí như vậy, chưa thi đã chịu thua rồi? Còn nữa, để cậu vào được trường này là ai lấy đao ép cậu? Làm như tất cả mọi người đều có lỗi với cậu vậy.”

“Nếu không phải vì cậu tớ tuyệt đối sẽ không để ý đến cái tên quý đáng ghét đó đâu, khoảng cách ngoài rất xa cũng chỉ có rất xa!” Trần Hiểu Quân cũng thờ phỉ phỉ.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi, còn gọi Hiểu Quân là quý đáng ghét, cậu không ngượng sao?” Lương Âm quyết định không cùng Trần Hiểu Quân thần kinh thô kệch thảo luận vấn đề đã có kết quả.

“Tớ cần gì phải ngượng, cái tên quý đáng ghét kia, tớ ngay cả nhìn cũng thấy ghét, cái tên này vừa lúc thích hợp với cậu ta.” Trần Hiểu Quân nói lời hoàn toàn không có tổ chức của học sinh cao trung.

Lương Âm lại một lần nữa cảm thấy cùng Quân Quân thảo luận vấn đề vòng vo vô bổ này đúng là một lựa chọn sai lầm: “VẬY CẬU CỨ KÊU VẬY CẢ ĐỜI ĐI!” Sau đó trở về phòng học ôn bài.

Trần Hiểu Quân còn rất không tự giác nói với bóng dáng của Lương Âm: “Tớ sẽ gọi cả đời!”

Bất luận Trần Hiểu Quân trong lòng có ý kiến gì, thì kỳ thi tháng vẫn đúng hạn tiến hành. Trần Hiểu Quân lần đầu tiên trải qua kỳ thi tháng của cao trung cũng lần đầu tiên khiếp sợ hiểu được một sự thật: kiến thức phải học ở cao trung so với tiểu học và sơ trung học không thể nào xếp cùng một bậc, thời tiểu học và sơ trung có thể nói cô may mắn như cá gặp nước, nhưng cao trung học thì lại không được như vậy...

Quả nhiên, một ngày sau khi cuộc thi kết thúc đã công bố kết quả, Trần Hiểu Quân nằm trong nhóm quân đồng minh trong đại quân vô cùng mạnh mẽ. Kết quả như vậy Trần Hiểu Quân đã dự đoán được từ lúc ra khỏi trường thi nhưng lúc trực tiếp nhìn thấy vẫn không khỏi xấu hổ với vị thứ và điểm của mình, nhìn nhìn lại thành tích của Lương Âm, đó chắc chắn không phải chênh lệch một hai điểm. Còn có quý đáng ghét...

Ừa? Quý đáng ghét đâu? Trần Hiểu Quân vẫn tra dọc theo số thứ tự, sao vẫn không thấy kết quả của quý đáng ghét vậy ta! Vào lúc Trần Hiểu Quân muốn bỏ đi thì kinh hãi mờ to hai mắt nhìn, đó có phải... Điểm của Quý đáng ghét? 545 điểm? Chỉ cao hơn cô 35 điểm? Thật là khó tin...

Trần Hiểu Quân ở bên ngoài phòng học giật mình trước kết quả thi của Trình Hiểu Quân, trong phòng học cũng náo loạn cả lên. Trình Hiểu Quân đang bị thầy giáo phê bình. Trình Hiểu Quân vừa mới giải thích nguyên nhân thi không tốt là do lúc thi vì không canh được thời gian eo hẹp nên không làm xong được bài thi sau đó nhanh chóng đã chuyển thành cuộc tranh cãi kịch liệt giữa chủ nhiệm lớp hạng nhất và chủ nhiệm lớp kém, cuối cùng quyết định phân Trình Hiểu Quân về lớp nào cũng đã định.

Ngay sau khi có kết quả cũng là lúc phân lớp, Trình Hiểu Quân do kết quả thi thảm họa nên trượt khỏi danh sách lớp hạng nhất, bị phân tới rồi lớp kém, cùng lớp với Trần Hiểu Quân.

Lúc Trần Hiểu Quân từ trong phòng học nhìn thấy quý đáng ghét không thể nói là trong ánh mắt nổi lên sóng to gió lớn, ánh mắt như từng con sóng to gió lớn mãnh liệt đập vào người Trình Hiểu Quân.

Cúi đầu đi vào dãy bàn đầu tiên, Trình Hiểu Quân cả người không được tự nhiên mạnh mẽ tự giả vờ không biết gì còn rất nghe theo sự sắp xếp việc lớp của thầy, kỳ thật đối với một Trần Hiểu Quân tâm mất thập phần nể cảm, cây bút trong tay Trình Hiểu Quân vẫn run rẩy không ngừng...

Rốt cuộc cũng chờ đến lúc tan học, Trình Hiểu Quân nhẹ nhàng thở ra, nhưng Trần Hiểu Quân lại chặn đường dường như có ý muốn trừng phạt anh.

“Sao lại thế này?” Nghe giọng nói Trần Hiểu Quân có thể nuốt chửng ai đó.

“Cái gì sao lại thế này?” Trình Hiểu Quân ù ù cạc cạc.

Trong mắt Trần Hiểu Quân dấy lên một đốm lửa: “Kỳ thi tháng!”

“Mình thi không tốt...” Trình Hiểu Quân hạ giọng xuống.

“Tớ là hỏi vì sao thi không tốt!” Lửa trong mắt đã lan tới miệng.

“Tớ có chút khẩn trương...” Không có thói quen nói dối nên mặc dù đã tập hàng trăm ngàn lần, Trình Hiểu Quân vẫn phải rất cố gắng mới nói được lời nói dối đó, “Không có nắm chắc thời gian nên còn nhiều phần chưa làm xong...”

“Không có khả năng!” Nghe lời giải thích đó con giận của Trần Hiểu Quân không những không bị dập tắt mà ngược lại còn tăng mạnh lên, “Tớ không tin!” Loại lý do này nói ai cũng khó tin, huống chi là Trần Hiểu Quân?

“Thật đó.” Trình Hiểu Quân kiên trì.

Trần Hiểu Quân không dễ bị lừa như vậy, trừng mắt nhìn Trình Hiểu Quân khẳng định: “Cậu nói dối, cậu căn bản không có khả năng thi thấp điểm như

vậy!”

Trình Hiểu Quân lại nói ba chữ: “Minh không có.”

“Cậu nghĩ rằng mình sẽ tin sao?” Tay Trình Hiểu Quân đã bắt đầu động tác.

“Thực không có.” Vẫn là ba chữ.

Trình Hiểu Quân nhìn thấy quý đáng ghét cúi đầu im lặng thì đi lại gần cậu: “Cậu có nói thật không?”

“Không lừa cậu.” Vẫn là ba chữ.

Tính tình tốt biết kết quả như vậy chắc chắn phải tức giận, tính tình không tốt Trình Hiểu Quân gần như mất hết kiên nhẫn: “Tớ mới không tin cậu!” Hung hăng đem chân dẫm lên chân Trình Hiểu Quân, hai tay cũng không khách khí đẩy ngã Trình Hiểu Quân, “Quý đáng ghét, tớ không tin! Cậu, cậu, nhất định có vấn đề! Tớ phải đi nói với đi!” Lại đá một cước làm Trình Hiểu Quân té trên mặt đất rồi bỏ chạy.

“Quân Quân...” Cái chân Trình Hiểu Quân đau đến phát run.

“Hiểu Quân, chúng ta học cùng nhau tám năm, tớ cũng không tin.” Mới vừa tan học Lương Âm đã đến bên cạnh Trình Hiểu Quân nói.

Trình Hiểu Quân xoa chân thấy đỡ rồi thì đứng dậy: “Đây là sự thật.” Mặc kệ các cậu có tin hay không thì đó cũng là sự thật, không thể thay đổi.

Lương Âm đỡ cậu đứng lại không được, nhìn Trình Hiểu Quân yên lặng nói: “Bây giờ ở cùng một lớp vậy năm sau thì sao?”

Lời của Lương Âm làm cho Trình Hiểu Quân sững sốt, một năm sau?

“Cậu cũng muốn cùng Quân Quân đọc văn sao?” Lương Âm ngữ khí bình tĩnh nhắc nhở.

Một năm sau? Đọc văn?...

Trình Hiểu Quân đột nhiên cảm thấy cả người không còn sức chống đỡ...

[Nhật ký] Minh, không xa cậu!

Lên cao trung một năm, Quân Quân, mình và cậu sẽ là bạn cùng lớp một năm, một năm này là mình gặt mợ để được ở gần cậu. Minh không biết làm trái với ý mẹ cố ý thì không tốt để được phân vào cùng một lớp với cậu là có đúng hay không, nhưng mà đáng giá. Qua học kỳ này mình với cậu sẽ cách xa nhau, ít nhất trong thời gian hai năm này chúng ta sẽ không học cùng lớp cũng sẽ không mỗi ngày cùng nhau về nhà. Toán học không tốt cậu nhất định sẽ học lớp văn, mà mình, phải học khoa học tự nhiên, tương lai mình còn muốn học y...

Quân Quân, mình lén theo cậu tới một năm làm cho cậu trong một năm thật khó chịu, mình biết cậu vẫn ghét mình, vẫn đều ghét mình, nhưng mình có thể làm sao bây giờ, mình phải như thế nào mới có thể làm cho cậu hết ghét mình, nhiều năm như vậy, mình vẫn không tìm được đáp án, ở cạnh cậu lâu như vậy, cũng không có tìm được đáp án từ cậu. Mình làm không tốt cậu sẽ đánh sẽ mắng, mình làm thật là tốt cậu sẽ lờ mờ mình không để ý tới mình. Cậu tức giận sẽ bắt bẻ mình để trút giận, không vui sẽ chọc mình tức... Đôi khi mình thực may mắn lúc cậu ở thư phòng ngẫu nhiên học tập hoặc là chuyên chú đọc sách, mình còn có thể tới gần cậu, nhìn thấy cậu, trừ lần đó ra giống như không còn có lý do nhìn thấy cậu giúp đỡ cậu.

Trong một năm này cậu đại bộ phận thời gian đều đem chọc mình tức không để ý tới mình, mình biết là cậu giận mình, bây giờ ngẫm lại mình cũng không biết nên vì cậu giận mình mà vui vẻ hay khô sở... Cậu giận mình nói cậu trong lòng đang nghĩ đến mình, cho rằng mình không nên ở lại trong lớp yếu, nhưng cậu tức giận đồng thời còn chặn đường mình và khoảng cách giữa mình với cậu nhìn như rất gần. Mình không biết một năm này mình làm sao kiên trì tới được, chỉ cần có thể mỗi ngày buổi tối ở bên cạnh cậu yên lặng không tiếng động cùng cậu, lòng mình lại cảm thấy không hề khổ sở, có lẽ, mình thật sự không – bỏ cậu được...

Mình sẽ cố gắng hết sức tranh thủ mọi thứ có thể, cơ hội ở lại bên cạnh cậu đến hết năm nhất cao trung sẽ chấm dứt. Quân Quân, mình không muốn xa cậu, nhưng mình không thể không xa cậu. Tương lai thời gian còn quá dài, còn nhiều điều không biết, mình không thể vì ở cùng cậu mà không tranh thủ lợi thế cho tương lai, không chịu nắm giữ nền tảng vận mệnh của mình. Mình không muốn xa cậu, Quân Quân. Nhưng hiện tại mình phải buông tay, thả cậu lựa chọn cậu còn muốn chạy đường nào, đó là mình chuẩn bị cho... Tương lai của bọn mình...

Hiện tại mình chỉ có thể may mắn chính là, chúng ta vẫn đang học cùng một trường, có lẽ cậu rất không muốn nhìn thấy mình, nhưng mình khẳng định mình sẽ rất vui khi có thể nhìn thấy cậu, cho dù đã không thể giống như trước bất cứ khi nào ở đâu cũng đều có thể nhìn thấy cậu.

Còn có hai năm, hai năm... Mình thực lo lắng, thực sợ hãi mình sẽ không còn giống như trước kia được ở cùng một chỗ với cậu, khoảng cách giữa chúng ta lúc đó có phải sẽ còn xa hơn khoảng cách bây giờ, xa đến mức mình rất có khả năng đuổi không kịp... Không xa cậu, ở bên cạnh cậu, hình như rất khó làm được, nhưng mình vẫn sẽ không xa cậu...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cậu quản tôi à!

Lớp mười một sẽ phân thành hai khối tự nhiên và xã hội, hy vọng tám chín năm, chờ đợi tám chín năm, nguyện vọng của Trần Hiểu Quân rốt cuộc cũng được thành sự thật trong một năm, không cần làm bạn học với cái tên quý đáng ghét kia! Mặc dù phải chia cách với Lương Âm thì lớp học mới cũng có chút xa lạ, nhưng không còn thấy quý đáng ghét xuất hiện trong tầm mắt thì cảm giác mất mát kia cũng vui đi ít nhiều. Ở trường không có Lương Âm suốt ngày cầu nhau, lúc về nhà cũng không có quý đáng ghét bức bách nhìn chòng chọc, Trần Hiểu Quân cảm thấy ngay cả thể giới cũng thay đổi lớn, cảm giác cứ như trời cao chim mặc sức bay, đất rộng mặc người đi, cho nên cô từ từ bắt đầu “ngựa quen đường cũ”. (nguyên gốc là “trọng thao cũ nghiệp”): tức là lại làm công việc trước đây đã từng làm).

Học ở trong một trường tập hợp toàn các học sinh ưu tú, Trần Hiểu Quân không có khả năng hòa đồng với những bạn học lớp ưu tú nào đó, miễn cưỡng cũng chỉ được các bạn học cùng lớp với Lương Âm quen mặt, học hành không đến nơi đến chốn như Trần Hiểu Quân dĩ nhiên tùy theo hoàn cảnh chỉ có thể làm thân với đám bạn hồ đồ giống mình. Bình thường người cùng một kiểu thì rất dễ kết thân, vì vậy Trần Hiểu Quân chỉ cần thời gian một tuần lễ là đã cùng bạn học trong lớp mới hòa làm một thể. Nhưng cục diện cuộc sống tự do mới của Trần Hiểu Quân không phải là chỉ thỏa mãn với chuyện kết bạn với bạn học cùng lớp, cô còn có chiều hướng muốn mở rộng ra phía ngoài. Mở rộng như thế nào? Trần Hiểu Quân bây giờ là học sinh cao trung, học sinh cao trung nghĩa là gì? Nghĩa là cô đi từ tiểu học lên trung học, học tiểu học và trung học thì nghĩa là cô có rất nhiều bạn học tiểu học và trung học, cũng như bạn bè. Hơn nữa khuynh hướng phát triển của Trần Hiểu Quân cũng không phải chỉ là một chiều hướng vào phía trong mà phát triển theo nhiều hướng ra phía ngoài. Nói thế nào đây nhỉ, chính là Trần Hiểu Quân không chỉ có liên hệ chặt chẽ với bạn học ở trung học và bạn thời quá khứ, mà còn cùng bạn học trung học tình như tỷ muội.

Cuộc sống tự do tự tại, là mảnh đất tốt để ngựa quen đường cũ, Trần Hiểu Quân tận dụng triệt để tình hình có lợi này mà bắt đầu cuộc sống của một học sinh trung học. Cô trở lại cuộc sống lúc học tiểu học, về học tập, tích cực nhất không phải là học tập mà là các hoạt động sau giờ học, lao động không thành vấn đề, hăng hái ghi danh tham gia hoạt động văn nghệ, là thành viên quan trọng của hoạt động văn thể mỹ; còn sau khi học xong, vui nhất là là cùng bạn bè trong trường và ngoài trường ra ngoài chơi, dạo phố, chơi trò chơi, không phân biệt là nam hay nữ chỉ cần là cô đồng ý thì cô cũng sẽ gia nhập. Cuối tuần, thời gian rảnh rỗi quý giá như vậy, Trần Hiểu Quân làm sao vượt qua? Được ba Trần nuông chiều và nghiêm khắc nuôi lớn, Trần Hiểu Quân dĩ nhiên sẽ không để cho cuối tuần biến thành phụ thân dạy con gái tập trận.

Trần Hiểu Quân rất thông minh, cuối tuần cô không có đi ra ngoài tiêu dao, cô cũng không tìm Lương Âm chơi, sẽ không đến chỗ quý đáng ghét làm bộ học tập, mà là ở nhà làm cô con gái ngoan ngoãn loại bỏ phòng bị của ba, tránh cho lúc được tự do lại bị bắt tại trận. Vậy Trần Hiểu Quân vừa đến cuối tuần liền ở nhà, thì làm những gì? Vẫn là làm những chuyện mình thích, làm vệ sinh, nấu cơm, ăn cái gì đó, như thế cũng không có gì lạ, duy chỉ có không có đi ra ngoài tiêu sái. Ba Trần nhất thời cũng bị thái độ của Trần Hiểu Quân che mắt, còn rất vui mừng vì con gái càng ngày càng hiểu chuyện không cần ông phải bận tâm.

Cuối tuần việc nhà đối với Trần Hiểu Quân mà nói không được bao lâu thời gian, tại sao Trần Hiểu Quân vốn tính tự do ở trường lại có thể chịu được mỗi cuối tuần ở lì trong nhà vậy. Để cho Trần Hiểu Quân cam tâm tình nguyện đợi ở nhà thì nguyên nhân chủ yếu là do quỹ đen nho nhỏ của Trần Hiểu Quân. Quỹ đen này dùng để làm cái gì? Không làm gì khác ngoài một chuyện, mua sách.

Trước kia nhờ Trình Hiểu Quân hun đúc nên Trần Hiểu Quân dần thay đổi cũng có đọc được một ít sách văn sử, có tác dụng nhất chính là sách tham khảo. Bây giờ thì sao? Không có Trình Hiểu Quân giám sát và hướng dẫn, Trần Hiểu Quân rất nhanh bị đám chị em đồng đẳng hướng dẫn sang một con đường mới, lăm đường lạc lối, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

Trần Hiểu Quân ở trường học cũng cơ hồ không thấy được mặt quý đáng ghét thậm chí ở đây càng không có. Không có sách có sẵn để đọc, cái quỹ đen kia có tác dụng rất lớn, mình không có sách thì phải đi mua sách. Sách cô mua cũng không phải là loại trước kia cô thích mà là loại tiểu thuyết thịnh hành mà các học sinh bây giờ đều yêu thích: Ngôn tình, xuyên không, huyền huyền, thần bí, trinh thám... để giải trí không cần phí bao nhiêu tế bào não, Trần Hiểu Quân đọc chúng nhanh như gió, cũng có chút thú vị. Đọc sách càng nhanh, vấn đề cũng xuất hiện, quỹ đen càng ngày càng xẹp, làm sao bây giờ, không thể giống như trước muốn mua sách gì thì mua sách đó. Trần Hiểu Quân cũng là một người có tâm tư, suy nghĩ một chút là nghĩ tới một biện pháp có lợi ích thực tế rất dài. Cô đem sách đã mua trước kia đến tiệm sách cũ “hủy thi diệt tích” hơn nữa còn thu về một khoản tiền không nhỏ, sau đó trong một đồng tiệm sách nào đó xung quanh trường chọn một cái có quy mô lớn nhất để làm một tấm thẻ hội viên, sau đó bắt đầu cuộc sống cuối tuần ở trong trường tranh thủ trốn trong phòng đọc sách.

Đừng nói là học sinh trung học, dù là học sinh tiểu học hay trung học mà bị thầy bắt gặp đang đọc sách không tốt cũng sẽ phải nộp lên và bị dạy dỗ một trận, nghiêm trọng hơn thì mời phụ huynh tới trường một chuyến, đó là còn chưa nói đến mức độ học tập căng thẳng của cao trung?

Lái thuyền cẩn thận đến mấy cũng phải có ngày bất cẩn mà lật thuyền, mà Trần Hiểu Quân vẫn còn là một lái thuyền không có tính cẩn thận thần kinh thô, sớm hay muộn cũng sẽ có chuyện xảy ra.

Thầy Lưu chủ nhiệm lớp Trần Hiểu Quân ở trong phòng làm việc của chủ nhiệm lớp đem sách để ở trên bàn làm việc trên bàn: “Tại sao trong giờ số học lại đọc những thứ sách không tốt cho thiếu nhi này?”

Không tốt cho thiếu nhi? Trần Hiểu Quân ở trong lòng bủi môi, em đã 17 tuổi rồi chứ không phải là đứa con nít, trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại nói: “Em không có đọc trong giờ học, chẳng qua là lúc tìm sách bài tập vừa lúc rơi ra ngoài thì bị thầy nhìn thấy.” Nhất định không thể thừa nhận mình đang học mà đọc truyện.

“Vừa lúc rơi ra ngoài?” rõ ràng giọng nói không tin tưởng, “Vậy sao em có loại sách này, em không biết thời kỳ học cao trung này rất quan trọng với

tương lai của em không?”

Trần Hiểu Quân gật đầu: “Em biết, nhưng em thật không có đọc.”

“Mẫu chốt không phải là em lần này có đọc hay không, mẫu chốt là em về sau cũng không thể đọc loại sách này, hơn nữa...” giọng nói trở nên nghiêm túc, “Sách này ở đâu ra?”

“Em..., em nhất được...” Trần Hiểu Quân thầm nghĩ cái cơ này đến chính cô nói ra mà cô còn không tin nữa là.

”Nhất được? Nhất ở đâu, tại sao không nộp lên?” thầy Luru ngay sau đó ép hỏi.

Trần Hiểu Quân cho tới bây giờ chưa từng bởi vì mình phạm sai lầm mà nói láo, cô cũng sẽ không nói láo, cô bình sinh nói láo tất cả đều là vì quý đáng ghét mà nói, thế nhưng những điều cô nói ngày hôm nay cũng không coi là nói láo, bởi vì cô cũng chỉ là ở trên ngôn ngữ uy hiếp quý đáng ghét hoặc là ở trước mặt đi nói qua quýt ‘cùng cậu ấy về’, ‘học bài’, ‘học xong’, ‘đọc sách’... nói dối một chút. Muốn cô thật nói láo gạt người cô thật đúng là không có: “Dạ... Đã lâu rồi, em không nhớ rõ.”

“Em muốn để thầy đi điều tra rõ ràng sao?”; Luru thầy bắt đầu ép cung.

“Em...” Trần Hiểu Quân không biết nên giải thích như thế nào, chỉ biết không thể để cho thầy biết sách này là cô mượn, “Em, thật không nhớ rõ.”

Lúc thầy Luru còn muốn hỏi thì có người kêu báo cáo, thầy Luru gật đầu với học sinh gọi báo cáo ý bảo cậu ta có thể đi vào.

Trình Hiểu Quân ở ngoài cửa liền nghe thấy thầy la học sinh, thanh âm mới vừa rồi cũng rất quen tai, đứng ở cửa mới xác định học sinh bên trong là Quân Quân, Quân Quân lại phạm lỗi...

Trình Hiểu Quân nhìn cũng như Quân Quân, đem sách bài tập trong lớp đặt ở trên bàn làm việc thầy mình, xoay người thấy trên bàn thầy giáo đang là Quân Quân có một quyển [Thời gian tiến tới yêu thương], chẳng lẽ Quân Quân? Suy nghĩ còn không có xác định liền nghe đến thầy hỏi: “Trần Hiểu Quân em nói đi, sách này em lấy ở đâu?”

Mu bàn tay Trần Hiểu Quân ở phía sau khăn trương giấy dựa: “Thầy, thật sự là nhất được...”

“Em còn không nói thật? Em cho rằng thầy không biết em thường không lo học hành cho tốt chỉ lo chơi còn cùng những học sinh trường khác ra ngoài chơi đúng không?”

Quân Quân chỉ lo chơi? Còn cùng những học sinh trường học khác đi ra ngoài chơi? Lúc mình không có mặt Quân Quân rốt cuộc đang làm gì? Trình Hiểu Quân ở trong lòng giật mình nghĩ tới chuyện của Quân Quân, thầy vẫn còn không buông tha Trần Hiểu Quân mang tuyệt chiêu hữu hiệu nhất để đối phó bất kỳ học sinh nào ra: “Em thật sự không nói? Không nói thì gọi ba em tới đây, xem ba em có thể tin lời em nói không?”

Gọi ba? Trần Hiểu Quân cả người cũng run lên một cái, nếu ba biết nhất định sẽ biết chuyện mình đọc truyện, về sau ba chắc chắn sẽ không để cho mình đọc, hơn nữa...

Nét mặt khăn trương sợ hãi của Trần Hiểu Quân thầy không nhìn thấy nhưng Trình Hiểu Quân cảm thấy.

“Thầy?” Trình Hiểu Quân kêu lên.

Thầy Luru quay đầu lại, nhìn về phía học sinh ưu tú nhất toàn năm cấp, “Sao?”

“Quyển sách này...” Trình Hiểu Quân đi tới bên cạnh Quân Quân nghiêm túc nói: “Quyển sách này là Trần Hiểu Quân nhất được. Ngày đó em vừa đứng cùng bạn ấy cùng nhau về nhà, là em và bạn ấy cùng nhau thấy quyển sách này.”

Thầy Luru kinh ngạc nhìn Trình Hiểu Quân không biết là kinh ngạc vì câu nói của Trình Hiểu Quân hay kinh ngạc vì đáng đáp nghiêm túc Trình Hiểu Quân. Toàn trường rất nhiều thầy cô và bạn học cũng biết hai học sinh cùng tên này là bạn học và là hàng xóm, hai nhà quan hệ cũng rất tốt, cũng biết lúc hai người học cùng một lớp thì luôn cùng nhau về nhà, nhưng trong ấn tượng của mọi người Trình Hiểu Quân chính là một học sinh ngoan, bạn tốt, nghiêm túc học tập, phụ trách cùng Trần Hiểu Quân cùng nhau về nhà. Trình Hiểu Quân hoặc là nói Trần Hiểu Quân cho tới bây giờ không có ra và hai người quan hệ rất tốt, Trần Hiểu Quân luôn là không lạnh không nóng, Trình Hiểu Quân im lặng không nói một lời. Nhưng mà lần này...

“Trần Hiểu Quân, em và Trình Hiểu Quân cùng nhau nhất được quyển truyện này đúng không?” Thầy Luru nhìn Trần Hiểu Quân hỏi.

Trần Hiểu Quân vẫn còn đang bất ngờ vì lời nói mới rồi của quý đáng ghét, ban đầu khi nhìn thấy cậu ta đi vào trong lòng cô tựa như tảng đá không ngừng lao xuống giếng, nghĩ là bị cậu ta thấy một màn này nhất định không phải là chuyện tốt, không ngờ cậu ta lại giúp giúp mình nói dối: “Dạ đúng, là em và Trần Hiểu Quân cùng nhất được trên đường về nhà.”

Làm sai không chịu nhận đã là một chuyện không đúng, còn có người giúp giải vây, người giúp còn là người đáng tin nhất, cho dù thầy Luru trong lòng có nghi ngờ cũng không làm sao bắt bẻ được bọn họ: “Trình Hiểu Quân, thầy tin lời em nói, em là một học sinh rất ưu tú, các em là bạn học, là hàng xóm còn là bạn tốt, về sau em phải là người tiên phong, trợ giúp, đôn đốc Trần Hiểu Quân học tập.”

Trình Hiểu Quân gật đầu nói: “Dạ em biết rồi.”

Thầy Lưu gật đầu với Trình Hiểu Quân sau đó nói với Trần Hiểu Quân: “Trần Hiểu Quân lần này coi như xong, quyền truyện này thầy sẽ thu, bất kể trong giờ em có đọc hay không, thầy cũng hy vọng về sau sẽ không phát sinh tình huống như thế, học cho tốt, chỉ có thời gian hơn một năm nữa là thi vào cao đẳng, phải tranh thủ thời gian, biết không?”

“Dạ em biết rồi thầy.” nói là một chuyện trong lòng nghĩ lại là một chuyện khác. Trần Hiểu Quân bây giờ trong lòng đang bức bối nghĩ tới lời thầy Lưu vừa mới nói.

“Thầy tin lời em nói” chẳng lẽ lời của mình thì không thể tin sao? Cái gì mà giúp đỡ đôn đốc mình học tập, cậu ta có mà giúp mình gạt người thì có! Còn nữa, đã nói ‘lần này coi như xong’ thì còn muốn thu truyện của mình để làm gì, làm mình hụt tiền! Mình biết quyền truyện này là một đi không trở lại mà, còn nói mấy lời vô ích này làm gì chứ. Tranh thủ thời gian học tập thật tốt, không đọc truyện thì có thể học thật tốt sao? Trần Hiểu Quân ở trong lòng rửa thấy một chấp, thầy Lưu huyền thuyên dạy bảo một hồi rồi bỏ đi để hai người bọn họ lại.

Trần Hiểu Quân “không yên lòng” ra khỏi văn phòng đi về hướng sân thể dục, cô muốn đi hóng mát một chút để đổi gió, không chú ý tới quý đáng ghét đi theo ở phía sau. Trình Hiểu Quân cũng một mực yên lặng đi theo Quân Quân, cho đến khi thầy Quân Quân ngồi xuống ghế khán giả trên sân thể dục mới gọi to: “Quân Quân!”

Trần Hiểu Quân bỗng dừng quay đầu lại nhìn chằm chằm nhìn người đột nhiên phát ra âm thanh: “Sao cậu ở đây?” lời còn chưa nói hết liền nhớ tới chuyện mới vừa rồi của mình ở trong văn phòng, đột nhiên đứng lên dùng ánh mắt đào một lỗ ở trên người Trình Hiểu Quân: “Quý đáng ghét, cậu lại dính vào chuyện của tôi!”

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân muốn dừng con tức của Quân Quân lại, “Tớ muốn giúp cậu thôi, cậu không nên tiếp tục đọc những thứ truyện kia, cậu biết rất rõ là đọc những quyền truyện đó là vô dụng, cũng không nên lãng phí thời gian vào mấy quyền truyện đó. Nếu cậu muốn đọc sách thì có thể tìm mình, mình có rất nhiều sách, hơn nữa cậu cũng thích sách, mấy cuốn truyện đó cũng là vì...”

“Tôi mới không cần đọc sách của cậu, tôi có sách của tôi!” Trần Hiểu Quân trong lòng độc ác ngắt lời quý đáng ghét, “Đừng tưởng rằng hôm nay cậu giúp tôi thì tôi sẽ nghe lời cậu, về sau cậu cũng đừng có đi theo tôi, tôi ghét nhìn thấy cậu!”

“Quân Quân, tớ chỉ là muốn giúp cậu, quan tâm cậu, không hy vọng cậu vì những thứ đồ không đáng giá này mà lãng phí thời gian, lãng phí sức lực, cậu có thể học giỏi, chỉ cần cậu đồng ý, bọn mình vẫn có thể giống như trước mỗi ngày cùng nhau về nhà sau đó dạy cậu học bài.” Đây có thể nói là lời dài nhất mà từ trước tới nay Trình Hiểu Quân nói với Trần Hiểu Quân, lo lắng trong lòng quả nhiên ứng nghiệm. . .

Nhưng Trần Hiểu Quân căn bản không tiếp nhận ý tốt của quý đáng ghét, dài dòng như vậy, cậu ta cứ nói một mình đi, dù sao ba với dì cũng không biết, mình cũng sẽ không sợ cậu ta. Trần Hiểu Quân xem lời quý đáng ghét nói như gió thổi bên tai không thèm để ý, người cũng chạy về phía một người khác.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân phát hiện Quân Quân chạy thì lập tức đuổi theo bắt được tay của cô không buông: “Cậu đi đâu vậy?”

“Cậu!” Trần Hiểu Quân kinh hoàng dùng sức hất tay quý đáng ghét ra, nghi ngờ trong lòng bị động tác kích động của quý đáng ghét che giấu, bất kể ánh mắt quý đáng ghét nhướn chút bị thương: “Quân tôi à!” không để ý bản tay có chút đau liền nhanh chóng tránh xa người quý đáng ghét.

Trình Hiểu Quân ngỡ ngác đứng tại chỗ, lại bất lực nhìn Quân Quân chạy xa. Mà trên hành lang của trường, có người đứng xa xa nhìn bọn họ...

Trần Hiểu Quân cho là xong vụ của thầy thì không sao, không ngờ tránh vô đưa lại gặp phải vô dũa, khi Trần Hiểu Quân về đến nhà ba Trần ngồi ở trên ghế sa lon chờ Trần Hiểu Quân, bên cạnh bàn sa lon bày la liệt mấy cuốn sách, là truyện của Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân hôm nay ở trường trong lòng cứ phập phồng lo lắng, bây giờ hòn đá trong lòng rơi xuống, ba biết rồi, làm sao đây?

“Mấy cuốn truyện này ở đâu ra?” Ba Trần mở miệng câu thứ nhất lại là câu hỏi, dù thấy ông cực độ không vui khi phát hiện ra những quyền truyện này.

“Con, mượn ạ.” Trần Hiểu Quân không thể nào nói dối ba được.

“Mượn ở đâu?”

“Ở tiệm sách gần trường ạ...” Giọng Trần Hiểu Quân rất nhỏ, nếu như nhỏ thêm chút nữa chắc ba Trần sẽ không nghe thấy.

“Mượn như thế nào?”

Trần Hiểu Quân suy nghĩ một lát rồi thành thật khai báo: “Dùng thẻ hội viên để mượn ạ.” Ba Trần trầm mặc một hồi rồi lại hỏi: “Mượn bao lâu rồi?”

“Hai ngày ạ.” Trên truyện có ghi ngày mượn cho nên không thể cô lừa được ba.

“Chỉ có hai ngày?” Ba Trần hỏi lại?

Trần Hiểu Quân gật đầu.

“Thật chỉ có hai ngày?” Giọng ba Trần đã trở nên rất u ám.

Trần Hiểu Quân còn muốn gật đầu, nhưng ba Trần lại cầm quỹ đen của Trần Hiểu Quân ra – ống heo mua từ núi tuyết Ngọc Long bị ông đập nát bét, tiếng cái ống vỡ tan vẫn còn ong ong trong đầu Trần Hiểu Quân: “Ba...” Trần Hiểu Quân chậm rãi đi tới một đồng thủy tinh bể nát trước mặt, “Rót bể

mất rồi...”

Bởi vì Trần Hiểu Quân lúc về nhà chưa đóng cửa, hơn nữa tiếng cái ống heo bị đập vỡ rất chói tai, đúng lúc Trình Hiểu Quân trở về còn chưa kịp mở cửa thì nghe thấy âm thanh kỳ quái phát đó ra từ nhà Quân Quân, không suy nghĩ gì liền lập tức chạy qua.

“Đây chính là hai ngày mà con nói đó hả? Có hai ngày mà tiền của con cũng chỉ còn lại có chừng này?” Ba Trần tức giận chỉ vào con gái quát.

Trần Hiểu Quân bị đáng về của ba hù dọa, bắt đầu khóc thút thít...

“Khóc cái gì mà khóc, con mau giải thích tất cả mọi chuyện đi, tiền của con, còn cái thẻ hội viên nữa. Ba cho con tiền để con đi làm mấy cái chuyện làm thẻ hội viên nhằm nhĩ gì đó để đọc mấy cuốn truyện nhằm nhĩ hả?” Trình Hiểu Quân lúc chạy tới thì nghe thấy bác Trần đang quờ mắt Quân Quân.

“Bác Trần, Quân Quân sai cũng đã sai rồi, bác cũng đừng tức giận, Quân Quân biết sai rồi về sau sẽ sửa mà.” Trình Hiểu Quân sợ bác Trần tức giận nên giúp Trần Hiểu Quân nói chuyện.

“Biết sai rồi thì không được đem tiền tiêu vào mấy cái chuyện này.” Ba Trần có chút thất vọng nói.

Trình Hiểu Quân đi tới trước mặt Quân Quân, đỡ Quân Quân đứng dậy, ánh mắt của cô đã đỏ cả lên: “Đừng khóc, nhận sai với bác Trần đi, bác Trần sẽ tha thứ cho cậu.”

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, bị thầy xem thường la mắng, bị quý đáng ghét khuyển nhủ, để quý đáng ghét giúp cô giải vây, còn bị ba mắng... Truyện không có, tiền không có, ống heo cũng bể, lòng Trần Hiểu Quân vô cùng rối bời, cô lại hất tay Trình Hiểu Quân rồi đẩy cậu ta ra tựa như trút hết sức hết về phía ba Trần: “Là con đem tiền đi làm mấy chuyện vô ích này, là con làm thẻ hội viên để mua truyện, cũng là con, mỗi ngày đọc những truyện này, cũng là con! Vậy thì có cái gì không được?”

Trần Hiểu Quân vừa nói xong đã cảm thấy trên mặt đau rát, nhất thời ngay cả giọng nói cũng không phát ra được sững sờ nhìn ba Trần, ba cho tới bây giờ chưa từng đánh mình...

Ba Trần bị thái độ không biết hối cải, không biết nặng nhẹ, không biết suy nghĩ của con gái chọc tức, nhất thời không nhịn được mà tát một bạt tai.

“Bác Trần, đừng đánh Quân Quân! Là con, là con giúp Quân Quân làm thẻ hội viên, là con giúp Quân Quân lấy mấy cuốn truyện này để đọc. Muốn đánh, bác cứ đánh con đi!” Trình Hiểu Quân theo phản xạ bảo vệ Trần Hiểu Quân trước mặt ba Trần.

Ba Trần bàn tay vô lực bất động ở trong không trung sau đó chán nản buông xuống, lúc này ông làm sao lại xuống tay được, ông nhìn đáng về uất ức của con gái mà không nổi đánh, ông cũng không nhẫn tâm đánh Trình Hiểu Quân luôn một lòng che chở cho con gái mình, trong lúc nhất thời trong phòng vô cùng trầm lặng ngay cả tiếng hô hấp cũng nghe được, dần dần thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, là tiếng khóc của Trần Hiểu Quân...

Trần Hiểu Quân bị ba đánh trong lòng hết sức khó chịu đầy quý đáng ghét đang che khuất cô rồi bỏ chạy: “Chuyện của tôi, không cần cậu quan tâm!”

Ba Trần đau lòng nhìn con gái chạy ra liền đuổi, Trình Hiểu Quân cũng đi theo ra ngoài.

Trần Hiểu Quân mới vừa chạy đến lầu dưới liền đụng phải Tần Uyển Linh, sau khi thấy rõ ràng là ai, Trần Hiểu Quân liền ôm Tần Uyển Linh khóc rống lên: “Di..., di oi...”

“Quân Quân, đừng khóc, đừng khóc, di đây.” Tần Uyển Linh mặc dù còn chưa biết vì sao Quân Quân lại khóc dữ như vậy chỉ đảo mắt nhìn ba Trần cùng con trai vẫn đứng bất động trên hành lang, sau đó ba Trần thở dài lắc đầu một cái quay trở về nhà.

Tần Uyển Linh cũng thở dài vừa an ủi Trần Hiểu Quân vừa đưa Trần Hiểu Quân về nhà mình. Đêm hôm đó Trần Hiểu Quân vẫn khóc đến mười một giờ mới mệt mỏi ngủ thiếp đi trong nhà Tần Uyển Linh...

[Nhật ký] Minh giúp cậu!

Hôm nay xảy ra chuyện rất không vui, Quân Quân chắc đau lòng lắm, mình cho tới bây giờ chưa từng thấy Quân Quân khóc thương tâm như vậy, sau khi Quân Quân ngủ mình ngồi ở bên giường của bạn ấy nhìn gương mặt Quân Quân mệt mỏi ngủ, trong đầu rất rối...

Quân Quân bị thầy phê bình, mình nói dối giúp cậu ấy, đời này mình đã rất nhiều lần nói dối, tất cả đều là vì Quân Quân. Lần này mặc dù thầy ngoài mặt thì tin nhưng mình biết trong lòng thầy nhất định không phải như vậy. Có lẽ trong lòng Quân Quân cũng biết là nhờ mình nên thầy mới bỏ qua cho cậu ấy, bằng lòng tin lời của mình, cho nên Quân Quân mới tức giận, khó chịu. Buổi tối về nhà mình lại đụng phải Quân Quân sau khi bị bác Trần đánh, Quân Quân tức giận và mủi lòng chạy đến nhà mình, lúc mình dọn dẹp tiền trong ống heo Long Tuyết Sơn mới dần hiểu ra, đây là ống heo kỷ niệm mà Quân Quân tự mình chọn.

Có lẽ, Quân Quân thật ra vẫn luôn không muốn sự giúp đỡ của mình...

Quân Quân nói, không muốn ai tới chứng minh, chỉ cần biết người đó có thể tin tưởng cô; Quân Quân muốn gì, không phải là người khác cho, mà là tự cậu ấy mua; Quân Quân muốn làm gì, cũng không cần sự giúp đỡ của người khác, chỉ muốn dựa vào chính mình...

Đã nhiều năm như vậy Quân Quân vẫn làm một chuyện không biết mệt, đó chính là việc nhà, mình nghĩ đó là bởi vì việc nhà là việc mà Quân Quân hoàn toàn tự học.

Đã học đến sơ trung nhưng bạn bè tốt nhất của Quân Quân cũng chỉ có Lương Âm, người mà lúc cậu ấy ở vườn trẻ không đánh lộn không quen biết nhau.

Còn nữa...?

Mình nghĩ Quân Quân cũng có lúc không vui, chẳng qua là cho tới bây giờ mình vẫn không nghĩ tới, cứ cho là Quân Quân chỉ muốn cuộc sống như thế, tự do, tùy ý, sung sướng, thỏa mãn... Nhưng hôm nay, Quân Quân ăn năn khóc cứ như là cô còn thiếu hụt rất nhiều rất nhiều. Quân Quân, vậy mình nhiều năm như vậy vẫn hết sức giúp đỡ cậu, ủng hộ cậu rồi cuộc là đúng hay sai, hay căn bản là cậu không muốn, không cần?

Quân Quân, thật ra thì mình rất muốn nói cho cậu biết, nếu không có ai tin tưởng cậu, mình nhất định sẽ tin tưởng cậu; cái không phải của cậu nếu cậu muốn mình sẽ biến nó thành của cậu; cậu muốn làm chuyện gì đó thật tốt, có lẽ mình sẽ giúp cậu hoàn thành, nhưng mình vẫn sẽ chỉ bảo cho cậu, cho đến khi chính cậu có thể làm tốt hơn. Quân Quân, đừng khổ sở cũng đừng thương tâm, cậu có rất nhiều thứ, những thứ này cậu có thể không nhìn thấy nhưng cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng thiếu, đó chính là mình, bác Trần, mẹ, Lương Âm, còn có rất nhiều người ở bên cạnh quan tâm cậu bảo vệ cậu, đối với cậu luôn yêu thương và tha thứ, có những thứ này, cậu có thể cảm nhận cả thế giới, có được cả thế giới.

Sẽ có một ngày, mình đem cả thế giới này trao vào tay cậu...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cậu đi chết đi

Từ sau sóng gió đọc truyện, Trần Hiểu Quân so với trước kia bớt phóng túng đi rất nhiều, không còn đọc truyện trong giờ, còn cái khác thật ra không có gì thay đổi. Ba Trần luôn vô cùng nghiêm khắc với con gái sau đó lại cưng chiều cô con gái ruột này đến tột đỉnh, lại lần nữa khoan dung nhường nhịn đối với hành vi tùy hứng của con gái, ông cảm thấy cho con gái không nhiều cũng sẽ không nhẫn tâm phá hỏng không gian tự do yêu thích của con gái, cũng chỉ có một hy vọng duy nhất là con gái có thể vui vẻ khỏe mạnh vô tư mà trưởng thành.

Trần Hiểu Quân hai năm này về bản chất thì không có gì thay đổi, cho nên lòng dạ cũng không có để trên việc học, thành tích tất nhiên là khó mà leo lên vị trí cao hơn, chớp mắt một cái đã lên cấp ba, thời điểm thi vào trường cao đẳng cũng càng ngày càng gần, ba Trần vội vàng chạy đi chạy lại, không biết con gái mình nên làm cái gì bây giờ, con gái ông như vậy nhất định là không thể thi nổi một đại học nào đó tốt một chút, nhưng bây giờ mà bình chân như vại cũng không phải tính cách của ba Trần, phải giải quyết vấn đề của con gái như thế nào đây? Ba Trần nhớ tới vợ của mình, nếu bà ấy dạy dỗ không chừng Quân Quân cũng sẽ không trở nên tùy hứng như bây giờ, cứ cố chấp cho mình là trung tâm, nếu từ nhỏ Quân Quân có mẹ ở bên cạnh dạy bảo, nó cũng sẽ không trở thành một đứa không có chút vệ gì của con gái như vậy, cũng sẽ không thích Uyển Linh như vậy...

Nghĩ đến đây ba Trần đột nhiên nghĩ đến một phương pháp có thể giúp con gái mình, có lẽ có thể dùng ưu thế của Quân Quân để bù đắp khiếm khuyết. Rất nhanh ba Trần liên hệ với trường Quân Quân, chuyện là vì trên phương diện này Quân Quân biểu hiện rất tốt. Vào học kỳ cuối cùng của cấp ba, ngày Trần Hiểu Quân rời khỏi lớp yếu, gia nhập vào một lớp mới – lớp năng khiếu thể dục. Trần Hiểu Quân không có dị nghị chấp nhận sự sắp xếp của ba, kỳ thật như vậy cô cũng rất thích, ít nhất sẽ không giống trước kia ngồi nhàm chán ở trong phòng học nghe thầy cô buồn chán giảng bài.

Thứ bảy tan học, Trần Hiểu Quân, Lương Âm giống như trước đây hẹn cùng nhau về nhà.

“Quân Quân!” Lương Âm nhìn thấy Trần Hiểu Quân lại hỏi: “Cậu thật sự bị chuyển đến lớp năng khiếu thể dục hả?”

Trần Hiểu Quân gật gù đầu: “Chẳng lẽ cậu cho là giả?”

Lương Âm bị Quân Quân hỏi lại thì sững sốt, nhưng nghĩ kỹ thì cũng nhận ra như vậy cũng tốt. Quân Quân kỳ thật rất không thích học tập, nhiều như vậy năm đọc sách đại khái cũng chỉ là quãng thời gian tự chủ động đi học thi trung khảo thôi, kết quả cũng đã có rồi... Có lẽ như vậy đối với Quân Quân mà nói là rất tốt, vừa không có áp lực học tập nặng nề, vừa phù hợp với năng khiếu yêu thích của Quân Quân.

“Cậu nhất định trong lòng mừng chết đi được ấy nhỉ, không cần học còn có thể quang minh chính đại mà chơi thể thao.” Lương Âm dường như là nhìn thấu tâm tư Trần Hiểu Quân, cứ nhìn chăm chăm Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân ban đầu còn không buồn hé răng, sau đó vẫn nhịn không được bật cười một tiếng “hì hì”: “Âm Âm, cậu rất hiểu tớ, tớ cảm thấy bây giờ rất tốt, nửa ngày ở trong lớp học văn hóa, nửa ngày luyện tập ngoài giờ, tớ rất hài lòng.” Nói xong còn đắc chí nhỏ giọng nói: “Ba còn không biết tớ vì quyết định ông ấy mà phấn chấn vui ngất trời.”

Lương Âm nghe đến đó cũng vì cảm thấy khổ tâm của ba Trần không đáng giá hung hăng gõ ót Quân Quân một cái: “Cậu chắc đắc ý lắm nhỉ!”

“Sao lại đánh tớ!” Trần Hiểu Quân la ai oán.

“Đúng rồi Quân Quân” Lương Âm nghĩ nghĩ hỏi: “Cậu tính thi trường đại học nào chưa?”

“Còn nữa nữa nữa mà, sao cậu lo xa quá vậy, tớ còn chưa nghĩ nhiều như vậy.” Trần Hiểu Quân thành thật trả lời, hiện tại nghĩ đến vấn đề này thì quá mệt mỏi thà cứ không nghĩ còn hơn.

“Cậu còn chưa nghĩ đến?” Lương Âm lần này nổi giận, “Đầu óc cậu mỗi ngày để làm cái gì, học kỳ này chỉ còn có hơn ba tháng, cậu còn không lo suy nghĩ đi?”

“Nếu không thì cứ thi vào khoa thể dục của trường nào đó tốt nhất vậy?” Trần Hiểu Quân a dua giả vờ suy nghĩ sâu xa.

“Trường tốt nhất?” Lương Âm không nể mặt nói thẳng: “Cậu cho là với thành tích hiện tại cậu có thể thi đâu?”

Trần Hiểu Quân hoài nghi hỏi: “Chẳng phải học sinh thể dục và nghệ thuật lớp văn hóa không yêu cầu thành tích cao sao?”

“Không cao cậu cũng vào không được khoa thể dục của trường tốt nhất!” Lương Âm lại nói móc.

“Phải không?” Trần Hiểu Quân cũng bắt đầu tự hỏi vấn đề này. Cho nên người xưa mới nói chuyện Mạnh mẫu tam thiên vẫn rất có lý, Trần Hiểu Quân tựa như con của Mạnh mẫu, phải ở nơi có hoàn cảnh tốt mới có thể nghĩ đến chuyện tiến bộ.

Trần Hiểu Quân không bao lâu sau khi hai người ai về nhà nấy liền quên vấn đề này đi không thương tiếc, sau đó trốn ở trong phòng của mình đọc truyện. Hiện tại Trần Hiểu Quân đã thông minh hơn, cô không hề giống lúc còn học cao nhất (lớp 10) chỉ là xem mấy quyển truyện này chỉ giải trí vô dinh dưỡng, cô còn có thể giống như lúc học sơ trung (THCS) đọc một ít sách văn sử mình thích. Nhưng mỗi lần ở lên đọc truyện giải trí ở bên cạnh cũng sẽ để một quyển sách ngoại khóa, nếu ba Trần đột nhiên tiến vào còn có thể làm lá chắn. Hiệu quả cực kỳ, bởi vì ba Trần không còn phản đối can thiệp vào chuyện cô đọc sách.

Học sinh năng khiếu tham gia thi vào trường cao đẳng không giống với so với học sinh bình thường, chỉ cần tham gia thi vào trường cao đẳng, bọn họ trước khi thi vào trường cao đẳng còn phải thi năng khiếu, Trần Hiểu Quân cũng như bọn họ hai tháng trước thi vào trường cao đẳng cũng bắt đầu cuộc thi năng khiếu thể dục. Cuộc thi năng khiếu thể dục mỗi năm sẽ không giống nhau, năm nay hạng mục thể dục cho học sinh nữ mà Trần Hiểu Quân phải thi có năm hạng: chạy 100 mét, chạy 800 mét, nhảy xa, đẩy tạ và nhảy cao. Năm hạng mục này Trần Hiểu Quân đều đã từng học ở trường, chạy bộ là sở trường của cô, không thành vấn đề, nhảy xa cũng rất tốt, nhảy cao cũng biết, chỉ có môn đẩy tạ này tương đối yếu nhất. Cho nên sau khi biết hạng mục thi này Trần Hiểu Quân liền tập trung vào môn đẩy tạ. Trần Hiểu Quân cái tôi rất lớn, nhưng dù cho bỏ môn đẩy tạ không tốt, thầy cô vẫn nói cô là “gà mờ” không đủ khả năng, thầy cô cũng vì sự gà mờ của cô mà tiến hành huấn luyện, chưa tới một tháng cũng có tiến bộ không nhỏ, nhưng vẫn kém hơn bạn học cùng khóa một chút.

Đã đến giờ thi, Trần Hiểu Quân mặc kệ luyện được như thế nào cũng thi. Năm hạng mục thi trong một ngày là xong, buổi sáng chủ yếu là chạy bộ, buổi chiều là ba hạng mục khác. Trần Hiểu Quân buổi sáng biểu hiện rất tốt thành tích đều đạt tới trên 97 điểm, hạng mục buổi chiều, Trần Hiểu Quân cũng triển khai như thường, không xuất hiện sai lầm lớn làm ảnh hưởng đến thành tích. Cuối cùng điểm tổng kết trung bình cả năm môn đều trên 90, thành tích này ở trường bọn họ được xếp vào loại cao, nhưng ở trong tập hợp học sinh thể dục thì không là cái đỉnh gì. Hai tuần sau công bố kết quả của học sinh thể dục đã dự thi, Trần Hiểu Quân lại một lần nữa lọt vào nhóm cuối sát chỉ tiêu, điểm trúng tuyển vào khoa thể dục của trường cô muốn ghi danh vừa vặn là 90 điểm.

Trần Hiểu Quân sau khi nghe được thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ba Trần sau nghe tin rất vui. Nhưng ba Trần không lạc quan như Trần Hiểu Quân, ông đối với chuyện như vậy có vẻ suy tính nhiều hơn, Trần Hiểu Quân vừa lúc thi được 90 điểm, số điểm không nhiều lắm cũng không ít, như vậy vẫn rất nguy hiểm, số điểm này đã có rồi, muốn vào bộ môn văn cũng không còn kịp rồi, nhưng mà muốn con gái trăm phần trăm thuận lợi tiến vào trường tốt thì hiện tại chỉ có một biện pháp chính là đánh gục người cạnh tranh vào khoa văn hóa, xác định ý tưởng này xong ba Trần bắt đầu kế hoạch. Kế hoạch của ông rất đơn giản, tìm Trần Hiểu Quân, chỉ có Trần Hiểu Quân mới có thể giúp con gái ông học văn hóa, đây không phải nói Trần Hiểu Quân có bao nhiêu năng lực, mà là Trần Hiểu Quân có kiên nhẫn có nghị lực có trách nhiệm, nhiều năm như vậy cũng chỉ có cậu bé có thể chịu được tính khí của con gái mình.

Lần này không cần Trần Hiểu Quân ra ngựa, ba Trần đích thân ra mặt, ông biết Trần Hiểu Quân cũng đang đứng trước kỳ thi lên lớp quan trọng này mà yêu cầu thi có chút làm khó cậu, nhưng vì con gái ông đã làm không ít chuyện cưỡng ép, lần này cũng vậy. Vì con gái, ba Trần cũng gặp nhiều rắc rối. May mắn, Trần Uyển Linh thông tình đạt lý cùng Trần Hiểu Quân thành tâm cam đoan làm cho áy náy của ba Trần tiêu giảm không ít, cứ như vậy, Trần Hiểu Quân theo mệnh lệnh bắt buộc của ba lại bắt đầu một đoạn đời thống khổ học kèm.

Trần Hiểu Quân việc học so với Trần Hiểu Quân nhiều hơn rất nhiều, cho nên hai năm này cậu về cơ bản đến cơ hội về nhà cùng Trần Hiểu Quân như trước cũng không có, hôm nay Trần Hiểu Quân trước tiên hoàn thành nhiệm vụ thầy cô giao rồi chờ Trần Hiểu Quân đang ở huấn luyện ở trên sân thể dục cùng nhau về nhà.

Trần Hiểu Quân lúc quý đáng ghét tiến vào sân thể dục liền nhìn thấy cậu, nhưng cùng lúc huấn luyện chưa chấm dứt, còn ở phương diện khác thì cô không muốn đề ý đến quý đáng ghét quý vốn không có đi qua chào hỏi còn làm bộ như không thấy tiếp tục huấn luyện. Trần Hiểu Quân vẫn như trước có thể xem quý đáng ghét không khí, những người khác thì không hẳn.

“Cậu ta đang đợi cậu đó hả?” Trương Hiểu Tĩnh đang cùng huấn luyện với Trần Hiểu Quân đi đến bên cạnh Trần Hiểu Quân hỏi.

“Ài?” Trần Hiểu Quân bị hỏi đột nhiên như vậy vừa thuận miệng nói.

“Còn có ai nữa chứ!” Trương Hiểu Tĩnh chỉ vào Trần Hiểu Quân đang ngồi ở xa xa nói: “Chính là người ôn nhu nhất trường, học giỏi nhất trường chúng ta, tinh hoa của trường, còn cùng tên với cậu lại là bạn học cũng là hàng xóm của cậu, Trần Hiểu Quân đó!” lại là một học sinh bị tiêu thuyết vườn trường

lưu hành đầu độc, cũng khó trách lại chú ý tới hai bọn họ.

“Cậu ta?” Trình Hoa của trường? Trần Hiểu Quân khinh thường liếc Trương Hiểu Tĩnh một cái, “Vậy thì sao?”

“Hắc hắc...!” Chú ý bắt đầu lộ diện, “Vì sao cậu ta phải đợi cậu vậy?”

“Học kèm.” Trần Hiểu Quân trả lời.

“Chỉ là vì cho cậu học kèm?” Trương Hiểu Tĩnh không bỏ cuộc bất quãi, “Các cậu không phải đang nói chuyện yêu đương đó chứ?”

Trần Hiểu Quân nghe lời Trương Hiểu Tĩnh nói thiếu chút nữa thả quả tạ đang cầm trong tay nện lên chân mình: “Cậu nói cái gì?”

“Hai người các cậu không phải đang nói chuyện yêu đương sao?” Cũng khó trách Trương Hiểu Tĩnh nghĩ như vậy, Trình Hiểu Quân là học sinh tốt nổi danh toàn trường, bộ dạng anh tuấn tiêu sái hào hoa phong nhã, tính cách ôn nhu khiêm tốn, chưa từng có ai thấy cậu ta không tốt, nhưng chưa từng ai thấy cậu ta lúc hết giờ chờ ai, cùng ai về nhà, thậm chí nói chuyện phiếm cũng không có, có thể thấy cậu ta đến nếu bọn họ không sợ hãi, kinh ngạc thì đó là giả, “Chẳng lẽ cậu không thích Trình Hiểu Quân?”

“Thích cái đầu cậu!” Trần Hiểu Quân rùng mình một cái rồi đi qua, “Ai mà thích cái tên quỷ đáng ghét kia chứ!”

“Còn nói không phải?” Trương Hiểu Tĩnh như là bắt được nhược điểm, “Quý đáng ghét, gọi thân thiết như vậy!”

Gọi thân thiết? Trần Hiểu Quân trong đầu bốc khói, cái này gọi là ‘thân thiết’? Tuyệt đối không phải: “Đó là do cậu ta từ nhỏ đến lớn vốn cũng rất đáng ghét!”

“Còn từ nhỏ đến lớn? Thanh mai trúc mã tương lai đại bộ phận đều trở thành người yêu.” Trương Hiểu Tĩnh gạt đầu, giống như đã nhìn thấy tương lai tốt đẹp sống hạnh phúc bên nhau của hai người.

“Muốn làm người yêu? Cậu đi mà nói chuyện yêu đương với cậu ta đi! Nhưng mà...” Trần Hiểu Quân ném quả tạ cho Trương Hiểu Tĩnh còn đang chìm trong ảo tưởng, “Cậu đem quả tạ này đến phòng thể dục đi!”

“Vậy cậu làm gì?” Trương Hiểu Tĩnh há hốc mồm.

Trần Hiểu Quân xách túi sách bỏ chạy: “Tớ đi giúp cậu làm bà mai!”

“Trần, Hiểu, Quân!” Trương Hiểu Tĩnh bất mãn la to với cái bóng của Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân đi bộ trên đường chạy trước mặt gọi Trình Hiểu Quân, Trình Hiểu Quân thấy cô đi qua liền đứng lên: “Tĩnh...” nghĩ đến mấy chữ tiêu thanh vừa rồi Trương Hiểu Tĩnh nói, “Còn đứng đó làm gì, đi thôi!”

“Ừ!” Trình Hiểu Quân thấy Quân Quân đột nhiên thay đổi về mặt ngữ khí, không hỏi cô tại sao liền đi theo Trần Hiểu Quân ra khỏi trường.

Trình Hiểu Quân dọc đường đi theo Quân Quân cũng không thấy nói với cô lời nào, Trần Hiểu Quân hiện tại trong lòng lại nghĩ đến những lời của Trương Hiểu Tĩnh nói. Con mắt Trương Hiểu Tĩnh này sao lại thấy mình và quỷ đáng ghét như là đang yêu nhau? Còn nói cái gì thanh mai trúc mã sẽ trở thành người yêu, chuyện đó trên thế giới không phải có rất nhiều cặp không như vậy sao, đúng là đọc truyện đến tẩu hỏa nhập ma rồi... Trần Hiểu Quân cụp bả vai, cảm thán chính mình cũng đọc rất nhiều truyện vậy mà cũng không có trí tưởng tượng như vậy. Hai người đều chìm đắm trong tâm sự của riêng mình, không có chút dấu hiệu giao lưu qua lại, một quả đi hai người sao có thể làm bạn nhiều như vậy năm hử...

Trần Hiểu Quân một mình đi ở phía trước cũng không có nhìn đường, Trình Hiểu Quân ở phía sau vừa nhìn Quân Quân vừa nghĩ tuy rằng Quân Quân chưa nói chuyện với mình nhưng thời gian dài như vậy không có Quân Quân cùng nhau về nhà hôm nay lại có thể đi cùng cô, tâm tình vẫn vô cùng tốt. May mà có Trình Hiểu Quân luôn chú ý mà Trần Hiểu Quân mới tránh được một vụ tai nạn.

“Quân Quân, cẩn thận!” Trình Hiểu Quân kéo Quân Quân đang sắp xuyên qua đường cái, “Cậu không sao chứ?”

Trần Hiểu Quân sững sờ hoang mang nhìn theo cái xe ô tô lướt qua người trả lời: “Tớ, không sao...”

Giọng nói của Trình Hiểu Quân lúc này mới dần ra, cũng may mình đứng lúc kéo Quân Quân lại: “Quân Quân, lúc qua đường phải nhìn xe qua lại đó.” Hoàn toàn không có ý trách cứ ở bên trong mà còn tràn ngập sự quan tâm lo lắng.

“Ừ!” Câu ‘tớ biết rồi’ còn chưa kịp nói ra, Trần Hiểu Quân đã cảm giác được hiện tại hình như là mình đang ở trong lòng quỷ đáng ghét, cô cứ như có điện xẹt từ trong lòng quỷ đáng ghét nháy ra trùng mắt nhìn, động tác hơi lộ vẻ hoảng hốt, lớn tiếng chỉ trích Trình Hiểu Quân: “Cậu làm gì vậy?”

“Tớ...” Không làm cái gì cả! Trình Hiểu Quân yên lặng thờ dài, “Tớ nhìn thấy cậu không có chú ý tới xe đang chạy tới, sợ cậu bị xe đụng nên mới kéo cậu lại.”

Trần Hiểu Quân cũng biết mình hơi không đúng liền mở miệng: “Hừ, lần sau chỉ cần nhắc nhở tớ là được.”

Lần sau? Ở trong lòng cười khò, tốt nhất là đừng có lần sau: “Tớ biết rồi, bọn mình về nhà đi!” Đi đến bên cạnh Quân Quân cùng cô sánh vai.

Trần Hiểu Quân thu lại về thờ ơ tiếp tục đi về phía trước.

Lúc về tới nhà Tần Uyển Linh còn chưa về, hai người liền trực tiếp đi đến thư phòng bắt đầu học bài. Trình Hiểu Quân đã chuẩn bị bài vở Quân Quân cần học rất kỹ càng, đặt ở trước mặt Quân Quân: “Đây là mấy bài học quan trọng cậu đọc qua trước một lần, có cái gì không hiểu có thể hỏi tớ. Ừ đầu tiên là xem ví dụ mẫu, rồi dựa theo ví dụ mẫu mà làm tiếp những bài tiếp theo.”

Trần Hiểu Quân vừa thấy trước mặt là một chồng sách và bài thi cao ngất thì choáng váng đầu: “Nhiều vậy luôn à hả?”

“Nhiều?” Trình Hiểu Quân không cảm thấy quá nhiều, cậu cũng không biết mình đã làm bao nhiêu sách và bài thi như vậy, thấy Quân Quân nhanh chóng biến thành một bà cụ non, nghĩ nghĩ lại nói: “Vậy hôm nay cậu trước hết làm một phần bài thi đi, bài thi không thể thiếu cậu nhất định phải luyện, hai quyển sách này, tớ vừa đánh dấu mấy câu trọng điểm rồi cậu xem lại nhé.”

“Vậy cũng không nhiều lắm!” Trần Hiểu Quân gạt đầu lấy ra một bài thi toán học bắt đầu làm lên.

Trình Hiểu Quân rất vui vẻ khi nhìn thấy Quân Quân an tĩnh lại, mỗi một lần chỉ cần Quân Quân làm việc là sẽ trở nên rất im lặng giống một đóa thủy tiên đứng yên trong nước thuần khiết mà nhàn nhã. Mình đang nghĩ cái gì vậy? Trình Hiểu Quân cũng ngồi xuống cầm lấy sách, như vậy mới có thể nghĩ đây đó, nếu Quân Quân mà biết khẳng định sẽ thượng cẳng chân hạ cẳng tay với mình, có khả năng càng nghiêm trọng...

Qua chừng một giờ, Trần Hiểu Quân cuối cùng cũng vật lộn làm xong bài thi toán học: “Trà cậu, mấy cái khác tớ không làm được.” Đem bài thi bày ở trước mặt quý đáng ghét cũng không cảm thấy lời mình nói cần bản không giống như là đang học tập người khác.

Đại khái sự thật cũng giống như ba Trần đã nghĩ, chỉ có Trình Hiểu Quân mới có thể dễ dàng tha thứ cho Trần Hiểu Quân tùy hứng bá đạo với lại không phân rõ phải trái. Trình Hiểu Quân còn đem bài thi Quân Quân nghiêm túc xem một lần, có mấy đề vẫn làm sai, cậu vừa xem vừa ở bên cạnh làm một ký hiệu. Trần Hiểu Quân ở ngay bên cạnh nhàm chán nhìn động tác của quý đáng ghét.

Quý đáng ghét này, chẳng lẽ trước kia cũng vẫn đều nghiêm túc như vậy? “Đàn ông khi nghiêm túc là có mị lực nhất”, Trần Hiểu Quân nhớ tới trong truyện hoặc là mấy người bạn đã từng nói như vậy. Nghĩ như vậy Trần Hiểu Quân thấy cần phải thận trọng với quý đáng ghét, bọn họ đều nói quý đáng ghét anh tuấn tiêu sái, nhưng mà...? Đúng là không khó coi, nhưng không thể nói là anh tuấn tiêu sái à! Hào hoa phong nhã sao? Hẳn là im lặng giống như... một chú chó nhỏ không sủa gâu gâu! Ôn nhu? Hẳn là vô dụng mới đúng! Khiêm tốn hả, chỉ là có chút không kiêu ngạo thôi. Giỏi nhất? Chưa hoàn toàn như vậy, từ khi quen biết với quý đáng ghét này cậu ta bắt đầu vốn không có chuyện gì làm rất giỏi... Ngoại trừ thành tích học tập. Trần Hiểu Quân biểu tình nghiêm túc nhìn chăm chăm quý đáng ghét, ở trong lòng đã muốn phân bác hoàn toàn lời người khác nói quý đáng ghét vĩ đại sau đó mới dương dương tự đắc gạt đầu nhếch đuôi lông mày, người khác nghĩ vậy là vì không biết thiên tài chán ghét còn cho rằng cậu ta tốt, cậu ta giỏi, cậu ta vĩ đại, nhất định là như vậy...

“Quân Quân? Quân Quân?” Trình Hiểu Quân lấy khừ tay hích Trần Hiểu Quân một cái, “Cậu làm sao vậy?” bộ dáng thoát nhìn như đang rất vui?

“Hả?” Tuồng tượng của Trần Hiểu Quân bị quý đáng ghét cắt ngang, “À! Không có việc gì, không có việc gì...”

“Vậy sao?” Nhìn thế nào cũng không giống, biết Quân Quân nhất định sẽ không nói cho mình nghe Trình Hiểu Quân cũng không hỏi lại: “Tớ đã đem chỗ sai trong bài thi chỉ hết ra đây, có mấy đề là tính toán sai, cậu trước tiên tính lại mấy cái đề đó một lần sau đó tớ đem chỗ cậu làm sai và không làm được giảng cho cậu nghe.”

Trần Hiểu Quân hậm hực gạt đầu, đang đắc ý quý đáng ghét không có nhìn ra suy nghĩ vừa rồi trong lòng mình.

Trình Hiểu Quân im lặng giống như là không khí, lặng lẽ nhìn Quân Quân tính toán công thức theo đề bài, cảnh tượng như vậy tựa như thật lâu trước kia vẫn liên tục đến bây giờ quen thuộc như vậy khó quên như vậy...

Tháng cuối cùng trung học, Trần Hiểu Quân luôn luôn dưới sự giám sát của ba Trần mỗi ngày xuống cùng Trình Hiểu Quân học bài, mà với tính kiên nhẫn phụ đạo của Trình Hiểu Quân, ba Trần thực vừa lòng nhìn thấy con gái mình lại tiến bộ. Quả nhiên, vẫn là nhờ bản lĩnh của Hiểu Quân!

Kỳ thi vào trường cao đẳng đúng hạn đã tới, tất cả học sinh gian khổ học tập khổ đọc hơn mười năm cõi lòng tràn đầy khát vọng tiêu sái vào bàn kiểm duyệt cánh cửa thông vào vũ đài đời người, ở mấy chục vạn cuộc kiểm duyệt trên đài ra sức phát huy sở hữu tài hoa sức lực để làm bài thi hoàn mỹ nhất.

Lại nói hai ngày rất ngắn nhưng đối với thí sinh đang ở trong trường thi thì vô cùng quan trọng, trong hai ngày này có thể một người đánh mất tương lai cũng có thể đạt đến tương lai. Nhưng mà qua này hai ngày tất cả từ trên chiến trường xuống dưới kia một khắc, mỗi người đều muốn dờ xuống một gánh nặng hy vọng, cõng cặp sách trĩu nặng một phần tâm hồn như chừng lại.

Từ trong trường thi đi ra, Trần Hiểu Quân liếc mắt một cái liền thấy chờ ở ngoài cửa trường ngoài ba còn có di, cảm xúc “Có ba thật tốt”, “có di thật tốt” dấy lên trong lòng, cô chạy tới ôm ba vui vẻ la: “Ba! Di!”

Tần Uyển Linh cười cười không nói gì, ba Trần hiếm khi thân thiết ôm con gái cười nói: “Quân Quân nếu là con thi đỗ ęc thì cứ nói trước với ba là được rồi?”

“Ba!” Trần Hiểu Quân dậm chân, “Con thấy mình thi rất tốt, nhất định có thể thi đậu.”

“Phải không đó?” ba Trần nhẹ lòng một chút, “Ba đây sẽ chờ thư thông báo của Quân Quân.”

Khi hai người phụ nữ đang nói chuyện thì Trình Hiểu Quân cũng đi ra, bước tới bên cạnh bọn họ: “Mẹ, bác Trần, Quân Quân...”

Ba Trần buông con gái ra: “Hiệu Quân thi tốt lắm hả?”

Trình Hiệu Quân nhìn mẹ liếc mắt một cái, khiêm tốn gật đầu: “Dạ cũng được!”

Tần Uyên Linh không để ý kéo tay con trai: “Mẹ cũng rất tin tưởng Hiệu Quân thi nhất định tốt lắm.”

Trình Hiệu Quân cười cười nhìn về phía Quân Quân: “Quân Quân, thi thế nào?”

Trần Hiệu Quân quay đầu không muốn trả lời nhưng ba cùng đi đều đã biết rồi không thể quá kiêu ngạo nhân tiện nói: “Cũng được!” nói xong bốn người nhất tề đều sùng sốt, sau đó chợt nghe thấy ba Trần cùng Tần Uyên Linh cười híp mắt.

Trần Hiệu Quân sau khi nói ra hai chữ kia liền hối hận muốn cắn lưỡi mình, nói cái gì không nói lại nói ngay lời của quỷ đáng ghét?!

Trình Hiệu Quân đứng ở phía đối diện mỉm cười thân nhiên đáp: “Vậy là tốt rồi!”

Hai vị phụ huynh cùng cười cũng không nhìn hai đứa trẻ đang mắt to trừng mắt nhỏ.

“Thi cũng thi xong rồi, thời tiết lại nóng như vậy hai đứa nhất định cũng mệt, ba đã đặt chỗ ở khách sạn rồi, bây giờ đi qua còn có thể thuận tiện nghỉ ngơi một chút rồi ăn cơm chiều, hôm nay ba mời khách, bù đắp cho hai đứa đã vất vả học tập thời gian qua.” Ba Trần thấy không ai phản đối, vì thế bốn người lên xe đi giải quyết vấn đề ẩm no.

Không đến năm phút sau bốn người đã an vị ở trong khách sạn hưởng thụ điều hòa dễ chịu. Ba Trần gọi bồi bàn tới để cho hai nhân vật chính của ngày hôm nay gọi món ăn. Trình Hiệu Quân nhường phần cho Quân Quân, Trần Hiệu Quân cũng không khách khí cầm thực đơn điên cuồng chọn mười món ăn. Chọn đến nỗi ba Trần ở bên cạnh lắc đầu, Tần Uyên Linh tròn mắt nhìn không biết nói gì, Trình Hiệu Quân cúi đầu không nói, bồi bàn há hốc mồm. Vì khao con gái nên ba Trần cũng liền theo ý cô đi dọn đồ một tiếng, gần năm giờ rưỡi đồ ăn được bồi bàn dọn lên rồi lui đi để lại mấy người bọn họ ngồi sùng sốt.

“Quân Quân, hôm nay con ăn không xong thì gói mang về nhà.” ba Trần đối với con gái khoan dung vô hạn nhưng chỉ cho phép con gái lãng phí trong giới hạn.

Ý ba Trần là nhiệm vụ đóng gói sau khi ăn xong giao cho Trần Hiệu Quân, Trần Hiệu Quân lúc này mới dòi được hòn đá đang đè lên chân mình, hiện tại hối hận cũng không còn kịp rồi, đành phải cúi thấp đầu: “Ba...! Tủ lạnh trong nhà còn có rất nhiều đồ ăn chưa ăn hết, không cần gói về đâu...”

“Không gói về thì con lo mà ăn cho hết đồ ăn này đi.” Ba Trần nói ra biện pháp giải quyết duy nhất.

Trần Hiệu Quân nhất thời nín thở. Ba Trần cũng biết không thể quá nuông chiều con gái cái gì cũng phải có chừng có mực.

“Hiệu Quân, Quân Quân muốn học chuyên ngành thể dục, còn con đã quyết định học cái gì chưa?” Ba Trần hỏi Trình Hiệu Quân đang ngồi ngay ngắn.

Trình Hiệu Quân suy nghĩ trong chốc lát nói: “Con muốn học y, mẹ cũng đồng ý rồi ạ.”

Ba Trần nghe xong gật đầu: “Học y à tốt lắm, trị bệnh cứu người, giống như mẹ con, là một nghề rất thiêng liêng. Vậy con định đăng ký vào trường nào chưa?”

Trình Hiệu Quân nhìn thoáng qua Quân Quân cúi đầu nói: “Chưa ạ, con chờ có điểm rồi mới quyết định.”

“Cũng đúng!” ba Trần tán thành, “Có điểm rồi mới quyết định được đăng ký vào trường y nào tốt. Hiệu Quân, con hẳn là nên thi vào trường y Trung Hoa tốt nhất cả nước.”

“Dạ con vẫn chưa chắc chắn.” Trình Hiệu Quân hơi ngẩng đầu không xác định nói.

Tần Uyên Linh bắt đầu nhìn con chăm trà cho mọi người: “Hiệu Quân học trường nào cũng không sao cả, chỉ cần tương lai nó có thể trở thành một bác sĩ giỏi là được rồi.”

Ba Trần khẳng định với Tần Uyên Linh: “Hiệu Quân tương lai nhất định là một vị bác sĩ giỏi.”

“Em cũng nghĩ như vậy, cho nên nó muốn học trường nào em đều đồng ý.” Tần Uyên Linh nửa kiêu ngạo nửa tự an ủi cười nói.

“Mẹ...!” Trình Hiệu Quân biểu tình có chút cứng ngắc còn có chút lo lắng gọi mẹ mình, giống như muốn ngăn cản mẹ nói cái gì đó nữa. Chỉ là cậu lo lắng bị người khác phát hiện rồi lại trêu chọc, nhất là Trần Hiệu Quân.

Trần Hiệu Quân lúc biết quỷ đáng ghét muốn học y trong lòng liền vui như nở hoa. Quỷ đáng ghét học trường y đó chẳng phải nói là lần này sẽ không học cùng lớp, cũng không học cùng trường với mình sao? Ở trong lòng cười to ba tiếng, lần này rốt cuộc có thể hoàn toàn thoát khỏi quỷ đáng ghét ngày ngày kề kề bên cạnh. Bởi vì trong lòng đang vui nên về sau Trần Hiệu Quân thoải mái ăn đặc biệt nhiều một chút, sau lại gọi bồi bàn đóng gói cũng không còn cảm thấy ngượng ngùng, kết quả của vui vẻ không bao lâu lại bắt đầu cả đêm thống khổ tra tấn...

Sau khi về đến nhà Trần Hiệu Quân hết sức vui vẻ, tâm tình hứng khởi chưa kéo dài được bao lâu thì đột nhiên đau bụng không thể ngủ được. Nửa đêm

đau đến mức không thể chịu đựng được nữa, Trần Hiểu Quân yếu ớt cố gượng dậy ôm bụng lết đến phòng của ba gọi: “Ba ơi, con đau bụng...”

Ba Trần lập tức từ trên giường vùng dậy chạy đến bên cạnh con gái, sắc mặt cô tái nhợt, mồ hôi rịn ra đầy trán: “Quân Quân, con làm sao vậy, bị đau bụng à? Có phải buổi tối ăn phải đồ gì hư hay không?”

Trần Hiểu Quân cố hết sức gật đầu: “Con đau bụng quá...”

Ba Trần đỡ con gái ngồi xuống bên giường: “Ba đi tìm thuốc, con cứ nghỉ ngơi một chút đã.”

Trần Hiểu Quân không chút sức lực ngoan ngoãn ngồi ở trên giường nghe theo lời căn dặn của ba. Ba Trần nhanh chóng đến phòng bếp mở tủ tìm thuốc, ăn đồ lành tính đau bụng thì uống thuốc gì nhỉ? Tìm được rồi... Thuốc quá hạn ư? Làm sao bây giờ? Đứng rồi, Uyên Linh! Uyên Linh nhất định có thuốc! Ba Trần mở cửa xuống lầu dưới gỗ cửa nhà Tần Uyên Linh: “Uyên Linh, chị mau mở cửa đi!”

Không bao lâu Tần Uyên Linh mở cửa ra: “Anh Hoàng Đào? Chuyện gì vậy?”

“Có lẽ là Quân Quân buổi tối ăn đồ lung tung nên bị đau bụng, chị có thuốc không?” ba Trần giải thích đơn giản.

“Quân Quân bị đau bụng?” Tần Uyên Linh mời ba Trần vào nhà, “Anh vào đây đã, tôi đi tìm thuốc, chờ tôi một lát.”

Lúc này Trần Hiểu Quân nghe thấy tiếng động bên ngoài cũng đi ra: “Bác Trần, sao bác lại tới đây?”

“Quân Quân bị đau bụng.” ba Trần nhớ tới con gái ăn rất nhiều thứ trong buổi tối bất đắc dĩ thờ dài.

“Vậy con đi lấy thuốc!” Trần Hiểu Quân vừa nghe định đi tìm thuốc.

“Không cần.” ba Trần ngăn cản, “Mẹ con đã đi tìm rồi.”

Trần Hiểu Quân dừng bước lại: “Vậy con lên trước xem Quân Quân thế nào.”

Ba Trần gật đầu không phản đối, Trần Hiểu Quân trở về phòng mặc quần áo đi trên lầu tìm Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà Trần Hiểu Quân, chạy đến trước phòng của Quân Quân, không có người? Không có tâm tư nào để nhìn kỹ căn phòng của Quân Quân mà lần đầu tiên mình bước vào, cậu liền xoay người đến phòng của ba Trần, quả thật là cô đang ở chỗ này: “Quân Quân, bụng cậu còn đau không?”

Nếu là bình thường Trần Hiểu Quân nhất định sẽ không thêm quan tâm đến quý đáng ghét, nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt, cô chỉ gật đầu một cái.

Trần Hiểu Quân đi tới bên cạnh Quân Quân đau lòng nói: “Đau lắm hả?”

Trần Hiểu Quân vẫn chỉ biết vô lực gật đầu, Trần Hiểu Quân nhận ra Quân Quân bây giờ rất thống khổ, sắc mặt không có chút nào tức giận, mồ hôi thấm ướt gò má, đôi môi cũng không có tí huyết sắc nào, cậu không muốn nhìn thấy Quân Quân như vậy: “Quân Quân, tớ đỡ cậu về phòng nằm xuống nhé, sẽ dễ chịu hơn một chút.” Nói xong cậu tới gần Quân Quân một tay đỡ lấy bả vai, một tay đặt lên eo nâng Quân Quân dậy đưa cô về phòng bên cạnh.

Trần Hiểu Quân thuận thế đem cơ thể tựa vào bên người Trần Hiểu Quân như vậy có thể thả lỏng một chút, cô không có dư thừa tâm tư suy tính tình huống bây giờ khó chịu như thế nào chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt.

Trần Hiểu Quân rất nhanh liền đem Quân Quân đỡ đến căn phòng của cô, đặt cô nằm xuống dưới giường, sau đó ngồi xổm xuống dịu dàng hỏi lại một lần nữa: “Có khá hơn chút nào không, vẫn còn đau lắm hả?”

Trần Hiểu Quân cảm thấy nằm xuống thì khá hơn một chút nhưng được một lúc bụng lại đau, vì vậy cau mày lắc đầu.

Trần Hiểu Quân cũng không biết phải làm như thế nào bây giờ, à trước kia chỗ nào trên người mình không thoải mái mẹ sẽ xoa nơi đó, như thế liệu có được không, ít nhất Quân Quân sẽ đỡ hơn...

“Quân Quân, tớ giúp cậu xoa chỗ đau nhé, có lẽ sẽ khá hơn một chút.” Giọng nói rất nhẹ, nhẹ đến mức Trần Hiểu Quân dường như không nghe thấy, nhưng bây giờ Trần Hiểu Quân bất kể quý đáng ghét nói gì, chỉ cần là có thể giảm bớt sự đau đớn của mình cô cũng sẽ không cự tuyệt, vô thức gật đầu một cái, đồng ý với lời đề nghị của Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân cẩn thận vươn tay chậm rãi đặt ở trên bụng Quân Quân, cách một lớp áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức nóng trên người cô. Trần Hiểu Quân dịu dàng xoa nhẹ trên bụng hy vọng như vậy có thể giảm bớt đau đớn cho cô. Có lẽ là sự dịu dàng của Trần Hiểu Quân đã giảm bớt phần nào đau đớn của Trần Hiểu Quân, mi tâm không còn nhíu chặt nữa, có dấu hiệu thả lỏng. Trần Hiểu Quân thấy đáng về Quân Quân có vẻ dễ chịu hơn rồi, bàn tay đặt trên bụng cô càng thêm nhẹ nhàng xoa đều...

Trần Hiểu Quân cảm thấy động tác của quý đáng ghét làm cô thư thái hơn rất nhiều, dần dần cũng khôi phục một chút ý thức, biết là quý đáng ghét giảm bớt đau đớn cho mình, có chút không đành lòng mở miệng nói: “Quý đáng ghét, không cần...” câu nói kế tiếp Trần Hiểu Quân chưa có cơ hội thốt ra khỏi miệng, thì ba Trần và Tần Uyên Linh đã vào tới nơi.

“Quân Quân, không biết con tại sao đau bụng, cho nên đi cầm tạm một ít thuốc có thể dùng được sang, trước hết để đi xem tại sao con lại bị đau bụng nhé.” Tần Uyển Linh vừa nói vừa đem thuốc đặt ở trên chiếc tủ bên giường.

Trình Hiểu Quân thấy mẹ tới liền đứng dậy cùng ba Trần đứng ở bên cạnh nhìn. Tần Uyển Linh lại gần sờ bụng sau đó hỏi Quân Quân đau ở đâu, có những biểu hiện gì...

Tần Uyển Linh là y tá nên những triệu chứng đau như thế này đối với bà mà nói là bệnh thường gặp, cho nên chưa tới hai phút bà đã biết nguyên nhân Quân Quân đau bụng vì lý do gì. Cầm một hộp thuốc màu trắng lên lấy ra hai viên thuốc: “Đây thuốc giảm đau, uống hai viên sẽ khá hơn một chút.” Sau đó để cho ba Trần đỡ Quân Quân dậy đưa thuốc và nước cho Quân Quân uống rồi dặn dò: “Vì buổi tối con ăn thức ăn lạnh cùng với cay nên kích thích quá trình tiêu hóa mới dẫn đến việc bị đau bụng. Bây giờ không có chuyện gì nữa rồi, nhưng mà về sau nhất định phải chú ý nên ít ăn đồ lạnh và đồ cay nghe chưa, con gái nhất định phải biết ăn uống hợp lý, đặc biệt là...” Tần Uyển Linh thấy hai người đàn ông ở đây mà nói chuyện này với Quân Quân có chút không thích hợp cũng không nói tiếp chỉ dặn: “Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai sẽ đỡ hơn.”

Trần Hiểu Quân cúi đầu nói vâng, Trình Hiểu Quân đứng bên cạnh còn rất lo lắng hỏi mẹ: “Mẹ, Quân Quân đau bụng như vậy ngày mai thật sự sẽ đỡ hơn chứ ạ?”

Tần Uyển Linh muốn nói lại thôi liếc mắt nhìn cậu con trai đang u mê ngủ gật: “Mẹ nói mà con cũng không tin sao?”

Tần Uyển Linh vừa nói như thế Trình Hiểu Quân cũng không nói gì thêm nữa, mẹ đã nói thì nhất định cậu sẽ tin tưởng tuyệt đối, hy vọng Quân Quân ngày mai có thể nhanh khỏe trở lại.

Ba Trần sau khi tiễn hai mẹ con Tần Uyển Linh về liền trở lại phòng con gái: “Lần này là tự con không nghe lời ăn đồ lung tung nên mới gây họa đó?” ba Trần cũng cảm thấy con gái ăn những thứ này đúng là tự làm khổ mình.

“Con làm sao biết được hôm nay mới chỉ ăn một chút mà đã bị như vậy rồi?” Trần Hiểu Quân đã khôi phục một chút sức lực nên nói chuyện cũng có chút khí thế.

“Ăn một chút hả?” ba Trần cảm thấy con gái mình thật không biết hối cải nhận lỗi, “Vậy nhất định là con cũng không còn đau nữa, khuya lắm rồi ba về phòng đây, con cũng ngủ đi.” Ba Trần có chút tức giận, đứa con gái này không ăn mềm cũng không ăn cứng thật chẳng giống ai cả?

Trần Hiểu Quân tự mình chuốc lấy buồn bực nhìn ba đóng cửa bước ra ngoài. Tất cả cũng là tại cái tên quỷ đáng ghét kia, nếu không phải là vì cái tên đáng ghét đó tối nay mình cũng sẽ không ăn lung tung nhiều như vậy còn bị đau bụng nữa, ở chung một chỗ với cậu ta đúng là chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả, cũng may về sau không phải dính dáng đến cậu ta cũng không phải mỗi ngày đều thấy cái mặt cậu ta nữa...

Chưa đầy nửa tháng sau kì thi tốt nghiệp trung học kết quả đã được công bố, Trần Hiểu Quân lần này học thêm không có uống phí công sức, điểm văn hóa cao hơn dự đoán 65 điểm, tuyệt đối có thể thuận lợi bước vào kì thi đại học, Trình Hiểu Quân thành tích rất tốt, thi được 701 điểm, với số điểm như thế cậu muốn vào trường nào cũng không thành vấn đề, Lương Âm cũng thi rất khá được 662 điểm, cũng giống Hiểu Quân có thể vào một trường đại học rất tốt. Ba người Trần Hiểu Quân, Trình Hiểu Quân cùng Lương Âm tuy đã đạt được thành tích ưu tú thông qua những con đường khác nhau mở ra cánh cửa tương lai của mình, nhưng không thể không nói đến ba Trần cao tay trong các bậc phụ huynh rất biết cách đào tạo cho con gái mình.

Ba người cùng nhau lớn lên lần này thi tốt nghiệp trung học cũng đạt được thành tích hài lòng, dĩ nhiên là rất sung sướng tận hưởng một mùa hè nhàn nhã mà vui chơi hết mình, lúc này đối với những học sinh đã trải qua kỳ thi tốt nghiệp trung học lại lấy được thành tích tốt là thời kỳ tiêu dao vui sướng thoải mái nhất. Nhưng mà tâm tình của Trần Hiểu Quân không bao lâu đã bị sụp đổ, bởi vì cô nghe được một tin tức khó có thể chấp nhận từ chính miệng của Lương Âm. Trần Hiểu Quân biết được tin này liền bỏ lại Lương Âm đứng đó chạy đến nhà Trình Hiểu Quân.

Đến trước cửa nhà quỷ đáng ghét, Trần Hiểu Quân tức giận đến nỗi quên hết cả phép lịch sự thông thường, trực tiếp dùng nắm đấm đập cửa nhà Trình Hiểu Quân, lúc đó là buổi chiều, Tần Uyển Linh không ở nhà, Trình Hiểu Quân ra mở cửa nhìn thấy trên đỉnh đầu Quân Quân lửa giận bốc lên ngùn ngụt trông ngực chậm mất một nhịp nhưng cậu vẫn làm bộ như bình tĩnh để cho Quân Quân vào phòng rồi hỏi: “Quân Quân có chuyện gì vậy?” chẳng lẽ Quân Quân biết chuyện giấy báo trúng tuyển rồi ư?

“Có phải là cậu không đăng kí vào Học viện Y học Trung Hoa phải không?” Trần Hiểu Quân từng bước một tiến tới gần Trần Hiểu Quân gắt gao nhìn thẳng vào mắt cậu, “Có phải cậu đăng kí cùng một trường với tôi hay không?”

Trình Hiểu Quân bị khí thế tức giận dị thường của Quân Quân ép không có đường lui đành gật đầu thừa nhận.

“Tại sao không đăng kí vào Học viện Y học Trung Hoa, không phải là cậu muốn học y sao, tại sao không đăng kí trường tốt nhất lại muốn tới trường của tôi? Âm Âm nói học viện y trường tôi năm ngoái mới được thành lập, tại sao cậu lại đăng kí vào cái trường này?” Trần Hiểu Quân từng bước dồn ép.

Tại sao, còn có thể tại sao cơ chứ, lý do duy nhất lại không thể nói ra thành lời: “Là do cách nhà quá xa, không có phương tiện.”

“Cách quá xa?” Trần Hiểu Quân không tin, giọng nói mỉa mai châm chọc quỷ đáng ghét

“Có phải cậu có ý hay không, có ý đi theo tôi giống như lời ba nói trước kia thời thời khắc khắc đôn đốc tôi? Không! Phải nói là giám thị tôi chứ?”

“Không phải vậy!” Tờ quả thực chưa từng có nghĩ muốn giám thị cậu, Trình Hiểu Quân ngữ khí kiên định, tờ chỉ là muốn cùng ở bên cạnh cậu, giúp đỡ cậu thôi.

“Vậy tại sao học viện y nhiều như vậy cậu không đăng kí lại muốn đăng kí vào trường của tôi? Quỷ đáng ghét, cậu vẫn luôn đáng ghét như vậy, giống

như cái đuôi luôn bám theo tôi đuôi cũng không chịu đi, cậu có biết tôi rất ghét cậu bám theo tôi như vậy hay không, rất ghét nhìn thấy cậu!” Trần Hiếu Quân dường như đem Trình Hiếu Quân bức đến nỗi té ở trên ghế sa lon.

“Quân Quân...” Trình Hiếu Quân giọng nói rất thấp khàn khàn, khiến cho người ta nghe không thấy được cảm xúc gì bên trong.

“Đừng gọi tên tôi, cậu có biết không trong khoảng thời gian này tôi rất vui, bởi vì mỗi ngày sau này đều không phải nhìn thấy cậu, nhưng mà bây giờ, cậu lại học cùng trường với tôi? Tiểu học cũng như vậy cao trung cũng vậy, trung học vẫn là như vậy, cậu vẫn chưa từng biến khỏi mắt tôi, tôi đã chán ngấy rồi!” Trần Hiếu Quân càng nói giọng càng trở nên lớn hơn, dần dần biến thành gào thét.

“Quân Quân, tại sao ghét mình như vậy...” Trình Hiếu Quân không dám nhìn Trần Hiếu Quân nét mặt cứng ngắt hỏi.

“Tại sao ghét cậu?” Trần Hiếu Quân dường như bị câu hỏi làm cho sững sốt, trong nháy mắt trong đầu trống không, nhưng cô rất nhanh phản ứng kịp: “Ghét cậu còn cần lý do gì? Cũng là bởi vì cậu rất đáng ghét, rất đần, rất vô dụng...”

“Quân Quân!” Trình Hiếu Quân muốn đến gần Quân Quân, nói cho cô biết mình cũng không giống như những gì cô nghĩ, “Thật ra thì mình...”

“Tránh ra, quý đáng ghét!” Trần Hiếu Quân lui về phía sau hai bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người, Trình Hiếu Quân không chịu buông tha còn muốn giải thích cái gì nữa, Trần Hiếu Quân lại một phen đẩy ngã cậu ngã xuống ghế sa lon tức giận thét to: “Quý đáng ghét, tôi không muốn cậu đi theo tôi!” rồi tiện tay cầm một quyển sách ném tới, “Cậu, đi chết đi!”

Trình Hiếu Quân lần nữa ngơ ngác nhìn Quân Quân chạy ra ngoài thoát khỏi tầm mắt của mình, thật lâu sau vẫn không nhúc nhích...

[Nhật ký ngày] Tớ, vì cậu!

Thật sự mình đã làm sai sao, từ lúc vừa mới bắt đầu đã sai lầm rồi sao? Mình mất cả một tuần liền để thuyết phục mẹ cho mình học chung một trường với Quân Quân, vì muốn cùng Quân Quân ở chung một chỗ mình đã khiến cho mẹ khóc hết nước mắt, nhưng tại sao Quân Quân sau khi biết lại nói mấy lời tổn thương người khác như vậy. Mình cho là Quân Quân sau khi biết có thể sẽ mắng mình hoặc là đánh mình, bởi vì Quân Quân vẫn luôn không thích mình... Nhưng mà, Quân Quân lại nói những lời đó so với việc đánh mình mắng mình càng làm cho mình khó chịu hơn...

Quân Quân, cậu có biết hay không mình vì cậu vẫn đang không ngừng cố gắng. Vì không để cho cậu thấy mình là người vô dụng, tới giờ mình đã học được cách nấu cơm xào rau rồi đấy, chẳng qua là cậu đã rất ít tới nhà mình... Mình cố gắng học tập như vậy có thể trợ giúp một người không thích học hành như cậu, mỗi lần cậu ở trong tình thế gay go nhất mình đều có thể giúp đỡ cậu... Mỗi sáng sớm mình đều kiên trì chạy bộ rèn luyện thân thể, không hề giống như trước không có tí sức lực nào, còn cao hơn nữa, cậu không phát hiện ra là mình đã cao hơn so với cậu rồi sao... Vì bảo vệ cậu, vào lúc nước sôi lửa bỏng của năm thứ hai trung học vẫn còn ở câu lạc bộ TaeKwonDo kiên trì học TaeKwonDo...

Những thứ này cậu đều không biết! Mình thật sự không còn là Trình Hiếu Quân vô dụng trước kia nữa rồi, Quân Quân, cậu chừng nào thì có thể thấy, mình đã không còn là Trình Hiếu Quân cậu căm ghét nữa... Cậu, lúc nào thì có thể nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cậu, chờ xem!

Trải qua hai tháng đầy thử thách, cuộc sống mới lại một lần nữa bắt đầu. Trần Hiếu Quân vẫn như xưa sống phóng khoáng không gò bó. Ngoại trừ quý đáng ghét vẫn cùng cô học chung trường, khiến cảm xúc mờ nhạt không hay trong lòng khi đó tràn đến quấy phá, thì nói chung kì nghỉ hè vừa rồi của cô xem như rất vui vẻ. Sinh viên đại học năm nhất nhập học thông thường phải trễ một tuần, tại sao như vậy thì chỉ cần nhìn thấy tình cảnh khai giảng là có thể đoán được một phần. Nhiều người dễ phục vụ sao!

Ba Trần lái xe chờ hành lý của Trần Hiếu Quân và Trình Hiếu Quân đến trường, sau khi làm xong thủ tục nhập học rồi thì đi về, muốn cho con gái có cơ hội học tự lập một chút, cho nên ba Trần mới không đưa Trần Hiếu Quân đến ký túc xá mà liền tạm biệt hai sinh viên mới vừa nhập học lên đường hồi phủ. Trần Hiếu Quân không có tâm trạng cùng quý đáng ghét đứng cạnh nhau liên lấy tốc độ nhanh nhất kéo rương hành lý của mình đi tìm ký túc xá.

Nhà năm? Lầu ba? Phòng 308? Trần Hiếu Quân hỏi hai đàn anh sau đó cực kỳ dễ dàng tìm thấy ký túc xá của mình. Ở trường đại học Trần Hiếu Quân ở phần lớn là bốn người một phòng, nhưng ba cô lo lắng cô con gái tính cách hiếu động, lại càng lo nhiều người vô tâm suy nghĩ đem tình cảm đặt lên trên chuyện học tập, nên giúp cô xin ký túc xá một phòng hai người. Trần Hiếu Quân không có vấn đề gì, đối với cô mà nói thì cũng đều giống nhau cả. Nếu như muốn đem bạn bè tới còn không dễ dàng sao? Bắt đầu từ hôm nay, thoát khỏi sự quản lý của ba, không có tên quý đáng ghét quấy nhiễu, cuộc sống tương lai một mảnh tươi đẹp a! Trần Hiếu Quân hiểu rõ vào khoa Thể Dục cùng học viện Y Khoa cứ giống như Nam cực với Bắc cực, cũng không so đo tâm trạng không thoải mái lúc này như thế nào mà bắt đầu cuộc sống mới.

Trước tiên khi vào đại học không phải là đi học, mà là kỳ học quân sự một tháng. Cái loại huấn luyện quân sự này mỗi người tự thể nghiệm khác nhau nên có cách nhìn không giống nhau, đối với một cô bé nóng nảy như Trần Hiếu Quân mà nói vẫn là thích hơn, chỉ cần không phải đến trường ở trong lớp

học ôn tập là cô không thấy ghét. Cho dù trời nóng bức cô cũng tình nguyện ở trên sân thể dục lau mồ hôi như mưa. Cho nên nói ba Trần đúng là có tính toán từ trước rồi, vì con gái mà trải đường hợp với cô lắm.

Một tháng này Trần Hiểu Quân sôi nổi, tích cực không chỉ làm cho sĩ quan huấn luyện ưa thích còn làm cho các thầy cô đều mến cô nữa. Vậy cho nên khai giảng Trần Hiểu Quân vui vẻ ngoài ý muốn¹ ngốc ngốc mà được danh hiệu học viên quân sự xuất sắc, còn trong lớp được trúng cử làm lớp trưởng, vừa mới tham gia vào tập thể đã thuận lợi bước vào hội học sinh, làm cho cô bạn cùng lớp, cùng phòng Quách Tuyết hâm mộ không thôi. Không chỉ có như thế, con gái thường rất dễ ý đến làn da cho nên cô càng phấn nộn, ghen tị khi Trần Hiểu Quân không có làm gì bảo vệ hay che chắn, mỗi ngày còn chạy nhong nhong dưới ánh nắng chói chang, mà so với cô tỉ mỉ dày công chăm sóc, luôn nghĩ cách né né cái nắng cái mưa đỡ đội đó, còn tốt hơn không những gấp đôi gấp hai, đúng là rất bất công mà!

Hôm nay là lễ bế giảng khóa học quân sự, toàn bộ tân sinh viên phải tập hợp theo đội hình chữ nhật², sau đó đại biểu khắp nơi lên phát biểu rồi tiến hành tiễn đưa tạm biệt. Đội hình của lễ bế mạc này thật ra trước kia cũng diễn tập qua nên không có gì, trừ việc thời tiết hôm nay hình như so với hôm qua càng nóng bức hơn một chút. Gần ba ngàn tân sinh viên tập trung sau khi phải chịu đựng ánh mặt trời tra tấn trên thao trường cuối cùng nghênh đón đại diện sinh viên xuất sắc lên phát biểu. Trên sân sinh viên bị mặt trời nướng đến không mở mắt nổi, nhưng mà vẫn kiên cường chống đỡ giữ nguyên tư thế chuẩn mực của quân đội. Ai bảo các sĩ quan huấn luyện hòa nhau đe dọa nói mọi người nếu như không ngoan ngoãn kiên trì đến kết thúc thì sẽ khiến cho lễ bế mạc “đúng lúc” mà kéo dài. Đúng lúc thật dễ nghe quá ha, sức mạnh của hai từ này hoàn toàn có thể làm cho nhiệt tâm hiện đang hừng hực của tất cả học sinh mới rơi vào trong hầm băng.

Trần Hiểu Quân nếu không ngại thời tiết nóng bức, dù sao đi nữa cũng là nữ sinh mềm mại yếu ớt, năng lượng trong cơ thể đã kiệt quệ cũng chịu đựng không nổi ánh nắng gay gắt ăn mòn, cô bây giờ chỉ có thể cam đoan đứng chứ không thể bảo đảm mình đứng mà đầu óc còn tỉnh được, cô hoàn toàn không nghe nổi vừa rồi hiệu trưởng, sĩ quan huấn luyện, thầy cô giáo ở trên bục đã nói cái gì nữa, chỉ biết rõ duy nhất chính là người trên bục cứ thay nhau một người rồi lại một người... Rốt cuộc tới chừng nào mới xong đây!

“Tiếp theo mời thủ khoa với thành tích xuất sắc nhất trở thành tân sinh viên của học viện Y học chúng ta, em Trình Hiểu Quân đại diện tân sinh viên lên phát biểu!”. Nếu không phải người chủ trì cố ý nhấn mạnh ba chữ Trình Hiểu Quân, trạng thái tư duy đang bị đình trệ của Trần Hiểu Quân sẽ không nhạy cảm mà chủ ý tới người sắp lên đài lại có thể là quý đáng ghét.

Một tháng này, Trần Hiểu Quân phong phú mà bận rộn trôi qua gần như quên mất quý đáng ghét, bây giờ lại đột nhiên hiện ra, nhất thời làm cho toàn thân đang bực bội của Trần Hiểu Quân “mát mẻ” một chút.

Người chủ trì nói xong thì có một sinh viên mặc trang phục quân sự lên bục giảng, bởi vì cách nhau quá xa, ánh mặt trời lại quá chói chang, Trần Hiểu Quân chỉ nhìn thấy một nam sinh cao lớn đứng ở trên bục giảng.

Hừ, quý đáng ghét, cách xa tôi như vậy, lần này bỏ qua cho cậu, nếu cậu không biết thức thời mà xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cậu đâu! Trần Hiểu Quân còn mãi nghĩ thầm thì cảm thấy có người kéo kéo ngón tay của mình, nhẹ nghiêng đầu dùng ánh mắt hỏi Quách Tuyết bên cạnh: “Gì vậy?”

Quách Tuyết sau khi được trả lời, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước: “Cái người đứng đầu bục có tên giống như tên của cậu kia, sao cậu một chút hiếu kỳ cũng không có vậy?” Quách Tuyết bình thường cũng không phải là dân buồn đưa lễ, nhưng mà bây giờ phải đứng khó chịu, muốn chuyển lực chú ý nên mới lên lút nói chuyện với cô bạn cùng phòng.

“Gì mà cùng tên chứ! Tớ là Trần Hiểu Quân, cậu ấy tên là Trình Hiểu Quân, cậu đừng đem mình với cậu ta mà nói thành một!” Trần Hiểu Quân như là không muốn có quan hệ gì với quý đáng ghét dường như muốn cắt phăng hết mối liên hệ của cả hai.

“Cậu làm sao biết cậu ta họ Trình? Tớ nghe cũng thấy giống nhau mà!” Quách Tuyết chưa nhận ra sự khác thường trong giọng nói của Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân trả lời một hơi: “Cậu ấy vốn chính là họ Trình!”

“Vốn chính là?” Quách Tuyết cũng không ngu ngốc, lập tức phát giác trong lời nói có ẩn giấu chuyện cô không biết: “Cậu quen Trình Hiểu Quân đúng không? Đúng không? Bằng không sao cậu lại nói như vậy.”

Trần Hiểu Quân không ngừng bị hai cái đúng không của Quách Tuyết làm cho ngậm miệng, kìm nén không hét to: “Không... có!”

“Nói cứ ấp a ấp úng như vậy!”. Quách Tuyết không tin. “Cậu chắc chắn biết cậu ấy!”

Trần Hiểu Quân lại bị khẩu khí của Quách Tuyết làm cho dao động, không biết nên phủ nhận như thế nào: “Bọn mình, trước kia chỉ là học chung trường, không có quen nhau.” Quý đáng ghét cậu nghìn vạn lần đừng cho tôi thấy cậu, bằng không sẽ khó coi đấy!

Trần Hiểu Quân ở phía dưới bị Quách Tuyết truy hỏi chuyện của quý đáng ghét, trên bục, Trình Hiểu Quân đang phát biểu thì lại ở giữa biển người không nhìn thấy khuôn mặt của sinh viên hy vọng có thể tìm thấy bóng dáng thân quen...

1. Nguyên văn là phong sinh khởi thủy: một chuyện gì đó làm đặc biệt tốt, trong khoảng thời gian nhất định phát triển (cái gì đó) thật nhanh, nhanh chóng phát triển lên hoặc là xuất hiện hiệu quả ngoài ý muốn. (edit từ Baidu)

2. Nguyên văn là phương trận

Kết thúc huấn luyện quân sự đã là tuần nghỉ quốc khánh mừng một tháng mười, trường đại học Trần Hữu Quân học ở thành phố lân cận nhà của cô, khoảng cách không xa mấy, nếu như muốn cuối tuần là có thể về nhà, nhưng mà chỉ mới vừa hưởng thụ cuộc sống sinh viên Trần Hữu Quân bây giờ không có ý định về nhà, thật vất vả mới có thể quang minh chính đại mà thoát khỏi ma chướng của ba, cô sao có thể lại nhanh như thế trở về chứ.

Buổi tối trước ngày quốc khánh, Trình Hữu Quân gọi điện thoại cho Quân Quân hẹn cô cùng nhau đi về. Trần Hữu Quân không thấy ngạc nhiên bao nhiêu mà chỉ thấy phiền. Đi thì cứ tự mình đi đi còn gọi mình làm gì, Trần Hữu Quân một hơi từ chối lời đề nghị của quý đáng ghét còn hung hăng không một câu dư thừa ngắt điện thoại của Trình Hữu Quân. Nếu bị Quách Tuyết biết được bạn cùng phòng của cô lại có thể thẳng tay ngắt điện thoại của Trình Hữu Quân, một trường thảo kiên trì từ thế hệ mới của trường thì nhất định lại ghen tị muốn chết.

Trình Hữu Quân đóng điện thoại lại rồi ngơ ngác ngẩn ra, Triệu Bản cùng phòng nhìn thấy cậu ngẩn ngơ còn tưởng cậu đang suy nghĩ vấn đề gì: “Nghĩ cái gì mà say mê thế?”

Trình Hữu Quân lúc này mới giấu đi mất mát trong lòng, nói: “Không có gì, đang nghĩ chuyện về nhà”.

Triệu Bản hâm mộ: “Các cậu thì sướng rồi, nhà không có bao xa nên lúc lẽ còn có thể về, mình thật đáng thương quá đi.” Triệu Bản là người Đông Bắc ở địa đầu cực Bắc của đất nước, giả dụ có về cũng không tiện cho nên quyết định ở lại trường.

“Thực ra về nhà cũng không chẳng có gì đâu.” Không gặp Quân Quân, về nhà cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng ở lại trường biết đâu còn có thể thấy Quân Quân. Trình Hữu Quân ở trong lòng lạng lẽ nghĩ.

“Cậu còn ở đó mà có phúc lại không biết hưởng?” Triệu Bản tới đây đã một tháng đối với một đứa trẻ phải rời xa ngôi nhà ấm cúng mà nói không nhớ nhà là điều không thể. “Mình ngủ đây, cậu cứ suy nghĩ đi.”

Trình Hữu Quân bỏ đi động vào trong túi áo, thu dọn đơn giản vài món đồ đặc hương về phía Triệu Bản trên giường nói câu “Mình đi đây” rồi cân nhắc lê người về nhà. Trên đường về cậu còn mãi suy nghĩ, bao lâu rồi còn chưa gặp Quân Quân, chắc gần một tháng rồi. Từ khi khai giảng hai người đã không gặp mặt, Trình Hữu Quân biết là Quân Quân không muốn gặp mình, mà chính cậu lại không tìm được lý do và cơ hội gặp Quân Quân. Ký túc xá và chỗ học của hai người lại cách nhau rất xa, biết trong cái trường lớn như vậy cơ hội hai người có thể chạm mặt rõ là đã khó càng thêm khó. Vốn định mượn cơ hội Quân Quân với mình về nhà để cùng Quân Quân hòa hợp, làm cho Quân Quân thay đổi cái nhìn với mình, không ngờ Quân Quân một chút ý định về nhà cũng không có, nói như thế thì không biết đến khi nào mới có thể nhìn thấy Quân Quân. Nhưng khi về đến nhà Trình Hữu Quân lại nghe được một tin tức tốt, chính là bác Trần thấy Quân Quân không trở về bảo cậu mang vài thứ đưa cho Trần Hữu Quân, Trình Hữu Quân vì việc được bác Trần nhờ mà đối với ngày quốc khánh thiếu sức sống tràn đầy chờ mong.

Ngày 1.10, Trình Hữu Quân trở về chỉ gặp một bạn học, đó chính là Lương Âm thi vào viện Y khoa Trung Quốc, sau đó thì không liên lạc với ai nữa, cậu cũng không thừa dịp nghỉ lâu mà nghỉ ngơi, ngược lại còn thường xuyên vất vả ra ngoài tập luyện để tiêu tan nỗi nhớ mong ai đó. Nhưng mà rốt cuộc sau đó được huấn luyện viên khen ngợi thì nhất thời vui vẻ rất muốn cùng ai đó chia sẻ một chút vui sướng trong lòng, không kịp đợi bác Trần dặn dò đã mang theo cái gì đó mà sớm một ngày đã về tới trường.

Trình Hữu Quân vội vã trở về trường, khi đến trường học thì đã gần sáu giờ, lúc này là lúc sinh viên ở trường đi ăn, điều làm cho Trình Hữu Quân lo lắng chính là về thì làm sao liên lạc với Quân Quân để đưa đồ cho cậu ấy, lần này thì khỏi cần lo, bởi vì đúng lúc cậu ở cổng trường thì nhìn thấy Quân Quân muốn ra ngoài đi ăn.

“Quân Quân!” Trình Hữu Quân đi vài bước đến trước mặt Quân Quân cách đó không xa.

Trần Hữu Quân tưởng mình nghe lầm, nhưng lúc Quách Tuyết lời kéo mình nhìn về phía người đi tới thì nhận nhầm lại. Lúc này Trần Hữu Quân chạy tới bên cạnh Quân Quân: “Quân Quân, cậu muốn đi ra ngoài ăn tối à?”

“Gọi tôi làm gì? “Giọng Trần Hữu Quân vẫn trước sau như một rất khó chịu.

“Khi mình về nhà, bác Trần biết mình về bảo mình đến trường đem mấy bọc đồ cho cậu, nói đều là đồ cậu thích ăn.” Trình Hữu Quân nhấc một bọc lớn cầm trong tay đặt xuống trước mặt. Trần Hữu Quân liếc nhìn cái bọc mới gật đầu: “Ừ”. Trần Hữu Quân nhận bọc đồ. “Vậy tôi đi đây”. Căn bản không có ý định muốn cùng cậu nói chuyện. Trình Hữu Quân không buông bọc trong tay ra: “Nặng lắm!” Trình Hữu Quân nhìn thoáng qua người bên cạnh Quân Quân, lần đầu tiên thấy da mặt mình dày: “Tớ giúp cậu mang về nhé.”

Cái kiểu này cho dù Trần Hữu Quân không cảm kích rất muốn nằng to ‘tôi tự mình đi’ thì lại có người rất thức thời: “Cậu là Trình Hữu Quân phải không, lúc ở lễ bế mạc tập huấn quân sự mình thấy cậu phát biểu. Xin chào, mình là bạn cùng phòng của Trần Hữu Quân, Quách Tuyết.”

“Chào, Quân Quân tính tình có đôi khi không tốt, cậu đừng để bụng.”

Quách Tuyết cười cười không đáp, nhìn thoáng qua biểu tình dữ tợn của Trần Hữu Quân lại quay về phía Trình Hữu Quân nói: “Các cậu cầm mấy cái này thật bất tiện, hay là về ký túc xá trước bỏ mấy bọc này xuống thì tốt hơn.” Ngụ ý chính là mình đi trước ăn cái gì đây.

Trần Hữu Quân vốn định dăm ba câu bỏ quý đáng ghét lại, nhưng xem ra tình hình này không được, hơn nữa cho dù bây giờ mình cùng Quách Tuyết đi ăn nhất định cơm tối một chút cũng không tiêu hóa nổi.

“Đứng đó làm gì nữa? Đi thôi!” Trần Hữu Quân không kiên nhẫn hướng về quý đáng ghét gào lên. Trình Hữu Quân quay về phía Quách Tuyết gật đầu nói tạm biệt rồi đi theo Trần Hữu Quân.

Quách Tuyết đứng đằng sau nhìn thấy hai người một trước một sau, ở trong lòng cảm giận cảm thán: Trần Hiểu Quân cậu thực nhẫn tâm, Trình Hiểu Quân...

Trình Hiểu Quân dọc đường yên lặng đi theo Trần Hiểu Quân đang đi phía trước, Quân Quân không nói lời nào cậu cũng không biết có thể nói gì. Trên đường quay về phía ký túc xá, hai người tuy không nói chuyện cũng chẳng đứng chung một chỗ, nhưng mọi người đi ngang qua cạnh bọn họ toàn nhất trí cho rằng hai người kia nhất định là quen nhau, nên đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người. Trình Hiểu Quân ở trong trường cũng xem như là người có tiếng tăm, cho dù chưa từng tiếp xúc thì đại khái mọi người ai cũng biết mặt cậu. Ánh mặt tập trung đổ vào trên hai người bọn họ cũng mang ý nghĩa bất đồng, hâm mộ có, nghi ngờ có, ghen tỵ có, còn có chỉ chỉ trỏ trỏ. Trần Hiểu Quân bị nhìn như thế thì lại khó chịu, giậm giậm chân đi tới ký túc xá xoay người về mặt rõ ràng là mặt hừng: “Đưa tôi!”

Trình Hiểu Quân thấy động tác bất thành linh của Trần Hiểu Quân thì lập tức dừng bước, nhưng do quán tính nên vẫn không cẩn thận đụng vào Quân Quân: “Thực xin lỗi cậu Quân Quân, mình không cố ý.”

Trần Hiểu Quân quệt quệt mũi hung hăng trừng mắt nhìn, liếc quý đáng ghét một cái: “Cậu đi rồi à!”. Trình Hiểu Quân đối với lời thô tục của Quân Quân tập mãi cũng thành thói quen, nhưng người khác thì chắc chắn sẽ không. Một nữ sinh đứng lúc đi ngang qua bị một tiếng rống dọa sợ, dừng lại sững sờ nhìn về phía bọn họ.

Trần Hiểu Quân cũng phát hiện bản thân quá sợ rồi, dám ở ngay cổng ký túc xá mà lớn tiếng, trong lòng càng nghĩ càng mất hứng, càng khiến sự bức bối đang muốn kiềm chế trong lòng bộc phát, cô nói với nữ sinh đang ngây ngốc thất thần kia: “Nhìn cái gì hả!” Lúc đó quý đáng ghét liền đứng chắn trước cô, nói với nữ sinh kia: “Thật ngại quá, mình làm cậu ấy tức giận nên tâm tình cậu ấy không tốt lắm, bạn đừng để bụng.”

Nữ sinh thấy nam sinh hướng về phía mình nói lời khiêm tốn như vậy, cũng chẳng thể không xấu hổ nói không sao. Khi đi cô ấy còn quay đầu lại, về mặt mang dấu chấm hỏi nhìn về phía bọn Trần Hiểu Quân.

Sắc mặt Trần Hiểu Quân bây giờ lại càng không tốt, quý đáng ghét vừa rồi nói cái gì vậy?

“Quân Quân, mình lại chọc cậu giận rồi à?” Trình Hiểu Quân cũng nhận ra sắc mặt Quân Quân so với khi nãy mắng cậu còn khó coi hơn.

“Cậu còn tự mình biết mình, biết tôi giận là do cậu.” Trần Hiểu Quân không dịu dàng một chút nào: “Cậu vừa rồi nói cái gì?”

Trình Hiểu Quân không suy nghĩ liền trực tiếp trả lời: “Mình vừa rồi nói là làm cậu tức giận.”

“Tôi hỏi cậu vì sao nói là cậu làm tôi tức giận?” “Trần Hiểu Quân hai mắt giống như là muốn giết người nhìn chăm chăm Trình Hiểu Quân.

“Chẳng lẽ cậu tức giận là không phải vì mình?” Trình Hiểu Quân có chút mờ mịt.

“Tại cậu tôi mới tức giận”. Trần Hiểu Quân cảm thấy nếu không phải đang ở cổng ký túc xá cô nhất định sẽ đá vào đầu quý đáng ghét: “Nhưng mà tại sao cậu phải nói với người ta là làm tôi tức giận, quý đáng ghét, cậu đúng là đồ ngốc!”

“Quân Quân, mình cũng đâu có nói gì bậy đâu!”. Trình Hiểu Quân lập tức hiểu ra, Quân Quân đã bức bối đến giậm chân.

Trần Hiểu Quân cảm thấy mình đúng là đang nước đổ đầu vịt: “Cậu không nói gì bậy, nhưng cậu đừng nên nói như thế với người khác?”

Trình Hiểu Quân về mặt mê mang nhìn Quân Quân, không rõ ý của cô là gì.

“Cậu, cậu!” Trần Hiểu Quân tức đến phát run, tên ngốc này: “Cậu nói như vậy với người khác còn không phải muốn người khác hiểu lầm giữa chúng ta có quan hệ sao!”

Nói xong đi qua kéo bọc đồ trong tay quý đáng ghét bỏ chạy về phía ký túc xá.

Trình Hiểu Quân nhất thời không phản ứng lại, mặc Quân Quân biến mất ở cổng chính ký túc xá, lúc này mới mỉm cười hiểu được ý của Quân Quân là gì.

Đêm nay Trình Hiểu Quân vì được gặp Quân Quân, hôm nay còn cùng Quân Quân nói chuyện trong lòng vui vẻ đến tối hoàn toàn ngủ không được, mà Trần Hiểu Quân thì lại cả đêm làm ô trên giường cũng chẳng ngủ ngon...

1/10: Quốc khánh TQ.

Đồng Bắc: bao gồm Liêu Ninh, Cát Mông, Hắc Long Giang và phía đông khu tự trị Nội Mông.

Trường thảo: chính là nam sinh đẹp zai nhất trường, cách nói này bắt nguồn từ lời nói phổ biến của học sinh Đài Loan, chỉ công trường bán hương thảo, nghĩa rộng là trong một trường có nam sinh cực kỳ đẹp zai, trái ngược với hoa khô giảng đường. TQ nổi danh nhất là ba trường thảo tiêu biểu là: Lí Dịch Phong, Lí Trùng Thông, Đồng Thần. Được xưng là tam đại quốc dân trường thảo. Bọn họ trở thành quốc dân trường thảo thì cần phải có điểm giống nhau đó là phù hợp với trào lưu thẩm mỹ của quần chúng người Á châu. Mặt đẹp, ngũ quan thanh tú, ánh mắt trong veo cùng với khí chất vườn trường trong suốt, ngây thơ.

Cuộc sống ở đại học thật muôn màu muôn vẻ, nếu như bạn không muốn học tập thì việc chơi bời cũng sẽ rất phong phú, tại sao khi vào đại học các bạn sinh viên lại dường như không chịu được sức hấp dẫn mà bỏ bê việc đèn sách, phần lớn nguyên nhân là bởi vì khi lên đại học thì không gian để những sinh viên này buông thả mình rất rộng lớn, tuy nhiên mỗi người lại có thái độ khác nhau đối với không gian này.

Thời gian thảnh thơi thoải mái. Tháng mười một đã tới, nhà trường tiến hành đại hội thể dục thể thao sinh viên hàng năm. Trải qua năm thứ nhất của đại học, sinh viên năm thứ 2 đã không còn sự nhiệt tình như trước kia nữa, sinh viên năm thứ ba tham gia chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, về phần sinh viên năm thứ tư đã sớm mai danh ẩn tích mất rồi, cho nên đại hội thể dục thể thao hàng năm không nói ngoa là chỉ dành riêng cho sinh viên năm thứ nhất, một trận đấu có mười người thì có đến chín người là sinh viên năm đầu, một người khác nhất định là thuộc về ban hậu cần.

Trần Hiểu Quân là sinh viên khoa thể dục, đại hội thể dục thể thao lần này nhất định không thể thiếu cô, nhưng lại không phải với thân phận vận động viên. Khoa thể dục tham gia đại hội thể dục thể thao, thử nghĩ xem nếu sinh viên khoa thể dục và sinh viên các khoa khác thi môn thể dục, kết quả sẽ như thế nào? Không cần nghĩ cũng có thể đoán được tám chín phần, ước chừng nếu như người của khoa thể dục cũng tham gia đại hội khẳng định yếu tố đặc sắc sẽ kém đi rất nhiều, cho nên sinh viên khoa thể dục tham gia đại hội thể dục thể thao chỉ với tư cách là trọng tài, Trần Hiểu Quân là một người trong số đó. Thế nhưng trọng tài cũng được chia ra làm rất nhiều loại, Trần Hiểu Quân là sinh viên năm thứ nhất không có kinh nghiệm gian dối nên được phân công ghi chép kết quả thi đấu. Trần Hiểu Quân cũng không ngại làm công việc này, chỉ cần được xem náo nhiệt là cô đã cảm thấy rất vui rồi.

Nhiệm vụ của trọng tài đã được phân xuống, trong hai ngày này cô được điều động ghi chép ba hạng mục thi đấu, toàn bộ đều là các trận tranh tài của nam sinh: buổi sáng ngày thứ nhất là chạy 100 mét, xế chiều là môn đẩy tạ, buổi chiều ngày thứ hai là chạy 3.000 mét.

Sau khi các tân sinh viên xếp thành đội hình ngay ngắn chậm rãi tiến vào sân vận động, nghi thức khai mạc được tiến hành đơn giản, đại hội thể dục thể thao chính thức được bắt đầu. Trần Hiểu Quân và Quách Tuyết đi đến nơi tổ chức cuộc thi chạy 100 m, Trần Hiểu Quân thấy Quách Tuyết không khác gì cái đuôi nhỏ đuôi theo phía sau bèn nói: “Cậu không phải là trọng tài tại sao lại tới đây tham gia náo nhiệt vậy!”

“Đang buồn muốn chết, vừa hay đến xem bọn họ thi đấu, nói không chừng còn có thể phát hiện ra được vàng đó.” Quách Tuyết so với những người chuẩn bị tham gia trận đấu còn hưng phấn hơn.

Trần Hiểu Quân giống như là nhìn thấy người ngoài hành tinh: “Cái gì vàng? Đầu óc cậu bị hư hả!”

“Không phải rùa vàng cũng được, yêu cầu của tớ cũng không cao mà.” Quách Tuyết tiếp tục huyền thuyên.

Nói như thế nào Trần Hiểu Quân cũng đọc không ít tiểu thuyết, nghe đến đó coi như đã hiểu rõ ý tứ của Quách Tuyết, suy nghĩ cẩn thận vừa rồi không khỏi toát mồ hôi, sức chống cự của Quách Tuyết quả thật là quá kém, chỉ có mấy ngày đã bị mấy cô nàng khoa Mỹ thuật tạo hình phòng bên cạnh làm hư mất rồi, đã bắt đầu mơ tưởng một tình huống gấp gáp lãng mạn: “Cậu tìm rùa vàng thì có thể, nhưng đừng có ở bên cạnh mình vòng tới vòng lui như thế.”

“Như vậy thì cơ hội sẽ nhiều hơn một chút!” Quách Tuyết không kịp suy nghĩ liền nói ra những gì nghĩ trong đầu.

“Cậu nói cái gì?” Trần Hiểu Quân cầm bản ghi chép thành tích giờ lên.

Quách Tuyết cũng biết mình lợi dụng bạn bè là không đúng liền lấy lòng nói: “Thật ra là mình khen cậu rất xinh đẹp đấy chứ.”

“Bản thân mình rất xinh đẹp rồi còn cần cậu phải nói sao?” Trần Hiểu Quân bực mình buột miệng nói ra, không để ý tới những lời mình vừa thốt ra thu hút sự chú ý của mọi người đến cỡ nào.

Quách Tuyết thấy mình thật mất mặt, kế hoạch lợi dụng Trần Hiểu Quân thành công nhưng hiệu quả lại không đạt được, cô liền xoay người núp đằng sau lưng Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân cũng thấy mình lúc này rất mất thể diện, còn thốt ra những lời tự kỷ như vậy... cho dù quả thật là cô thường xuyên được các bạn cùng lớp gọi là hoa khôi của khóa, nhưng cô cũng không để chuyện ấy ở trong lòng cũng chưa từng làm nên chuyện gì, lúc này làm nhiều trò như vậy, một tân sinh viên có thể nói ra những lời có sức nổ lớn như vậy về sau làm sao còn mặt mũi nhìn ai. Còn có người đang nhìn Trần Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân cảm thấy không thể muốn như lần trước gào thét đuổi người ta trở về, lần đó là có quý đáng ghét ra mặt...? Tại sao lại nghĩ tới cậu ta vậy! Trần Hiểu Quân thật muốn lấy búa nện vào đầu mình. Bình tĩnh, bình tĩnh... Sau khi tỉnh táo lại Trần Hiểu Quân coi những ánh mắt kia là không khí, bắt đầu làm việc của mình, dần dần người chung quanh cũng đem sự chú ý tập trung đến trận đấu đang chuẩn bị diễn ra.

Trần Hiểu Quân ở một bên sắp xếp lại danh sách bắt chợt mờ to hai mắt, có lẽ là cô nhìn lầm rồi, làm sao có thể là cậu ta được? Trần Hiểu Quân còn chưa kịp dụi mắt thì Quách Tuyết lại lên lút tới gần: “Trần Hiểu Quân, cậu nhìn xem!”

“Nhìn cái gì hả?” Trần Hiểu Quân nhìn theo hướng Quách Tuyết chỉ. Mấy chữ “có cái gì đẹp mắt” chuẩn bị thốt ra khỏi miệng lại bị bóng người trước mắt làm cho nghẹn ứ đành nuốt trở lại.

“Quân Quân.” Trình Hiểu Quân cùng mấy bạn học đi tới bên cạnh Trần Hiểu Quân thấy Quân Quân cầm bản ghi thành tích trong tay nói: “Cậu là trọng tài sao?”

Trần Hiểu Quân không trả lời, Quách Tuyết từ phía sau liền xông ra: “Trình Hiểu Quân chào cậu, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Trình Hiểu Quân mỉm cười: “Chào cậu, lần đó mình và Quân Quân đi trước để cho cậu ở lại ăn cơm một mình thật xin lỗi.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì!” Quách Tuyết khua tay tỏ vẻ không ngăn ngại.

“Cậu tham gia chạy 100 mét à?” Bất ngờ Trình Hiểu Quân nói ra một câu cắt ngang cô bạn Quách Tuyết vẫn còn hào hứng muốn tiếp tục câu chuyện.

“Ừ, mình đăng kí ba hạng mục, nhưng mình không ngờ Quân Quân sẽ là trọng tài.” Trình Hiểu Quân nói rất tự nhiên.

Không ngờ? Phải là tôi không ngờ cậu tham gia đại hội thể dục thể thao mới đúng! Trình Hiểu Quân cau mày không vui.

Bạn học bên cạnh Trình Hiểu Quân dường như nhìn ra mỹ nữ cùng Trình Hiểu Quân nói chuyện mặt hứng liền tiến lại hòa hoãn không khí: “Trình Hiểu Quân, tại sao cậu không giới thiệu hai nữ nữ năm đầu này cho chúng tớ một chút hả?”

Trình Hiểu Quân không để lại dấu vết kẻ sát vào cạnh chỗ Trình Hiểu Quân: “Bạn này là Trình Hiểu Quân, ... Chúng mình là hàng xóm với nhau.” Hàng xóm nghe hẳn là gần hơn so với bạn học nhỉ, “Bạn này là bạn cùng phòng của cậu ấy, Quách Tuyết.”

Đám bạn của Trình Hiểu Quân vừa nghe lập tức sôi trào: “Thì ra là các cậu còn cùng tên nữa ư! Hữu duyên hữu duyên!”

“Tôi và cậu ta không quen.” Mặc dù Trình Hiểu Quân đã trải qua rất nhiều lần bị trêu chọc vì hai người cùng tên như vậy nhưng trong lòng cô vẫn không thấy thoải mái.

Mấy người bạn nghe xong thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, nhưng tất cả mọi người rất nhanh chóng nói lảng sang chuyện trận đấu sắp bắt đầu rồi đều tự định bụng lên đi. Trình Hiểu Quân đã sớm biết Quân Quân sẽ không dùng thái độ thân thiện đối xử với mình, cũng có vẻ gì là tức giận, nhưng lúc đi thì nói rất khê với Trình Hiểu Quân câu ‘Mình sẽ cố gắng’ rồi mới xoay người đi cùng các bạn.

Trình Hiểu Quân làm như không nghe thấy bắt đầu đi đến đích của đường chạy 100 mét.

Bên kia, Trình Hiểu Quân dường như không có cách nào trốn khỏi trận “Nghiêm hình tra khảo” của bạn học.

“Trình Hiểu Quân, cái bạn Trình Hiểu Quân kia và cậu có quan hệ gì vậy, này không phải là bạn gái của cậu chứ? Nếu như không phải thì mình lập tức theo đuổi cô ấy đấy nhé, thoát nhìn rất thú vị.” Trình Hiểu Quân ưu tú như vậy có bạn gái cũng không có gì kì lạ, một người trong đám bạn thử dò xét nói.

“Không được!” Hai chữ này Trình Hiểu Quân nói ra không lớn nhưng có thể nhận ra ý không thể kháng cự trong đó.

“Gi vậy ta, là bạn gái của cậu tất nhiên mình sẽ không theo đuổi, nếu như không phải là vậy thì lại khác nha. Rốt cuộc là có đúng như vậy không?” Có lẽ là mới vừa rồi Trình Hiểu Quân giọng nói quá mức trực tiếp, nhưng có theo đuổi Trình Hiểu Quân thì vẫn không xác định được nên lại hỏi.

Trình Hiểu Quân đứng lại nói: “Mình và Quân Quân là thanh mai trúc mã!” Mặc dù không nói gì đến yêu thương, cũng không có nói thích, nhưng “Thanh mai trúc mã” bốn chữ này đặt ở trên người Trình Hiểu Quân thì chính là người khác ai cũng không thay thế được.

Triệu Bản thấy tình huống không đúng liền khoác vai Trình Hiểu Quân: “Biết rồi biết rồi, to mồm cứ như là cậu nghĩ cậu ta tới thật vậy a! Bây giờ điều bọn mình nên lo lắng chính là bảo tồn thể lực lấy chức vô địch 100 mét, chứ không phải ở chỗ này lãng phí miệng lưỡi.”

Mấy người bạn bị lời này của Triệu Bản kéo sự chú ý về lại trận thi đấu cũng không thảo luận đề tài mới vừa rồi nữa.

Chỉ chốc lát sau loa thi đấu vang lên, chạy 100 mét là hạng mục thứ nhất, vận động viên thi 100 mét đều đã đứng trên sân đấu, lúc này trên bãi tập cũng chật kín người, đều là khán giả từ trường đến xem thi đấu.

Chạy 100 mét chia thành ba vòng: đầu loại, đầu bán kết và chung kết, thông qua thành tích đầu loại chọn mười người tham gia thi bán kết sau đó lại chọn năm người tiến hành trận chung kết cuối cùng. Tham gia 100 mét có tất cả 60 người vừa lúc chia làm 12 tổ, Trình Hiểu Quân bị phân ở tổ thứ bảy.

Quá trình trận đấu diễn ra rất nhanh chóng, chưa tới nửa giờ cuộc thi đã kết thúc, Trình Hiểu Quân kẹp biên bản giao cho trọng tài chính, khi giao ra trong đầu còn có một chút cảm giác không thật, không ngừng ở trong lòng mình hỏi tại sao lại như vậy? Quý đáng ghét này làm sao có thể chạy nhanh như vậy cơ chứ, làm sao có thể còn chạy vào top mười, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra quý đáng ghét tham gia phong trào thể dục thể thao cũng không lâu lại có thành tích như vậy.

“Wa!” Quách Tuyết chạy đến bên cạnh Trình Hiểu Quân, “Không ngờ Trình Hiểu Quân pro như vậy đó, người đẹp trai học giỏi chạy cũng nhanh nữa, cực phẩm nha cực phẩm nha!”

Trình Hiểu Quân thiếu chút nữa không kim được muốn che cái miệng mê trai của Quách Tuyết lại, hừ lạnh: “Cực phẩm cũng không đến lượt cậu, cậu xem những người đó đi...” Trình Hiểu Quân chỉ vào những nữ sinh đang vây quanh quý đáng ghét, quý đáng ghét rõ ràng vô dụng như vậy mà lại được nhiều nữ sinh hoan nghênh như thế, thật chẳng có chút đạo lý nào, chẳng lẽ trình độ thưởng thức của mình đã quá lạc hậu theo không kịp các cô nàng ấy rồi, “Cậu không có cơ hội đâu.”

“Mình không có cơ hội thì sao, mới nói một chút cậu đã không vui, cậu ta cũng không phải là bạn trai cậu, đồ hẹp hòi!” Quách Tuyết đã không còn ngại thò đến mức thật sự nghĩ mình sẽ là nhân vật chính trong truyện cổ tích hoàng tử và công chúa, không đúng, là câu chuyện cổ tích lãng mạn cô bé lọ lem.

“Minh hẹp hòi? Minh chỉ nói đúng sự thật mà thôi!” Trần Hiểu Quân lập tức phản bác, “Cái tên quý đáng ghét ấy, chỉ những cô gái không có mắt nhìn mới bị bộ dáng của cậu ta lừa gạt.” Trần Hiểu Quân không có chú ý tới là khi cô phủ định Trình Hiểu Quân thì cũng đồng thời khẳng định Trình Hiểu Quân, nhưng những lời này của cô hiệu ứng oanh động nhất chính là tiếng cô nói quá lớn, mọi người trong phạm vi mười mét đều nghe thấy những lời cô nói. Kết quả rất dễ tưởng tượng, Trần Hiểu Quân lại một lần nữa khiến những người xung quanh chú ý, nếu như không phải là cô rất xinh đẹp nói không chừng tất cả mọi người đã quay về cô nhỏ nước miếng rồi, cho nên những người đó nghe được lời của Trần Hiểu Quân thì chỉ sững sờ nhìn cô cứ như là nhìn động vật trong vườn thú.

Trần Hiểu Quân gần đây thất thường, cục diện mấy lần gặp gỡ đều lúng túng như vậy, mặt lại dày đến mức vác cũng không được rồi, lúc nhìn thấy quý đáng ghét chạy ra khỏi vòng vây của người ta thì mặt đã đỏ đến mức có thể quay cả một con vịt.

Trình Hiểu Quân mỉm cười đi về phía Trần Hiểu Quân, trên người cậu là bộ quần áo thể thao, đây là lần đầu tiên Trần Hiểu Quân thấy quý đáng ghét mặc đồ thể thao, cô bắt đầu hoài nghi ánh mắt mình, có lẽ là có vấn đề thật, tại sao lúc trước thấy quý đáng ghét là đáng ghét vô dụng yếu ớt ngược lại lúc này lại có một loại áp lực dần dần tới gần...

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân vừa đứng ở bên cạnh Trần Hiểu Quân, cười dịu dàng lạ thường.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân cách Trần Hiểu Quân có một bước, “Tớ vào đấu bán kết hả?”

Trần Hiểu Quân bị nét cười của quý đáng ghét làm lóa ánh mắt, lại ngoan ngoãn gật đầu.

Trình Hiểu Quân nụ cười vẫn như cũ: “Tớ sẽ làm tốt hơn, Quân Quân, để tớ cố gắng hơn nữa!”

Trần Hiểu Quân giống như là bị ma ám, nhìn nụ cười của quý đáng ghét lần nữa gật đầu.

“Tớ sẽ làm cho cậu thấy!” Vừa nói xong trên radio công bố danh sách dự cuộc so tài vang lên, thật sự tiến vào vòng đấu loại, “Cậu nhất định phải thấy!” Tớ đã không phải là tớ trước kia rồi.

Sau khi Trình Hiểu Quân đã xuất phát sau tiếng súng vang lên đi vào thi đấu rồi, Trần Hiểu Quân mới lấy lại tinh thần, mới vừa rồi quý đáng ghét nói cái gì vậy nhỉ? Sao mình không nhớ nhỉ, hồngбет, chẳng lẽ căn bệnh mấy năm trước lại tái phát? Trần Hiểu Quân tức giận trừng quý đáng ghét đã cách xa cả trăm thước, toàn dùng ôn nhu mà dòi đánh lạc hướng mình! Chỉ tiếc Trình Hiểu Quân không nhìn thấy ánh mắt hờn dỗi mà Trần Hiểu Quân trừng cậu.

Trận đấu bán kết tiến hành khá nhanh, chưa đầy 10 phút đã có kết quả, Trần Hiểu Quân vốn là cố tình xem trận đấu này nhưng sự xuất hiện của quý đáng ghét trước trận đấu làm xáo trộn sự hứng thú của cô, cho nên liên chuyên tâm làm trọng tài, nhưng cho dù cô không nhìn, kết quả cũng đang trên tay cô, lần này không còn là khiếp sợ như lúc thấy kết quả mới vừa rồi nữa mà là khó có thể tin. Thứ tư sao? Không thể nào đâu? Bộ dạng yếu ớt trời gà không chắt đó sao có thể chạy nhanh như vậy? Lòng hiếu kỳ của Trần Hiểu Quân lại bị gọi lên, cô ngược lại muốn nhìn một chút xem quý đáng ghét này làm cách nào mà chạy ra thành tích như vậy!

Sau khi suy tính để không ảnh hưởng đến thành tích của vận động viên, thời gian giữa trận bán kết và trận chung kết có thể nghỉ ngơi nửa giờ, Trần Hiểu Quân sau khi chuẩn bị xong tất cả công việc phục vụ cho trận đấu tiếp theo thì cũng chỉ còn dư lại 10 phút, ngồi ở trên ghế trọng tài, Trần Hiểu Quân mới phát hiện học sinh đã vây đầy cả trăm thước trên đường đua để theo dõi cuộc thi, không khí như vậy từ khi lên cao trung cơ hồ cũng chưa từng cảm thụ được, thi ra là cuộc sống đại học thật sự là rất tự do rất dân chủ à nha! Lúc Trần Hiểu Quân đang cảm thụ một khác thanh nhân hiếm có này thì một giọng nói của người nào đó làm người ta không vui truyền vào lỗ tai.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân không biết từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh Trần Hiểu Quân, trong giọng nói lộ ra sự quan tâm “Việc của cậu làm xong chưa?”

“Làm gì? Muốn tôi mang nước hả? Cậu đừng có mơ đi!” Trần Hiểu Quân nhớ tới mới chuyện vừa rồi bị quý đáng ghét lừa gạt nên lời nói cũng trở nên khó nghe hơn.

“Tớ sẽ không để cho Quân Quân làm chuyện gì khó đâu.” Trình Hiểu Quân thật sự cho tới bây giờ chưa từng để cho Trần Hiểu Quân làm chuyện gì khó khăn, cho dù là học tập cũng không có cường ép quá, “Quân Quân có xem tớ thi đấu không?”

“Vì sao tớ lại phải nhìn cậu hả, chẳng hiểu ra làm sao!” Trần Hiểu Quân lơ đãng.

Trình Hiểu Quân trên mặt nhanh chóng thoáng qua nét thất vọng, nhưng rất nhanh liền biến mất, dùng một chút mới nói: “Quân Quân, tớ sẽ giành chức vô địch!”

Trần Hiểu Quân bị giọng nói khẳng định của quý đáng ghét làm cho kinh ngạc, quay đầu lại, cô còn tưởng là mình nghe lầm, về mặt này của quý đáng ghét cô chưa từng thấy, tự tin, kiên nghị mà cô chấp, giống như đột nhiên biến thành một người khác, hoàn toàn không nhìn thấy được đáng ghét yếu đuối, nhỏ bé, khiêm tốn trong quá khứ, nhất thời hoảng sợ nói không ra lời.

Trình Hiểu Quân thấy Quân Quân không nói gì, lại một lần nữa dùng ý chí kiên định nhấn mạnh: “Tớ sẽ vô địch.”

Trần Hiểu Quân đứng lên: “Được! Tớ sẽ xem cậu làm sao giành được chức vô địch.” Trong lòng vô cùng nôn nóng, Trần Hiểu Quân cảm thấy người trước mắt này một chút cũng không giống quý đáng ghét mà cô quen trước kia, không khỏi có một loại cảm giác bị áp bách, mặc dù vậy vẫn không thể để tên quý đáng ghét này ở trước mặt mình phách lối, “Đừng tưởng rằng chức vô địch sẽ dễ dàng lấy được như vậy, chuyện này không thể giống như chuyện cậu học tập đọc sách đâu.”

“Quân Quân, tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy.” Trong nụ cười mang theo ánh tự tin lần nữa trở lại trên mặt Trình Hiểu Quân.

“Tớ sẽ chờ!” Trần Hiểu Quân cũng không yếu thế, “Cậu tốt nhất đừng để tớ thất vọng, đừng để tớ xem thường cậu!”

Trình Hiểu Quân không có nói gì thêm liền đi vào sân thi đấu, Quân Quân, tớ sẽ không để cho cậu thất vọng!

Trần Hiểu Quân tiến quý đáng ghét không bao lâu, cuộc thi chung kết 100 mét lại bắt đầu, năm tuyển thủ lọt vào trận chung kết đã sẵn sàng đứng theo thứ tự của mình trên đường đua. Trần Hiểu Quân đứng ở điểm cuối cùng, tim không biết tại sao liên bị tiếng súng vang kia nhắc tới một giọng nói, một ánh mắt, vô cùng căng thẳng, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm đường đua, đang thi đấu trên đường đua đó là một bóng dáng đã tránh không khỏi hơn mười năm qua...

Trong nháy mắt khi tiếng súng vang lên, một loạt hình bóng thon dài kia như chú cá nhìn thấy biển rộng toàn lực xông vào trong vòng tay của biển rộng, sau khi đã trở lại vòng tay ôm ấp của biển vẫn chưa thỏa mãn, muốn bơi sâu hơn, xa hơn, nhanh hơn... Giống như, chú cá hết tiến lại lùi vật lộn với sóng gió biển cả, sóng càng lớn càng thích bơi về phía trước, rồi cuộc trong giây phút sóng lớn bị chinh phục, con cá vọt tới điểm cao nhất trên biển cả, đứng ở trên đầu ngọn sóng...

Khán giả sau một lát lắng lại thì lại lần nữa bộc phát hoan hô vang tận mây xanh: “Trình Hiểu Quân! Trình Hiểu Quân! Trình Hiểu Quân!...”

Trần Hiểu Quân gần như cho là cái tên trong tràng hoan hô kia không phải là tên của mình, cũng không phải là cái tên cùng tên với mình đó, mà là một ảo giác chỉ tồn tại quá 11 hay 23 phút...

Khó có thể tin được, không thể tin, không dám tin chắc... Đây hết thảy cũng là thật, thật phát sinh ở trước mắt của mình! Cái tên luôn luôn bị mình mắng, bị mình đánh sẽ đứng bực trao giải thưởng cao nhất!

Hết thảy giống như đều không phải là sự thật, Trần Hiểu Quân hoàn toàn chưa từng chứng kiến, chấn động trong thanh tĩnh. Được lúc lễ trao thưởng kết thúc thế giới bỗng trở nên im ắng, nhưng phong ba không an tĩnh ở trong lòng Trần Hiểu Quân dần cuộn lên từng cơn sóng lớn.

“Trần Hiểu Quân, cậu ngờ ngẩn cái gì vậy, bạn của cậu vô địch, cậu cũng nên đi qua chúc mừng một câu chứ?” Quách Tuyết vẫn cứ sục sạo khắp nơi trên trường đua, sau khi cuộc thi kết thúc chạy đến bên cạnh Trần Hiểu Quân, không hiểu nói.

Làm sao có thể đi chúc mừng cái tên quý đáng ghét đó? Trần Hiểu Quân căn bản còn không ngờ sẽ có kết quả như thế, chớ nói chi là cái gì đến chúc mừng quý đáng ghét: “Không đi!”

Quách Tuyết bị Trần Hiểu Quân trực tiếp cự tuyệt như vậy nên ghen hờn, nhưng vẫn mỉm cười lấy lòng: “Bọn mình qua đó xem một chút đi, đây là kỷ niệm rất khó quên của năm thứ nhất đại học đó à nha, mới vừa rồi cuộc thi thật sự là quá kích động lòng người, tớ cũng không nhận được mà cô vũ cho Trình Hiểu Quân.”

“Đã nói không đi là không đi!” Những lời này Trần Hiểu Quân không phải nói với Quách Tuyết.

Quách Tuyết ngỡ ngàng, ánh mắt như lửa nhìn Trần Hiểu Quân, thật không cần đi, nhìn đi người cũng đã tới rồi, còn không chỉ có một.

“Quân Quân, tớ đứng nhất rồi!” Trình Hiểu Quân như con nít khoe ra, đúng là chỉ nói sự thật mà thôi.

Trần Hiểu Quân tròn trắng mắt, còn cần cậu nói cho tôi biết? Tôi cũng không phải là không có mắt? Nhưng cô cố ý gây khó khăn cho: “Cậu là cố ý khoe với tôi sao?”

Trình Hiểu Quân đại khái cũng đoán được sẽ có kết quả như thế, không thay đổi mỉm cười: “Tớ giành giải nhất không để cho cậu thất vọng chứ, Quân Quân?”

Ánh mắt Trần Hiểu Quân ngược lại bất động, cái tên quý đáng ghét này lại ở ngay trước mặt người khác, còn là rất nhiều người, nói như vậy làm cho người ta hiểu lầm: “Cậu có giành được giải nhất hay không tôi quản làm gì hả?” Trần Hiểu Quân vô cùng lúng túng, quyết định chạy lấy người, cô không muốn làm thú trong thảo cầm viên.

“Trần Hiểu Quân, quả nhiên là cậu! Tớ đã sớm phải nghĩ ra Trình Hiểu Quân ở chỗ này thì cậu cũng nhất định sẽ ở chỗ này”, giọng nói một nam sinh ngại ngùng ngăn cản bước chân chạy trốn của Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân quay đầu lại cặp mắt tóe lửa nhìn cái người đã gọi cô, hình như là tên gì nhỉ? Bành Hạo? Đúng là tên Bành Hạo vừa về nhì: “Cái gì quả nhiên là cậu, tôi không quen cậu, không muốn làm bộ như chúng ta rất quen thân, còn nữa, đừng có xếp tôi với cái... tên đó ở cùng nhau!” Và lại không thể nói bậy!

Bành Hạo nhìn người đứng xung quanh một chút, căn cứ vào tính khí Trần Hiểu Quân trước kia, cậu ta đại khái cũng biết là tình huống gì, miễn cưỡng nói sang chuyện khác: “Tớ là Bành Hạo, cậu không nhớ sao, cùng học sơ trung, chúng ta còn từng đánh nhau.”

Trần Hiểu Quân nhìn Bành Hạo một lượt từ đầu đến chân, đánh nhau? Bành Hạo? Hình như có chút ấn tượng, vì vậy thản nhiên nói: “Cậu cũng học ở đây à.” Sau đó ném lại một câu tôi còn có chuyện rồi một mình chạy trước, còn nói tôi và cậu từng đánh nhau? Cái tên Bành Hạo này nhất định là cố ý tới thật đúng là họa vô đơn chí, hôm nay thật là thật mất thể diện!

Trần Hiểu Quân vừa đi, tất cả mọi người còn lại bất động không nói gì, cô vừa đi vừa cố ý không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, nhưng cô đi lần

này để lại cho trong lòng mọi người nghi vấn, hoài nghi, không hiểu, suy đoán... Đúng là vấn đề lớn. Cái vấn đề này Trần Hiểu Quân còn chưa biết có ảnh hưởng gì thì càng làm cô bức mình với mấy chuyện liên tiếp phát sinh, đại hội thể thao năm thứ nhất đại học này sẽ thật sự là đại hội thể thao đau khổ nhất, bi thảm nhất mà cô tham gia, cũng là đại hội khó quên nhất, bức mình nhất mà cô không có chỗ trút...

Buổi chiều ngày đầu tiên của đại hội thể dục thể thao thi môn đẩy tạ nam, Trần Hiểu Quân rất muốn nện cái quả tạ này lên đầu quỷ đáng ghét...

“Quân Quân, tớ đã luyện đẩy tạ hơn tuần nay rồi, trận đấu lần này chắc sẽ không có vấn đề gì đâu!” Trình Hiểu Quân lấy cục tạ trên tay Trần Hiểu Quân đẩy thử.

Một tuần? Cậu đắc ý cái gì, tôi đã luyện gần nửa năm rồi đấy! Còn chưa nói đến...

Vòng đầu loại đã kết thúc, Trình Hiểu Quân chạy đến hỏi Quân Quân: “Quân Quân, 11m4 có thể vào chung kết không?”

Cũng được đấy, vậy chắc chắn là cậu gặp may mới ném được thôi, mình đẩy tốt nhất cũng chỉ được có 9m5! Về chuyện...

Trận chung kết kết thúc, Trình Hiểu Quân lại chạy đến: “Quân Quân, tớ ném được 12m1, vô địch rồi, giỏi không?”

Thừa dịp cậu ta không chú ý, cũng chẳng có ai quan tâm đến, cô tàn bạo đá tên quỷ đáng ghét đó một cái, sau đó bỏ đi...

Đêm hôm ấy, Trần Hiểu Quân lôi sách lên giường nghiền ngẫm, lại một đêm không ngủ ngon!

Ngày thứ hai của đại hội thể dục thể thao, sáng hôm ấy, Trần Hiểu Quân không có nhiệm vụ gì, đến sân thể dục làm khán giả...

“Trình Hiểu Quân, kia chẳng phải là cô bạn cùng tên với cậu đó sao?” Bạn của Trình Hiểu Quân nhìn thấy Trần Hiểu Quân, Trình Hiểu Quân một mình đi đến: “Quân Quân, cậu đến xem thi đấu sao?”

Lướt qua quỷ đáng ghét và bạn của cậu ta, xem như không nhìn thấy...

Một lát sau...

“Quân Quân, tớ nhớ là cậu nhảy cao rất giỏi!” Chẳng còn tâm trạng để mà xem thi nhảy cao nữa, xoay người, xem như không nghe thấy...

Đói bụng rồi, cô đến căn-tin ăn trưa nhưng lại không tìm được chỗ ngồi tốt.

“Quân Quân, ở đây nè!” Trình Hiểu Quân vẫy vẫy tay với Trần Hiểu Quân.

Chỉ còn một chỗ trống thôi sao? Quay đi, trở về ký túc xá...

Vào buổi chiều, hạng mục chủ yếu là chạy cự li dài của cả nam lẫn nữ, Trần Hiểu Quân đi đến chỗ ghế trọng tài, mở cuốn sổ tay ra, hận đến nỗi chỉ muốn xé nó. Quả nhiên...

“Quân Quân, thi chạy 3000m cậu cũng là trọng tài sao?” Trình Hiểu Quân cảm thấy thật bất ngờ, ánh mặt trời rọi lên nụ cười của cậu, làm cho nụ cười ấy càng trở nên rực rỡ, càng dịu dàng hơn.

Thật ngửa mặt! Đầy quỷ đáng ghét ra, cút ngay...

Sau đó, một tiếng súng vang lên, 52 vận động viên ở hạng mục chạy cự li dài lao ra, Trần Hiểu Quân chậm chậm đi đến vạch đích, 14 phút 49 giây sau...

“Quân Quân, tớ về đích đầu tiên nè!” Trình Hiểu Quân vượt qua đích, thở hổn hển tiêu sái chạy đến gần Trần Hiểu Quân vui vẻ nói.

Cậu chạy xong rồi thì đến đây làm gì? Cậu chạy xong rồi nhưng mà việc của tôi còn chưa xong, muốn đến phá tôi sao?! Đúng lúc có người gọi Trần Hiểu Quân, đi vòng qua quỷ đáng ghét, không thèm nhìn...

Hạng mục chạy cự li dài của nữ hoàn thành cũng là lúc đại hội thể dục thể thao kết thúc, những người đến xem thi đấu cũng đã về gần hết, trong sân thể dục chỉ còn vài người của các lớp, người của hội học sinh và các trọng tài là chưa về, Trần Hiểu Quân chỉnh sửa lại cuốn sổ ghi chép rồi giao lại cho trọng tài chính để hoàn thành công việc, quay đầu lại... Sao cậu ta vẫn còn chưa đi chứ?

“Quân Quân, biểu hiện của tớ trong đại hội thể dục thể thao lần này không tệ, các bạn cùng phòng mời tớ đi ăn cơm, cậu đi với tớ đi, bọn họ đang đợi đấy.” Trần Hiểu Quân đã thay quần áo thể thao, đổi lại bộ quần áo chỉnh tề, gọn gàng nói.

Trần Hiểu Quân cố gắng nhin, nhin rồi nhin, cuối cùng không nhin được nữa: “Quý đáng ghét, sao cậu cứ lẩn vẩn bên cạnh tôi là sao hả?”

“Tớ chỉ muốn mời cậu ăn cơm thôi...” Trình Hiểu Quân thành ý, cắt lời mời lần nữa.

Trần Hiểu Quân hung dữ nói: “Ai muốn ăn cơm với cậu, cậu muốn ăn đòn phải không?”

“Cứ coi như là ăn mừng chúng ta gặp lại đi, đã lâu rồi chúng ta không gặp mà.” Giọng nói của Trình Hiểu Quân vẫn dịu dàng như cũ.

“Quý đáng ghét! Tôi với cậu chẳng có quan hệ gì, tại sao phải ăn mừng với cậu chứ?” Trần Hiểu Quân càng lúc càng hung dữ, hoàn toàn không để ý rằng lời cô nói đang trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Quân Quân...” Nét mặt Trình Hiểu Quân khẽ biến che đi sự đau đớn len lỏi trong lòng, “Quân Quân, coi như nể tình trước kia tớ giúp cậu, cậu đi ăn một bữa cơm với tớ, coi như khách lễ tớ, được không?” Trình Hiểu Quân nói thật cẩn thận.

“Cậu giúp tôi...” Chưa hết câu, Quân Quân đã quay sang câu khác, “Cậu, uy hiếp tôi?”

“Không phải, không phải tớ uy hiếp cậu, tớ chỉ muốn ăn cơm với cậu thôi.” Trình Hiểu Quân xác định mục đích của mình lần nữa.

“Cậu...?” Đã không muốn đi mà cậu vẫn bắt tôi đi ăn cơm? Trần Hiểu Quân bức bối, không hề có thái độ nhún nhường trước quý đáng ghét, “Cậu... Cậu chờ đó!” Sau đó thô bạo đẩy cậu ra: “Cút ngay!”

“Quân Quân...” Trần Hiểu Quân không thấy được ánh mắt đau thương và bóng dáng cô đơn của cậu, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng...

Trần Hiểu Quân vọt về phòng ngủ, rúc cả người vào chăn, không biết là tức quá hay là bị ghen mà mặt đỏ bừng. Nếu cô là người nổi tiếng, cô chắc chắn sẽ bắt chước họ làm ba cái hành động từ chối kiều ngạo gì đó, đáng tiếc, cô không phải. Cô chỉ có thể trốn trong chăn, hối hận vì sự xúc động quá trớn của mình, không ngừng chùi rửa quý đáng ghét, đồ đáng ghét, đồ chết tiệt, đồ ngu ngốc, ngu ngốc...

Quý đáng ghét, lần này cậu khiến tôi mất mặt như vậy trước mặt mọi người, sau này đừng mơ tôi sẽ lại để ý đến cậu, gặp cậu một lần tôi mắng cậu một lần, thấy cậu một lần là tôi đánh cậu một lần...

Kế hoạch này của Trần Hiểu Quân còn chưa được áp dụng, câu chuyện giữa hai người đã nhanh chóng bị đồn đãi khắp cả trường, không chỉ bóp nát cái kế hoạch của cô từ trong trứng nước mà còn làm cho danh dự của cô bị hao tổn nghiêm trọng...

[Nhật ký] Mình muốn cậu nhìn mình!

Đại hội thể dục thể thao đã qua hơn một tháng, đã một thời gian dài mình chưa được gặp Quân Quân, không thể nói là không gặp được, mình biết cậu ấy nhìn thấy mình, nhưng lại làm như không thấy mà tránh né mình, kết quả như vậy liệu có hơi quá mức không? Mình vẫn muốn thay đổi quan hệ giữa mình và Quân Quân, cuối cùng mình cũng hiểu rõ: mình không chủ động đến gần Quân Quân, Quân Quân chắc là còn không biết đến sự tồn tại của mình! Thời gian hơn 10 năm qua chính là bằng chứng!

Mình nghĩ, trong thế giới của Quân Quân, mình có cũng được mà không có cũng không sao, bởi vì khi Quân Quân không thích, mình sẽ bị xem như là không khí, cậu ấy không thèm để ý đến mình, không nói chuyện với mình, không gặp mình, càng không muốn ở cùng với mình. Tại sao nhất định phải thích Quân Quân? Lý do mình chưa nghĩ ra được, nhưng ý nghĩ này không hề thay đổi, cho dù qua bao năm vẫn không đổi. Nhưng kỳ nghỉ dài ấy đã nói cho mình biết, nếu như Quân Quân không muốn gặp mình nữa, thì có lẽ... một tháng, một năm, năm năm, mười năm, cả đời... cũng không gặp mình... Cho nên, mình muốn thay đổi, Quân Quân không gặp mình thì mình đi tìm Quân Quân, nếu Quân Quân không muốn gặp mình, vậy thì mình cứ đến tìm cậu ấy, để cậu ấy có thể nhìn thấy mình, không thể nào quên mình được.

Tin tức của hội học sinh đúng là vừa nhanh chóng vừa chính xác, giúp mình biết được những người làm trọng tài cho đại hội lần này, cho nên mình quyết định tham gia vào đại hội thể dục thể thao, tạo cơ hội cho Quân Quân chú ý đến mình. May làm sao, ba hạng mục mình đăng ký là ba hạng mục mà Quân Quân làm trọng tài.

Đến hạng mục 100 m, mặc dù đã đoán trước được thái độ của Quân Quân nhưng mình vẫn cảm thấy hơi đau lòng, nhưng cũng có thu hoạch. Cuộc thi này mình quyết làm cho Quân Quân phải kinh ngạc, mình phải đạt hạng nhất, mình muốn nhìn thấy dáng vẻ bất ngờ không tin được của Quân Quân... Thật vui biết vậy! Mình muốn Quân Quân thay đổi cách nhìn với mình.

Càng làm cho mình vui hơn chính là cuộc thi lần này đã giúp mình thông báo với mọi người rằng, quan hệ giữa mình và Quân Quân rất thân thiết. Quân Quân thật là đơn giản, trong đại hội lần này, cứ một lát thì mình lại có ý xuất hiện trước mặt Quân Quân, nói vài câu làm cho cậu ấy “tức giận”, trước mặt người quen lại càng tỏ ra thái độ “đặc biệt”, đặc biệt nói nhiều, nói nhảm, mới làm cho bọn họ tin rằng giữa chúng mình có điều mờ ám, có lẽ sau này nhớ đến, Quân Quân sẽ tức lắm. Quân Quân này, vốn chậm hiểu như vậy, nhưng nhờ như vậy mà càng làm cho cậu ấy không để ý đến mình đang nói gì, đang làm gì. Hơn nữa, cách phản ứng chậm chạp này của Quân Quân đang nhắc nhở mình, Quân Quân không muốn có quan hệ gì với mình cả, cũng không hy vọng người khác hiểu lầm quan hệ giữa chúng mình, như vậy có thể gạt mình ra thật sạch sẽ, mình nhất định không cho Quân Quân được như ý.

Mình đã thành công, nhờ đại hội thể dục thể thao lần này mà các bạn trong trường đều nghĩ rằng mình và Quân Quân có quan hệ thân thiết, mặc kệ điều này là tốt hay xấu, mình cũng muốn Quân Quân không thể gạt mình ra khỏi cuộc đời của cậu ấy. Hiệu quả thật rõ ràng, mọi người bắt đầu suy đoán quan hệ giữa mình và Quân Quân, thêm thái độ “hung dữ” của Quân Quân trước sân trường cũng ngăn cản không ít người muốn đến làm quen với Quân Quân. Quân Quân, xin lỗi, tha thứ cho sự ích kỷ của mình, mình biết cách làm của mình đã làm tổn thương cậu, nhưng mình chỉ cần có cậu là được rồi, những thứ khác tớ không cần, tốt nhất bọn họ đừng biết đến cậu thì hơn, mình chỉ muốn một mình mình cảm thấy cậu tốt là đủ rồi...

Bây giờ, cả trường đều hiểu lầm quan hệ của chúng ta, Quân Quân, bây giờ cậu vừa thấy mình thì tránh ra xa. Không biết có phải ông trời đang trừng phạt mình quá ích kỷ hay không, không cho mình được đến gần cậu, ít nhất, dù ở xa cậu nhưng mình vẫn ở trong cuộc sống của cậu, thế là được rồi...

Chương 14: Cậu, thiếu não sao!

Một khoa thể dục thể thao, một học viện y học, nằm ở cách xa hai đầu của trường, muốn không gặp thì dễ mà muốn thấy mặt mới là khó. Trần Hiểu Quân trừ đến đến ký túc xá, căn tin, sân thi đấu, phòng học hay thỉnh thoảng đến thư viện để mượn sách thì không đến những chỗ khác nữa. Nhưng từ sau chuyện quý đáng ghét như âm hồn không tan xuất hiện ở đại hội thể dục thể thao, Trần Hiểu Quân phải hứng chịu không ít những lời đồn đãi ập vào tai, thật sự rất muốn đánh cho tên “mầm mống của tai họa” này không nhìn thấy ngày mai. Từ sau chuyện ấy, cuộc sống của Trần Hiểu Quân chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, đó là đau khổ. Một mặt phải “án binh bất động”, coi như không thấy tên quý đáng ghét cứ liên tục xuất hiện đó, một mặt phải chịu đựng bị “dư luận” nói xấu, cuộc sống như thế mà cô cũng nhịn được đến kỳ nghỉ đông, ngay cả cô cũng không tin được.

Rốt cuộc cũng được trở về nhà! Nhưng về nhà thì không thể tránh khỏi một vấn đề, đó là gặp tên quý đáng ghét. Chuyện này thì không còn cách nào, nếu không sẽ phải nghe ba và dì cảm râm cả tháng. Được, quý đáng ghét, chỉ cần cậu biết thức thời thì tôi nhịn!

Ngày được về nhà, Trình Hiểu Quân lập tức đi tìm Trần Hiểu Quân để cùng về, nhưng nhìn nét mặt đã biết tâm trạng của Quân Quân không tốt, Trình Hiểu Quân không ngốc, lại còn rất thông minh, cậu không hỏi vì sao cả học kì này Quân Quân thấy cậu đều trốn mất, mà thức thời dùng ngôn ngữ và hành động để nói “Tớ giúp cậu”, yên lặng suốt cả quãng đường về. Có lẽ, người duy nhất làm cho Trần Hiểu Quân không nổi giận được vào lúc này chỉ có Trình Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân vừa đến nhà liền không chút khách khí vứt đồ đạc sang một bên, ngay cả một câu chào hỏi, cảm ơn cũng không có thì đã biến mất trong mắt Trình Hiểu Quân. Trình Hiểu Quân vừa bắt đầu đi vừa buồn bã nhìn Quân Quân biến mất, đành một mình trở về nhà. Trần Hiểu Quân về nhà rồi mà ba vẫn chưa về, cô nằm xuống giường, nhắm mắt nhớ lại cả học kỳ này, có tức giận, có không cam lòng, có nhẫn nại, vừa nghĩ, cô vừa nắm chặt vừa mắng thăm, quý đáng ghét, quý đáng ghét... Cuối cùng, coi như cho ra một kết luận an ủi bản thân, nếu cô không ra khỏi cửa thì cũng không nhìn thấy tên quý đáng ghét đó! Nhưng thật đáng tiếc, dự định này cũng không trở thành hiện thực được.

Ngày được về nhà của Lương Âm trẻ hơn Trần Hiểu Quân hai ngày, cho nên sẽ về nhà muộn hơn cô hai ngày, người bạn thân gần nửa năm không gặp, khi trở về nhất định phải ra đón, Trần Hiểu Quân vừa nhận được điện thoại hẹn gặp của Lương Âm liền đồng ý ngay. Không ngờ, lần đầu tiên mở cửa trong hai ngày lại gặp được người cô không muốn gặp nhất.

Trình Hiểu Quân vừa mua đồ về thì gặp được Quân Quân, vui vẻ đến mức quên phân tích nét mặt kỳ lạ của Quân Quân đã mừng rỡ la lên: “Quân Quân!”

Trần Hiểu Quân vốn không muốn để ý đến quý đáng ghét, coi như không khí mà đi qua, nhưng thấy cậu cười vui vẻ như vậy, không khỏi cảm thấy gai mắt. “Đừng có gọi thân thiết như vậy, tôi nhớ tôi không có thân với cậu cho lắm.” Sau đó, như một người không quen biết đi ngang qua Trình Hiểu Quân, không quên tặng thêm một câu: “Sau này đừng có bắt chuyện với tôi!” Nói xong thì bỏ đi, Trần Hiểu Quân không chú ý đến dáng vẻ run rẩy, dường như là đứng không vững của Trình Hiểu Quân đằng sau cô.

Trần Hiểu Quân nhanh chóng chạy đến quảng trường để gặp mặt Lương Âm, hai người mừng rỡ ôm chầm nhau, nhảy nhót xung quanh như hai đứa trẻ, chẳng giống người trưởng thành tí nào.

“Quân Quân, tớ nhớ cậu muốn chết hà!” Lương Âm vui vẻ nói.

Trần Hiểu Quân bĩu môi: “Làm như chúng ta đã mấy trăm năm không gặp vậy, chẳng phải tớ thường xuyên gọi điện cho cậu sao?”

“Gọi điện thoại làm sao mà bằng được gặp cậu chứ!” Lương Âm ảm ức nói, “Nếu như tớ và cậu học cùng trường thì tốt biết mấy, tớ đến trường mới vẫn chưa quen được tí nào. À, Hiểu Quân đâu rồi? Cậu ấy có khỏe không? Nghe nói cậu ấy học giỏi lắm phải không?”

Trần Hiểu Quân yên lặng, sau đó lảng sang chuyện khác: “Cậu không quan tâm tớ ở trường như thế nào sao?”

“Cậu?” Lương Âm thoải mái cười nói, “Cậu thì tớ không lo lắng rồi, với tính tình thô bạo và thần kinh không được bình thường của cậu, ở đâu cũng sống được. Tớ chỉ lo Hiểu Quân bị người ta bắt nạt thôi.”

Tớ mới là người hết lần này đến lần khác phải ngậm bồ hòn làm ngọt ấy, còn cái tên quý đáng ghét đó căn bản có bị ai ăn hiếp đến nỗi đau mà không dám kêu đâu! Trần Hiểu Quân rất muốn phản bác lại, nhưng vẫn sống sượng nuốt vào bụng, nói: “Cậu trọng sắc khinh bạn!”

“Thôi đi Quân Quân.” Lương Âm kéo Trần Hiểu Quân ngồi xuống ghế, than thở, “Ba người chúng ta mà còn nói trọng sắc khinh bạn cái gì? Tớ cảm thấy người trọng sắc khinh bạn nhất không phải là tớ, nếu không tớ cũng không cần phải một mình tha hương nơi xứ người như vậy...”

“Âm Âm?” Có ý gì chứ, sao cô lại thấy là lạ, “Cậu sao vậy?” Thoạt nhìn, hình như rất buồn...

“Không có gì, chỉ là không quen thôi, thêm chút thời gian là được.” Nụ cười lại nhanh chóng trở lại trên gương mặt của Lương Âm.

Trần Hiểu Quân không hiểu nổi: “Thật không?”

“Ngốc nghếch!” Lương Âm vỗ lên đầu của Trần Hiểu Quân một cái, “Để chứng minh tớ không trọng sắc khinh bạn, Quân Quân, nói thử xem nửa năm này cậu ở trường học thế nào?”

“Tớ sống rất đau khổ, bởi vì...” Trần Hiểu Quân chợt dừng lại, ban này còn tránh câu hỏi của Âm Âm về tên quý đáng ghét, bây giờ sao tự dưng lại nhắc đến cậu ta làm gì? Ồi...

“Sao vậy, Quân Quân?” Lương Âm không hiểu được đáng về buồn rầu phiền não này của Quân Quân có ý gì.

“Âm Âm...” Trần Hiểu Quân cảm thấy áy náy, cô cũng không biết tại sao chuyện ở trường học lại trở nên tệ như thế này.

Lương Âm như một người chị, an ủi Quân Quân: “Có gì thì cứ nói với tớ, để trong lòng chỉ cho khó chịu?”

Trần Hiểu Quân đúng là cảm thấy rất khó chịu, nhịn nhục khó chịu, trốn tránh khó chịu, quá là khó chịu. Trần Hiểu Quân có thể chịu đựng đến thế cũng vì đang trong một môi trường xa lạ, cô không tìm được cách xả giận nào, cũng không có ai nghe cô giải thích, nghe cô nói thật lòng, nghe Lương Âm nói vậy, cô suýt nữa là khóc rồi, sau đó, cô kể lại từng chuyện xảy ra ở trường mới cho Lương Âm nghe, tiện thể mắng tên quý đáng ghét xuống tận mười tám đại ngục.

Lương Âm yên lặng nghe, tâm trạng cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại không để cho Quân Quân nhận thấy, miễn cưỡng an ủi cô: “Quân Quân, cậu dễ tức giận quá, người ta muốn nói thế nào thì để họ nói, thanh giả tự thanh, cậu không cần phải để tâm đến. Hiểu Quân... Mình nghĩ cậu đã hiểu lầm cậu ấy rồi.”

“Tớ hiểu lầm cậu ta?” Trần Hiểu Quân không phục, “Nếu như không phải cậu ta muốn trả thù trước kia tớ đối xử với cậu ta không tốt thì tại sao phải nói những điều dễ làm người ta hiểu lầm như thế trước mặt mọi người, làm tớ mất mặt chứ! Bây giờ, mọi người trong trường đều nghĩ rằng tớ bị cậu ta đá, còn nói tớ hẹp hòi, hung dữ, ghen tị với quý đáng ghét nên mới tỏ ra dữ dằn với cậu ta như vậy! Tớ có dữ dằn với cậu ta đâu? Đúng là tức chết tớ mà!” Trần Hiểu Quân hoàn toàn xem thái độ hung dữ của mình với Trần Hiểu Quân là điều bình thường.

Lương Âm cảm thấy Quân Quân như một con trâu đang nổi điên xông vào chiến đấu mà không chịu tỉnh táo lại, Hiểu Quân gặp Quân Quân thật đúng là đáng thương: “Cho dù Hiểu Quân cố ý làm vậy thì cũng không nhất thiết là cậu ấy muốn trả thù cậu.”

“Sao lại không phải, tớ thấy chắc chắn là vậy, trong trường đồn ầm lên mà cậu ta không chịu giải thích, cứ xuất hiện trước mặt tớ mãi!” Trần Hiểu Quân tiếp tục phản bác.

Lương Âm rất muốn nói thẳng suy nghĩ của mình ra, nhưng không biết điều đó có nên với Quân Quân hay không, đành phải khéo léo nói: “Vào năm cuối cấp, tớ đã biết Hiểu Quân muốn học y, với thành tích của Hiểu Quân, muốn thi vào Đại học Y học Trung Hoa không khó, nhưng sau này cậu ấy vẫn chọn trường của cậu, tớ đã từng khuyên, nhưng vẫn thất bại.”

Trần Hiểu Quân khó hiểu nhìn Lương Âm, chuyện này thì liên quan gì đến chuyện cô đang nói chứ?

“Quân Quân, tốt với Hiểu Quân hơn đi!” Một ngày nào đó cậu sẽ hiểu, “Đừng để sau này phải hối hận vì hành động của cậu đã làm người khác tổn thương nặng nề!”

“Cậu đang nói gì vậy? Âm Âm?” Trần Hiểu Quân hoàn toàn không hiểu Âm Âm đang nói gì.

Lương Âm than thở: “Coi như tớ chưa từng nói đi.” Nếu cả đời tớ cũng không biết thì... Cô chợt dừng lại, “Thôi, không nói về quý đáng ghét của cậu nữa, đến KFC đi, tớ đói rồi!”

Trần Hiểu Quân hoàn toàn bị Lương Âm lôi kéo vào KFC, hai người làm một bữa no nê...

Chiều tối, Trần Hiểu Quân và Lương Âm đi chơi thỏa thích xong mới trở về. Trần Hiểu Quân về tới nhà, thấy ba Trần đang ngồi đợi trong nhà.

“Ba? Hôm nay tan ca sớm vậy sao?” Trần Hiểu Quân cười giầy ra, hỏi.

Ba Trần đề từ báo xuống: “Ba nghĩ con ở nhà nên về sớm một chút, đưa con đi ăn cơm.”

“Đi ăn cơm?” Trần Hiểu Quân nghi ngờ, “Ăn cơm gì cơ?”

“Bây giờ cả con và Hiểu Quân đều ở nhà, ba đã nói đi dẫn con và Hiểu Quân cùng đi ăn cơm, coi như là sum họp vậy, dù gì trước kia họ cũng giúp đỡ con không ít,” Ba Trần còn chưa nói xong, nhìn thấy nét mặt hờn dỗi của Trần Hiểu Quân, dừng lại hỏi: “Sao thế?”

“Con không muốn đi đâu!” Trần Hiểu Quân đáp.

“Sao lại không đi?” Con bé này, lại không bình thường ở chỗ nào đây, “Từ khi con về cũng chưa qua gặp dì, đi xem con như con gái, con lại không hiểu chuyện như vậy.” Ba Trần đổi giọng nghiêm túc.

“Con...” Con chỉ muốn chờ quý đáng ghét đi mới sang thăm dì thôi, Trần Hiểu Quân không biết nên giải thích thế nào, vẫn nhất quyết không đi, “Con không đói bụng.”

“Quân Quân, con làm sao vậy, vừa về nhà đã trốn trong nhà, không chịu ra khỏi cửa, có phải lại gây họa ở ngoài không?” Ba Trần đã sớm thấy con gái

ki lạ, hôm nay tiện thể hỏi luôn.

“Con không có ... Chỉ là trời lạnh quá, con không muốn ra ngoài thôi.” Trần Hiểu Quân kiêu có.

Ba Trần không vui: “Hôm nay phải đi, mặc kệ trời có lạnh hay không, mang giày vào!”

“Ba...!” Trần Hiểu Quân làm nũng.

“Hôm nay có nói gì con cũng phải đi với ba, không đi thì cả kỳ nghỉ này đừng có ra khỏi cửa nữa, nghiêm túc ở nhà cho ba.” Ba Trần nghiêm khắc ra lệnh.

“Ba...” Trần Hiểu Quân làm sao có thể đầu lại ba Trần, dùng đặng không đi, rốt cuộc vẫn phải ngoan ngoãn theo ba Trần ra khỏi nhà.

Để cho tiện nên chỗ hẹn cũng chọn một khách sạn cách bệnh viện Tàn Uyển Linh công tác không xa, lúc ba Trần đưa Trần Hiểu Quân đến vừa đứng gặp Tàn Uyển Linh nên cùng nhau đi vào.

“Hiệu Quân đâu rồi, không phải nói là đến trước rồi sao?” Sau khi ba người ổn định chỗ ngồi xong ba Trần liền cất tiếng hỏi.

“Chắc là có chuyện gì đó, mới vừa rồi nó còn gọi điện thoại tới nói là đang trên đường đến mà.” Tàn Uyển Linh nhìn đồng hồ một chút, “Chắc là nhanh thôi.”

“Vậy chúng ta cứ gọi thức ăn trước đi.” Ba Trần đưa menu chuyển qua cho Tàn Uyển Linh, “Tôi chủ chi còn cô đi chợ.”

Tàn Uyển Linh sùng sốt, một lát sau cười nói: “Hay là để cho Quân Quân chọn đi, con bé vốn được coi là người sành ăn mà.”

“Đi!” Nghĩ đến gọi thức ăn là lại nhớ đến bữa cơm lần thi tốt nghiệp trung học đó, Trần Hiểu Quân không chịu: “Đi, đi là y tá nên biết ăn cái gì là tốt, con nghe theo đi hết.”

Đến lúc này thì Tàn Uyển Linh cũng không tiện từ chối: “Thôi, được rồi!”

Tàn Uyển Linh vừa chọn món xong thì Trình Hiểu Quân cũng xuất hiện: “Mẹ, bác Trần, Quân Quân... Thật xin lỗi, con tới trễ quá!”

“Chưa muộn đâu, món ăn còn chưa có dọn lên mà, ngồi đi con.” ba Trần cười nói.

Trình Hiểu Quân thấy chỉ còn mỗi cái ghế ngồi giữa Hiểu Quân và mẹ còn trống liền ngồi vào đó.

“Sao bây giờ con mới đến, không phải con nói là đã đi trước rồi sao?” Tàn Uyển Linh không hiểu đã đi trước rồi thì sao lại còn đến trễ hơn cả họ.

“À...” Trình Hiểu Quân liếc mắt nhìn qua Trần Hiểu Quân bên cạnh mới nói: “Con đi mua cái này nên mới đến trễ ạ.” Trình Hiểu Quân từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Trần Hiểu Quân, Trình Hiểu Quân rất thành khẩn nói: “Quân Quân, cái này là cho cậu, cậu mở ra xem có thích không?”

“Sao lại tặng cái này cho tôi?” Trần Hiểu Quân ngập ngừng nhận lấy cái hộp quý đáng ghét cho cô, mở ra xem, “Đây là...”

“Là gì vậy?” Hai vị phụ huynh lại rất tò mò.

Trình Hiểu Quân cười nhạt: “Chỉ là một cái vòng tay thôi ạ.” Sau đó lại hỏi, “Quân Quân? Có thích không...”

“Cậu lấy cái này ở chỗ của Âm Âm hả?” Trần Hiểu Quân hỏi ngược lại.

Ánh mắt Trình Hiểu Quân khẽ động một chút rồi mới nói: “Không phải đâu...”

“Sao tôi lại thấy cái vòng tay vỏ xò này giống y chang như cái đã từng cùng xem với Âm Âm, chỉ khác là có nhiều một vòng dây thôi?” Trần Hiểu Quân không biết tại sao lại mất hứng ngắt lời Trình Hiểu Quân.

Hai vị phụ huynh ở bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, than thở.

“Quân Quân, Hiểu Quân đưa cho con thì con cứ nhận đi, phải nể mặt người ta một chút chứ.” Ba Trần lên tiếng trước tiên, con bé này thật là làm cho người ta phải đau đầu mà, không biết phép tắc gì hết trơn, haizzz không biết ai đã dạy nó như vậy không biết nữa!

“Đúng đó, Quân Quân, cho dù con có thích hay không thì cũng là tâm ý của Hiểu Quân, con cứ nhận đi!” Tàn Uyển Linh cũng ở một bên phụ họa.

Trần Hiểu Quân ngượng ngùng nhìn hai vị phụ huynh, thầm nghĩ mình không phải là không thích chỉ là muốn biết rõ cái này lấy ở đâu thôi, cái tên quý đáng ghét ngu ngốc, đầu gỗ, lại làm mình mất mặt, lại còn ở trước mặt di nữa chứ! Trong lòng mặc dù đang mắng Trình Hiểu Quân nhưng cô vẫn nghe lời nhận món quà hơn nữa còn ôn nhu quay qua Trình Hiểu Quân nói: “Cám ơn!”

Ở góc độ của hai vị phụ huynh sẽ không nhìn thấy được ánh mắt mà Trình Hiểu Quân nhận được hoàn toàn không phải là ôn nhu đơn giản như vậy.

Bữa ăn tối này cũng không đến nỗi khó chịu đựng như Trần Hiểu Quân đã tưởng tượng, chủ yếu vẫn là ba và di tán gẫu với nhau rất hợp ý, ngoài việc

đôi lúc ba và dì hỏi cô và quý đáng ghét mấy câu như hai đứa ở trong trường học như thế nào, có chơi với bạn tốt hay không, có cùng đi chơi, hoặc học tập gì gì đó, thì bữa ăn này vẫn rất dễ chịu.

Trần Hiếu Quân vốn định kỳ nghỉ đông này tránh không gặp quý đáng ghét thì mới đến ngày thứ ba thì kế hoạch đã phá sản rồi, có một thì có hai, có hai thì có ba, chuyện kể tiếp hoàn toàn vượt quá phạm vi dự kiến của Trần Hiếu Quân. Không biết ba Trần muốn nán lại lâu hơn hay là như thế nào, mà còn nói qua tết sẽ cùng cả nhà đi ăn một bữa cơm đoàn viên, quyết định này “hừ” Trần Hiếu Quân đến trợn mắt hốc mồm. Bất luận Trần Hiếu Quân có cam kết với ba là cô có thể tự mình làm ra một bữa cơm đoàn viên rất phong phú thế nào cũng không được, kết quả vẫn là ba Trần thắng chung cuộc.

Tối ba mươi tết bốn người ở nhà Trần Hiếu Quân chuẩn bị bữa cơm đoàn viên, dĩ nhiên người nấu cơm còn ai khác ngoài Tần Uyển Linh và Trần Hiếu Quân. Cũng không biết có phải là do không khí của ngày ba mươi tết cuốn hút hay không mà món ăn cũng rất nhiều, Tần Uyển Linh cùng Trần Hiếu Quân ở trong phòng bếp bận rộn đến mức chân không chạm đất, ba Trần cùng Trình Hiếu Quân nhìn cũng sốt ruột: “Có cần bọn tôi giúp một tay không?”

Tần Uyển Linh tranh thủ thời gian nói: “Không cần không cần, sắp xong rồi!” Bà dùng một giây rồi lại nói, “Chết rồi, Hoàng Đào, cái bàn còn chưa có dọn xong, anh đi dọn cái bàn trước đi, còn Hiếu Quân con ở lại đây giúp mẹ một tay.”

Ba Trần theo lời ôm chén đĩa ly tách dọn ra bàn, Trình Hiếu Quân cũng nghe lời ở lại chờ mẹ giao việc.

Tần Uyển Linh xào rau, Trần Hiếu Quân giúp Tần Uyển Linh hấp cá, ước chừng là đã chín, Trần Hiếu Quân liền mở nồi hấp ra thử độ nóng rồi quần khăn lấy cá ra, có thể do là cái đĩa hấp rất nóng, cũng có thể là cái khăn quá mỏng mà Trần Hiếu Quân sau khi nhanh chóng để cái đĩa xuống liền giậm chân la: “Áy da, Nóng quá! Nóng quá!” còn không ngừng thổi ngón tay.

“Quân Quân, có bị phỏng không? Để mình xem một chút!” Trình Hiếu Quân hai bước chạy đến trước mặt Trần Hiếu Quân, kéo tay của cô đang bị nóng đỏ, “Phải ngâm nước lạnh ngay, bằng không sẽ bị rộp lên đó.” Nói xong liền kéo tay Trần Hiếu Quân để vào dưới vòi nước chảy.

Trần Hiếu Quân bị động tác nhanh chóng của quý đáng ghét làm cho không kịp phản ứng thì người đã bị cậu kéo tới bên bồn rửa, sững sờ nhìn quý đáng ghét trong chốc lát nắm hai tay của mình nhẹ nhàng xoa nắn vừa nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay bị phỏng!

Cậu ta đang làm gì vậy? Cái đầu chậm chạp của Trần Hiếu Quân bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, làm cái gì mà dựa vào gần như vậy, tự tôi cũng không phải là không biết là phải ngâm nước lạnh, Trần Hiếu Quân trong lòng kháng cự như vậy nhưng không biết sao cũng không cách nào rút tay ra, nhìn quý đáng ghét gần có thể nghe thấy được trên người cậu ta có mùi rất mát mẻ, có thể nhìn rõ vẻ mặt cậu ta đau lòng như thể chính mình mới là người bị thương, cô chỉ có thể ngo ngắc mà nhìn, ngay cả tay cũng không rút ra...

Tần Uyển Linh không có nghe thấy tiếng của hai người nên quay đầu lại nhìn thoáng qua, đập vào mắt bà là hình ảnh thằng con yêu quý đang cẩn thận kỹ lưỡng rửa vết thương cho Quân Quân, còn Quân Quân ở bên cạnh thì đỏ mặt ngẩn ngơ, hai đứa nhỏ này thật là... Tần Uyển Linh khẽ lắc đầu, sau khi thở dài lại tiếp tục làm việc của mình.

Trần Hiếu Quân cũng không nhớ rõ quá trình này làm sao mà kết thúc, tóm lại khi cô khôi phục đầu óc về lại lúc bình thường thì lại bận túi bụi với việc xào rau, chẳng có thời gian mà nghĩ đến những cái khác, cô cố ý lờ đi những cảm xúc khác lạ trong lòng để giúp đi xào rau.

Chừng hơn một giờ sau, một bàn đầy đồ ăn đã thơm tất, Tần Uyển Linh cùng ba Trần ở bên ngoài chuẩn bị bàn ăn, còn Trần Hiếu Quân và Trình Hiếu Quân thì cùng nhau bung cái mâm thức ăn.

Trình Hiếu Quân đang cùng hai vị phụ huynh ở bên ngoài suy tính nên xếp các món ăn như thế nào thì chợt nghe từ trong phòng bếp có tiếng rống to: “Quý đáng ghét!” Chắc là đợi sốt ruột quá nên Trần Hiếu Quân cũng quên mất là ở nhà không nên gọi Trình Hiếu Quân là quý đáng ghét.

Hai vị phụ huynh sững sờ, Trình Hiếu Quân phản ứng rất nhanh: “Quân Quân nhất định chờ nóng ruột lắm rồi, con vào trong bếp trước đây ạ.”

Hai vị phụ huynh nhìn nhau, rồi gật đầu cho phép Trình Hiếu Quân đi.

Trình Hiếu Quân lập tức chạy vào bếp: “Quân Quân?”

“Sao cậu lại chậm chạp quá vậy, đồ ăn nguội hết rồi đây này.” Giọng điệu oán trách của Trần Hiếu Quân khiến Trình Hiếu Quân nhất thời luống cuống cả lên.

“Quân Quân...” mới vừa rồi Quân Quân là đang oán trách mình đúng không.

“Đồ ngốc, còn đứng đó làm gì, không tới bung thức ăn à?” Trần Hiếu Quân trợn mắt nhìn, nhưng đáng về hoàn toàn không có cảm giác là đang tức giận.

“À!” Lẽ nào là do mình suy nghĩ nhiều quá, Quân Quân vẫn đối xử với mình rất tốt? “Quân Quân!”

“Còn kêu cái gì nữa? Mau lại đây!” đầu hiệu không còn kiên nhẫn, “Đầu óc cậu bị úng nước hả, nghe không hiểu lời của tôi nói sao?”

Trình Hiếu Quân lúc này mới buộc mình phải trấn định, có lẽ là Quân Quân hôm nay tâm trạng tốt: “Được rồi!” Cầm cái mâm nhanh chóng rời khỏi chỗ làm cho mình khó hiểu.

Trần Hiếu Quân ừ ừ cạc cạc nhìn quý đáng ghét đi ra cứ như đang chạy trốn, bộ đầu óc có vấn đề gì hả? Thiệt là kỳ quái!

Bốn người chỉ chốc lát sau đã chuẩn bị xong, ngồi quây quần bên bàn cơm, ba Trần nâng ly mời mọi người: “Tôi trước mời mọi người một chén! Kính Uyên Linh từ trước tới nay luôn quan tâm, chăm sóc Quân Quân, cảm ơn cô đã đối xử với Quân Quân như thể con gái do chính mình sinh ra, cũng cảm ơn cô đã giúp đỡ tôi, nếu như không có cô, tôi không thể nào có đủ nghị lực để tập trung vào công việc như vậy!” Rồi ông lại nâng chén nói với Trình Hiểu Quân: “Hiểu Quân, bác cũng muốn cảm ơn con, nếu như không có con giúp, bác cũng không biết đứa con gái này của bác sẽ thành ra bộ dạng gì nữa, nó rất tùy hứng rất ngang ngược còn bướng bỉnh nữa, có lúc không thể nào mà nói đạo lý được với nó; không có con thì mĩ phụ đạo, Quân Quân nhất định sẽ không giống thuận lợi thì lên đại học như bây giờ.”

“Bác Trần...” trình Hiểu Quân liếc mắt nhìn Quân Quân, trong lòng có chút áy náy, cậu thật ra thì làm cũng không tốt, không thể giúp Quân Quân làm tốt hơn...

“Ba...” Ba Trần nói những lời này coi như là bốc trần khuyết điểm của cô, nhưng mà sau khi nghe xong Trần Hiểu Quân lại cảm thấy trong lòng khó chịu, khó chịu đến nỗi nói không nên lời.

“Trong lúc vui mừng như thế này thì sao lại nói vậy, tối nay phải thật vui mới đúng, chúc cho anh Hoàng Đào sự nghiệp thăng tiến, chúc cho việc học của Hiểu Quân và Quân Quân luôn thành công, cạn chén nào.” Có lẽ lời chúc cũng Tần Uyên Linh cũng là tiếng lòng của mỗi vị phụ huynh, ngoài cửa sổ bùng lên từng đợt từng đợt pháo hoa rực rỡ.

“Ba, di, pháo hoa đẹp chưa kìa, chúng ta đi xem một chút đi!” Trần Hiểu Quân cứ giống như Columbo phát hiện châu lục mới, chạy đến ban công thưởng thức pháo hoa được bắn lên rợp trời.

Hai vị phụ huynh cùng Trình Hiểu Quân sau đó cũng đứng ở ban công thưởng thức cảnh đẹp hiếm có ở thành phố này.

Những bông hoa rực rỡ đầy màu sắc chiếu sáng cả thành thị cũng chiếu sáng cả những người đang đứng đó thưởng thức, Trình Hiểu Quân nhích hai bước tới gần Trần Hiểu Quân nhìn nét mặt cô hớn hờ mà hưng phấn đáng yêu thưởng thức pháo hoa, lặng lẽ đem một cái kẹp tóc nam đá cài lên tóc Trần Hiểu Quân.

Trần Hiểu Quân chỉ nghĩ ngợi liếc mắt nhìn Trình Hiểu Quân đứng ở bên cạnh rồi quay đầu tiếp tục nhìn pháo hoa mộng ảo xinh đẹp.

Pháo hoa tối hôm đó đã trở thành màn pháo hoa đáng giá nhất trong lòng rất nhiều người, đẹp mà mộng ảo, thực vui vẻ, thực thỏa mãn, thực cảm động, làm rung động lòng người...

Năm mới này của Trần Hiểu Quân trôi qua vô cùng náo nhiệt với vô vàng công việc bận rộn mà thu hoạch cũng hề nhỏ.

Mùng một cùng ba đến nhà đồng nghiệp chúc mừng năm mới, nhận được không ít tiền lì xì, khiến cho hầu bao của cô được một bữa thịnh soạn. Mừng hai cùng ba đến nhà họ hàng thân thích chúc tết, hưởng thụ hai ngày tết được đãi ngộ như công chúa, sung sướng đến mức không muốn quay về nhà. Mừng bốn về nhà lại nhận được món quà năm mới của dì, một bộ «Lịch sử Âu Mỹ—— tiểu sử mười vị lãnh đạo quân sự vĩ đại», di đúng là rất tâm lý, biết mình gần đây có hứng thú với lịch sử nước ngoài là tặng ngay bộ sách này, cô không nhịn được thơm lên mặt Tần Uyên Linh hai cái làm Tần Uyên Linh cười không ngớt. Đầu năm cùng bạn trung học tụ tập, ăn cơm uống rượu ở KTV mãi cho đến mười giờ sợ ba lại cấm cửa đành phải lên chuồn về trước, lên giường ngủ một giấc ngon lành. Sau đó là họp lớp với các bạn sơ trung, rồi tiểu học, lớn lớn nhỏ nhỏ, lớp ba lớp năm lớp tám, rồi lại lớp mười, lớp mười hai nên Trần Hiểu Quân ban ngày chẳng có một chút thời gian rảnh.

Kỳ nghỉ đông này đúng là không đủ để Trần Hiểu Quân xóa đi thời điểm tự mình lên kế hoạch phát triển, tất nhiên cô vẫn chơi đùa rất vui vẻ, trừ việc là mỗi ngày đều phải nhìn thấy quý đáng ghét và đụng mặt cái tên Bành Hạo đã phá hủy cô danh dự bà mối của cô trong một lần họp lớp trung học, rồi lại bị bạn học chọc ghẹo vì một tin đồn thất thiệt nào đó ở trường ra thì mọi thứ còn lại đều trôi qua rất vui vẻ. Kỳ nghỉ đông trôi qua thật nhanh, thấm thoát mà đã hết một tháng, các bạn học cũng lục tục trở về trường, Trần Hiểu Quân cũng theo đại quân hồi trường mà về tới trường.

Ở trường Trần Hiểu Quân lại quay về với cuộc sống nhàn nhã trước kia, còn Trình Hiểu Quân thì không được may mắn như vậy, chương trình học của trường y rất nhiều mà áp lực cũng rất lớn, không cần thận một chút là bị thầy giáo mắng nhiếc. Vì vậy Trình Hiểu Quân không có cách nào khác đành phải dồn toàn bộ tinh thần và sức lực cho việc học, chỉ những lúc rảnh rỗi mới có ý lần quần quanh những nơi Trần Hiểu Quân có thể xuất hiện.

Chuyên ngành của Trình Hiểu Quân là ngoại khoa, chương trình học quan trọng nhất của ngoại khoa là gì, kỹ năng quan trọng nhất của bác sĩ khoa ngoại là gì, đương nhiên là làm phẫu thuật, mà cái này thì phải học ra sao? Hiệu quả nhất chẳng còn gì ngoài thao tác trên thực tế, cho nên Trình Hiểu Quân từ học kỳ đầu tiên năm nhất đã được học lý thuyết giải phẫu ngoại khoa, đến cuối học kỳ hai thì được hướng dẫn kỹ thuật giải phẫu ngoại khoa, sau đó vào năm hai thì bắt đầu thực hiện thao tác thực tế. Ban đầu nhà trường chắc chắn sẽ không để cho học sinh thực hành thí nghiệm trên cơ thể sống, bất kỳ thứ gì muốn nhận biết và nắm chắc cũng phải bắt đầu từ những điều cơ bản nhất, không phải cứ hiểu rõ các bộ phận của cơ thể người là có thể lấy con người ta ra mà làm giải phẫu, hơn nữa nhà trường cũng không thể có nhiều xác người cho sinh viên sinh thực hành như vậy. Nền móng của thao tác thực tế, bước đầu tiên chính là giải phẫu trên —— động vật.

Trình Hiểu Quân học cái gì cũng nhanh, hơn nữa cậu lại có phương pháp học riêng thích hợp cho mình, tất cả chương trình học cậu đều đã học nhuần nhuyễn, nhưng đến năm thứ hai đại học cậu mới phát hiện có một số việc vẫn rất khó khăn, ví dụ môn giải phẫu chẳng hạn. Lúc mới bắt đầu thầy giáo đề cho bọn họ mổ cá, ếch nhái linh tinh... Trình Hiểu Quân còn có thể tạm thời đối phó được, dù sao thấy nhiều cũng có thể chịu được. Sau đó lại từ từ học đến giải phẫu chuột, mèo, chó... Đến đây thì Trình Hiểu Quân không thể nào mà chịu nổi nữa, nhìn những con vật đang còn sống bỏ mạng ở dưới lưỡi dao của mình... Cậu không thể nào chịu được...

Trình Hiểu Quân là một người nội tâm rất yếu đuối, trước mỗi lần tiến vào phòng thực hành giải phẫu trong lòng đều đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ càng, vậy mà cứ nhìn những con vật thật sự còn sống trước mắt là cậu lại không nổi tay, nhưng cậu cũng không phải là một người dễ dàng từ bỏ, mỗi lần vào phòng giải phẫu đều phải chuẩn bị tâm lý rất lâu mới có thể xuống dao, sau khi con dao được hạ xuống cậu luôn ép mình phải làm tốt hơn, nhưng vẫn có không ít lần bởi vì không chịu nổi cảnh “Máu chảy đầm đìa” mà chạy ra khỏi phòng giải phẫu tới nơi không có bóng người mà ới hết lần này đến lần khác.

Cho dù ở trước mặt người khác cậu có ra vẻ mình có thể làm được, mình có thể làm được, nhưng sự kháng cự trong lòng nhiều khi cũng không cách nào che dấu nổi, bạn cùng lớp kiêm cùng phòng Triệu Bản là người cảm nhận sâu sắc nhất. Triệu Bản đã nhiều lần thấy Trình Hiểu Quân sau khi kết thúc thí nghiệm lúc về ký túc liền chui vào trong phòng tắm ối rất lâu, cho đến khi Trình Hiểu Quân sắc mặt tái nhợt từ trong phòng tắm bước ra ngoài, cậu ta cũng không biết có nên an ủi Hiểu Quân hay không, bởi vì cho dù có bị khó chịu như vậy thì Trình Hiểu Quân vẫn là người được thầy giáo khen là làm tốt nhất. Nói thật, Triệu Bản rất khâm phục tính kiên trì của Trình Hiểu Quân, mỗi khi cậu nhìn Trình Hiểu Quân từ đằng sau lại liên tưởng đến nếu như Trình Hiểu Quân kiên trì, có lẽ không có chuyện gì là cậu ấy không làm được. Nhưng tình huống như thế cứ xuất hiện quá nhiều và quá lâu, Triệu Bản cũng nhìn không được mà lo lắng đi đến cửa phòng tắm coi chừng, nửa giờ sau Trình Hiểu Quân cuối cùng cũng từ phòng tắm bước ra, Triệu Bản lo lắng ngó chừng người nào đó bước chân đang lao đảo:

“Trình Hiểu Quân, cậu không cần phải ép mình làm những chuyện mà cậu cảm thấy khó chịu, ngày hôm qua chịu đựng, hôm nay cũng chịu đựng, vậy còn ngày mai thì sao, có chịu nổi không? Rồi những ngày sau đó nữa thì làm sao đây? Cậu có biết cho dù không tính đến chuyện bây giờ cậu có thể chịu được, sau này cậu phải làm sao mà chịu được hả?”

“Cậu không cần lo lắng đâu, lâu rồi cũng thành quen mà.” Trình Hiểu Quân sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường.

“Lâu rồi thành quen?” Triệu Bản không biết nên tin hay không nên tin những lời này của Trình Hiểu Quân: “Cậu có thấy Tiểu Diệp nhất gan không dám cầm dao mổ của lớp chúng ta không, chỉ trong nửa năm mà cậu ta không những cầm được cầm dao mổ mà còn có thể mặt không đổi sắc tiến hành giải phẫu và phân tích các bộ phận, còn cậu thì sao? Cậu cũng có thể làm được như thế, nhưng mà tại sao đến đến giờ này mà cái tật ‘xong việc là ối’ lại một chút cũng không thay đổi, thậm chí gần đây càng ngày càng nghiêm trọng vậy hả?”

Trình Hiểu Quân ở trong lòng cười khổ, cậu cũng không biết tại sao mình lại thấy khó chịu với những thứ kia, thấy khó chịu khi cầm dao mổ, thấy khó chịu khi giải phẫu, khó chịu khi khâu lại, cả quá trình khó chịu không cách nào nhịn được, cậu vẫn cố gắng chịu đựng, nhưng kết thúc một khúc kia cậu lại khó có thể thừa nhận. Có lẽ mình thật mình thật giống như những lời Quân Quân nói nửa vờ như vậy, yếu đuối như vậy, hơi một tí là chịu không được: “Vậy cậu nói cho mình biết, có cách gì để mình không còn bị như vậy nữa không?”

Triệu Bản thờ dãi, ngồi ở bên cạnh Trình Hiểu Quân: “Đây là tâm lý của cậu có vấn đề, cái này chỉ có thể dựa vào một mình cậu mà thôi. Hay là, cậu đi gặp bác sĩ đi, không thể cứ để cậu như thế này, mình thấy cậu không nên bức bách bản thân quá, như vậy cũng không thể giải quyết được vấn đề.”

Cái đề tài này theo lời khuyên can, tiên đoán chính xác của Triệu Bản mà tiếp tục kéo dài mãi đến sau học kỳ hai, bệnh trạng của Trình Hiểu Quân vẫn không có chút khởi sắc, nhưng nhà trường sẽ không chờ một mình Trần Hiểu Quân, thầy giáo cũng không thể bởi vì một mình cậu mà làm lỡ tất cả chương trình học, bản thân Trình Hiểu Quân cũng sẽ không cho phép mình trốn tránh, cứ như thế mà kết quả thành ra hồng bét, vào tiết đầu tiên được giải phẫu trên cơ thể con người khi Trình Hiểu Quân đang trực tiếp cầm dao mổ sự bài xích kháng cự lại trào lên khiến cậu bỏ chạy ra khỏi phòng học ngay trước mặt tất cả bạn học và thầy giáo, tình hình hình như đúng là càng lúc càng nghiêm trọng...

Trình Hiểu Quân chạy một mạch đến WC đem toàn bộ cảm giác sôi trào trong dạ dày trong nửa giờ qua nôn ra hết, rửa mặt, nhìn khuôn mặt trong gương không có chút huyết sắc, phải làm sao bây giờ, nếu như không thể cầm dao mổ thì phải làm sao bây giờ? Trình Hiểu Quân chưa từng nghĩ mình sẽ luôn nắm chắc bài vở và bài tập lại gặp phải vấn đề khó giải quyết đến như vậy. Sau khi cảm thấy khá hơn một chút, một mình cậu lang thang không mục đích trong sân trường, đi mãi đi mãi rút cuộc lại tới sân bóng nhỏ mà cậu thường xuyên lên đến xem Quân Quân luyện bóng. Quân Quân không có ở đây, như vậy cũng tốt, sẽ không bị cậu ấy nhìn thấy bộ dáng chật vật này của mình.

Sẽ không nói chuyện, sẽ không đi bộ, sẽ không chạy bộ, không biết nấu cơm, không thể dục, không có sức lực mạnh mẽ, cũng không đủ năng lực... Thì ra là có rất nhiều thứ sẽ không thể...

Những thứ này mình dùng mười mấy năm để thay đổi để cải thiện, lần này còn có thể không? Có còn kịp không?

Trình Hiểu Quân một mình ngồi trên bãi tập, người ra người vào, mặt trời cũng khuất dần, cậu cũng không để ý rốt cuộc mình đã ngồi đây bao lâu, đôi mắt cứ nhìn thời gian vùn vụt trôi qua nhưng từ đầu đến cuối đều không có ý động bước chân.

“Này, quý đáng ghét!” Trần Hiểu Quân cảm quả bóng rổ trên tay đá đá vào chân Trình Hiểu Quân, “Tại sao cậu vẫn còn ở đây?” Từ giữa trưa mãi cho đến khi tối, buổi chiều hại tôi không thể luyện bóng, bây giờ còn chưa đi? Không phải ngay cả cơm cũng không thèm ăn chứ!

“Quân Quân?” Trình Hiểu Quân hơi bất ngờ, mỉm cười, “Tại sao cậu lại ở đây?”

Trần Hiểu Quân giận dữ trừng mắt: “Tôi làm sao ở đây á? Tôi không nên ở chỗ cậu nên ở hả?”

Trình Hiểu Quân thấy Quân Quân cảm quả bóng rổ trên tay, thật là khờ, lại còn hỏi Quân Quân vì sao ở đây nữa, Quân Quân tới đây nhất định là đi tập bóng rổ, cậu cười nhạt một tiếng: “Mình không phải có ý này, chẳng qua là bây giờ đã muộn mà Quân Quân còn cố gắng luyện bóng cảm thấy bất ngờ thôi, Quân Quân trước kia cũng không ham thích học tập như vậy.”

Hôm nay sao lại cười miễn cưỡng như vậy? Trần Hiểu Quân cảm thấy kỳ quái: “Quý đáng ghét, cậu làm sao vậy?” Mặc dù Trần Hiểu Quân cảm giác mình bây giờ nhất định là đang xen vào việc của người khác, nhưng không nhịn được tò mò vẫn hỏi, rất kỳ lạ, người này rất giống như đang gặp phải vấn đề khó khăn gì đó, ngạc nhiên ha, nhất định phải khai thác! Trần Hiểu Quân đã ở trong lòng thầm suy tính.

“Không có gì, chỉ là không cách nào tiến hành giải phẫu cơ thể người thôi.” Một câu nói rất đơn giản.

Là vì cái này? Tôi còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì to tát, gặp phải chuyện lớn bị phản bội đã kích gì nữa chứ, thật là lãng phí trí tưởng tượng! Ấy không phải, là không thể làm giải phẫu cơ thể người sao... Không thể làm giải phẫu cơ thể người? Đây cũng không phải là chuyện nhỏ nha...

“Cậu thật đúng là vô dụng quá mà, làm bác sĩ còn không dám động vào dao mổ, chuyện này không phải là giống như chiến sĩ ra chiến trường không biết bắn súng hay sao, vấn đề nghiêm trọng như thế cậu còn có tâm tư ở chỗ này ngồi không nhanh đi luyện tập đi?” Trần Hiểu Quân nói giống như là cô hiểu rõ tình hình.

Trình Hiểu Quân chỉ có thể thờ dài, nếu như những điều Quân Quân nói chỉ đơn giản như vậy thì hiện tại cậu cũng không lâm vào tình cảnh như thế này: “Minh có luyện tập cũng vô dụng!” Luyện cả một năm nay rồi mà có được đâu.

“Cái gì còn có chuyện cậu luyện mà cũng vô dụng sao?” Trần Hiểu Quân bị gọi lên hứng thú, “Tôi muốn đi xem rồi, đi!” Nói là làm.

Trình Hiểu Quân không hiểu Quân Quân có ý gì đã bị cô lôi đi: “Phòng giải phẫu sao, tôi muốn nhìn qua một chút!”

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân không kịp ngăn cản, Trần Hiểu Quân đã kéo Trình Hiểu Quân nhanh chóng chạy tới phòng giải phẫu, “Chính là chỗ này sao?” Vừa nói cô vừa đi vào bên trong.

“Bên trong? Trong đó có cái gì vậy? Có ma hả?” Trần Hiểu Quân ra vẻ suy tư tiến gần quầy đáng ghét, “Hay là, cậu sợ ma?” bốn chữ sau nói ra rất to và rõ ràng.

Trình Hiểu Quân dở khóc dở cười, Quân Quân nhất định là đã đọc quá nhiều sách kinh dị mất rồi, nếu như cậu sợ ma trong lòng hoảng hốt thì làm sao có thể hoàn thành tốt thí nghiệm giải phẫu được: “Muộn quá rồi hay là cậu dừng vào nữa, bên trong mùi rất nặng, nhất là vào buổi tối.” Nữ sinh trong viện y học cũng không có nhiều người dám tới phòng giải phẫu vào ban đêm, Quân Quân nhất định cũng không chịu được.

Trình Hiểu Quân không muốn để Quân Quân bước vào, nhưng Trần Hiểu Quân rất tò mò không hiểu bên trong có cái gì: “Tôi mặc kệ, hiếm khi có cơ hội như thế này, tôi nhất định phải vào xem một lát!” Không để ý tới sự ngăn cản của quầy đáng ghét, Trần Hiểu Quân kiên quyết bước vào.

Bên trong rất u ám, khi mở cửa một mùi nồng đậm xông vào mũi: “Mùi này là...?”

“Formadehic.” Kéo lấy Quân Quân ở phía trước, “Đi ra ngoài đi, mùi này rất khó chịu.”

“Không!” Cô tiếp tục tiến lên. “Lần đầu tiên gặp đi tôi đã nghĩ trên người đi có mùi nhân nhạ như thế này, tôi cảm thấy rất thơm.”

Rất thơm? Sợ rằng trên thế giới này cũng không tìm ra được cô gái nào cho rằng mùi Formadehic lại thơm, chẳng qua nếu như không ghét thì sau này mình... Mãi suy nghĩ bước chân người phía trước bỗng dừng lại: “Quân Quân?”

Trần Hiểu Quân quay đầu lại về mặt kỳ quái nhìn quầy đáng ghét, ngo ngắc nói: “Đây là...”

Trình Hiểu nhìn về phía Quân Quân vừa nói, đó là... Lập tức kéo Quân Quân vào trong ngực, một tay ôm lấy eo của cô một tay che lấy đôi mắt: “Không có chuyện gì, đừng sợ, cậu cứ coi như không thấy gì cả, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Nhưng Trần Hiểu Quân không để ý tới lời của Trình Hiểu Quân... , gạt bàn tay của Trình Hiểu Quân đang che lấy mắt mình ra: “Thì ra là trong phòng thí nghiệm thật sự có người à, tôi còn tưởng trong sách chỉ nói bừa, có một người này thôi sao?”

Trình Hiểu Quân khó hiểu, người? Cái thi thể nằm trong bồn thuốc Formadehic vậy mà Quân Quân lại có thể dùng giọng thoải mái mà nói ra như vậy? Hơn nữa, thứ này được coi là người sao: “Quân Quân, cậu không sợ à?” Lại còn nhìn những thứ này vào buổi tối nữa.

“Tại sao phải sợ?” Trần Hiểu Quân không chút sợ hãi rời khỏi Trình Hiểu Quân, sau đó cầm lấy một cây gậy thủy tinh trên bàn thí nghiệm thăm dò thi thể trong bồn kinh ngạc nói: “Còn có dân này!”

Trình Hiểu Quân ngây dại, Quân Quân có biết mình đang làm gì không đấy, cậu ngăn cánh tay đang tiếp tục đâm “Người”: “Quân Quân?”

“Sao vậy?” Trần Hiểu Quân mất hứng khước mặt cụp xuống, “Rất vui mà!” Trần Hiểu Quân lúc này đem thần kinh thô thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Trình Hiểu Quân bắt gặp người không biết nên nói gì cho phải nữa.

Trần Hiểu Quân cau mày, quầy đáng ghét này tại sao giống như vậy... động vật quý hiếm vậy: “Cậu ngây ngốc cái gì! Không phải là cậu sợ thật đấy chứ?” Lấy tay quơ quơ trước mặt quầy đáng ghét, không có phản ứng liền đá một cước, “Cậu thiếu não à? Nhìn không khác gì thằng ngốc!”

Trình Hiểu Quân bị Trần Hiểu Quân mắng cho liên tỉnh táo: “Cậu hoàn toàn không sợ chút nào, không cảm thấy buồn nôn à?”

Trần Hiểu Quân giống như nhìn thấy người bị bệnh thần kinh chán nản nói: “Có cái gì mà phải sợ, buồn nôn? Trên thứ đó đầy đủ bộ phận cơ thể người thì phải buồn nôn cái gì?” Trần Hiểu Quân một chút cũng không có cảm thấy buồn nôn, cô học Aerobics, hàng ngày phải nhìn sơ đồ mô tả động tác thể dục aerobics nên đối với các bộ phận và vị trí trên cơ thể người thấy rất nhiều, hơn nữa cũng không còn cảm thấy đáng sợ.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân cảm thấy Quân Quân cứ đơn giản thật khiến cho cậu cảm thấy thoải mái. Trước kia có lẽ là bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, không phải là động vật và thi thể ư, chết thì cũng đã chết, còn sống thì chỉ biết sau khi mình động dao còn sống rất tốt, không cần thiết phải nghĩ bọn họ trước kia đã sống như thế nào, khi bị giải phẫu thì như thế nào, những thứ này cũng chỉ là đối tượng thí nghiệm, cứu giúp người bệnh, chỉ có lớn gan dùng con dao mổ trong tay mới có thể khiến cho những thứ động vật hoặc con người này bây giờ và về sau này được sống tốt hơn.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân không nhịn được kích động trong lòng, ôm chầm lấy cô gái dị thường khả ái xinh đẹp trước mắt: “Cảm ơn cậu, cậu thật là đáng yêu, mình rất thích!”

Trần Hiểu Quân bị cái ôm này dọa cho choáng váng, cô cảm thấy cái ôm này quá đột ngột lại không hề có lý do, quá không hợp với lẽ thường, quá... ảm áp...

“Cậu làm gì thế?” Không biết bao lâu sau Trần Hiểu Quân dùng sức đẩy quý đáng ghét ra, chỉ vào cậu trách mắng: “Quý đáng ghét, cậu, cậu dám ôm tôi! Khốn kiếp!”

Lại hung hăng chạy trốn chết biến mất khỏi phòng giải phẫu, để lại cho Trình Hiểu Quân vẫn còn đang bất động một bóng lưng đã khuất xa, thế nhưng lần này ngoài một chút mất mát và khổ sở Hiểu Quân lại cảm thấy một chút sung sướng và ngọt ngào...

Trong khoảng thời gian này Triệu Bản ngạc nhiên phát hiện sắc mặt Trình Hiểu Quân tốt lên rất nhiều, có vẻ trưởng thành hơn trước, tâm trạng không còn tồi tệ nữa, nhất là trong giờ giải phẫu cũng không nhìn thấy cậu ấy bộ dáng chật vật “Hốt hoảng bỏ chạy” rồi “Nôn mửa”, chẳng lẽ là do thầy giáo tìm cậu ta nói chuyện, nhanh như vậy đã khiến cho cậu ấy thoát khỏi bóng ma tâm lý ư? Quả là thần kỳ, Triệu Bản quyết định thay đổi thái độ đối với vị giáo sư giải phẫu biến thái máu lạnh đó, bội phục!

【Nhật ký】Mình, muốn khẳng định mình!

Quân Quân, nhất định bây giờ cậu đang trải qua những ngày tháng rất hạnh phúc, mình cũng có thể thường xuyên từ xa nhìn thấy cậu, thấy nụ cười vui vẻ, rất vui vẻ của cậu có thể trôi qua nhẹ nhàng như vậy, như vậy là đủ rồi, mình chỉ muốn cậu sống một cuộc sống vô tư hạnh phúc.

Được sống cùng dưới một bầu trời một mảnh đất với cậu, được thấy cậu vui vẻ, là mình như được tiếp thêm thuốc vượt qua những đau khổ, trốn tránh. Hai năm qua, không biết có bao nhiêu lần mình chăm chú nhìn theo cậu, đuổi theo bóng dáng của cậu để đẩy lùi đi những ưu sầu, khó chịu và chán nản trong lòng. Mình nghĩ quả thật là mình không tốt, không đủ mạnh mẽ, cho nên đến bây giờ cậu vẫn còn ghét mình, có lúc mình cũng ghét bản thân mình, rõ ràng đã rất nỗ lực nhưng cũng không có cách nào làm được. Mình nghĩ mình quả thật như những gì cậu nói, mình thực vô dụng!

Biết bao nhiêu lần, mình đã nghĩ cách tiến gần cậu, nhưng cậu lại cách xa mình đến như vậy, trái tim bị cậu tổn thương không phải không biết đau, nhưng không được nhìn thấy cậu mình còn cảm thấy đau đớn hơn. Mỗi một lần khó khăn nhích tới gần, rồi đi trước luôn là cậu, cái mình có được chỉ là bóng lưng của cậu mà thôi... Quân Quân, mình vẫn luôn cố gắng tới gần cậu thêm một chút, muốn cậu có thể chấp nhận mình, quá trình này quả thật rất gian nan nhưng mình cảm thấy rất mãn nguyện.

Năm ngoái, mình đã được trải qua một năm mới khó quên nhất vui sướng nhất trong mười mấy năm qua! Mình đã đem cái vòng tay vô xò mà mình cất giấu đã nhiều năm tặng cho cậu, muốn sự thành tâm của mình đối với cậu được cùng nhau thắt ở trên cái vòng này, chẳng qua là cậu không biết, nhưng mà chỉ cần cậu thích, mình cảm thấy rất thỏa mãn. Mình biết cậu rất thích cái vòng đó, khi mình thấy được nó tí mĩ đặt ở trước bàn học của cậu là mình đã biết rồi. Quân Quân, xin cậu đừng chỉ để lại cho mình một bóng lưng cậu quyết tuyệt rồi đi, có lúc thật không cách nào tiếp nhận...

Năm mới, ngày lễ náo nhiệt nhất, lần đầu tiên mình và Quân Quân cùng nhau đón năm mới. Quân Quân, cậu nhất định là không biết mình đã vui vẻ đến mức nào đâu, cho dù là mẹ cũng không thể nào biết được niềm vui trong lòng mình. Đêm hôm đó chúng ta giống như người một nhà cùng nhau chuẩn bị bữa cơm đoàn viên, thật, trong lòng cũng cảm thấy rất viên mãn. Quân Quân, cậu nhất định không biết lúc cậu chăm chú thưởng thức pháo hoa cậu đẹp đến cỡ nào đâu, đẹp đến mức khiến cho không ai có thể rời mắt...

Mình lặng lẽ đem một cái kẹp đính đá đại biểu cho sự vĩnh viễn cài lên tóc cậu nhưng cậu không phát hiện ra. Quân Quân, cậu không biết không, từ lần thấy cậu bị người ta ăn hiếp kéo tóc đau đến chảy nước mắt, mình đã muốn tặng cho nó cho cậu. Sau sự kiện đó, cậu quả nhiên không bao giờ thả tóc, tóc mới chạm vai là đã bắt đầu buộc đầu tóc rồi, nhưng mà cho đến một ngày nọ sau nhiều năm như vậy mình mới dám đem cái kẹp chuẩn bị đã lâu, lặng lẽ tặng cho cậu. Một khắc kia, có pháo hoa làm chứng, nó ở trên tóc cậu lộ ra vẻ vô cùng chói mắt động lòng người.

Đồ mình tặng cậu còn có rất nhiều rất nhiều thứ, tha thứ cho mình bất đắc dĩ hèn hạ, mỗi một lần nhìn về mặt khi cậu nhận được món quà cậu thích thứ lỗi cho mình vì ở trước mặt mẹ và bác Trần hoặc mượn tay mẹ mình miễn cưỡng cậu nhận quà của mình, mình nghĩ chỉ có dùng cách này cậu mới không cự tuyệt mình. Cậu sau đó cũng không có đem những món quà đó trả lại cho mình có phải là muốn nói rõ cậu cũng đón nhận mình, chấp nhận mình hay không...

Quân Quân, sung sướng nhìn cậu từ phía sau, mình cũng có chuyện tự mình không có cách nào giải quyết được, cho dù mình đã dành rất nhiều thời gian để khắc phục tâm bệnh nhưng cũng không thể thoát khỏi, nhưng mấy vệt mắt của cậu, vài động tác, vài câu nói của cậu cũng đã xóa tan sự lo lắng trong lòng mình. Quân Quân, cậu biết không, mình rất may mắn, rất vui, lúc mình lưỡng lự không biết có nên buông cái dao mổ trong tay hay không thì cậu đã ở bên cạnh mình, cũng cố quyết tâm cho mình. Mình nghĩ mình đã có thể lại đứng cảm lẫn nữa cầm dao mổ rồi, Quân Quân cậu đứng cảm như vậy tại sao mình có thể hèn yếu lùi bước chứ! Hơn nữa, hôm đó ở trong phòng giải phẫu, mình có thể cảm không chỉ là dao mổ, mà còn có cả cậu đang ở trong vòng tay của mình, mình cũng không có cách nào buông tay, cho dù cậu khiến cho mình đau đớn mình cũng không buông ra, cho dù cậu có chạy trốn, mình vẫn nắm lấy cậu, không buông...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cậu, đúng là người hâu ngoan

Từ sau lần từ phòng giải phẫu trở về, Trần Hiểu Quân hồi hận đến nỗi ruột bầm tím, tóc cũng dài ra, mắng chửi tên quý đáng ghét dám ôm cô vào lòng kia, còn dám nói thích nữa, tên ngu ngốc này, ngay cả lời nói cũng không giống như người bình thường. Không chỉ vậy, sau đó, cứ mỗi lần thấy cô là quý đáng ghét lại cười đáng ghét như vậy nữa! Tên quý đáng ghét này, đã chiếm tiện nghi của mình mà còn dám vác mặt đến gặp mình? Không lờm chết cậu tôi không gọi là Trần Hiểu Quân. Vậy tại sao lại là lờm mà không phải mắng hay đánh? Bởi vì Trần Hiểu Quân sẽ không ngu ngốc lặp lại những sai lầm hồi năm nhất nữa. Nhưng chiều này thật là vô dụng, lờm đến nỗi mắt muốn lòi ra mà tên quý đáng ghét đó vẫn cứ xuất hiện trước mặt cô... Chỉ còn cách đơn giản nhất, chính là xem như không thấy.

Nói đơn giản ra thì cách này là không nghe, không nhìn, không phản ứng. Từ nhỏ đến lớn, hai người đã chiến tranh lạnh không ít lần, nhưng với người khác thì chiến tranh lạnh cũng lắm kéo dài vài ngày đến vài tuần là cùng, nhưng Trần Hiểu Quân và Trần Hiểu Quân không phải người bình thường, một cuộc chiến tranh lạnh giữa hai người cũng phải ngót nghét từ vài tháng đến vài năm. Lần này lại bắt đầu chiến tranh lạnh, Trần Hiểu Quân chỉ có thể lẳng lặng quan sát Trần Hiểu Quân, bởi vì anh đã bắt đầu bước vào chương trình học của năm thứ 3, không còn thời gian và sức lực để chơi trò trốn tìm với cô nữa. Có đôi khi, anh chỉ có thể yên lặng mà chấp nhận quan hệ đặc biệt này của hai người.

Nhưng dù cục diện có bế tắc đến đâu thì cũng sẽ có lúc bị phá vỡ, lần này, chính là việc Trần Hiểu Quân vốn khỏe như vâm lại ngã bệnh.

Năm nay Trần Hiểu Quân đăng ký tham gia thi đấu một hội thi thể thao, hạng mục tập thể và cá nhân đều có, trước kia cô cũng từng tham gia nhưng lại vì nhiều lý do mà nhiều lần lỡ hẹn với huy chương. Năm nay lên năm 3 đại học, cuộc thi lại chỉ diễn ra mỗi năm một lần, sau này lên năm 4 thì sẽ không còn cơ hội nữa, vậy nên lần này Trần Hiểu Quân nhất quyết tham gia toàn bộ hạng mục bao gồm cả tập thể lẫn cá nhân.

Trần Hiểu Quân từ nhỏ đã được ba và Trình Hiểu Quân bồi dưỡng hun đúc nên đã sớm hiểu được đạo lý là muốn có được cái gì đó thì tất nhiên trước đó mình phải trả giá, vậy nên những thứ gì đưa đến tay cô đều vui vẻ mà nhận. Lần thi đấu này, Trần Hiểu Quân dùng rất nhiều thời gian và công sức để luyện tập. Trừ việc huấn luyện mỗi ngày ra, cô còn dành ra một ít thời gian để tự mình luyện tập. Trần Hiểu Quân là một người có chấp, chỉ cần là chuyện cô thích, cô nhất định sẽ mất ăn mất ngủ để thực hiện nó, cứ nhìn chuyện đọc sách hồi nhỏ là biết. Lần này, cô quyết tâm nhất định giành thành tích tốt, dĩ nhiên lại càng cố gắng hơn bất cứ lúc nào hết.

Mỗi ngày, Trần Hiểu Quân dành ra ít nhất sáu tiếng để vất vả kiên trì tập luyện, chuyện này cũng không phải quá khó so với thể lực và năng lực của cô, nhưng ngặt nỗi dạo này tiết trời khi lạnh khi nóng, thay đổi không thôi. Trần Hiểu Quân thần kinh thô dĩ nhiên không chú ý đến những việc nhỏ nhặt này, mỗi ngày đều mặc quần áo mỏng tang để tập luyện, đồ mồ hôi thì ngồi nghỉ ngơi trước gió, không khéo còn do cô tập luyện xong còn về ký túc támm bằng nước lạnh, kết quả, cứ ngày ngày lặp lại như vậy, Trần Hiểu Quân cô đã vinh quang ngã bệnh, nhiệt độ cơ thể cứ nóng rần lên. Đúng lúc, Quách Tuyết lại phải về nhà, trong ký túc xá chỉ còn lại một mình Trần Hiểu Quân, dù cô có cố gắng thế nào thì bệnh vẫn không có dấu hiệu suy giảm, rốt cuộc, vừa luyện tập xong, trở về phòng là bất tỉnh luôn.

Khi cô tỉnh lại, hình như Quách Tuyết đã trở về ký túc xá liền gọi: “Quách Tuyết ...”

“Quân Quân, cậu tỉnh rồi à?” Trình Hiểu Quân lấy một thau nước từ trong nhà vệ sinh ra, ngồi xuống cạnh Trần Hiểu Quân: “Cậu có thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Trần Hiểu Quân không rảnh để suy đoán nguyên nhân tại sao quý đáng ghét lại xuất hiện trong ký túc xá của cô, cái đầu đang đau nhức mới là vấn đề cần cô quan tâm đây: “Mấy giờ rồi...?”

Trình Hiểu Quân nhìn đồng hồ đeo tay: “Bảy giờ rưỡi.” Sau đó nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho cô.

“Mới bảy giờ rưỡi thôi sao? Sao tôi lại thấy đói thế này...” Trần Hiểu Quân đưa tay sờ sờ bụng, rỗng tuếch.

Trình Hiểu Quân thờ dãi nói: “Bây giờ là bảy giờ rưỡi sáng rồi.” Hôm qua luyện tập không ngừng nghỉ, tiêu hao thể lực lại không ăn tối, không đói mới lạ, thấy Quân Quân định ngồi dậy, anh ấn cô nằm xuống giường, nói, “Cậu nằm nghỉ đi, tớ đi mua đồ ăn cho.”

“Sáng rồi sao? Sao tôi lại ngủ lâu đến vậy...” Trần Hiểu Quân nhớ lại, hôm qua cô về lúc năm giờ, chẳng lẽ đã ngủ một giấc mười mấy tiếng rồi sao?

“Cậu bị bệnh mà cũng không biết sao?” Giọng điệu của Trình Hiểu Quân mang theo chút tức tối, “Nếu không phải chiều nay tớ thấy cậu ở trong sân tập có gì đó kỳ lạ, gọi điện thoại cho cậu thì không có ai bắt máy nên mới chạy lại đây xem, cậu không phải là cứ nằm lì trong ký túc xá không chịu tìm người giúp đỡ cũng không biết đường khám bệnh chứ?”

Trần Hiểu Quân suy nghĩ lại, cảm giác thật không thoải mái, vốn dĩ trước giờ chỉ cần hai ngày là cô không còn đáng ngại gì nữa: “Tôi cứ tưởng vài ba ngày là hết...”

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân đau lòng mà dịu dàng nhìn Quân Quân yếu ớt nằm trên giường bệnh: “Quân Quân, cậu nhất định phải học cách tự chăm sóc mình, nếu không thì cậu cứ gọi tớ, tớ nhất định sẽ đến giúp cậu, đừng tưởng bị cảm thì không có gì đáng lo, có đôi khi, mấy căn bệnh phức tạp cũng là từ vài cái nhỏ nhặt này mà ra, sau này khó chịu thì phải đi khám bệnh, uống thuốc, nếu không tớ sẽ lo lắng lắm, tớ đây sẽ làm bác sĩ...” Trình Hiểu Quân không nói nữa, sau khi học y, anh biết rất nhiều bệnh, không lo Quân Quân sẽ xảy ra chuyện nhưng mỗi lần thấy Quân Quân như thế này, anh cũng thấy đau lòng. Mới đầu là vì Quân Quân mà học y, bây giờ anh đã có thể giải quyết những vấn đề này, sao có thể nhẫn tâm trơ mắt nhìn Quân Quân bệnh tật yếu ớt thế này chứ...

“Tôi... Tôi đói quá...” Không biết có phải do bị cảm hay không mà mặt cô nóng rần lên, cảm thấy ngại ngùng khi nhìn vào ánh mắt quan tâm của Trình Hiểu Quân, cô vội vàng nhìn sang chỗ khác.

“À!” Trình Hiếu Quân khựng lại vài giây, sau đó mới nói: “Đừng rồi! Quân Quân, cậu nghỉ ngơi đi, tớ đi mua đồ ăn sáng cho cậu ngay.” Sao chuyện quan trọng như vậy mà mình cũng quên được cơ chứ? Trình Hiếu Quân lập tức cầm đồ đi ra ngoài, trước khi đóng cửa ký túc xá vẫn còn nhắc nhở Trần Hiếu Quân: “Ngoan ngoan mà nghỉ ngơi đó, tớ sẽ về nhanh thôi.”

Trình Hiếu Quân đi rồi, Trần Hiếu Quân nằm trên giường, nghĩ lại những chuyện xảy ra gần đây, cảm thấy đầu đầu không thôi...

Chỉ 20 phút sau, Trình Hiếu Quân trở về, tay cầm theo một hộp cháo nóng hổi, thơm ngào ngạt, một bịch bánh bao và một hộp sữa tươi: “Tớ về rồi đây, tớ có mua nhiều thứ cho cậu ăn nữa này.” Trình Hiếu Quân đặt đồ ăn xuống bàn, đỡ Trần Hiếu Quân dậy, sau đó cầm hộp cháo lên, dâng vẻ như đang chuẩn bị đút cho Quân Quân.

“Tự tôi làm được...” Trần Hiếu Quân phát hiện ý đồ của tên quỷ đáng ghét, liền giật lấy cái hộp cháo trong tay anh tự ngồi dậy ăn.

Trình Hiếu Quân ngây ngốc ngồi bên cạnh Quân Quân, một lúc lâu sau, thấy mặt cô từ từ tối lại, anh mỉm cười nhanh chóng cầm những món khác lên: “Đừng ăn nhanh quá, coi chừng nóng!”

Trần Hiếu Quân sợ hãi la lên: “Quỷ đáng ghét...?”

Trình Hiếu Quân quay đầu lại: “Sao vậy?”

“Tôi... Quần áo của tôi... Hình như hôm qua tôi... không có mặc... bộ đồ này...” Chẳng lẽ mình nhớ nhầm sao? Không thể nào! Sao người mình lại sạch sẽ vậy chứ, rõ ràng mình nhớ tối hôm qua mình đâu có tắm trước khi ngủ đâu...

Trình Hiếu Quân chợt khựng lại, không dám quay đầu nhìn Quân Quân: “Quần áo của cậu...”

“Hình như tôi không có mặc bộ quần áo này thì phải?” Trần Hiếu Quân khẳng định, thật sự là vậy, bỗng chốc, cô lạnh giọng, “Ai đã thay đồ cho tôi vậy...?”

“À...” Trình Hiếu Quân do dự một chút, cứng nhắc nói: “Lúc mà tớ tới thì thấy quần áo của cậu đầy mồ hôi nên mới gọi điện cho một cô bạn cùng lớp đến thay đồ giúp cậu...”

Trần Hiếu Quân không tin lắm, nhưng cảm thấy tên quỷ đáng ghét này không dám lừa gạt mình, cô nhẹ nhàng gật đầu: “Ồ... Vậy thì được.” Sau đó lại bắt đầu thưởng thức đồ ăn.

Trình Hiếu Quân quay đầu lại, chăm chú nhìn Quân Quân, vẻ lo lắng trong mắt dần biến mất, thay vào đó là sự âm thầm không thôi, Quân Quân như vậy không biết rốt cuộc là mình may mắn hay bất hạnh đây nữa, vậy cũng tốt... Còn hơn để Quân Quân biết chân tướng nhất định bây giờ đã lập tức đuổi mình đi rồi.

Trần Hiếu Quân nhanh chóng xử xong chén cháo, cầm bánh bao mà quỷ đáng ghét đưa cho mình: “Cháo và bánh bao mua ở tiệm Long Ký ngoài trường hả?” Mùi vị quá đồi quen thuộc, chắc chắn không phải căn tin của trường làm.

“Ừm!” Trình Hiếu Quân gật đầu, “Nếu cậu thích ăn thì sau này rảnh rồi, tớ sẽ mua đem qua cho cậu. Cháo và bánh bao ở Long Ký rất vệ sinh, lại có dinh dưỡng đầy đủ, ăn mãi không ngán, ăn nhiều cũng không sao.”

Trần Hiếu Quân đặt bánh bao xuống: “Cậu vừa nói cậu đến Long Ký mua mấy cái này sao?”

“Đúng vậy!” Trình Hiếu Quân đáp.

“Chưa đầy 20 phút mà cậu đã chạy đến Long Ký mua được nhiều thứ thế này á?” Trần Hiếu Quân không tin. Long Ký nằm ở ngoài trường, đi từ trường học đến đó cũng phải mất ít nhất nửa tiếng, trước kia, cô cũng phải lựa khi nào có thời gian mới đi mua, quỷ đáng ghét lại mua được trong thời gian ngắn như vậy, không thể nào!

Trình Hiếu Quân thấy Quân Quân không tin, mỉm cười ngồi xuống: “Không lẽ Quân Quân quên là tớ đã từng vô địch chạy cự li dài sao?”

Hừ, nói vậy chẳng phải quỷ đáng ghét đang khoe cậu ta có bản lĩnh lắm sao, cô không phục: “Cậu nói thì tôi phải tin à? Tôi đâu có ngu.”

Trình Hiếu Quân thầm nói trong lòng: Quân Quân cậu, thật sự cũng có lúc ngốc lắm đó...

Trình Hiếu Quân vươn tay sờ trán của Quân Quân, vẫn còn hơi nóng: “Quân Quân, nằm xuống nghỉ ngơi thêm chút nữa đi.”

Trần Hiếu Quân gật đầu, ăn uống no đủ xong, cô cũng thấy hơi mệt, xem ra bị bệnh không phải là một chuyện dễ chịu: “Hôm nay là thứ năm, bây giờ đã chín giờ rưỡi rồi, cậu không cần đi học sao?”

“Không sao, tớ đã xin nghỉ rồi.” Anh vắt khô cái khăn trong tay, lau mặt sạch sẽ cho Trần Hiếu Quân.

“Xin phép?” Trần Hiếu Quân nhú mày, “Chẳng phải ngày nào cậu cũng nhiều tiết học lắm sao, vậy cậu...”

Trình Hiếu Quân không cho Quân Quân nói tiếp nữa: “Không cần lo lắng, tớ đọc sách là được rồi, quan trọng là cậu phải nghỉ ngơi cho tốt.” Sau đó, lại

vắt khăn lần nữa, rồi lại lau mặt giúp Quân Quân lần nữa.

“Đọc sách là được hả?” Trần Hiểu Quân bĩu môi, “VẬY chẳng khác gì nói cậu thông minh.” Trần Hiểu Quân tự động bỏ qua nửa câu sau của Trình Hiểu Quân ngược lại còn nói móc là anh tự cao.

Bất đắc dĩ, Trình Hiểu Quân đành lảng sang chuyện khác: “Uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi, đừng nói nhiều nữa.”

“Hừ!” Cô uống thuốc mà quý đáng ghét đưa đến, sau đó không nói gì nữa, sao cậu ta càng ngày càng nói nhiều thế, trước kia yên lặng tốt biết bao! Càng nghĩ, Trần Hiểu Quân càng thấy mí mắt nặng trĩu, bắt đầu thấy buồn ngủ, trước lúc nhắm mắt lại vẫn thấy khó hiểu, sao mình lại quên không đuổi quý đáng ghét ra ngoài...

Trình Hiểu Quân thấy cô ngủ rồi thì đứng dậy dọn dẹp những thứ vô dụng trên bàn, tối qua anh không ngủ được, lo cô tỉnh lại sẽ không có người chăm sóc nên cứ ngồi đó với Quân Quân trắng đêm, trên bàn vẫn còn hộp cơm tối qua anh mang đến, bây giờ không cần nữa thì vứt đi vậy. Dọn dẹp xong, đi vứt rác về, nhìn quần áo của Quân Quân trong nhà vệ sinh, biểu tình nháy mắt trở nên không được tự nhiên, anh quay đầu lại, nhìn thoáng qua Quân Quân đang ngủ say sưa, chần chừ một chút rồi vẫn đi vào...

Trình Hiểu Quân lau khô tay, nhìn quần áo đã được mình giặt sạch sẽ, đang phơi trên ban công, cứ tưởng là chỉ có một bộ chưa giặt thôi, ai mà ngờ tối qua vô ý lấy ra mới phát hiện vẫn còn nữa, Quân Quân là người thích sạch sẽ, chắc hẳn do gần đây quá bận nên mới không có thời gian để giặt đồ! Anh nhìn quanh căn phòng, ngoài trên bàn học vất đại hai cuốn sách thoát nhìn hơi lộn xộn, những cái còn lại đều rất ngăn nắp sạch sẽ. Chỉ cần quét sơ qua một chút, một lúc sau anh kéo cái ghế, ngồi xuống bên cạnh Trần Hiểu Quân.

Quân Quân lúc ngủ không dữ dằn tí nào, thoát nhìn vẫn còn vẻ đáng yêu như trẻ con, khóe miệng còn hơi hơi nhếch lên, có lẽ là đang mơ một giấc mơ đẹp? Trong mơ... không biết có mình không... Anh với tay cầm lấy tay của Quân Quân, nhiệt độ trong lòng bàn tay của Quân Quân khá cao, làm cho cả người anh như cảm nhận được nhiệt độ của nó, thứ nhiệt này lan tỏa cả người anh, đập cùng tim anh...

Ít khi được ở gần Quân Quân như thế này, Trình Hiểu Quân như một người nghiện ma túy, ngắm nhìn Trình Hiểu Quân đang ngủ say mà không chớp mắt, giống như đang tham lam bồi thường cho những việc trước kia. Nếu như Quân Quân tỉnh lại, nhất định không cho phép anh ngồi bên cạnh cô, nhìn ngắm cô thế này... Trình Hiểu Quân thở dài, không biết đến khi nào Quân Quân mới cho phép mình ngồi gần bên cô ấy như thế này đây? Có lẽ còn rất lâu, rất lâu nữa...

Trình Hiểu Quân khẽ nghiêng đầu, lấy trán của mình chạm vào trán của Quân Quân, xem chừng đã hạ sốt rồi, trách sao lại ngủ ngon như vậy, cười hết như một đứa con nít vậy. Trình Hiểu Quân nhìn xuống sóng mũi cao của cô, rồi lại xuống đôi môi hồng hồng của cô, lưu luyến nhìn thật lâu rồi ngồi dang hoàng lại, ánh mắt vẫn không rời khỏi Trần Hiểu Quân... Anh lại cúi người, nhanh chóng đặt lên môi cô một cái hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, sau đó thỏa mãn ngồi ngay ngắn bên cạnh Trần Hiểu Quân, nắm tay cô, từ từ nhắm mắt lại...

Trước khi ngủ, không quên thì thầm bên tai cô: Quân Quân, mình đã đánh dấu rồi, từ bây giờ, cậu, là của mình...

Trần Hiểu Quân tỉnh lại là do trong mơ cánh tay cô bị yêu quái bắt lấy, dù cô có giãy dụa thế nào thì cũng không rút tay ra được, đến khi cảm thấy tay như bị gãy ra cũng là lúc cô tỉnh dậy: “A...” Tay cô thật sự không nhúc nhích được: “Đau quá...”

Trình Hiểu Quân cũng tỉnh lại: “Quân Quân, cậu dậy rồi sao?”

Một phút trước, đôi mắt Quân Quân vẫn còn mơ màng, một phút sau đã có thể lườm ngược Trình Hiểu Quân: “Cậu muốn đè đứt tay tôi luôn hả?”

Trình Hiểu Quân phát hiện mình đang nắm chặt tay Trần Hiểu Quân không buông ra, còn đặt đầu gối lên trên tay của Quân Quân. Anh nhìn Quân Quân: “Tớ không cố ý, tề lăm hả?”

Trần Hiểu Quân tròn mắt, không nói lời nào.

Trình Hiểu Quân nóng lòng, vén tay áo của Quân Quân lên: “Để tớ đấm bóp giúp cậu một chút là hết thôi...”

Trần Hiểu Quân thất thần nhìn quý đáng ghét đang dịu dàng đấm bóp cho cô...

“Được rồi!” Trình Hiểu Quân buông tay cô ra, nhìn Quân Quân đang ngồi đực mặt ra: “Sao lại ngẩn người thế?”

“Xong rồi hả?” Trần Hiểu Quân cử động tay, đầu óc cô trống rỗng, chỉ nhớ vừa rồi, tay của cô rất là tê.

Trình Hiểu Quân nhếch môi: “Xong rồi!”

Trần Hiểu Quân ngơ ngác gật đầu: “Đúng là cử động được rồi!” Đã không sao rồi.

Trình Hiểu Quân vẫn cười cười, nhìn phản ứng chậm chạp của cô: “Thật sự đã xong rồi!”

“Xong rồi thì sao?” Sao cứ nói mãi làm gì? Trần Hiểu Quân quay đầu lại, nhìn chăm chăm quý đáng ghét đang cười rạng rỡ.

“Xong rồi thì xong rồi!” Trình Hiểu Quân đáp lại lần nữa.

Trần Hiểu Quân tròn mắt, rồi nheo mắt: “Cậu đang nhái lại lời tôi sao?”

“Bây giờ mới phát hiện à?” Trình Hiếu Quân cười cười, “Xem ra cậu thật sự tỉnh rồi.”

Sao nhìn quý đáng ghét lại nghiêm túc thế này? Thật là quái nhân! Khoan đã? Quần áo của mình... còn ký túc xá của mình...?

“Quần áo là cậu giặt sao? Vệ sinh cũng là cậu làm hả?” Không thể nào, sao quý đáng ghét lại giúp cô giặt quần áo, dọn phòng cơ chứ?

Trình Hiếu Quân hỏi ngược lại: “Không phải là tớ thì chẳng lẽ là cậu mộng du làm à?” Sau đó, anh trả cái ghế về chỗ cũ, “Cho dù vậy, tớ cũng không nỡ nhìn cậu làm việc lúc ngã bệnh thế này.”

Trần Hiếu Quân không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cả đồng quần áo bay phát phơ trên ban công. Thật kỳ lạ, đây thật sự là quý đáng ghét sao? Sao cô lại thấy không giống cậu ta lúc trước tí nào cả... Đặc biệt là những lời cậu ta nói, cái gì mà thích, cái gì mà quan trọng nhất là bệnh của mình, cái gì mà không nỡ, tại sao quý đáng ghét lại nói ra những lời như vậy?...

Trình Hiếu Quân thấy người ta đang nằm không nói gì, nhìn đồng hồ trên tay, mình đã ngủ gần ba tiếng rồi? Trình Hiếu Quân đoán chắc hẳn bệnh của Quân Quân cũng đỡ được phần nào: “Quân Quân, cậu đói bụng chưa?”

Một lát sau, Trần Hiếu Quân quay đầu lại, tinh thần đã tốt hơn nhiều, cô dựa vào giường, dùng giọng điệu của nữ hoàng, nói: “Quý đáng ghét, tôi muốn ăn cá kho, bao tử cay, cánh gà ngũ vị, cà tím nướng tiêu, còn có...”

“Quân Quân, bệnh của cậu vẫn chưa hết, không nên ăn những món quá nhiều dầu mỡ hay quá mặn.” Trình Hiếu Quân cắt ngang Trần Hiếu Quân: “Trừ những món đó ra, cậu còn muốn ăn món nào khác không?”

Trần Hiếu Quân buống bình nói: “Tôi mặc kệ, tôi đói muốn chết rồi, tôi muốn ăn mấy món đó, cậu đi mua cho tôi đi.”

Trình Hiếu Quân nhanh chóng thích ứng với sự thay đổi này của Quân Quân, trước kia được lãnh giáo nhiều quá rồi, đến độ bây giờ cảm thấy nó quá là bình thường: “Được rồi, tớ đi mua đồ ăn, cậu mau uống nước đi, khi bị cảm thì phải uống nhiều nước mới mau khỏi.”

Trần Hiếu Quân cảm ly nước lên, hoàn toàn không có ý định uống nước, đưa cho Trình Hiếu Quân, ra lệnh: “Nhanh lên đi, cậu muốn bỏ đói tôi à?” Ai bảo cậu nói nhiều điều kỳ lạ như vậy làm gì, cậu làm tôi khó chịu, tôi không để cho cậu thoải mái, nếu không chẳng phải tôi bị lỗ rồi hay sao, hừ, cũng là do quý đáng ghét cậu tự chuốc lấy thôi!

Cũng may Trần Hiếu Quân đang ở trong phòng, không ai nhìn thấy, nếu như bị người khác nhìn thấy cô ra lệnh cho anh như với nô lệ thế này, chắc chắn lại có sóng gió nổi lên nữa.

Trình Hiếu Quân vốn còn định dặn dò Quân Quân uống thuốc, nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy nói ít còn hơn nói sai, không thể để cho Quân Quân tức giận được, vì vậy anh nhanh chóng đi mua cơm trưa.

Bây giờ mà đến căn tin chắc chắn là không có gì ăn, Trình Hiếu Quân dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến tiệm ăn ngoài trường, mua các món ăn mà Trần Hiếu Quân thích rồi chạy về ký túc xá. Anh thở hắt ra, dọn thức ăn vào mâm: “Được rồi đây, Quân Quân!” Sau đó, anh đặt mâm thức ăn xuống trước mặt Trần Hiếu Quân.

Trần Hiếu Quân thấy quý đáng ghét mang về toàn những món mình thích, lại nhớ đến đáng về một mối lúc vừa rồi của anh, chiếc đĩa cầm trong tay vẫn không có dấu hiệu nhúc nhích...

“Quân Quân, không muốn ăn sao? Tớ nhớ đây đều là những món cậu thích ăn mà!” Trình Hiếu Quân lo rằng Quân Quân sẽ không thích.

“Quý đáng ghét, cậu... Rõ là...” Trần Hiếu Quân không biết nên hình dung tâm trạng giờ phút này của mình như thế nào, vừa vui vẻ, lại vừa khó chịu...

“Sao vậy?” Trình Hiếu Quân không hiểu, nét mặt của Quân Quân là sao? Anh đã ngắm nhìn cô nhiều năm, nhưng chưa từng thấy nét mặt này của Quân Quân.

“Cậu, đúng là...” Trần Hiếu Quân như rống lên, “Người hầu ngoan!”

Trình Hiếu Quân ngơ ngác nhìn Quân Quân, một hồi lâu sau mới hiểu Quân Quân đang nói gì, anh không nói gì nữa...

Kết quả, chiều hôm đó, Trần Hiếu Quân hành hạ người hầu ngoan này lên rồi xuống, chạy qua rồi chạy lại, không cho một phút nghỉ ngơi...

[Nhật ký] Minh, muốn cậu chú ý đến mình!

Quân Quân ngã bệnh, Quân Quân luôn khỏe mạnh cũng bị bệnh, mình thật sự rất lo lắng, nếu hôm ấy mình không đến sân tập ngắm Quân Quân, phát hiện thấy cậu ấy có chút kỳ lạ, về nhà gọi điện thoại lại không nhận, chạy đến ký túc thì di quần túc giải thích mãi mới chịu cho vào thì không biết chừng giờ cậu ấy đang nằm trong bệnh viện rồi. Học y thật là có lợi, không những giúp được Quân Quân mà còn có thể quang minh chính đại chăm sóc cậu ấy. Hôm bị bệnh ấy, dù Quân Quân đã sai vặt mình một mội vô cùng, nhưng nhìn gương mặt phần chấn, từ từ có sức sống trở lại của Quân Quân, mình thấy rất đáng.

Tâm đắc nhất là nét ngây thơ khó tìm ở Quân Quân hôm ấy, có lẽ do bị bệnh, muốn có người chăm sóc cho nên từ đầu đến cuối, Quân Quân vẫn không đuổi mình đi, cuối cùng, đến khi di quần túc lên, mình mới về phòng. Nhất định là do bị cảm nên phản ứng của Quân Quân chậm hơn thường ngày, nhưng

như vậy không tệ, mình rất thích, ít nhất cũng có thể ở gần Quân Quân, nắm cậu ấy, nắm tay cậu ấy, và còn hơn thế nữa...

Nhất định là không thể để cho Quân Quân biết mình đã giúp cậu ấy thay đồ, còn... còn lau người giúp cậu ấy. Mình do dự không biết có nên giải thích chuyện thay đồ không, nhưng mình lại không dám mạo hiểm, lỡ như Quân Quân không tha thứ cho mình, vậy chẳng phải là... Cũng may mà Quân Quân ngốc nghếch tin lời của mình. Nhưng mặt khác, mình lại thấy lo, Quân Quân dễ gạt như vậy, sau này làm sao mà tự bảo vệ mình đây? Thật là làm cho người khác lo lắng, nếu Quân Quân chỉ ngốc nghếch đơn giản trước mặt mình như vậy thì tốt biết mấy. Quân Quân, cậu nói đi, mình phải làm sao với cậu đây?

Cậu bị bệnh, hiếm khi mình được ở gần cậu như vậy, hiếm khi mình nói được nhiều như vậy, nhưng tại sao cậu lại không nghe, không đặt nó vào lòng chứ? Mình lo lắng cho cậu như vậy, quan tâm cậu như vậy, chẳng lẽ cậu không cảm giác được sao? Nếu như cậu không phát hiện ra tình cảm của mình, mình nên làm sao nói cho cậu biết đây? Quân Quân, mình không phải thần thánh, mình hi vọng, cậu cũng sẽ có tình cảm với mình, cho dù bây giờ trong lòng cậu, mình không phải là duy nhất, nhưng xin hãy quan tâm đến mình, nói chuyện với mình, để ý đến những chuyện mình làm, để ý mình đã làm nhiều việc cho cậu, để ý mình luôn đứng ở nơi mà cậu có thể thấy được mình... Nhưng có lẽ, cậu không nghĩ đến những điều này...

Quân Quân, để trừng phạt cậu, mình rất muốn bắt nạt cậu, nhưng lại không nỡ. Quân Quân, mình trừng phạt cậu, cho nên nhân lúc cậu ngủ, mình đã lên hôn cậu, nhưng cậu chẳng biết gì cả! Còn mình, sau khi hôn cậu thì... Quân Quân, cậu nói mình nên làm sao đây? Cậu đã khắc sâu vào trong lòng mình rồi, có phải cậu nên chịu trách nhiệm, vĩnh viễn cũng không rời khỏi mình không? Đương nhiên, mình sẽ không cho cậu rời khỏi mình, cho dù là làm người hầu, mình cũng không cho cậu rời khỏi mình, cậu cũng không thể rời khỏi mình...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Cậu, yêu ư?

Đến năm thứ ba, Trần Hiểu Quân được tận hưởng một trải nghiệm đặc biệt, cái loại kinh nghiệm mà trước kia chỉ thấy trên TV hoặc trong sách – một đêm thành danh. Cô có nghĩ cũng không dám nghĩ chuyện như thế lại xuất hiện trên người mình, sau một đêm, tất cả các bạn học trong trường đều biết tới Trần Hiểu Quân khoa thể dục, cái tên này còn có thể sánh ngang với Trình Hiểu Quân khoa y.

Sau khi biết tin, Trần Hiểu Quân vui mừng vô cùng, không phải vì được nổi danh toàn trường mà vì danh tiếng này đã giúp cô gạt phăng vấn đề cái mũ mang tính lịch sử kia, không phải nổi tiếng nhờ sự hung hãn, không nói đạo lý, hay ghen tị và hơi phiền diện như lời đồn trong trường mà là lấy thành tích tranh tài thể thao để trèo lên bảng danh nhân của trường, cô có gì mà phải mất hứng chứ? Có khi đang ngủ trong chăn mà vẫn còn vui mừng đến mức cười to ba tiếng, cô không chỉ cứu vãn thể diện bị mất trước kia mà còn vớt vát được vô số đóa hoa đào.

Trần Hiểu Quân năm nay 21 tuổi, nếu là người mới vừa quen cô nhất định sẽ bị vẻ ngoài thanh xuân động lòng người của cô thuyết phục. Trần Hiểu Quân lớn lên rất xinh đẹp, không phải là cái kiểu đẹp nhu mì mà là một cái đẹp phát xuất từ tinh thần phần chấn cùng sinh lực của tuổi trẻ. Trần Hiểu Quân lớn lên rất có sức quyến rũ, không phải là cái vẻ quyến rũ cảm dỗ con người ta, mà là khí chất hấp dẫn toát ra mỗi khi cô gợn tay nhắc chân. Đáng người Trần Hiểu Quân còn thon dài cao gầy hơn cả người mẫu, khuôn mặt không cần son phấn mà vẫn đẹp rạng ngời. Dĩ nhiên, những vẻ đẹp đó trước tính cách thẳng thắn, mạnh mẽ, sôi nổi của cô đều bị lu mờ gần hết, cuối cùng lâu dài đại khái cũng chẳng mấy ai chịu nổi tính tình nảy nham.

Năm thứ nhất đại học, bởi vì Trần Hiểu Quân đã mắc phải một “Sai lầm” nghiêm trọng đối với Trình Hiểu Quân mà khiến cho nhiều người mặc dù bị cô hấp dẫn cũng không dám tiến lên. Lần này Trần Hiểu Quân nhờ bản lĩnh của mình mà nổi danh toàn trường khiến cho những lời đồn trước kia phải nhường đường lui bước, cứ nhìn số bì thư màu hồng phấn trên bàn cô là đủ biết có bao nhiêu người hi vọng được ôm mỹ nhân về rồi. Khi mới bắt đầu nhận được thư Trần Hiểu Quân vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng có người yêu thích cô. Nhưng dần dần nhận thư mãi cô lại thấy nhàm chán, cái nào cũng giống y như nhau!

Cho tới nay, cuộc sống của Trần Hiểu Quân mặc dù phong phú nhưng trên thực tế cũng rất đơn giản, khi đi học thì lên vui đùa một chút, khi học thì lên lười một chút, khi có hứng thì đọc sách, lúc nghỉ ngơi thì cùng bạn học ra ngoài chọi phá bày trò, nhưng căn bản là sinh viên nào cũng sẽ vui vui đùa đùa như vậy, Trần Hiểu Quân dù đùa nghịch ít hơn hay nhiều hơn cũng chẳng có gì đáng chú ý lắm. Cái đáng chú ý nhất là những năm trước khi vào đại học Trần Hiểu Quân đọc sách nhiều hơn những bạn học khác, có lẽ vì sau khi lên cấp 3 đọc đủ loại sách tạp nham khiến cho cô chẳng có tí cảm giác nào khi đọc đám thư tình kia, lại càng không nói tới phát triển cái gì về sau nữa. Trần Hiểu Quân sau khi nhận được giải thưởng thì đã cự tuyệt cả một đám người theo đuổi, nhưng lại có một người sống chết dính chặt lấy cô có thể nói là như thuốc cao đều gỡ hoài không được. Người kia chính là bạn học của Trần Hiểu Quân, cũng là kẻ từng cùng cô đánh nhau một trận, lại còn làm vấy bẩn tay nghề mai mối của cô – Bành Hạo.

Thực ra chuyện Bành Hạo theo đuổi Trần Hiểu Quân cũng không thể nói là từ sau khi Trần Hiểu Quân giành được giải thưởng trở thành người nổi tiếng vạn người nhìn theo được, từ đầu năm thứ ba cho đến lần Đại hội thể thao đó Trần Hiểu Quân và Bành Hạo kiêu ngạo kia chưa từng mất liên lạc, mặc dù phần lớn là do Bành Hạo kia cứ chủ động quẩn lấy Trần Hiểu Quân, chẳng hạn như Bành Hạo luôn rủ nhóm bạn học thường xuyên tập bóng rổ với Trần Hiểu Quân chơi bóng, rồi lại thường lấy cớ bàn chuyện để cùng cô và bạn học ăn cơm, còn nhiều lần thông qua hội học sinh thiết lập tình hữu nghị với khoa thể dục của cô, tóm lại trong ba năm này Bành Hạo đang từng bước từng bước xông vào cuộc sống và chuyện học hành của cô. Cũng từng có bạn học suy đoán mục tiêu của Bành Hạo là Trần Hiểu Quân, nhưng cô cứ bơ đi không nghĩ ngợi gì nên người khác cũng chẳng muốn nghĩ mấy chuyện linh tinh vô ích đó. Hơn nữa học kỳ hai năm hai cũng có tin đồn là Bành Hạo đã có bạn gái khiến chuyện này cứ dần dần lắng xuống không ai nhớ tới nữa. Tuy nhiên, Bành Hạo dù có bạn gái rồi cũng vẫn không thay đổi cách xử sự đối với Trần Hiểu Quân, vẫn liên lạc tình cảm với cô như lúc trước.

Trần Hiểu Quân cũng chưa từng hỏi Bành Hạo về chuyện này, cô vẫn đối xử đúng mực bạn bè với cậu ta như trước, giữ vững tình đoàn kết hữu nghị tốt đẹp. Trần Hiểu Quân cũng đã từng gặp bạn gái của Bành Hạo, trước sau chỉ có 2 chữ để hình dung, mới gặp chính là mỹ nữ, mà gặp nhiều lần rồi cũng chỉ có 2 chữ tài nữ. Chỉ có thể nói Bành Hạo chắc phải tu tám kiếp mới của được người như vậy. Trần Hiểu Quân còn từng nghe mọi người giễu cợt Bành Hạo là sói xám dựa vào cái túi da tốt để đi lừa gạt con gái nhà lành, cậu ta cũng không để ý còn nói sói xám cũng có cái tốt của sói xám, cậu ta phải có đủ cả trong lẫn ngoài (nội ngoại kiêm tu) mới có thể giành được trái tim của mỹ nhân. Đối với cái cách nói nội ngoại kiêm tu này của Bành Hạo, Trần Hiểu Quân chỉ biết cười nhạt, tuy nhiên đây cũng không phải vấn đề mà cô nên quan tâm, hai người vẫn đối xử với nhau như những người bạn học bình thường. Nhưng đêm trước ngày thi đấu, Trần Hiểu Quân nghe nói Bành Hạo đã chia tay bạn gái, hai người gặp mặt cô cũng không thấy Bành Hạo có gì không ổn, cô tất nhiên sẽ không hỏi Bành Hạo vì sao hai người lại chia tay, có điều trong lòng cô vụng trộm vui mừng vì chuỗi ngày may mắn của sói xám đã kết thúc.

Điều mà Trần Hiểu Quân không thể ngờ tới là đúng lúc vận may của Bành Hạo bay đi thì vận rủi của cô lại bay tới, bởi vì thái độ của cậu ta đột nhiên thay đổi 180° khiến cho người chỉ cần có mắt là có thể thấy cậu ta đang theo đuổi Trần Hiểu Quân. Lúc ấy Trần Hiểu Quân đang chuẩn bị thi đấu không để tâm, tới tận khi cô thi xong đi ra mới chậm chạp phát hiện sự thay đổi kỳ diệu về mối quan hệ của cô và Bành Hạo trong mắt người khác. Mặc dù Trần Hiểu Quân đã đọc qua vô số tiểu thuyết tình yêu nhưng lại chưa từng yêu đương, cho nên khi mối quan hệ giữa cô và Bành Hạo đột nhiên trở nên mập mờ không rõ thì cô lại chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Ăn xong cơm tối trở về ký túc, Trần Hiểu Quân kiệt sức ngã xuống giường. Quách Tuyết đang đọc tiểu thuyết ngôn tình xấu xa hỏi: “Cậu mỗi ngày luyện tập cũng không thấy mệt, sao mới đi cùng Bành Hạo có 1 hôm mà kiệt quệ thế, cậu ta đúng là chân nhân bất lộ tướng, dũng mãnh vô cùng nha~”

Trần Hiểu Quân ném cái gối sang, bắt lực nói: “Sắc nữ nhà cậu đừng có mà truyền bá tư tưởng lung tung”. Đối với tư tưởng ngày càng vàng ó (黄色: màu vàng, nguyên văn là hoàng sắc, hoàng trong từ hoàng thư, là đâm thư đấy) của Quách Tuyết trong 2 năm qua, mới đầu Trần Hiểu Quân còn tức giận nằng, về sau bị ép xem tới chai lì luôn trực tiếp làm như không nghe không thấy tới giờ đã thành thói quen rồi. Trần Hiểu Quân thấy thực bội phục năng lực hòa nhập và thích nghi siêu cường đại của mình, lại càng bội phục bạn trai cô nàng Quách Tuyết kia có thể chịu đựng được một cô bạn gái sắc nữ.

“Đùa một tí thôi mà, cậu cũng thật độc ác!” Quách Tuyết bực bội ném cái gối về.

Trần Hiểu Quân kê tay lên gối, nói với Quách Tuyết: “Tiểu Tuyết, cứ như vậy với Bành Hạo cũng không phải cách. Đêm nay tên kia lại hỏi tớ có muốn hẹn hò với hắn không, mình đã từ chối biết bao nhiêu lần rồi, cậu bảo mình phải làm sao bây giờ?”

“Lộn xộn!” Quách Tuyết nhanh nhẹn ném ra 2 chữ rồi lập tức đổi thái độ nghiêm túc hỏi Trần Hiểu Quân: “Mình chân thành hỏi một câu nhé, Bành Hạo theo đuổi cậu lâu như vậy, rốt cuộc cậu có thích Bành Hạo chút nào không?”

Trần Hiểu Quân nhún mày lắc đầu, “Mình cũng chẳng biết nữa, rốt cuộc thích là cảm giác như thế nào mình còn chẳng biết nữa là...”

“Cậu đọc nhiều truyện như thế mà còn không biết thế nào là thích?” Quách Tuyết chẳng tin, lịch sử đọc truyện của Trần Hiểu Quân còn dài hơn cả hơn cô, mà có quyển nào không dính tới vấn đề tình cảm chứ? Không biết hử? Lừa quỷ à?

Trần Hiểu Quân xoay mình ngã lên trên giường, nhìn trần nhà nói: “Cũng vì đọc nhiều quá nên mới không rõ đấy, mình chẳng thấy mình có cảm xúc nào giống trong truyện cả.”

Quách Tuyết cũng bắt lực nằm ngửa trên giường, bắt lực nói: “Thật ra cũng không cần rõ ràng quá...”

“Cậu không thấy rõ ràng lắm?” Trần Hiểu Quân nhìn Quách Tuyết như nhìn người ngoài hành tinh, “Thế sao cậu lại hẹn hò với bạn trai cậu?”

“Ừ thì...” Quách Tuyết trầm tư một chút, “... chỉ là thấy thích anh ấy nên mới hẹn hò thôi!”

“Cảm thấy thích?” cái đáp án này đúng là đơn giản tới mức bối không ra lỗi, Trần Hiểu Quân khinh thường nói: “Mình buồn thay cho bạn trai cậu.”

“Nói gì vậy?” Quách Tuyết phản bác: “Mình với anh ý ân ái vô cùng, chỉ tại cậu không thấy thôi!”

“Phải rồi, mình làm sao mà thấy được?” Trần Hiểu Quân cũng không thèm chấp cô.

Hai người đột nhiên không nói lời nào khiến cho phòng ký túc có vẻ im lặng nặng nề, Quách Tuyết không thích không khí như thế nên mở lời trước: “Quân Quân, không phải người ta nói tình cảm có thể bồi dưỡng sao, hay cậu thử hẹn hò với Bành Hạo đi? Mình thấy Bành Hạo cũng rất khá đó, đẹp trai này, lại còn hào phóng, và lại còn đối với cậu cũng quá tốt mà. Đó là còn chưa nói, có ai có thể trong ba năm vẫn xem cậu là bạn thân mà cung ở trong tay chứ. Hơn nữa, cậu nhìn bây giờ cậu ta đối xử với cậu kia, mình nghĩ giờ cậu còn tìm được ai mỗi ngày chờ cậu luyện tập để cùng ăn cơm chứ? Mình thấy cậu cứ thử một chút...”

“Thử một chút?” Trần Hiểu Quân vẫn không rõ lắm “Thử như thế nào? Mình vẫn nghĩ yêu đương chẳng có gì là thử với không thử cả, tình cảm phải cùng tự do phát triển từ cả hai phía. Nhưng tiếp xúc với Bành Hạo lâu như thế rồi mà tớ vẫn chẳng thấy có tí cảm xúc nào thay đổi cả.”

Quách Tuyết thờ dài, cô tuy hay mang tình này yêu kia giắt bên miệng nhưng cô cũng chỉ là tay ngang, nhưng vì muốn Trần Hiểu Quân yêu thử một lần, cô đành phải có ý khích tướng: “Chẳng phải đã nói là bồi dưỡng tình cảm rồi sao? Hợp thì tiếp mà không hợp thì tan! Hơn nữa Quân Quân, mình nói cậu này, đời sinh viên có 4 kinh nghiệm nhất định phải trải qua, cậu cũng chỉ còn mỗi yêu đương là chưa thử thôi, cậu đúng là lạc hậu quá rồi...”

Trần Hiểu Quân suy nghĩ một chút, cũng đúng, chỉ còn mỗi cái việc yêu đương này là cô chưa làm thôi, hơn nữa chẳng phải giang hồ hay nói học đại học mà không yêu đương thì thật đáng tiếc sao? Vậy rốt cuộc cô có nên yêu đương 1 lần không nhỉ?

“Thật sự phải thử một lần hả?” Trần Hiểu Quân chưa hạ được quyết tâm.

“Đương nhiên, không thử thì làm sao biết là thích hay không thích? Và lại hai người trông rất xứng đôi nhé, tuấn nam và mỹ nữ, nhất định có thể mài ra tia lửa tình yêu!” Quách Tuyết tận lực đầu độc.

Trần Hiểu Quân không dám gạt bừa trước ý nghĩ của Quách Tuyết. Chỉ là cô nghĩ, trong chuyện yêu đương ai chả có vài lần kinh nghiệm, mà mình đã 21 tuổi, sang năm cũng tốt nghiệp rồi, nhưng mà chuyện yêu đương là phải chân thật, làm sao có thể nói là thử một chút chứ? Buổi tối trước khi đi ngủ cô suy nghĩ thật lâu, thấy Quách Tuyết nói cũng đâu có sai, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, cô thấy mình cũng không ghét Bành Hạo, thay vì bàn chuyện tình yêu trong tiểu thuyết, cô thả cứ cùng Bành Hạo bồi dưỡng chút tình cảm, biết đâu lại thực sự tu thành chính quả. Mà lỡ không được thì thôi, làm bạn bè cũng không tồi.

Trần Hiểu Quân moi điện thoại đang lẫn trong chăn ra nhắn tin cho Bành Hạo: Tớ đã nghĩ, nghĩ rất lâu về lời cậu, nếu cậu không ngại việc tớ không chắc chắn mình có yêu cậu hay không, đồng ý chờ cho tới khi tớ thích cậu, thì, tớ đồng ý cùng cậu hẹn hò.

Chỉ một lát sau máy đã rung lên, Bành Hạo nhắn lại: Tớ không ngại, đã chờ được 3 năm rồi, có chờ thêm nữa cũng không sao, nhất định sẽ có ngày cậu thích tớ.

Trần Hiểu Quân đọc xong tin nhắn đột nhiên như thấy đầu mình đập mạch trong hai phút, đã chờ được 3 năm rồi, ý gì đây chứ? Cô soạn tin như vậy gửi đi, lại nhanh chóng nhận được câu trả lời: Lần đầu tiên thấy cậu, tớ đã nghĩ cậu chính là chân mệnh thiên nữ của tớ, nhưng bao nhiêu lần tớ cố gắng biểu đạt tâm ý đều bị cậu phớt lờ. Tớ đã tìm bạn thân đóng một vở kịch cho cậu xem cậu cũng làm như không thấy, chẳng hỏi câu nào. Nửa năm này tớ đã nản lòng muốn bỏ cuộc rồi nhưng cứ thấy cậu là tớ không thể không chú ý tới cậu, có lẽ là do khi còn bé ấn tượng về cậu đã quá sâu cho nên tớ không thể quên đi được. Tớ biết tớ không thể lại dùng cách khéo léo biểu đạt lòng tớ với cậu được nên tớ mới quyết định bày tỏ trực tiếp. Tớ rất vui, cậu cuối cùng cũng đồng ý. Quân Quân, tớ vẫn luôn chỉ yêu mình cậu mà thôi.

Trần Hiểu Quân nhìn lại cái tin nhắn dài dằng dặc này, trong lòng thấy ngổn ngang trăm mối, vừa khó chịu lại vừa vui vẻ, thì ra có người vẫn luôn thích mình, để ý tới mình, quan tâm tới mình, vậy mà mình lại cứ hồ hững...

Thật xin lỗi, sau này sẽ không...

Đừng xin lỗi, tớ chỉ muốn cậu thích tớ thôi...

Tớ sẽ...

Một câu chuyện tình yêu chuẩn bị bắt đầu, chẳng qua kết quả như thế nào, bây giờ vẫn còn khó mà đoán trước được.

Sau khi xác định quan hệ, Trần Hiểu Quân cùng Bành Hạo cũng không nói cho ai biết, nhưng bây giờ sau hầu hết các buổi học hai người đều tách khỏi tập thể, đi vào thế giới của 2 người, nhiều người thấy họ đi chung, nhưng Bành Hạo với họ ba năm nay đều là bạn bè thâm giao, nên cũng không có ai nhiều lời hỏi tới quan hệ hai người. Mà kể ra thì cuộc sống của họ cũng chẳng thay đổi gì nhiều, có chăng là tần số hai người Trần Hiểu Quân và Bành Hạo ở cạnh nhau có cao hơn trước kia một chút mà thôi, thế nhưng có một số người tò mò nhìn được chút đầu mối đều không khỏi muốn hỏi han vài câu...

Sau khi Trần Hiểu Quân và Bành Hạo hẹn hò được 2 tuần, bắt đầu có lời đồn về mối quan hệ giữa 2 người bọn họ, tin tức hoa khôi khoa thể dục và hotboy học viện Quản lý Công thương Bành Hạo hẹn hò thực là khiến cho những người ái mộ họ phải phiền muộn. Quả thực hai người đứng cạnh nhau vô cùng xứng đôi, Bành Hạo cười ôn nhu cười mở, Trần Hiểu Quân cười xinh đẹp động lòng người.

Trình Hiểu Quân dạo này đang làm vài thí nghiệm, bận tới nỗi chỉ hận không thể phân thân. Sau khi Trần Hiểu Quân thi đấu xong anh cũng bớt được chút thời gian đi xem cô, Trần Hiểu Quân dù không còn cùng với anh mất to trống mắt nhỏ nhưng cũng không chủ động đi tìm anh bắt chuyện. Nhưng việc này đối với Trình Hiểu Quân là chuyện thường tình nên anh vẫn đến xem cô luyện tập theo thói quen. Đôi khi anh cũng gặp Trần Hiểu Quân cùng Bành Hạo đi sát bên nhau, nhưng qua ba năm anh biết rõ Bành Hạo cùng sinh viên khoa thể thao vô cùng quen thuộc, bạn bè vô số, lại thường cùng nhau chơi đùa, hơn nữa, thầy giáo giao cho anh hai cuộc phẫu thuật thí nghiệm lớn cùng với ba bài luận văn y học nên anh cũng không để ý lắm. Bởi vậy, tới khi Trình Hiểu Quân nghe tin Trần Hiểu Quân cùng Bành Hạo hẹn hò thì việc cũng đã qua 1 tháng rồi.

“Cậu nói sao?” Trình Hiểu Quân dừng động tác, anh hình như cho là mình nghe nhầm mà không dám tin nhìn Triệu Bản đang đứng ở phía đối diện.

Triệu Bản nhắc lại lần nữa: “Tớ nói tớ nhìn thấy Trần Hiểu Quân và Bành Hạo nắm tay trong trường, bọn họ đang hẹn hò đấy”

Đầu óc Trình Hiểu Quân rối tinh rối mù, trong đầu lộn xộn lời của Triệu Bản..., cẩn thận hồi tưởng lại những hành động của Trần Hiểu Quân và Bành Hạo khi thấy 2 người họ bên nhau, không lẽ bọn họ hẹn hò thật? Trình Hiểu Quân bị cái việc hình như đã xảy ra đó làm cho kinh hoàng, tay cầm dao cũng run run không chắc, con dao rơi xuống còn suýt chút nữa thì nện vào chân.

“Cẩn thận” Triệu Bản bị phản ứng của Trình Hiểu Quân làm cho hoảng hồn “Sao cậu kinh ngạc quá vậy? Đây là việc không sớm thì muộn thôi mà, huống chi Trần Hiểu Quân lại xinh đẹp như thế, tới tận bây giờ mới yêu đương mới thật là kỳ lạ đấy... này, Trình Hiểu Quân, cậu làm sao thế?” Triệu Bản cướp cái nhíp đã bị vụn cong queo trong tay Trình Hiểu Quân, trong lòng sợ hãi, anh chưa từng thấy Trình Hiểu Quân không chú ý như thế trong khi làm thí nghiệm, lại còn... không khống chế được tâm trạng mà hủy hoại dụng cụ thí nghiệm...

“Cậu thực sự thấy họ nắm tay à?” Trình Hiểu Quân hoàn toàn không để ý tới câu hỏi của Triệu Bản, lúc này anh chỉ quan tâm tới việc có thật Trần Hiểu Quân và Bành Hạo đang hẹn hò hay không mà thôi.

“Minh lừa cậu làm gì chứ?” Triệu Bản cất kỹ mấy mẫu vật cùng với dụng cụ thí nghiệm, tránh xảy ra việc gì đó ngoài ý muốn.

Trình Hiếu Quân lập tức cởi áo Blouse ra, hiện giờ anh chỉ muốn chạy đi tìm Quân Quân.

“Còn chưa làm xong thí nghiệm mà, cậu định đi đâu?”

Triệu Bản túm chặt lấy tay Trình Hiếu Quân, kiên quyết không cho anh bỏ cái thí nghiệm còn đang dở giữa chừng.

Trình Hiếu Quân hất tay Triệu Bản xuống: “Tớ phải đi tìm Quân Quân, phải hỏi xem đã xảy ra chuyện gì...” anh ngập ngừng vài giây rồi lại nói: “Không được, không thể đi tìm Quân Quân..., tớ phải đi tìm Bành Hạo, tìm Bành Hạo hỏi cho ra lẽ...”

Triệu Bản nhìn chằm chằm đáng vẻ hoảng hốt của Trình Hiếu Quân: “Cậu thích Trần Hiếu Quân à? Cậu thích Trần Hiếu Quân thật hả...”

Đây là lần đầu tiên có người vì hiểu rõ tâm tư Trình Hiếu Quân mà nói ra như thế, cũng khiến cho anh bối rối không kịp phản ứng lại.

“Nhất định là cậu thích Trần Hiếu Quân rồi”. Lần này thì Triệu Bản dám khẳng định chắc chắn: “Sao tớ ngốc thế nhỉ? Bây giờ mới phát hiện ra... cậu từ chối bao nhiêu nữ sinh như thế, lại còn cứ hễ có thời gian là lại lao tới sân thể dục, cuối cùng vẫn là vì Trần Hiếu Quân thôi!” Trong nháy mắt, đột nhiên rõ ràng hết thấy những việc kỳ lạ mơ hồ hồ trước đây, cuối cùng cũng là vì 1 cô Trần Hiếu Quân.

“Nhưng mà sao Trình Hiếu Quân cậu còn đàn hơn cả tớ thế, đã 3 năm rồi mà còn giậm chân tại chỗ, cậu đã thổ lộ với cô ấy chưa?” Triệu Bản chẳng có chút nghi ngờ nào mà khẳng định luôn Trình Hiếu Quân chưa thổ lộ: “Ba năm rồi thất bại, cậu chắc chắn bây giờ thổ lộ có tác dụng à?”

Trình Hiếu Quân bị mấy câu nói trực tiếp của Triệu Bản khiến cho bước không nổi, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: “Cậu không hiểu, không hiểu đâu...”, Quân Quân cũng không hiểu, “Không phải là ba năm, không phải mình không muốn nói...”. Triệu Bản sùng sốt, không rõ ý tứ của Trình Hiếu Quân, “Có gì mà tớ không hiểu chứ, chỉ có cậu không biết nắm lấy cơ hội thì có.” Trình Hiếu Quân lắc đầu: “Mình theo đuổi Quân Quân lâu như vậy, mình hiểu rõ cô ấy mà, Quân Quân thực ra chỉ là một đứa trẻ tính hay đùa giỡn thôi mà, có nhiều việc cô ấy làm mà không suy nghĩ, lần này... không được, mình phải đi tìm Bành Hạo.”

“Cậu tìm Bành Hạo làm gì? Chẳng lẽ bảo cậu ta trả Quân Quân cho cậu à? Cậu nghĩ là có thể chắc? Cậu ngốc vừa phải thôi!” Triệu Bản không rõ ý nghĩ của Trình Hiếu Quân, chỉ biết là cậu ấy có tình cảm với Trần Hiếu Quân, mà chút tình cảm này thực sự là rất gian nan...

“Cậu không phải là tớ nên cậu không hiểu được, Quân Quân thật sự rất ngây thơ, nói cô ấy không hiểu nhất định cô ấy sẽ tức giận, đi tìm cô ấy chỉ tổ làm mọi việc rối hơn, trừ khi là cô ấy hiểu rõ mọi chuyện, mình phải đi hỏi Bành Hạo, mình không thể...” không thể mất đi Quân Quân.

Triệu Bản buông tay nói: “Mấy người thật kỳ lạ, nhìn thì rõ là thông minh sáng láng mà cứ làm phức tạp mọi chuyện lên, xem ra hôm nay cậu chẳng có tâm tình làm thí nghiệm nhỉ?” Dọn dẹp dụng cụ, cởi áo Blouse: “Thôi, hôm nay tớ cũng mệt lắm, chả có tinh thần mà hành hạ cậu.”

Trình Hiếu Quân nói một tiếng xin lỗi rồi đi. Triệu Bản cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng vừa bội phục vừa ngậm chùi rửa cái tính nhẩn nại của Trình Hiếu Quân, vẫn biết cậu ta thích Trần Hiếu Quân, nhìn cậu ta chẳng nói cũng chẳng làm gì, anh ở ngoài nhìn vào mà thấy gấp muốn chết đi được. Chuyện này nói thế nào nhỉ? Là diễn hình cho câu Hoàng Đế chưa vội Thái giám đã gấp đây! Lần này anh cho Trình Hiếu Quân một liều kích thích, mong là sẽ có tiến triển tốt đẹp...

Trình Hiếu Quân không thân với Bành Hạo, mặc dù có nói chuyện vài lần nhưng cũng chỉ là xã giao thông thường, anh muốn đến lớp Bành Hạo tìm cậu ta, nhưng lại không biết cậu ta lớp nào cũng không biết cậu ta hôm nay có tiết không, vậy chắc chắn chỉ có thể tìm cậu ta ở ký túc, Trình Hiếu Quân quyết định đến ký túc xá chờ Bành Hạo. Trình Hiếu Quân cũng không tính trước là sẽ chờ bao lâu, ai ngờ phải đợi hơn nửa buổi chiều và một buổi tối mới thấy Bành Hạo xuất hiện, anh chán nản nghĩ, nếu cậu ta hẹn hò với Quân Quân nhất định sẽ không hết tiết lại về ký túc như thường ngày...

Bành Hạo vừa bước chân vào cửa ký túc đã thấy Trình Hiếu Quân đang ngồi ở trên ghế trong phòng quản lý ký túc, điều này cũng chẳng khiến cậu ta bất ngờ, thông dong đi đến trước mặt Trình Hiếu Quân: “Cậu tìm tôi?”

Trình Hiếu Quân cũng thấy Bành Hạo, gật đầu: “Chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Bành Hạo nhún vai đồng ý: “Không thành vấn đề, vậy ra ngoài đi?”

Trình Hiếu Quân cũng không phản đối dù sao ở đây nhiều người như vậy sẽ khó mà nói chuyện, hai người bước chậm chậm tới sân bóng, người mở miệng đầu tiên lại là Bành Hạo: “Tôi còn nghĩ không biết bao giờ cậu mới tới tìm tôi.”

“Cậu biết tôi sẽ tới tìm cậu?” Trình Hiếu Quân tìm đáp nhanh nhẹn.

Bành Hạo ngồi trên ghế khán giả: “So với dự tính của tôi có hơi trễ một chút.”

“Sao cậu biết tôi sẽ tới tìm cậu?” Giọng nói Trình Hiếu Quân đã không về giật mình trước đó.

Bành Hạo cười yếu ớt: “Cậu hiểu rất rõ ràng mà đúng không, chúng ta đều giống nhau, có gì mà không thể đoán được chứ!”

“Cậu đang hẹn hò với Quân Quân?” Đây không phải là câu hỏi mà là một câu trả lời cần được xác minh.

“Cậu cũng đã có đáp án rồi đúng không?” Bành Hạo rất bình tĩnh hoàn toàn không có vẻ gì kích động như hồi mới đi học.

Trình Hiểu Quân đứng lên từ trên cao nhìn xuống Bành Hạo: “Cậu, cậu hiểu Quân Quân thật sao? Cậu, thật sự cho rằng Quân Quân thích cậu?”

“Đương nhiên, có lẽ so ra thì tôi kém hơn cậu, nhưng thời gian tôi quen cậu ấy cũng không ngắn, hơn nữa sau này còn rất nhiều cơ hội để có thể tìm hiểu thêm.” Bành Hạo đứng đối diện với Trình Hiểu Quân, ánh mắt kiêu ngạo tựa như đang nói với anh “cậu, đã hết cơ hội rồi!”, còn chuyện Quân Quân có thích hay không, Bành Hạo sẽ không ngu ngốc mà lấy ra nói với tình địch.

“Cậu cho như vậy là đủ? Quân Quân không phải là cô gái ngoan ngoãn, cũng không coi mờ, thoải mái như cậu tưởng tượng đâu, còn rất nhiều điều cậu vẫn chưa biết đâu!” Tất cả những điều về Quân Quân chỉ có một mình anh nhìn thấy, một mình anh từng cảm nhận được, còn cậu Bành Hạo trước mắt này căn bản là không hiểu Quân Quân.

“Tôi cũng biết lâu rồi, lúc vào cấp hai cũng từng lĩnh giáo qua, hiện tại cậu ấy cũng chẳng thay đổi mấy. Quân Quân rất ngang ngược, rất hung dữ, rất sôi nổi, tính tình cũng không tốt, nhưng mà...” Bành Hạo dừng một chút nhìn thẳng Trình Hiểu Quân, “Cậu ấy cũng rất đáng yêu! Tôi thực sự rất thích cái tính ngang ngược, hung dữ của cậu ấy, cái tính nóng giận thất thường của cậu ấy làm cho tôi thấy rất chân thật, rất tự do, tôi chính là thích một Quân Quân cá tính như vậy.”

Trình Hiểu Quân thật lười từng bước, đúng vậy, Bành Hạo nói rất đúng, người mới quen thì thấy Quân Quân ngang ngược tùy hứng, nhưng lâu dần sẽ bị cái tính cách ngang ngược tùy hứng mà ngay thẳng của Quân Quân hấp dẫn mà sẵn lòng làm bạn với cậu ấy. Nhưng mà cho tới nay, số người có thể chịu được tính tình Quân Quân đến mức bị cô hấp dẫn, anh chỉ biết có Lương Âm... Nhưng mà người trước mặt này, dường như cũng thấy rõ được sự ngay thẳng và chân thành đằng sau vẻ ngang ngược tùy hứng của Quân Quân... Nếu cậu ta cũng biết vậy chẳng phải chứng minh cậu ta cùng Quân Quân... Không thể! Trình Hiểu Quân tự an ủi mình như vậy, không ai có thể vô điều kiện chấp nhận toàn bộ con người Quân Quân, hơn nữa Quân Quân không chỉ là đơn giản ngang ngược tùy hứng như vậy... Bành Hạo, cậu vẫn chưa hiểu hết Quân Quân đâu...

“Cho dù cậu có đang hẹn hò với Quân Quân đi nữa thì...” Trình Hiểu Quân kiên định nói: “Tôi vẫn không từ bỏ!” để xem ai mới là người có thể đi đến cùng.

“Chuyện của chúng ta và Quân Quân, tôi cũng sẽ chống mắt chờ xem!” Bành Hạo cũng không yếu thế. Lần này giao chiến là tôi thắng, lần sau tôi cũng sẽ không thua, bởi vì hiện tại người đứng bên cạnh Trình Hiểu Quân là tôi, Bành Hạo!

Sau cuộc gặp gỡ với Bành Hạo, Trình Hiểu Quân trở lại ký túc xá cũng không quan tâm đến việc bị Triệu Bân tra hỏi, nằm gục lên giường nhắm mắt tự hỏi. Quân Quân rốt cuộc là nghĩ như vậy, vì sao lại đột nhiên hẹn hò với Bành Hạo, quyết định này rất đột ngột, không có khả năng là do Quân Quân đã hoàn toàn hiểu được tình yêu là gì, vậy thì do cái gì? Hay là do ám ảnh lên nhất thời xúc động hoặc tò mò? Hoàn toàn có khả năng! Trình Hiểu Quân đem toàn bộ chuyện Trình Hiểu Quân làm từ nhỏ đến lớn cùng với hiểu biết của anh đối với cô ra nghĩ kỹ lại một lần, cảm thấy rất có khả năng là Trình Hiểu Quân xúc động và hồ đồ mới có thể hẹn hò với Bành Hạo. Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy, anh vẫn muốn đi xác minh, xác nhận Quân Quân không phải... không phải thật sự thích Bành Hạo...

Ngày hôm sau Trình Hiểu Quân đến sân thể dục mà Trình Hiểu Quân thường xuyên tập luyện, Trình Hiểu Quân vẫn còn đang tập, anh an vị ở một bên chờ, anh cũng quan sát thấy Bành Hạo không có ở trong này. Không biết nhìn bao lâu thì Trình Hiểu Quân cũng tập xong, Trình Hiểu Quân chuẩn bị đi qua tìm Trình Hiểu Quân, nhưng anh lại chậm một bước, có người đã vọt lên trước anh đưa tay kéo Trình Hiểu Quân, Trình Hiểu Quân đầu tiên là sững sờ, một giây sau liền mỉm cười chấp nhận. Trình Hiểu Quân ở phía sau nhìn bóng hai người đã khuất xa, đột nhiên cảm thấy... sợ hãi, sợ hãi nụ cười ôn nhu vừa mới xuất hiện trên mặt Trình Hiểu Quân... Cô, chưa từng cười với anh như vậy... Chẳng lẽ...?

Trình Hiểu Quân không dám nghĩ tiếp, nhưng bây giờ anh không có dũng khí bước lên phía trước đuổi theo bóng dáng mà anh hằng mong ngóng. Trình Hiểu Quân tê tái ngồi bất động nhìn về hướng Trình Hiểu Quân đã đi xa, di động kêu rất nhiều lần anh cũng không nghe thấy...

Đến khi trời tối mịt nhìn không thấy bóng người thì Trình Hiểu Quân mới mỗi một lần đứng lên rời khỏi sân thể dục, không biết có phải bởi vì vẫn luôn luôn nghĩ đến Trình Hiểu Quân hay không mà lúc Trình Hiểu Quân dừng bước ngừng đầu lên lại thấy ký túc xá của Trình Hiểu Quân...

Nếu đã đến đây rồi, vậy cứ chờ Quân Quân về rồi hỏi cậu ấy một chút... Trình Hiểu Quân đứng dưới tán cây đại thụ ở ngoài cửa ký túc xá, ngọn đèn mờ mờ chiếu không rõ mặt anh lại có thể để cho anh thấy rõ ràng phía trước... Hai người...

Trình Hiểu Quân cùng Bành Hạo buổi tối cơm nước xong thì đi xem phim, một bộ phim tình yêu cũ rích không có gì đặc biệt hấp dẫn, có lẽ Bành Hạo cũng không thích, sau khi bộ phim kết thúc hai người cùng đi bộ về. Bành Hạo đưa Trình Hiểu Quân đến dưới lầu ký túc xá vẫn không chịu buông tay, do dự chạm trán vào trán Trình Hiểu Quân rồi mới buông ra, nhìn sắc mặt Trình Hiểu Quân ửng đỏ thì vừa lòng rồi đi.

Cảnh tượng này như đâm vào tim Trình Hiểu Quân, bàn tay anh đặt ở trên thân cây như muốn nhô hết cả lớp vỏ cây đáng giận kia xuống... Đang lúc Trình Hiểu Quân đi vào, anh vẫn tận lực giữ bình tĩnh đứng ở trước mặt cô.

“Quân Quân...”

Trình Hiểu Quân thiếu chút nữa bị giọng nói đột nhiên xuất hiện này dọa đến suýt hét lên: “Cậu... Quý đáng ghét, sao cậu lại ở đây?”

“Tớ đang đợi cậu...” Trình Hiểu Quân nhìn Trình Hiểu Quân bằng ánh mắt thật sâu rồi nói.

Trình Hiểu Quân bị ánh mắt thâm trầm của Trình Hiểu Quân làm cho nói chuyện cũng không lưu loát: “Chờ tôi... Chờ tôi làm gì?”

Trình Hiểu Quân im lặng thật lâu rồi mới chậm rãi nói: “Quân Quân... Cậu, yêu ư?”

“Tôi...” Trần Hiểu Quân rất muốn nói là phải nhưng không biết vì sao lại không mở miệng được, cô cảm thấy mình đúng là đang hẹn hò cùng Bành Hạo, nhưng còn thích hay xa hơn là yêu thì cô cũng không rõ ràng, “Cậu biết rồi còn hỏi làm gì.”

“Là thật sao?” Trình Hiểu Quân lúc hỏi ra câu này đến mình cũng thấy hơi choáng váng lại nói: “Cậu thích Bành Hạo thật sao?”

“Tôi...” Trước giờ cô đứng ở trước mặt Trình Hiểu Quân hùng hổ rống to kêu gào thế nào Trần Hiểu Quân cũng không thấy lo lắng, cô luôn luôn không thích quanh co lòng vòng cũng sẽ không ở trước mặt Trình Hiểu Quân che giấu bản tính thật của mình, chuyện mà cô không biết thì sẽ không ở trước mặt anh ra vẻ ta đây biết rõ, vì thế mới bất mãn nói: “Quý đáng ghét, chuyện này không liên quan đến cậu!”

“Quân Quân... Cậu đã suy nghĩ kỹ rồi sao? Bác Trần đã biết chưa?” Trình Hiểu Quân do dự nhưng vẫn hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

Trần Hiểu Quân sững sốt, cô thấy mình đã suy nghĩ rất kỹ mới đồng ý cùng Bành Hạo qua lại, nhưng mà... Nhưng mà cô cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới việc sẽ nói với ba chuyện này...?

Làm sao bây giờ, có phải nói chuyện này với ba hay không, có phải nói cho ba cô biết là cô đang yêu đương hay không? Nghĩ mãi cũng không ra sau khi ba biết chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào... Mà cũng sắp đến kỳ nghỉ rồi hay là... Về nhà rồi nghĩ tiếp có phải nói chuyện này với ba hay không, “Quý đáng ghét, chuyện của tôi không cần cậu phải lo, cũng không cho phép cậu ở trước mặt ba tôi nói lung tung.” Sau khi trừng mắt giống như cảnh cáo quý đáng ghét Trần Hiểu Quân liền bỏ chạy vào ký túc xá.

Trình Hiểu Quân đứng tại chỗ nhìn Trần Hiểu Quân rời đi thật lâu, không được nói cho bác Trần? Quân Quân, tớ sẽ nghe lời cậu sẽ không đem chuyện này nói cho bác Trần biết, nhưng tớ hy vọng cậu có thể mau mau xác định rõ rốt cuộc trong lòng cậu muốn gì...

Sau buổi tối hôm đó cảm xúc của Trình Hiểu Quân lại quay về lúc bình thường, Triệu Bản cũng không phát giác ra Trình Hiểu Quân có gì thường, anh vẫn giống như trước đây lúc rảnh rỗi đến sân thể dục, nhưng bình thường quá như vậy thì thật bất thường.

“Trình Hiểu Quân, cậu với Trần Hiểu Quân nói chuyện thế nào rồi?” Sau khi tan học Triệu Bản nhin không được muốn biết chuyện của hai người bọn họ.

“Chả thế nào cả.” Trình Hiểu Quân không cần nghĩ ngợi trả lời.

Triệu Bản nghi hoặc, không phải cậu ta thích Trần Hiểu Quân sao, sao cô hẹn hò với người khác mà cậu ta còn ở đây làm như không có chuyện gì xảy ra vậy một chút hành động cũng không có luôn: “Cậu không phải đi tìm Bành Hạo sao, còn có Trần Hiểu Quân nữa, bọn họ nói như thế nào?”

“Bọn họ đúng là đang quen nhau.” Trình Hiểu Quân thuật lại lời Bành Hạo.

Triệu Bản nổi giận dưng dưng: “Vậy sao cậu lại thế này hả? Không phải cậu thích người ta muốn giành cô bé ấy về sao? Cậu như vậy thì còn có thể cướp Trần Hiểu Quân ở trong tay người ta về sao? Nếu cậu cứ như vậy mà có thể cướp được bạn gái người khác thì tớ nhất định sẽ bái cậu làm sư phụ!”

“Quân Quân không phải ai cũng có thể cướp được, cậu ấy có suy nghĩ của mình, mà tớ, sẽ chờ cô ấy hiểu rõ ràng.” Trình Hiểu Quân không để ý đến Triệu Bản đang phẫn nộ, bực tức, “Đi, hôm nay mời cậu ăn cơm, xem như cảm ơn cậu đã quan tâm tớ.”

“Cứ vậy thôi hả?” Triệu Bản thật sự muốn bái sư, học tập sự trấn định của Trình Hiểu Quân. Tiếc là anh làm không được, Trình Hiểu Quân chưa bao giờ ở trước mặt người khác nói về chuyện của Trần Hiểu Quân. Quên đi, lấp đầy bụng quan trọng hơn, ăn trước nói sau: “Là cậu nói đó nha, đừng có trách tớ không khách khí.”

Trình Hiểu Quân không sao cả nói: “Tùy cậu!”

Hai người đi vào căn tin lầu ba của trường, đây là nơi chuyên cung cấp địa điểm cho các hoạt động gặp gỡ hoặc là chúc mừng, nói đơn giản thì cũng giống như nhà ăn bên ngoài, lấy thực đơn gọi món. Triệu Bản sau khi ngồi xuống liền không khách khí mở thực đơn, bắt đầu chọn món mình thích ăn, gần đây anh ta lúc nào cũng bận tới nỗi chỉ có thể dùng một phần cơm ở căn tin lầu một mà nhét bụng, lâu lắm rồi chưa được nếm mùi vị thức ăn mặn. Triệu Bản đặc ý quay về phía Trình Hiểu Quân khoa trương là mình sẽ hưng hăng làm thịt anh một chút, Trình Hiểu Quân chỉ cười cười, gần đây hay kéo anh cùng làm thí nghiệm với mình, xem như bồi thường đi. Bởi vì rất nhiều bạn học còn chưa hết tiết nên trong căn tin cũng không đông đúc lắm, bọn Trình Hiểu Quân chờ được 10 phút thì đồ ăn được đưa lên, vừa mới chuẩn bị ăn Triệu Bản liền tỉnh mắt phát hiện hai người đang đi vào.

“Cậu xem!” Triệu Bản ý bảo Trình Hiểu Quân nhìn ra sau.

Trình Hiểu Quân vừa quay đầu thì Trần Hiểu Quân cùng Bành Hạo cũng vào tới nơi, sau khi nhìn hai người xong lại quay đầu không nói gì thêm bắt đầu ăn.

Triệu Bản chặc lưỡi lắc đầu: “Tình nhân trong mắt ra Tây Thi, có bạn trai là hoàn toàn không đếm xỉa gì đến cậu bạn thanh mai trúc mã này.”

“Cậu đừng có nói vậy!” Trình Hiểu Quân nhuộm mày, anh không thích những lời này của Triệu Bản, tình nhân? Còn chưa chắc chắn đâu, “Cậu ăn cơm của cậu đi!”

Trần Hiểu Quân và Bành Hạo thật sự không chú ý tới Trình Hiểu Quân ở bên này. Bọn họ chọn một chỗ sát phía sau, vừa lúc Trình Hiểu Quân có thể rất rõ ràng nhìn thấy chỗ bọn họ ngồi.

“Cậu nói bọn họ là cố ý hay thật sự không thấy cậu?” Triệu Bản ở trong lòng đoán rằng cuối cùng thì cái nào có khả năng hơn.

Trình Hiểu Quân không hề dừng đũa: “Cậu lại nói hươu nói vượn nữa thì bữa cơm này cậu trả tiền đấy.”

“Cậu dùng việc công báo thù riêng!” Triệu Bản không phục, “Không phải chỉ nói Trần Hiểu Quân vài câu sao, cậu cũng keo kiệt quá, cung chiều thanh mai trúc mã nhà cậu vừa thôi.”

Trình Hiểu Quân không nói một lời chuyên tâm ăn cơm, Triệu Bản thấy anh không nói lời nào thì nghĩ anh khó chịu trong lòng nên thôi không chăm đầu vào bữa nữa mà bắt đầu ăn ngồm ngoàm.

Trình Hiểu Quân thoát nhìn thì đang tập trung chuyên tâm ăn cơm, nhưng kỳ thật trái tim và ánh mắt đã sớm bị tình hình của Trần Hiểu Quân ở bên kia thu hút. Anh vẫn luôn chú ý đến Trần Hiểu Quân khi cô mà và Bành Hạo nói chuyện với nhau. Hình như cảm thấy có cái gì đó lạ! Trình Hiểu Quân dùng mấy chữ này mà hình dung cái cảm giác thật sự mà anh đang chứng kiến.

Quân Quân lấy thực đơn cười cười rồi đưa cho Bành Hạo gọi món; Quân Quân rất quan tâm rót nước cho Bành Hạo, hình như còn hỏi cậu ta nước có nóng không; Quân Quân giúp Bành Hạo dùng nước sôi rửa chiếc đũa rồi mới đưa cho Bành Hạo; Quân Quân đem đồ ăn đẩy về phía Bành Hạo như là đang nói “cậu phải ăn nhiều một chút”; Quân Quân ăn một nửa rồi lại giúp Bành Hạo xới cơm; Quân Quân lúc nào cũng tỏ vẻ có rất nhiều chuyện để nói với Bành Hạo...

Trình Hiểu Quân nhìn bọn họ càng nhìn thì lòng mảy mềng càng nhũn nhũn, rất kỳ lạ, điểm này cũng không giống Quân Quân của ngày thường, Quân Quân rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy nhỉ?

Triệu Bản ở bên cạnh đã sớm chú ý tới cái tên Trình Hiểu Quân vệt chết vẫn còn mạnh mẽ đang nhìn hai người bên kia mà thờ dài, hóa ra cậu ta cũng không phải thờ ơ, nhân nhả gắp một miếng cá kho tàu: “Hôm nay tớ mới phát hiện Trần Hiểu Quân còn có mặt con gái như vậy, thật sự là làm người ta mở rộng tầm mắt nha.”

Trình Hiểu Quân giận tái mặt, trầm thấp giọng nói: “Cậu không nói cũng không ai nói cậu cầm đầu!” Ăn cơm cũng không yên, sao trước kia không nhìn ra cậu ta cũng có tiềm chất lắm mồm này nhỉ.

“Xem như cậu lợi hại, vì bữa cơm ông đây không thêm chấp nhật cậu.” Cậu muốn làm gì thì làm, dù sao cũng không phải tớ muốn theo đuổi Trần Hiểu Quân.

Triệu Bản lại vui đầu ăn cơm. Trình Hiểu Quân cũng vui đầu ăn cơm, nhưng trong lòng lại xoay như chong chóng, cứ nghĩ đến hành động kỳ lạ của Trần Hiểu Quân, suy nghĩ thật lâu cũng không ra là vì lý do gì, rốt cuộc đây là thích hay là không thích nhỉ, thật là đau đầu mà...

Bên bàn này của Trình Hiểu Quân hoàn toàn im lặng, phía bàn bên kia của Trần Hiểu Quân lại thân thiết ngọt ngào, hai bàn gần như là ăn xong cùng một lúc, lúc ăn xong Trình Hiểu Quân mới mở rộng tầm mắt với sức ăn của Triệu Bản, hèn gì ăn lâu như vậy, lác đác đi trả tiền. Trình Hiểu Quân vừa thanh toán xong lúc quay đầu đã thấy Trần Hiểu Quân và Bành Hạo cũng đồng thời tới đó thanh toán.

Bành Hạo hình như hoàn toàn không ngờ sẽ gặp lại Trình Hiểu Quân, mà Trần Hiểu Quân đầu tiên khi nhìn thấy anh cũng có một giây bất ngờ sau đó lại giống như trước không kiêng nể gì trừng Trình Hiểu Quân, giống như thể đang trách là sao lại gặp cậu ta.

Trình Hiểu Quân vốn tưởng rằng hai người không có nhìn thấy mình cơm nước xong rồi đi, xem ra cũng không phải như vậy rồi.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân bất đắc dĩ chào hỏi.

“Cậu đã ở đây ăn cơm?” Bành Hạo tùy ý trả lời, “Bọn tớ cũng vừa cơm nước xong.” Hai chữ ‘bọn tớ’ còn được nhấn rất mạnh.

Trình Hiểu Quân đứng bên cạnh Bành Hạo không nói gì, trong lòng cảm thấy có chút không được tự nhiên, muốn rời khỏi đó: “Kệ cậu ta, chúng ta đi thôi!”

Vậy là không muốn nhìn thấy mình sao? Trình Hiểu Quân gật đầu một cái, bộ dáng nho nhã khiêm tốn: “Bạn tới cũng đang chờ, các cậu tùy ý!”

“Bọn tớ không quấy rầy!” Bành Hạo cũng khiêm tốn nghiêng người qua nhường đường.

Trình Hiểu Quân còn chưa đi xa chợt nghe thấy Trần Hiểu Quân kéo Bành Hạo bắt mẫn nói: “Nhìn thấy cậu ta là khó chịu rồi, nói chuyện với cậu ta làm gì?”

“Mọi người đều là bạn, chỉ là xã giao lịch sự thôi mà, cậu đừng để bụng vậy chứ.” Bành Hạo cười yếu ớt trả lời.

“Quân Quân?” Trình Hiểu Quân dừng lại, quay đầu.

Nghe thấy có người kêu tên mình, Trần Hiểu Quân quay đầu cảm xúc bất mẫn trên mặt vẫn còn chưa phai: “Sao?”

Nhìn thoáng qua Trần Hiểu Quân đứng bên cạnh Bành Hạo: “Quân Quân, cậu nói đi, tớ sẽ không nói chuyện này với bác Trần đâu!” Trình Hiểu Quân nói xong thì tao nhã cất bước rồi đi.

“Quý đáng ghét, cậu...” Trần Hiểu Quân tức tối gườm, tên đó có thái độ gì vậy, rõ ràng cứ như là đang dung túng mà nói câu nói kia.

Trình Hiểu Quân không vì Trần Hiểu Quân tức giận mà dừng bước, anh cứ vậy mà đi tới trước...

Bành Hạo, trận này, tớ thắng, cậu thua ở chỗ không hiểu Quân Quân...

[Nhật kí] Tớ, muốn cậu chú ý đến tớ!

Trong khoảng thời gian này mình bận tới tận mắt mũi chẳng có thời gian mà đi tìm Quân Quân, không ngờ chỉ mới lo là một thời gian lại nhận được tin Quân Quân đang yêu. Làm sao có thể chứ? Mình không tin Quân Quân đang thật sự yêu đương, cho dù có yêu... Đối tượng cũng không thể là người khác!

Bành Hạo, mình sợ suýt quá, lại quên mất còn có tên này vẫn xuất hiện ở bên cạnh Quân Quân, hóa ra cậu ta cũng thật sự thích Quân Quân, mình dùng kế chặn đại đa số đều đánh vào chủ ý của Quân Quân vậy mà lại bị biểu hiện yêu đương giả dối của cậu ta mê hoặc thả lỏng mà lơ là cảnh giác đối với cậu ta, đây là sai lầm của mình, nhưng mình sẽ không tiếp tục sai lầm nữa. Đêm đó nói chuyện, cậu ta cũng dùng ánh mắt ngạo mạn như vậy nhìn mình, cậu ta cho là cậu ta thắng sao? Có lẽ một khắc đó mình cũng hoài nghi là cậu ta thắng, nhưng sự thật lại không phải như thế.

Mình đi gặp Quân Quân, tuy rằng Quân Quân không phủ nhận quan hệ với cậu ta làm cho tim của mình cảm thấy khó mà hô hấp, nhưng Quân Quân lại ra lệnh cho mình không được đem chuyện cô ấy quen với Bành Hạo nói cho bác Trần biết, chuyện này đại biểu cho cái gì? Quân Quân luôn là một người rất thẳng thắn, dám làm dám nhận, vì sao cô ấy không cho mình nói cho bác Trần biết, mình đã nghi ngờ rất lâu mới tìm ra được đáp án. Quân Quân, cậu quả nhiên là nhất thời xúc động và ngây thơ mới chấp nhận Bành Hạo, cậu căn bản không thích Bành Hạo!

Suy nghĩ như vậy làm cho lòng mình cũng bình tĩnh lại vài phần, nhưng vẫn không đủ, Quân Quân, cậu đừng lừa dối chính mình, nếu cậu không rõ, tớ sẽ làm cho cậu hiểu. Rất nhanh sau đó mình cũng tìm được cơ hội, lần đó ở căn tin trường, mình bất ngờ nhìn thấy cậu đi cùng Bành Hạo đến đó, mình cũng không định đi qua chào cậu ấy, bởi vì mình vẫn chưa nghĩ ra nên làm như thế nào, cho nên mình một mực yên lặng quan sát các cậu. Quân Quân, lúc này vẫn là cậu nhắc nhở tớ nên làm thế nào.

Tớ thấy cậu vì Bành Hạo mà châm trà lau chén, lại cùng cậu ta nói chuyện phiếm, chuyện đó đối với rất nhiều người là chuyện thường tình các cặp đôi vẫn làm, nhưng mà Quân Quân, chuyện đó không hợp với cậu, cậu sẽ không làm chuyện như vậy. Con người cậu ngang ngược, thẳng thắn làm sao có thể bắt chước người khác làm những chuyện không hợp với tính cách của cậu chứ. Quân Quân, cậu ngốc quá, còn chưa biết mình có thích hay không đã có ép là mình thích, như vậy làm sao có thể lâu dài, làm sao có thể hạnh phúc được? Tớ sẽ không để mặc cho cậu tiếp tục lún sâu nữa, nhưng tớ sẽ không lập tức vạch trần sự ngốc nghếch của cậu, có lẽ chuyện lần này với tớ mà nói cũng là một cơ hội...

Bành Hạo cậu thích Quân Quân kiểu gì, cậu thấy Quân Quân là kiểu con gái như thế nào, cậu sẽ mất lâu mới thấy rõ? Bất luận như thế nào tôi sẽ không buông tay Quân Quân, cảm giác của cậu tôi sẽ không can thiệp, nhưng mà Quân Quân, tôi tuyệt đối sẽ không mặc kệ, cho dù sẽ mang đến phiền phức cho Quân Quân.

Quân Quân, cậu nhớ kỹ, tớ sẽ nghe lời cậu nói, cậu không cho tớ nói, tớ sẽ không nói, nhưng mà Quân Quân, tớ sẽ vẫn nhắc nhở cậu, tiếng lòng cậu mới là chân thật nhất, cậu không muốn nói, tớ sẽ giúp cậu nói, cậu không rõ, tớ sẽ làm cho cậu hiểu... Ngay cả hiện tại bên cạnh cậu có Bành Hạo, tớ cũng sẽ làm cho cậu lúc nào cũng chú ý đến tớ, nghĩ đến tớ...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cậu đến làm gì!

Gần đây Trần Hiểu Quân thực phiền não, phiền đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên. Quả thật là gần đây cô cũng không biết vì sao lại có nhiều chuyện phiền phức cứ quẩn lấy cô như vậy. Đầu tiên là chuyện cái tên quý đáng ghét kia vẫn thỉnh thoảng thỉnh linh xuất hiện ở trước mặt cô khiến cô sa sút tinh thần, sau đó lại đến chuyện của Bành Hạo. Từ sau lần quý đáng ghét ở trong căn tin nói ra câu nói đó, Bành Hạo cứ hỏi cô câu đó có ý gì, cô đành phải ấp úng nói ra sự thật, cô cũng hiểu là mình có lỗi với Bành Hạo, cảm thấy chính cô rất ích kỷ. Tuy rằng Bành Hạo không nói gì nhưng mà cô cũng không ngốc đến nỗi không thấy Bành Hạo kỳ thật rất để ý đến chuyện này. Bành Hạo vẫn vậy rất quan tâm săn sóc cô, nhưng cô có thể cảm giác được về mặt lúc Bành Hạo đối cô tập luyện xong có chút gì đó mất mát và rối rắm, tuy rằng cô đã giải thích với cậu ta là vì cô chưa sẵn sàng nên mới quyết định tạm thời không nói cho ba cô biết chuyện hai người đang quen nhau, nhưng Bành Hạo vẫn luôn có cái vẻ ngồn ngộn trăm mối băn khoăn. Trần Hiểu Quân vì để cho tâm trạng của Bành Hạo tốt hơn mà đối xử với Bành Hạo càng thêm dịu dàng càng thêm thông cảm, nhưng mà như vậy thật sự mệt chết đi được...

Lại một lần nữa mỗi một trở lại ký túc xá, cả người đã không còn dư bao nhiêu tâm sức mà làm chuyện khác. Thấy Quách Tuyết còn đang ở trên giường đọc truyện, Trần Hiểu Quân liền làm ra vẻ hâm mộ: “Sao cậu còn ở đây đọc sách không đi cùng bạn trai cậu à?”

“Bọn tớ cũng không phải mới yêu đương gì, sao cứ phải suốt ngày dính lấy nhau, huống hồ anh ấy cũng có việc bận, không thể cứ đi cùng tớ mãi!” Quách Tuyết nói xong lại tiếp tục vui đùa vào trong các tình tiết của truyện.

“Tiểu Tuyết, tớ thấy Bành Hạo hình như vẫn rất khó chịu, tuy rằng cậu ta không có nói với tớ, nhưng tớ có thể cảm nhận được.” Trần Hiểu Quân sắc mặt

nặng nề nói.

Quách Tuyết buông quyển truyện trên tay: “Các cậu vẫn còn vì vụ đó mà giận nhau hả?”

“Đâu có giận gì đâu, chỉ là khó chịu trong lòng thôi...” Quách Tuyết có thể nói là quân sư tình yêu của Trần Hiểu Quân, từ khi cô quen với Bành Hạo nếu gặp phải chuyện gì không hiểu là lại đi hỏi Quách Tuyết. Chỉ đọc sách thôi thì cũng chả giải quyết được vấn đề, chỉ có thực tiễn mới là hữu hiệu nhất, cho nên lúc thấy hoang mang khó hiểu cô đều chạy đi hỏi Quách Tuyết, dù sao cô ấy cũng là người từng trải chắc chắn là sẽ suy nghĩ sáng suốt hơn cô.

Quách Tuyết nằm ngửa ra suy nghĩ: “Bộ cậu nói chuyện với ba thì sẽ bị ba cậu phản đối sao?”

“Chắc không đâu!” Trần Hiểu Quân tưởng tượng ba mình sẽ có khả năng phản ứng như thế nào, “Ba tớ cũng chưa từng nói là phản đối chuyện tớ yêu đương, hơn nữa ông ấy cũng là một người... uhm, xem như là tiến bộ.”

“Vậy cậu cứ nói rõ ràng với ba cậu đi, đỡ phải làm hai người khó chịu trong lòng.” Quách Tuyết đề nghị.

“Tớ cũng từng nghĩ là sẽ nói với ba rồi, nhưng mà...” Trần Hiểu Quân do dự trong chốc lát nói: “Dù sao tớ vẫn còn thấy thiếu cái gì đó...”

“Haizz...” Quách Tuyết cũng không biết phải làm sao, “Tớ thật không biết cậu đang lo lắng cái gì...”

“Cậu đã nói chuyện cậu có bạn trai với nhà cậu chưa?” Trần Hiểu Quân vội vàng nhìn Quách Tuyết như là muốn tìm chút trợ lực từ trên người cô.

Quách Tuyết sững sờ trong chốc lát nói: “Vẫn chưa...”

“Cậu cũng chưa nói?” Trần Hiểu Quân há to miệng, “Tớ còn nghĩ cậu nói với tớ nhiều như vậy là cậu đã nói chuyện thẳng thắn với người nhà rồi chứ, nghĩ cả nửa ngày hóa ra cậu cũng giống tớ!” Trần Hiểu Quân cảm thấy mình có khả năng đã tìm làm đối tượng để học hỏi.

“Bọn tớ đây vì chưa có quyết định kết hôn mới chưa nói thôi.” Quách Tuyết giải thích.

“Cậu tính đến khi chuẩn bị kết hôn mới nói với gia đình sao?” Nếu như thế thì cô ngay cả thích cũng không dám chắc làm sao có thể cứ như vậy mà nói cho ba biết, lỡ như ba bất ngờ hỏi cậu có thích hay không thì mình phải trả lời sao đây?

“Tớ đúng là nghĩ như vậy đó, cậu không giống với tớ, ba mẹ tớ ấy hả? Hai người đã tuyên bố rõ ràng là cấm tiết tớ tự do yêu đương, nếu muốn yêu thì điều kiện là phải đi đến hôn nhân.” Quách Tuyết nói rất uể oải, kỳ thật cô rất hâm mộ Trần Hiểu Quân, đúng là quá tốt rồi mà lại ngốc nghếch không biết hưởng thụ.

“Tớ đây rồi cuộc nên làm cái gì bây giờ hả? Bành Hạo phải làm sao bây giờ...” Trần Hiểu Quân đầu óc cực kỳ hỗn loạn.

“Cậu cũng đừng sốt ruột mà, nếu cậu thật sự không muốn nói thì cậu cứ từ từ dỗ ngọt Bành Hạo vậy, đừng tưởng chỉ có con gái mới cần dỗ, bọn con trai cũng thích được dỗ ngọt không kém!” Quách Tuyết an ủi đề nghị.

“Chẳng phải tớ cũng đã làm y như cậu nói đó sao, ngày nào tớ cũng đi theo cậu ta, chủ động tìm cậu ta, còn cứ phải ở trước mặt cậu ta giả vờ thực nữ như vậy còn chưa đủ sao?” Trần Hiểu Quân gần như muốn rúc đầu vào trong chăn, bởi vì với việc này ngay cả cô cũng gần như không biết mình phải cần không biết bao nhiêu thời gian mới có thể dàn xếp được...

“Chưa đủ!” Quách Tuyết nói: “Cậu như vậy đương nhiên còn chưa đủ, cậu phải để cho Bành Hạo thấy cậu vô cùng quan tâm đến cậu ta, mỗi giây mỗi phút đều nghĩ đến cậu ta, có thể mới khiến cậu ta an tâm lại được.”

“Thiệt hả?” Trần Hiểu Quân hoài nghi, “Tớ đây phải làm như thế nào hả?”

Quách Tuyết từ trên giường ngồi xuống, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Rất đơn giản, trừ những cái cậu vừa nói, lúc các cậu ở cùng nhau, cậu phải tỏ ra chủ động một chút, những lúc có người thì phải chủ động khoác tay cậu ta, lúc không có người thì chủ động nắm tay, tốt nhất là kiểu mười ngón tay đan vào nhau, như vậy mới làm cho cậu ta cảm thấy đối với cậu cậu ta vẫn quan trọng. Còn nữa, bình thường cậu phải quan tâm cậu ta, ví dụ nói trời lạnh phải mặc thêm áo, tâm trạng không tốt cậu phải cùng cậu ta từ từ tùy tình hình mà quyết định. Mặt khác, mình có thể lợi dụng phát minh có ảnh hưởng lớn nhất của người hiện đại, di động. Các cậu không thể lúc nào cũng ở cùng nhau, nhưng mà nhất định phải cho cậu ta biết cậu lúc nào cũng đều nghĩ đến cậu ta, cho nên cậu phải sử dụng đến thiết bị thông tin hiện đại. Mỗi ngày đều gửi tin nhắn cho cậu ta, đó không phải là theo dõi bạn trai hay chồng như mấy người khác nói, mà là muốn cậu dần dần dung nhập vào trong cuộc sống và suy nghĩ cậu ta. Có chuyện gì mới mẻ, tin tức gì thú vị, cậu đang làm cái gì, nhìn thấy gì, trong lòng tự nhiên nghĩ ra cái gì đó, rồi những tin tức thông thường rất phổ biến rất thực tế về an toàn hay sức khỏe gì, đều nhắn cho cậu ta thấy cậu cũng biết mấy điều có ích đó! Cái này gọi là gì ấy nhỉ, không phải có câu thơ ‘Mưa theo làn gió âm thầm. Trong đêm thánh thót tưới nhuần cỏ cây’[1] sao, chính là đạo lý này. Còn có một chút...”

Quách Tuyết nhìn Trần Hiểu Quân từ đầu đến chân, không ngừng lắc đầu, “Hình tượng của cậu, tuy rằng chúng ta là sinh viên khoa thể dục vận động cách ăn mặc rất bình thường, nhưng cậu cũng không thể vẫn không thay đổi như vậy, uống công lăng phí đáng người đẹp của cậu. Phải biết rằng đàn ông đều rất hư vinh, bạn gái xinh đẹp thì tự nhiên cũng có thể diện. Không được nói là cậu không thích hay không quen!” Quách Tuyết đã sớm đoán được Trần Hiểu Quân muốn nói gì liền đứng lúc ngắt lời cô.

“Cậu không cần mỗi lần cứ như vậy một chút cũng không để ý đến hình tượng đi mời Bành Hạo ăn cơm xem phim, như vậy có vẻ cậu căn bản là không cần cậu ta, cô nhân đã nói ‘Đại áo lông cài không hời hợt, tương tư héo ứa cả thân gầy’[2] cậu ít nhất cũng phải cho cậu ta biết trước khi cậu cùng cậu ta đi ra ngoài cũng có sửa soạn, có chờ mong. Cậu nói có phải không?” Quách Tuyết lấy một câu hỏi để chấm dứt quan điểm.

Trần Hiểu Quân nghe xong thì có chút đăm chiêu, Quách Tuyết nói rất đúng, rất có đạo lý nhưng mà dù sao vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng, mãi đến khi nghe xong cô cũng nghĩ không ra đường đi: “Như vậy được không?”

“Tuyệt đối không thành vấn đề!” Quách Tuyết vỗ ngực cam đoan. Đây chính là cô thông qua đọc sách và kinh nghiệm thực tế mà cho ra bí kiếp tình yêu này, chắc chắn có tác dụng.

Trần Hiểu Quân chần chờ gật gật đầu, chấp nhận đề nghị của Quách Tuyết: “Tớ đây chỉ có mỗi cách ăn mặc theo kiểu thể thao thể này thì biết làm sao?”

“Chuyện nhỏ như con thỏ!” Quách Tuyết dánh vè lưu manh vung tay lên, “Ngày mai tớ cùng cậu đi mua không phải được rồi sao, cậu mà biết cách ăn mặc chắc chắn sẽ khuyhnh quốc khuyhnh thành vạn người mê!”

Trần Hiểu Quân thiếu chút nữa bị động tác cùng câu nói sau của Quách Tuyết làm mắc ói, cậu ta học cái kiểu đó ở đâu vậy nhỉ, có nên tin lời cậu ta mới nói không đây? Trần Hiểu Quân hiện tại bắt đầu nửa đường bỏ cuộc, có cảm giác như mình đang bị đẩy vào bẫy... Nhưng mà Bành Hạo? Nghĩ đến tình cảm ba năm nay cậu ta dành cho mình mà tâm trạng có chút suy sụp... Trần Hiểu Quân cụp mắt, dù sao cũng phải cố gắng mới biết có được hay không.

Vì thế buổi tối ngày đó, Trần Hiểu Quân theo đề nghị của Quách Tuyết, gửi một ít tin tức thoát nhìn hơi chút hữu dụng cho Bành Hạo, Bành Hạo cũng trả lời tin nhắn của cô, nói ‘Rất vui vì em đã biết quan tâm anh!’, sau đó Trần Hiểu Quân lại nhắn tin qua, sau đó hai người nhắn qua nhắn lại đến hơn mười một rưỡi mới chịu nói chúc ngủ ngon. Trần Hiểu Quân trước khi ngủ còn khen đề nghị của Quách Tuyết hiệu quả không sai, về sau tiếp tục sử dụng.

Ngày hôm sau, Trần Hiểu Quân cùng Quách Tuyết nhân lúc không tiết đi dạo một vòng quanh các cửa hàng lớn, đi dạo cả một buổi sáng rồi cuộc dưới sự cưỡng bức của Quách Tuyết mà thắng lợi trở về, hai người ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, lập tức trở về phòng để Quách Tuyết cho Trần Hiểu Quân thay quần áo vừa mua.

Trần Hiểu Quân nhìn trái phải cái gương to trong ký túc xá cảm thấy không thích hợp, thật sự là không nghĩ ra Quách Tuyết sao lại thấy cô mặc vào nhìn rất đẹp, còn nói cái gì “người đẹp vì lụa”, may mà lúc ấy bên cạnh không có ai, bằng không cô đã sớm cởi quần áo chạy lấy người. Quách Tuyết đang nghiên cứu quần áo Trần Hiểu Quân mặc trên người thì tiếng điện thoại liền vang lên, Trần Hiểu Quân vừa liếc qua, là Bành Hạo, bối rối nhìn thoáng qua Quách Tuyết. Quách Tuyết cảm di động của cô, vừa thấy thì nhất thời hưng phấn nói: “Đúng lúc, để cho Bành Hạo lần đầu tiên thưởng thức sức hấp dẫn của cậu, nhanh nhanh, còn chờ cái gì nữa, nghe máy đi?”

Trần Hiểu Quân bị Quách Tuyết thúc giục nghe điện thoại, Bành Hạo muốn hẹn cô đi ăn cơm, nói cậu ta ở cửa trường chờ cô. Trần Hiểu Quân đồng ý, cô bị Quách Tuyết ép mặc bộ váy màu hồng nhạt mới mua kia. Nhưng mà người đầu tiên “thưởng thức” sức hấp dẫn của cô lại không phải là người cô và Quách Tuyết nghĩ...

[1] Bài thơ Xuân dạ hỉ vũ của Đỗ Phủ

[2] Nguyên văn ‘Vi y tiêu biết dùng người tiêu tụy, vật áo tiệm khoan chung dứt khoái’

Trần Hiểu Quân dọc đường đi cứ cảm thấy rất mất tự nhiên, đến chỗ nào cũng bị người ta ngoái lại nhìn, mặc dù khó chịu nhưng cô vẫn cố kiềm nén ý muốn lập tức bỏ về thay quần áo, tiếp tục bước tiếp về phía trước. Lúc đi qua sân thể dục mình vẫn thường luyện tập, lại phát hiện thấy một người mà cô không hề muốn chạm mặt, Trần Hiểu Quân giả vờ không nhìn thấy, bước chân cũng lập tức nhanh hơn, nhưng cô lại quên hiện tại cô nổi bật biết bao nhiêu, mà cho dù cô có giống như ngày thường thì cũng không thể thoát khỏi đôi mắt của ai kia.

“Quân Quân?” Giọng nói cất lên nghe có chút không thể tin được.

Trần Hiểu Quân đứng sững lại nhưng vẫn không chịu quay đầu, cô vẫn còn đang hy vọng vào may mắn, cầu khẩn cả trăm ngàn lần đừng để cái tên quý đáng ghét này nhìn thấy bộ dạng cô lúc này.

“Quân Quân!” Giọng nói càng lúc càng gần, gần đến mức Trần Hiểu Quân không thể không đáp lại.

“Gọi tớ làm gì?” Trần Hiểu Quân cất giọng khó chịu, chậm chạp không chịu quay đầu lại.

“Quân Quân... Cậu?” Trần Hiểu Quân không muốn quay đầu lại không nghĩ đến chuyện sẽ thấy người nào đó đã vượt đến trước mặt cô.

Trần Hiểu Quân nhut chỉ rống lên: “Làm cái gì vậy?”

Trần Hiểu Quân nhìn Trần Hiểu Quân khoác một cái áo màu hồng nhạt trông bên ngoài một bộ váy ngắn màu tím nhạt, tuy đang là mùa đông nhưng cô mặc vào lại chẳng những không thấy mập mà ngược lại còn vừa vặn tôn lên dáng người cô, đường cong tròn trịa, hai chân thon dài, đôi giày bốt cao cổ màu đen rất hợp với cái khăn quàng cổ màu trắng nhàn nhá phía trên, làm cho Trần Hiểu Quân thoát nhìn vừa ngây thơ lại gợi cảm, phảng phất mang theo một sức hấp dẫn làm cho người ta không muốn rời mắt...

Quân Quân hôm nay vì sao lại ăn mặc kiểu này nhỉ? Trần Hiểu Quân bất giác nhủ vậy. Trần Hiểu Quân thấy quý đáng ghét nhủ vậy trong lòng không hiểu sao lại càng thêm căng thẳng khó chịu, vốn không nghĩ đến khi mặc bộ đồ này lại bị quý đáng ghét nhìn thấy còn dùng vẻ mặt rất khó chấp nhận được nhìn mình, Trần Hiểu Quân chỉ cảm thấy về sau sẽ không bao giờ mặc kiểu vậy nữa: “Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì thôi đi đây!” Theo thói quen sau khi nói xong một câu Trần Hiểu Quân lại bắt đầu rống lên.

Trần Hiểu Quân giữ chặt tay người đang muốn chuyển khỏi mình: “Như vậy không tốt, về sau không được mặc vậy nữa...” Dường như là nghĩ tới cái gì

đó, Trình Hiểu Quân nói rất nghiêm túc cũng rất dè dặt.

Trần Hiểu Quân vội vàng giãy cái tay đang bị nằm chặt, ngoảnh đầu lại hung hăng trừng mắt mắng người làm cho cô càng thêm khó chịu: “Không tốt cũng không quan đến cậu, cậu muốn quần ai thì đi mà quần, đừng có tới quần tới!”

Trình Hiểu Quân buông tay Trần Hiểu Quân ra: “Cậu ăn mặc như vậy là để đi gặp Bành Hạo sao?”

Trần Hiểu Quân ghen thật lâu mới trả lời dứt khoát: “Ừ đó!” Nói xong liền đi về phía cổng trường.

“Quần quần, cho dù có đi chơi với Bành Hạo cũng không nên ăn mặc như vậy...” Trình Hiểu Quân hét lên với bóng dáng chạy trốn của Trần Hiểu Quân đang dần mất hút trong làn gió lạnh.

Trần Hiểu Quân gần như chạy một mạch tới cổng trường, nhìn thấy ai đó đang chờ mình liền một hơi chạy đến bên cạnh Bành Hạo: “Chờ lâu chưa?”

“Sao lại chạy vội vã như vậy?” Bành Hạo nhìn bộ đồ mà Trần Hiểu Quân mặc hôm nay liền nắm tay cô, “Cậu hôm nay rất đẹp!”

“Thật không?” Trần Hiểu Quân thân nhiên đáp, trái tim đang đập bình bịch cũng không vì lời khen của Bành Hạo mà bình ổn lại, “Chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Bành Hạo kéo Trần Hiểu Quân lại gần bên cạnh mình: “Đến Long Ký đi, chẳng phải cậu thích ăn cháo Bát Bảo với bánh bao hấp ở đó sao?”

“Long Ký...” Trần Hiểu Quân chậm rãi nhắc lại ở trong miệng.

“Đúng vậy.” Bành Hạo lại nhìn nhìn Trần Hiểu Quân thờ dãi, “Đáng tiếc kế hoạch thất bại...”

“Kế hoạch thất bại?” Trần Hiểu Quân khó hiểu, “Kế hoạch gì thất bại?”

Bành Hạo làm bộ tiếc nuối nói: “Vốn tính com nước xong sẽ mang cậu đi dạo phố mua vài bộ đồ đẹp đẹp cho bạn gái tớ diện, bây giờ xem ra không cần tớ ra tay bạn gái của tớ cũng đã rất chói mắt rồi.”

Vậy sao, xem ra Quách Tuyết đã nói đúng, bọn con trai có khi cũng hờ hững, cũng cần phải nịnh nọt: “Ha ha, không sao, chúng ta có thể đi dạo mà, nói không chừng sẽ có bộ thích hợp hơn, hơn nữa cũng có thể mua quần áo mới cho cậu, đi thôi, được không?”

“Người đẹp vì lụa hả!” Bành Hạo rất thích thấy Trần Hiểu Quân thay đổi như thế này, tươi cười kéo bà vai Trần Hiểu Quân đi về quán Long Ký, “Cậu nói tớ đương nhiên không thành vấn đề rồi, com nước xong chúng ta đi nhé.”

Trần Hiểu Quân cười lắc lắc vai: “Là tớ nghe lời cậu đó chứ!”

Hai người trong lòng thoải mái đi hẹn hò...

Thời gian trôi thật nhanh, thời gian thi cuối kỳ cũng đến, đây là khoảng thời gian này sinh viên chăm chỉ nhất, muốn có kỳ nghỉ vui vẻ thì ngay cuối kỳ phải cố gắng một chút. Thời gian này cũng là lúc tất cả các đôi tình nhân hiền lành nhất, bình thường sẽ không đi loanh quanh dạo chơi, cho dù có ở cạnh nhau thì phần lớn cũng là cùng nhau ôn tập bài vở. Chuyên ngành của Trần Hiểu Quân và Bành Hạo khác nhau quá xa nên hai người vốn không thể giống như những cặp khác cùng nhau ôn tập, cũng chỉ có thể hẹn là đến kỳ nghỉ cùng nhau về nhà, bởi vậy hai người mấy ngày nay ngoài lúc ăn cơm vốn không thường xuyên gặp mặt. Trần Hiểu Quân cũng rất chăm chỉ dựa theo lời Quách Tuyết đã chỉ mà lúc bận sẽ gửi tin nhắn cho Bành Hạo, Bành Hạo cũng sẽ thực đúng lúc nhắn lại, hai người cũng xem như là có lo lắng duy trì chiều hướng vững vàng phát triển. Đã không còn áp lực như trước, Trần Hiểu Quân cũng vui vẻ an tâm ôn tập, cô cũng không muốn lúc về lại bị ba mẹ còn lấy cớ thành tích kém không cho cô ra ngoài phải ở nhà suy nghĩ lỗi lầm, kỳ thật suy nghĩ lỗi lầm cũng chỉ là ép cô đọc sách thi cấp 4, cấp 6 cùng với thi mấy cái chứng chỉ thể dục linh tinh. Trần Hiểu Quân làm sao có thể chịu để thời gian nghỉ ngơi cho sướng biến thành vùi đầu trong đồng sách vở chán ngắt chứ, cho nên mỗi lần đến kỳ cuối Trần Hiểu Quân đều rất nghiêm túc vì ngày nghỉ vui vẻ mà phấn đấu. May mắn, lần nào Trần Hiểu Quân cũng hài lòng thu được thành tích như ý về nhà báo cáo kết quả học tập, ba Trần cũng không làm khó cô, mặc cô ngày nghỉ được tự do tự tại.

Vào đại học thời gian nghỉ của các khoa cũng không giống nhau, lần này thời gian nghỉ của Trần Hiểu Quân và Bành Hạo chỉ chênh có nửa ngày, vừa lúc có thể chờ buổi sáng Bành Hạo thi xong đến buổi chiều thì cùng nhau về nhà. Hai người đó còn may mắn là có thể về nhà sớm, khoa y của Trình Hiểu Quân tất nhiên không thể may mắn như vậy, chương trình học của khoa y rất nhiều môn tự nhiên phải thi, bọn họ gần như là nghỉ trễ nhất trường. Ngày Trần Hiểu Quân thi xong, buổi tối cô nhận được điện thoại của Trình Hiểu Quân, cô hơi do dự nhưng vẫn nhắc máy.

“Alô!” Giọng Trần Hiểu Quân trước sau như một không hề gián đoạn.

“Quần quần, cậu chừng nào thì về nhà?” Giọng Trình Hiểu Quân ở trong điện thoại nghe có vẻ rất trầm.

“Ngày mai!” Trần Hiểu Quân trả lời vô cùng ngắn gọn.

“Ngày mai?” Giọng nói trong điện thoại ngừng trong chốc lát rồi lại hỏi: “Ngày mai mấy giờ?”

Trần Hiểu Quân lại trả lời gọn lỏn: “Buổi chiều!”

“Buổi chiều...” Giọng Trình Hiểu Quân lại trở nên rất nhẹ rất mỏng, “Cậu về một mình hả?”

“Không!” Trần Hiểu Quân có vẻ không kiên nhẫn.

Trình Hiểu Quân qua điện thoại hỏi ra suy đoán của mình: “Cậu... Cậu về cùng Bành Hạo sao?”

“Vây thì sao?” Quý đáng ghét này đúng là không biết nói chuyện điện thoại, sao mà chứ ập a ập ứng như vậy, nghe thật phiền đó, “Cậu muốn hỏi cái này sao, không có chuyện gì khác thì tôi cúp máy ha!” không đến hai phút Trần Hiểu Quân liền cảm thấy di động đang bị chính mình nắm hơi chặt.

“Quân Quân...”

“Sao, quý đáng ghét, cậu có việc gì thì nói đi, đừng có lãng phí thời gian của tôi! Nếu không nói về sau tôi sẽ không nghe điện thoại của cậu nữa đâu.” Nếu không phải thấy cậu không thường xuyên gọi điện thoại làm tôi lo cậu có chuyện gì thì tôi tuyệt đối sẽ không nhận điện thoại của cậu đâu.

“Quân Quân... Tôi biết, hiện tại, cậu sẽ không chờ tôi, cùng nhau về nhà...” Sau đó cũng chỉ nghe thấy một tràng tí tí tí.

Trần Hiểu Quân ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay, trong lòng oán hận nghĩ, quý đáng ghét, cậu nhất định là cố ý, cứ nói mấy lời kỳ quái làm tôi khó hiểu, khiến tôi phiền lòng, làm tôi tức giận, để xem sau này tôi có còn nghe điện thoại của cậu không nhé! Trần Hiểu Quân tức giận cầm điện thoại ném lên giường...

Trần Hiểu Quân thì xong liền cùng Bành Hạo về nhà, Bành Hạo cũng không hỏi vì sao Trần Hiểu Quân lại ỉu xiu như vậy, gần như cả chặng đường về nhà cô chỉ biết nhắm mắt ngủ. Lúc đến nơi, Bành Hạo đành phải lay Trần Hiểu Quân còn đang tựa vào người mình mà ngủ: “Quân Quân, tỉnh dậy đi! Đến nơi rồi!”

Trần Hiểu Quân dụi dụi đôi mắt đang kèm nhèm: “Đến rồi?”

“Ừ, đến rồi!” Bành Hạo giúp Trần Hiểu Quân lấy hành lý rồi lại nắm lấy tay cô, “Nhanh lên mọi người xuống hết cả rồi!”

“Ừ!” Tối hôm qua ngủ không ngon nên tinh thần không được phấn chấn, Trần Hiểu Quân cứ như thế mơ mơ màng màng đi theo Bành Hạo ra bến xe.

Ra tới nơi, Trần Hiểu Quân cùng Bành Hạo gọi một chiếc xe taxi: “Tớ đưa cậu về nhà trước, cậu xem có ngủ một chút mà cũng không chịu ngủ cho tốt, trở về nghỉ ngơi sớm một chút nhé!”

“Xin lỗi nhé, Bành Hạo.” Trần Hiểu Quân cúi đầu giải thích với Bành Hạo, “Tối hôm qua tớ đọc sách trễ quá nên ngủ không đủ giấc.”

“Nói xin lỗi tớ làm gì chứ, nếu cậu ngược đãi tinh thần mình để đi với tớ thì tớ cũng không nề đâu!” Bành Hạo ôn nhu xoa xoa mái tóc, an ủi Trần Hiểu Quân đang cúi đầu không nhìn cậu.

“Ngày mai tớ đến tìm cậu!” Trần Hiểu Quân muốn bù lại biểu hiện tất trách của mình nên chủ động đề nghị.

“Tớ không thành vấn đề.” Bành Hạo mỉm cười, “Quan trọng là cậu có thể nghỉ ngơi tốt, không cần miễn cưỡng!”

“Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng!” Trần Hiểu Quân vội vàng xua tay.

Bành Hạo cười cười không trả lời. Trần Hiểu Quân kỳ quái nhìn Bành Hạo nói: “Bành Hạo, cậu thay đổi thật rồi.”

“Thay đổi?” Bành Hạo ngạc nhiên nhìn Trần Hiểu Quân.

“Ừ!” Trần Hiểu Quân gật đầu, “Cậu đúng là không còn giống như thời còn đi học lúc nào cũng quần áo lạ lạ, kiêu ngạo không ai bì nổi, mà trở nên... rất dịu dàng!” Trần Hiểu Quân suy nghĩ trong chốc lát rồi dừng từ ôn nhu này để hình dung sự thay đổi của Bành Hạo.

“Dịu dàng...” Bành Hạo thấp giọng lặp lại, “Tớ chỉ dịu dàng với cậu, như vậy không tốt sao?”

Trần Hiểu Quân ngẩn ra, phủ định: “Đương nhiên không phải!”

Bành Hạo cười làm dịu không khí: “Tớ lúc nào chả phong độ lịch lãm, cậu không cần vì có một người bạn trai như tớ mà cảm thấy áp lực.” rồi lập tức lại nói sang chuyện khác, “Thôi không nói chuyện này nữa, sắp đến nhà cậu rồi, về nhà nhớ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tớ chờ điện thoại của cậu!”

Trần Hiểu Quân nhìn ra ngoài cửa sổ chẳng còn mấy chốc mà về đến nhà: “Được rồi, ngày mai tớ gọi điện cho cậu!”

Trần Hiểu Quân xách túi của mình xuống xe rồi chào tạm biệt Bành Hạo: “Ngày mai gặp!”

Sau khi Trần Hiểu Quân đóng cửa xe thì cửa sổ xe liền hạ xuống: “Quân Quân!” Bành Hạo gọi Trần Hiểu Quân đã đi được hai thước lại rồi im lặng trong chốc lát sau đó mới nói: “Tớ hy vọng cậu có thể cân nhắc đem chuyện của bọn mình nói cho ba cậu biết...”

Trần Hiểu Quân sững sờ đứng tại chỗ nhìn chiếc xe chở Bành Hạo dần dần lặn bánh đi, mãi cho đến không còn nhìn thấy nữa...

Trần Hiểu Quân về đến nhà liền lăn ra ngủ, ba Trần bởi vì biết cô hôm nay trở về nên đã xin về sớm, vừa đẩy cửa phòng con gái đã thấy cô con gái yêu nằm chính ịch ở trên giường mà nhủ mày: “Đã lớn vậy rồi mà cứ như là con nít.”

“Ba...” Trần Hiếu Quân xoay người đáng thương hể hể nhìn ba: “Có chuyện gì sao? Con còn muốn nằm một lát nữa...”

“Không được, dậy ăn cơm tối, ăn xong rồi ngủ tiếp.” Ba Trần không làm khó con gái, nhưng điều kiện tiên quyết vẫn là thân thể phải khỏe mạnh.

Trần Hiếu Quân ườn ra như rắn nằm mãi ở trên giường lần qua lần lại mới phụng phịu rời giường: “Dạ biết rồi.”

Ba Trần vừa lòng ra ngoài chuẩn bị bát đĩa. Ăn xong một bữa cơm tối do ba Trần yêu thương nấu cho cô, Trần Hiếu Quân ôm cái bụng no kênh không muốn lết đi đâu, nhưng cô vẫn đứng dậy vận động một chút cho dễ tiêu hóa, rửa chén bát xong rồi mới trở về phòng nằm lên giường. Thả mình xuống giường Trần Hiếu Quân còn đang suy nghĩ đến lời Bành Hạo nói lúc chiều...

Mới yên ổn chưa được một tháng, cô lại phải rồi rắm không biết có nên nói chuyện cô đang yêu cho ba biết hay không. Ở trên giường trần trọc gần một giờ mà vẫn cảm thấy không có dũng khí nói cho ba chuyện này, do dự mà mở ra điện thoại di động tập nói: Bành Hạo, xin lỗi, tớ cảm thấy quan hệ của chúng ta bây giờ vẫn chưa chín muồi, tớ nghĩ chờ quan hệ của chúng ta ổn định rồi mới nói cho ba tớ biết, hy vọng cậu có thể thông cảm! Trần Hiếu Quân sau gửi đi đoạn tin này cũng cảm thấy mình đang tìm có đối phó và làm tổn thương Bành Hạo. Đại khái qua chừng mười phút Bành Hạo mới nhắn lại nói có thể chờ cô suy nghĩ kỹ lưỡng rồi nói sau cũng được. Chuyện này xem như lại một lần nữa được tạm thời giải quyết.

Trần Hiếu Quân rất tích cực, sốt sắng nghe theo lời khuyên của Quách Tuyết, ngày nào cũng đi gặp Bành Hạo, mới nghỉ chưa được một tuần mà hai người họ đã gần như đi đến hết tất cả các danh thắng của thành phố. Nhưng điều làm cô không vui là hai ngày này cái quỷ đáng ghét kia đã trở lại, ngày đầu tiên anh trở về, Trần Hiếu Quân còn bị ba Trần lấy giọng nói mệnh lệnh tuyệt đối kéo đi ăn bữa cơm cùng đi và quỷ đáng ghét. Bữa cơm đó vẫn rất hòa hợp, nhưng còn mấy câu trò chuyện sau khi ăn xong lại rất khó tiêu hóa. Lúc gần về đến nhà cái tên quỷ đáng ghét đó nhìn cô chằm chằm không chớp mắt như muốn hỏi ‘Cậu tính khi nào thì mới đem chuyện cậu hẹn hò yêu đương nói cho bác Trần biết?’, kết quả tâm tình vất vả lắm mới bình ổn được lại bị một câu này khuấy trộn lung tung cả lên.

Sau đó lại càng làm cho người ta bức mình hơn là lần nào cô cùng Bành Hạo đi chơi về cũng thấy cái tên quỷ đáng ghét đó đứng ở phía trước cửa sổ quái dị nhìn mình. Trần Hiếu Quân cứ đối diện với ánh mắt quái dị nhìn chằm chú đó là lại có cảm giác như mình đang làm chuyện gì đó xấu xa. Cảm giác này thật là làm cho người ta không thể nhịn được nữa, nhưng mà Trần Hiếu Quân cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao cũng không thể chạy tới đánh hay mắng cái quỷ đáng ghét đó một trận được, để không bị ánh mắt quái dị như vậy nhìn chằm chú, Trần Hiếu Quân hiện tại trên cơ bản không dám đi tìm đi nói chuyện phiếm cũng không dám về nhà muộn, thật sự là không biết cuộc đời cô thất bại thế nào mà lại bị cái tên quỷ đáng ghét bám riết thế này nữa!

Giữa trưa hôm nay, Trần Hiếu Quân cùng Bành Hạo ra ngoài ăn cơm, đi dạo rồi sau đó chia ra hai hướng đi về nhà, kết quả lần này lại thấy quỷ đáng ghét đang không nhúc nhích đứng trước cửa nhà mình ở tầng dưới. Trần Hiếu Quân làm như không thấy lướt qua Trình Hiếu Quân đi vào trong.

“Quân Quân!” Trình Hiếu Quân gọi.

Quả nhiên là đang chờ mình, Trần Hiếu Quân liếc đồng hồ: “Hai phút, không hơn không kém!” Thái độ quái dị muốn nói lại thôi của quỷ đáng ghét gần đây khiến Trần Hiếu Quân luôn thấy chột dạ.

Trình Hiếu Quân đi đến trước mặt Trần Hiếu Quân nhìn cô một lát rồi mới dòi tầm mắt nhìn lên nhà Trần Hiếu Quân ở lầu trên: “Cậu đã nghĩ xong chuyện phải nói cho bác Trần biết chưa?”

Trần Hiếu Quân sắc mặt nháy mắt liên u ám, quay đầu nhìn Trình Hiếu Quân, trong mắt gần như có thể phun ra lửa: “Cậu có thể đứng ở trước mặt tôi mà nói hoài chuyện này được không vậy? Có thể đừng nói với tôi mấy lời khó hiểu có được không? Có thể đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa không? Cậu có biết là cậu rất đáng ghét không hả!” Trần Hiếu Quân tức giận dồn Trình Hiếu Quân tới gần hàng hiên bên cạnh nhưng cô vẫn chưa hết giận giờ chân dùng sức đạp Trình Hiếu Quân một cước rồi không chờ Trình Hiếu Quân kịp phản ứng lại hung hăng đá lên chân anh một cước nữa rồi mới coi là hết giận chạy về nhà.

Chạy về trốn ở trong phòng, Trần Hiếu Quân cảm thấy mình mấy ngày nay quả thật hết sức không ổn, trong lòng không chỉ có cảm thấy mệt mỏi mà còn rất buồn bực, lúc nào cũng nóng như có lửa mà lại không có chỗ để trút. Lúc cô đang bực dọc thì ba Trần gõ cửa đi vào.

“Quân Quân, gần đây hình như tâm trạng con rất bất ổn, mới thấy vui vẻ đó bỗng chốc lại nhúu mày, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Ba Trần lo lắng hỏi.

“Không có gì đâu ạ.” Về mặt Trần Hiếu Quân vẫn có chút cứng nhắc, nhưng cô còn không muốn cho ba biết, “Ba, ba đừng lo, con vẫn ổn mà, chỉ là trong lòng có chút phiền muộn thôi, qua vài ngày sẽ ổn thôi ạ.”

Ba Trần hoài nghi nhìn con gái, thật sự chỉ là mấy ngày nay trong lòng có chút phiền muộn mà thôi: “Đừng lừa ba, nói cho ba biết đi, không chừng ba có thể giúp được con.”

“Thật sự không có việc gì mà, đúng là mấy ngày nay trong lòng phiền muộn, con không có lừa ba đâu, làm sao con có thể lừa ba được chứ.” Trần Hiếu Quân đúng là rất ít khi nói dối ở trước mặt ba, cô vẫn cảm thấy không nên tiếp tục nói dối.

Ba Trần nghe cô nói như vậy cũng chỉ có thể bỏ sự nghi hoặc trong lòng xuống, con gái tuy rằng có hơi ngốc, hơi vô lý một chút, nhưng chuyện của mình vẫn phải do tự mình giải quyết: “Vậy được rồi, con ở nhà, ba đi làm, không có việc gì thì đừng có chạy lung tung đấy.”

“Ba yên tâm, con sẽ không chạy lung tung đâu.” Trần Hiếu Quân chỉ chỉ mấy quyển truyện mới chưa lâu đang để trên bàn học.

Ba Trần Hiểu ý, thở dài đi ra ngoài, con gái lớn rồi... Con gái lớn rồi là không còn cần người ba này nữa!

Trần Hiểu Quân trong lòng ngổn ngang nhìn ba rời đi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi lại nằm lên giường, nhưng vẫn còn chuyện gay go hơn chờ cô...

Hôm nay Trần Hiểu Quân có ý ăn diện một chút để theo Bành Hạo đi dạo phố, nhưng thực ra là Bành Hạo tự mình đi dạo phố, bởi vì những chỗ nên đến đều đã đến hết rồi, Quách Tuyết nói với cô là thế giới này điều gì bị người ta chán nhất không phải ngắm cảnh gì đó mà là đi dạo phố, bất luận lớn nhỏ, nam nữ, già trẻ tất cả đều không thể không “đi dạo phố”, cho nên Trần Hiểu Quân nghe lời Quách Tuyết hẹn Bành Hạo đi dạo phố. Đi mãi đến giữa trưa thì Trần Hiểu Quân thật sự chịu không nổi.

“Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi.” Trần Hiểu Quân kéo Bành Hạo không muốn đi tiếp nữa.

Bành Hạo nhìn chung quanh một chút, nơi này là phố buôn bán, trên cơ bản đều là các cửa hàng không có chỗ nào có thể nghỉ ngơi: “Quân Quân, cậu còn có thể đi tiếp không? Ở đây không có chỗ nghỉ, muốn nghỉ thì chúng ta phải đi ra khỏi phố buôn bán này đã.” Bành Hạo nhìn nhìn lộ trình, “Đại khái phải đi mất nửa tiếng đó.”

“Nửa tiếng?” Trần Hiểu Quân hiện tại ngay cả 10 phút cũng không kiên trì được, hóa ra đi dạo phố lại mệt như vậy, trước kia không biết, mới đi có ba tiếng là đã chịu không nổi, “Tớ không đi nổi nữa rồi, nghỉ cách khác đi, tớ thật sự đi không nổi.”

Hết cách Bành Hạo đành phải để Trần Hiểu Quân đứng chờ, anh ta đi tìm xem có chỗ nào nghỉ ngơi. Mười phút sau Bành Hạo uể oải trở lại: “Đúng là không có chỗ nào, tớ cũng không gọi được xe, phía trước chỉ có một nhà nghỉ Hữu Nhân... Hay là chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút?”

Trần Hiểu Quân cũng chẳng có lựa chọn nào khác, hiện tại cô chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ chân một chút mà thôi. Dựa vào một chút sức lực cuối cùng, Trần Hiểu Quân cùng Bành Hạo đi tới nhà nghỉ Hữu Nhân, nhìn qua cũng không tệ, hai người liền đi vào, Bành Hạo thuê một phòng đôi, người phục vụ chỉ nhìn bọn họ liếc một cái rồi dẫn bọn họ lên phòng, Trần Hiểu Quân vào phòng liền ngã ngồi lên giường không động đậy.

Bành Hạo bung một ly nước lọc tới cho Trần Hiểu Quân chế nhạo: “Là cậu bảo tớ cùng cậu đi dạo phố, kết quả cậu lại mệt thành như vậy, nói ra chắc chẳng ai tin cậu học thể thao đâu.”

“Tớ cũng có muốn đâu!” Trần Hiểu Quân oán giận, “Ai mà biết đi dạo phố lại còn vất vả hơn cả tập luyện chứ, Quách Tuyết còn nói cái gì mà rất nhiều người đều đi dạo phố không biết mệt, tớ thì chịu không nổi, chân của tớ cũng muốn gãy rồi nè...”

“Quách Tuyết nói?” Bành Hạo đi đến, cầm ly nước của mình lên uống.

“Đúng vậy, là cậu ấy nói với tớ vậy đó.” Trần Hiểu Quân không nghỉ ngơi anh ta mà nói thật

Im lặng trong chốc lát Bành Hạo mới mở miệng: “Chân đau lắm hả? Hay là để tớ giúp cậu mát xa một chút!”

Trần Hiểu Quân còn chưa phản ứng gì thì Bành Hạo đã ngồi xổm xuống đặt chân Trần Hiểu Quân lên giường giúp cô xoa bóp. Trần Hiểu Quân cứ như bị giật điện mạnh mẽ từ trên giường bật dậy, động tác kịch liệt thiếu chút nữa đập Bành Hạo đang giúp cô mát xa ngã nhào, nhưng chân vẫn đập vào trán Bành Hạo.

Trần Hiểu Quân sững sờ nhìn Bành Hạo lẳng lặng thật lâu mới cất tiếng: “Xin lỗi nha, tớ không cố ý...”

Bành Hạo buông hai tay ngẩng đầu nhìn chăm chú thật sâu vào Trần Hiểu Quân: “Quân Quân...”

“Sao...?” Trần Hiểu Quân cảm thấy không khí có chút cổ quái, lúc cô còn đang không hiểu Bành Hạo vì sao vẫn dùng ánh mắt khó hiểu đó nhìn cô thì Bành Hạo đã từ chỗ nửa ngồi chồm hóm ngồi xuống bên cạnh cô.

“Quân Quân, tớ...” Giọng Bành Hạo kéo rất dài, làm cho Trần Hiểu Quân không biết anh ta vì sao lại kỳ quái kêu tên mình như vậy.

“Cậu...?” Trần Hiểu Quân bị Bành Hạo tới gần dồn lùi về phía sau.

Bành Hạo còn cách Trần Hiểu Quân chưa đến 3 cm lại mở miệng: “Quân Quân, tớ muốn hôn cậu...”

Trần Hiểu Quân bị lời Bành Hạo nói làm chấn động đầu óc ngưng vận động, trừng mắt ánh mắt ngờ ngác nhìn Bành Hạo càng ngày càng gần... Ngay khi cô nghĩ đến Bành Hạo thật sự muốn hôn lên môi cô thì nháy mắt hành động của cô còn phản ứng nhanh hơn cả đầu óc, cô xoay mặt qua mạnh mẽ đẩy Bành Hạo ra.

Bàn tay Trần Hiểu Quân đẩy Bành Hạo cứ như vậy đình trệ ở trong không trung, hai người đều không có nói gì nhưng ánh mắt vẫn nhìn nhau, không biết qua bao lâu, Trần Hiểu Quân mới đứng lên, tránh ra khỏi phạm vi gần kề Bành Hạo. Cô không biết cô làm sao nhưng trong nháy mắt kia cô thật sự không thể chịu đựng được cảm giác Bành Hạo đang tiến tới gần, liền như vậy đẩy Bành Hạo ra, ‘đã nghỉ xong chưa’, phút chốc đó đó một đáp án rõ ràng đã hiện lên ở trong đầu, mà cái ý nghĩ đó cũng khiến cô hiện tại không thể đối mặt với Bành Hạo...

“Quân Quân, cậu mệt rồi, nghỉ ngơi chút đi rồi chúng ta lại đi ăn cái gì đó.” Giọng Bành Hạo cũng có một tia mệt mỏi.

Trần Hiểu Quân không biết còn có thể nói cái gì, khi nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của Bành Hạo mới phát hiện mình sai quá rồi, cái gì ‘nghỉ xong chưa’, kỳ thật căn bản không cần nghỉ, chuyện vừa rồi tất cả đã nói lên đáp án, chỉ là chính cô không muốn thừa nhận và sửa chữa. Hiện tại có nói gì cũng muộn rồi, Trần Hiểu Quân yên lặng gặt đầu rồi nằm xuống phía bên kia giường...

Lúc Trần Hiểu Quân còn đang mơ mơ màng màng nghĩ, giấc ngủ trưa này đại khái là cô ngủ rất không ngon, cả người rã rời, bụng thì đói lại còn áp lực trong lòng, quay đầu nhìn thoáng qua Bành Hạo đang nằm phía bên kia giường, cậu ta đưa lưng về phía mình, đại khái cũng giống như mình. . . Trần Hiểu Quân biết ngay vào khoảnh khắc một giờ trước đó, có rất nhiều thứ giữa bọn họ đã thay đổi hơn nửa không thể vẫn hồi.

Mãi cho đến một tiếng rưỡi sau Bành Hạo mới đánh thức Trần Hiểu Quân đang mơ mơ màng màng nói cùng đi ăn cơm. Trần Hiểu Quân vài lần muốn mở miệng gọi Bành Hạo nhưng không làm sao mở miệng. Ra khỏi nhà nghỉ đi chừng 20 phút, Bành Hạo dẫn Trần Hiểu Quân vào một nhà hàng, phía sau cũng không có nhiều người, Bành Hạo vẫn như thường ngày chọn những món Trần Hiểu Quân thích ăn, đồ ăn cũng nhanh chóng được dọn lên, hai người liền bắt đầu lấp cái bụng đã sớm đói meo.

Trần Hiểu Quân cúi đầu ăn cơm, cô không dám nhìn Bành Hạo, nhưng Bành Hạo lại không có gì thay đổi, ngoài nói ít đi một chút, anh ta vẫn giống như trước đây gấp rau cho Trần Hiểu Quân, giúp cô xới cơm, giúp cô lấy cà rốt không thích sang cho mình ăn. Nếu nhìn từ xa nhất định sẽ không phát hiện khi làm mấy động tác quan tâm này hai người đều không có nói chuyện. Trần Hiểu Quân vui đầu ăn cơm, Bành Hạo vừa chăm sóc cho Trần Hiểu Quân vừa ăn cho đủ phần của mình, chỉ mất 15 phút đã ăn xong bữa cơm mà hai người cũng không biết.

Bành Hạo sau khi thanh toán xong liền kéo tay Trần Hiểu Quân đi dạo ở trên đường, Trần Hiểu Quân một mực đi theo Bành Hạo căn bản không có chú ý hoàn cảnh xung quanh. Bành Hạo thỉnh thoảng còn nhìn xem mấy thứ gì đó mới mẻ, anh ta cũng sẽ luôn quay đầu nhìn Trần Hiểu Quân bên cạnh vẫn trầm mặc không nói, sau đó cũng trầm mặc quay đầu đem sự chú ý đặt vào người và vật xung quanh. Sau hơn một tiếng hai người đi loanh quanh không mục đích, Bành Hạo dừng bước xoay người nói với Trần Hiểu Quân: “Quân Quân chắc cậu khát rồi, chúng ta đi vào trong ngồi đi.”

Trần Hiểu Quân ngẩng đầu liếc mắt một cái, là một quán trà, vì thế gật đầu đi vào cùng Bành Hạo. Bên trong rất đông người uống trà, nói chuyện phiếm, còn có người đang đánh tú lơ khơ, Bành Hạo chọn một chỗ ngồi vắng vẻ hơn ở phía sau, rồi chọn một ấm trà hoa có vị ngọt mà Trần Hiểu Quân thích uống.

Trần Hiểu Quân xấu hổ đợi cho trà được bung lên cũng không nói với Bành Hạo một câu, Bành Hạo cũng không miễn cưỡng cô, giúp cô châm trà rồi bỏ thêm hai viên đường vào đẩy đến trước mặt Trần Hiểu Quân: “Trà hoa cúc cậu thích uống!”

Trần Hiểu Quân bung cái chén nhẹ giọng nói: “Cám ơn!” Lúc này đây Trần Hiểu Quân rõ ràng nghe được tiếng Bành Hạo thở dài, cô ngẩng đầu nhìn Bành Hạo, “Sao vậy?” Vừa hỏi xong lại muốn tự vả vào miệng mình.

“Quân Quân.” Bành Hạo bỏ đường vào chén của mình rồi khuấy đều, sau đó nói tiếp: “Cậu đừng nói cảm ơn, cũng đừng nói xin lỗi tớ. Kỳ thật tớ nên sớm nhận ra là cậu không thích tớ.”

“Bành Hạo. . .” Trần Hiểu Quân đột nhiên có chút sợ những lời Bành Hạo sắp nói, bất luận anh ta nói ra cái gì cũng đều làm cho cô cảm thấy khó chịu.

“Cậu đừng nói gì cả!” Bành Hạo ngắt lời Trần Hiểu Quân, hôm nay, cậu hãy nghe tớ nói đi.”

“Quân Quân, cậu có biết tớ thích cậu ở điểm nào nhất không? Là hồi học sơ trung cậu nổi tiếng cả trường là ngang ngược và ngay thẳng, có thể vì bạn bè mà không tiếc thứ gì, đương nhiên lúc đó tớ cho rằng cậu là đứa con gái thô lỗ, lỗ mãng không có một chút văn hóa cho nên cũng không thích cậu. Sau lại gặp một số người, trải qua một số chuyện, lúc một lần nữa gặp cậu ở trường, tớ mới hiểu được thì ra sự ngang ngược và ngay thẳng của cậu mới là thứ chân thật, tớ lúc ấy liền nói với chính mình, người như cậu mới đáng để tớ thích. Về sau chơi với cậu càng nhiều, ánh mắt của tớ cũng vẫn luôn hướng về phía cậu, cho nên tớ xác định tớ là thích cậu, nhưng tớ biết cậu không thích tớ, cho nên tớ từ trước đến nay vẫn luôn duy trì mối quan hệ bạn bè thân thiết với cậu, hy vọng thông qua việc tiếp xúc thường xuyên cậu cũng có thể thích tớ.”

Bành Hạo uống một ngụm trà rồi tiếp tục: “Có lẽ là tớ đánh giá cao mình, cậu đúng là hoàn toàn không có cảm giác thích tớ, cho dù tớ có bạn gái cậu cũng không như tớ nghĩ mà coi trọng tớ. Tớ nói rồi tớ từng nghĩ tới việc từ bỏ, nhưng mà thất bại, sau đó tớ lại như trước dùng phương thức uyển chuyển theo đuổi cậu. Tớ nên vui, bởi vì sau đó cậu cũng chịu đồng ý hẹn hò với tớ. Cậu không biết tớ vui thế nào đâu, nhưng mà dần dần tớ phát hiện có vấn đề, cậu có biết là cái gì không?”

Trần Hiểu Quân khổ sở lắc đầu, cô không biết rốt cuộc vấn đề ở đâu ra, cô cũng không biết trong lòng mình nghĩ gì, rõ ràng đã sớm quyết định hẹn hò với Bành Hạo, vậy mà kết quả vẫn là. . .

“Chính là cậu bây giờ.” Qua một thời gian hẹn hò này, Bành Hạo cuối cùng cũng biết kỳ thật Trần Hiểu Quân ở phương diện nào đó rất là ngốc ngếch, “Chính là cậu bây giờ căn bản không phải là cậu, hay nói cách khác là không phải con người thật của cậu.”

Trần Hiểu Quân rốt cuộc cũng ngẩng đầu nhìn Bành Hạo, nhưng là trong mắt của cô vẫn còn nhiều điều chưa hiểu rõ. Bành Hạo biết nên lắc đầu: “Quân Quân, cậu ngừng lại chính cậu trong khoảng thời gian này rốt cuộc có vui hay không? Cậu không cần trực tiếp nói cho tớ biết, trong lòng cậu hiểu là được rồi. Nhưng tớ có thể nói cho cậu biết tớ không vui. Cứ hễ rời cậu ra là sẽ không vui, bởi vì không có cậu ở bên cạnh, tớ liền cảm thấy cậu cách tớ rất xa, xa đến nỗi tớ thậm chí còn hoài nghi vừa rồi tớ có phải thật sự ở cùng cậu hay không. Đến hôm nay, tớ không thể không thừa nhận, cậu với tớ ở bên nhau cũng không vui. Tớ biết Trần Hiểu Quân là người dám nói dám làm, sẽ không bởi vì cảm xúc của người khác mà đè nén sự ngay thẳng của mình, rõ ràng và quyết đoán, cho dù là đánh người mắng người, cậu ấy luôn không bao giờ để ý mà trực tiếp phát tác trước mặt người khác. Chưa bao giờ cậu che giấu tính cách của mình, vậy mà ở trước mặt tớ, cậu lại thu hồi bản tính của cậu. Lúc vừa mới quen nhau, tớ rất vui, tớ tưởng tớ thay đổi cậu, nhưng bây giờ tớ phát hiện sự thay đổi này làm cậu không vui về gì. Trên thực tế tớ đã phát hiện ra từ lâu chỉ là tớ không dám thừa nhận, mà cậu đã sớm cảm giác được mà chấm dứt việc tự gò ép bản thân.” Chuyện này cũng không phải là lỗi của một mình Quân Quân, Bành Hạo cầm lấy tay cô: “Thật sự không có gì phải xin lỗi hay cảm ơn, là tớ khiến cậu không vui khi ở bên tớ, tớ không cần cậu ở trước mặt tớ miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, tớ cũng không cần cậu luôn nói xin lỗi tớ, tớ cũng không cần cậu vì để cho tớ về mà phải đi tìm người khác giúp đỡ, tớ lại càng không cần cậu bởi vì tớ mà cảm thấy mất đi chính bản thân cậu. . . Quân Quân, có lẽ là tớ đã ở quá gần cậu, làm cậu cảm thấy cậu nợ tớ, muốn thử thích tớ. Nhưng mà Quân Quân, nếu cố gắng thích tớ mà khiến cậu không vui, khiến cậu đánh mất bản thân, thì tớ đây thích cậu cũng có ý nghĩa gì đâu, người tớ thích là một Trần Hiểu Quân luôn vui

về, mặc dù sai nhưng không dễ dàng nhận sai, lúc nào cũng cho rằng có gan là làm được tất cả, khi không vui thì mắng chửi người, lúc tức giận sẽ đánh người... Không phải là một Trần Hiểu Quân chưa từng biết cúi đầu lại ở trước mặt tớ không dám ngăn đầu cũng không dám nhìn tớ, càng không biết nói gì với tớ... Cậu, có biết không?”

“Bành Hạo... Tớ...” Giọng Trần Hiểu Quân biến mất ở Bành Hạo đặt ngón tay lên môi cô, “Đừng nói gì cả, đừng làm cho tớ cảm thấy ngay từ đầu mình đã sai rồi. Quân Quân, chúng ta về sau vẫn là bạn tốt, tớ thích nhìn dáng vẻ cậu thích gì làm nấy, đừng ở trước mặt tớ chôn vùi bản thân, tớ hy vọng quyết định này của tớ có thể cho tớ nhìn thấy một Trần Hiểu Quân chân thật nhất, hấp dẫn nhất của trước kia...”

Trần Hiểu Quân cố nén nước mắt đang muốn chảy ra mà gật đầu, Bành Hạo thấy Trần Hiểu Quân gật đầu thì rút tay lại: “Chúng ta vẫn là bạn chứ?”

Trần Hiểu Quân rớt cuộc nô nộ cười, cười có chút thoải mái có chút khoái hoạt có chút cảm động còn có chút sầu não: “Chúng ta vẫn là bạn!”

Chén trà này vẫn chỉ uống trong 15 phút, Bành Hạo vén màn đi ra, lúc nhìn lại Trần Hiểu Quân đang ngồi một mình ở chỗ đó sao lại có vẻ thực xa xôi thực không chân thật, tựa như bọn họ chỉ trong giây lát mà lướt qua nhau... Quân Quân, xin lỗi tớ không đủ hào phóng, tớ mất đi cậu cũng không hy vọng cậu sẽ nhanh chóng quên tớ, chỉ là cậu ta? Nhìn Trần Hiểu Quân một mình uống trà chìm vào trong trầm tư, có lẽ còn lâu lắm mới đi...

Trần Hiểu Quân ngồi một người ở quán trà chừng hai tiếng mới đi ra, về nhà trên đường cô đều cảm thấy hết thấy đều có chút không thật, thời gian chưa đến hai tháng hẹn hò với Bành Hạo cứ như vậy đã hết, cô thậm chí thấy cảm giác nhẹ nhõm của mình lúc này thật sự rất quá đáng, cô đúng là đã làm tổn thương Bành Hạo, một Bành Hạo hoàn toàn không còn vẻ tự kỷ như trước kia...

Lúc về đến nhà đã 5 giờ, nhưng Trần Hiểu Quân hiện tại vẫn chưa muốn đi vào nhà, cô cần thừa dịp này để gió lạnh làm cho mình thanh tỉnh một chút, có phải mình thật sự đúng như lời Bành Hạo nói, đã không còn là mình? Cô ngồi ở trên ghế đá ở dưới khu lầu nhà mình, nghĩ đến hơn một tháng hẹn hò với Bành Hạo, nghĩ đến tất cả chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, còn có những lời Bành Hạo nói.

Bây giờ mình như thế nào? Vẫn là mình như trước đây, thực hưng dữ thích mắng chửi người đánh người, nhưng là ngẫm lại hình như đúng là từ khi hẹn hò với Bành Hạo tới nay mình chưa từng mắng cậu ta cũng không có đánh cậu ta, thậm chí ngay cả khi bất đồng về vấn đề quan trọng là muốn hay không muốn công khai với ba cũng không có lớn tiếng nói chuyện với cậu ta, là vì áy náy sao, áy náy vì một người đã thích mình rất lâu mà chính mình cũng không thích lại... Vậy mà mình lại, vì chuyện này mà âm ỉ vài lần với cái tên quỷ đáng ghét kia!

“Quân Quân, sao cậu ngồi ở đây? Ngồi ở đây để cảm lạnh lắm...”

Quỷ đáng ghét này, chẳng lẽ là Tào Tháo đầu thai? Trần Hiểu Quân không để ý đến Trình Hiểu Quân đứng ở bên cạnh cô vẫn xem anh như không khí.

Trình Hiểu Quân từ về mặt của Trần Hiểu Quân đã đoán ra cô tâm tình không tốt mới ngồi ở cái chỗ này hóng gió lạnh, còn chưa được Trần Hiểu Quân đồng ý Trình Hiểu Quân đã tự tiện quyết định ngồi ở bên cạnh Trần Hiểu Quân.

“Cậu đến làm gì? Nhìn tớ thế thâm sao?” Trần Hiểu Quân không có giống trước kia đuổi Trình Hiểu Quân đi, cậu trù tôi trúng gió chứ gì, đang vui lắm phải không? Cho lạnh chết cậu này... Cái đồ vô dụng...

“Nhìn cậu thế thâm? Quân Quân vì sao lại nói như vậy?” Trình Hiểu Quân không hiểu nguyên nhân Trần Hiểu Quân nói những lời này.

Trần Hiểu Quân hần học với cậu: “Tôi chia tay Bành Hạo rồi, thấy tôi gặp chuyện như vậy cậu nhất định vui lắm đúng không!” Trần Hiểu Quân khẳng định tên quỷ đáng ghét này đang trông mình chia tay Bành Hạo, sau đó đến xem mình mất mặt, hơn nữa vừa chia tay cậu ta liền xuất hiện ở trước mặt mình, chẳng phải là bằng chứng rõ nhất rồi sao? Trần Hiểu Quân chưa từng nghĩ vì sao cô không muốn đem chuyện cô và Bành Hạo quen nhau nói cho ba biết mà lại có thể dễ dàng tự giác đem chuyện mình chia tay nói cho Trình Hiểu Quân.

Trình Hiểu Quân chỉ sừng sốt một giây: “Tớ không có ý muốn đến xem cậu mất mặt.” Về phần vui... Đúng là tớ thật sự rất vui khi cậu chia tay Bành Hạo.

Trần Hiểu Quân nghe xong lời anh nói cũng đành hết cách, không thể buộc cậu nói ra ý nghĩ mà tự cô nghĩ ra. Lặng im trong chốc lát sau, Trần Hiểu Quân nhìn xa xa hỏi: “Quý đáng ghét, có phải cậu cũng thấy tôi rất hung dữ?”

“Không có.” Trình Hiểu Quân trả lời rất rõ ràng.

“Không có?” Trần Hiểu Quân dùng ánh mắt mười phần không tin nhìn Trình Hiểu Quân: “Tôi không hung dữ, tôi đánh cậu, chửi cậu mà cũng không hung dữ?”

“Quân Quân chỉ thỉnh thoảng mới đánh tớ mắng tớ, hơn nữa là vì tớ chọc giận cậu nên mới bị như vậy.” Lúc còn nhỏ có thể không rõ vì sao Quân Quân lại đối xử với mình như vậy, đến khi trưởng thành thì dần dần cũng hiểu được, hơn nữa nói đánh và mắng, kỳ thật bị Quân Quân đánh đối với mình mà nói chẳng thể nói là đau, còn mắng, thì Quân Quân từ nhỏ đã luôn mắng mình hoài rồi riết cũng thành thói quen.

“Cậu cười cái gì?” Trần Hiểu Quân bực mình quát.

Chẳng lẽ vừa rồi nghĩ đến việc Quân Quân mắng mình đánh mình mà mình lại cười? “Tớ không có.” Cho dù có cười cũng không thể thừa nhận.

“Cậu rõ ràng là đang cười! Cậu nhất định là cười tôi nhanh như vậy đã chia tay Bành Hạo!” Trần Hiểu Quân không thừa nhận là mình vừa rồi nhìn lầm, “Hoặc là, cậu cho rằng tôi trước kia đánh chửi cậu quá nhẹ?” Có thể có khả năng này, mình mắng cậu ta đánh cậu ta nhiều năm như vậy mà đến giờ cậu ta vẫn không có bị dọa bỏ chạy, lúc nào cũng quanh quẩn bên cạnh mình? Hay là quỷ đáng ghét này đầu óc có vấn đề?

“Tuyệt đối không có.” Trình Hiểu Quân vì không để cho Quân Quân tiếp tục hỏi nữa liền đánh bạo hỏi: “Quân Quân, cậu vì sao lại chia tay Bành Hạo?”

Nhắc tới chuyện này là Trần Hiểu Quân liền tức giận: “Liên quan gì đến cậu?” Nhưng vẫn nhịn không được muốn tìm một người để kể: “Cậu ta nói tôi khi ở bên cạnh cậu ta không phải là con người thật của mình...”

“Cậu ta nói như vậy?” Bành Hạo chắc đã biết điều này còn sớm hơn mình.

Trần Hiểu Quân gật đầu, vừa rồi hỏi tương lại lời Bành Hạo nói ở quán trà, cô cũng hiểu điều Bành Hạo nói là sự thật, nếu không vì sao trong khoảng thời gian này mình lại cảm thấy mệt mỏi như vậy? Làm một người không phải là mình có thể không mệt sao?

“Lúc ở trường tớ mới phát hiện, Quân Quân, bộ dạng lúc cậu ở bên cạnh Bành Hạo rất kỳ quái, cứ như muốn bắt chước những đôi khác mà hẹn hò với Bành Hạo, đây hoàn toàn không phải là chuyện cậu thực sự sẽ làm.” Trình Hiểu Quân nói rất nhẹ nhưng Trần Hiểu Quân nghe liền nhăn mày lại.

“Cậu đã sớm biết rồi?”

Trình Hiểu Quân gật đầu.

“Nếu cậu đã sớm biết thì vì sao lại không nói cho tôi biết?” Trần Hiểu Quân từ ghế dài đứng lên, vậy chẳng phải mình bị biến thành trò hề trước mặt Bành Hạo và cái tên quỷ đáng ghét này rồi sao, còn là một đứa ngốc tới nỗi đến cuối cùng mới biết hóa ra mình chỉ là một con hề?

Trình Hiểu Quân không hiểu ngờ ngác nhìn Trần Hiểu Quân đột nhiên đứng lên trong lòng suy nghĩ: Chẳng lẽ cậu ấy nghe lời mình nói gì sao? Chẳng lẽ vì cậu ấy tin lời mình mà sau đó chia tay Bành Hạo sao?

Trần Hiểu Quân nghĩ quỷ đáng ghét đang ngầm thừa nhận, nên tức giận đến mức dùng hết sức đập chân Trình Hiểu Quân, hét lớn một tiếng: “Cậu là đồ khốn!” rồi bỏ chạy về nhà.

Trình Hiểu Quân xoa cẳng chân có hơi đau mà thở dài nhìn Trần Hiểu Quân chạy đi rất xa. Quân Quân, lại giận rồi...

[Nhật ký] Tớ nghĩ cậu thích tớ!

Mùa đông năm nay là mùa đông khó khăn nhất đối với mình, nhưng cũng nhờ một buổi chiều này mà cái lạnh của mùa đông năm nay dường như chẳng còn gì đáng kể, bởi vì Quân Quân đã chia tay Bành Hạo. Tuy rằng mình không biết cụ thể tình hình khi bọn họ chia tay, đương nhiên mình cũng không dám hỏi Quân Quân, nhưng mình có thể khẳng định, Bành Hạo sẽ biến mất khỏi cái vị trí mà mình luôn muốn giữ ở trong lòng Quân Quân. Nghe được cái tin đó mình đã rất vui, không những thế tin đó còn là do Quân Quân tự mình nói cho mình biết. Kế hoạch của mình quả nhiên thành công!

Bành Hạo, tôi không ghét cậu, nhưng với điều kiện tiên quyết là không được mơ mộng hão huyền là sẽ được ở bên cạnh Quân Quân. Tôi đã lặng lẽ canh chừng Quân Quân nhiều năm như vậy, lặng lẽ thần nhiên xua đuổi nhiều người có ý định tấn công Quân Quân như vậy, làm sao có thể chỉ vì Bành Hạo cậu xuất hiện mà từ bỏ chứ, Bành Hạo, đừng có trách tôi gây trở ngại cho cậu và Quân Quân! Nếu không phải Quân Quân không thích cậu, thì làm sao mấy lời tôi có ý nói trước mặt cậu ấy lại có thể tạo ra cho cậu ấy áp lực lớn như vậy? May mắn, cậu cũng đã sớm nhận ra vấn đề giữa cậu và Quân Quân, bằng không tôi cũng không biết tôi sẽ còn phải tiếp tục nói những gì làm tổn thương Quân Quân.

Bành Hạo, cậu không hoàn toàn hiểu Quân Quân, cũng không thể hoàn toàn bao dung mọi sự cho Quân Quân nên mới sớm từ bỏ cô ấy.

Quân Quân, cậu luôn là người cuối cùng nhận ra mình đã sai, nhưng mà cho dù cậu có sớm biết mình sai thì với tính cách của cậu cũng sẽ không nhanh chóng sửa sai. Quân Quân, cậu có biết đã bao lâu cậu không mặc váy rồi không? Có lẽ cậu cố ý quên, nhưng tớ thì nhớ rất rõ, từ cái buổi tối hồi sơ trung đó đã bắt đầu không thấy cậu mặc váy, cũng ném hết váy của mình đi... Cậu có biết không hôm ấy khi tớ nhìn thấy cậu mặc váy trong lòng có bao nhiêu khổ sở, nhưng cậu vì Bành Hạo mà vẫn mặc, cho dù lúc đó tớ đã biết cậu không thích Bành Hạo, nhưng tớ vẫn không thể kìm chế được nỗi buồn, buồn cậu sau nhiều năm như vậy lại vì cậu ta mà mặc váy, còn có quần áo xinh đẹp nữa chứ... Tớ còn rất ghen tị với Bành Hạo, cậu ta có thể kiêu ngạo tuyên bố cậu là cô bạn gái xinh đẹp nhất của cậu ta...

Quân Quân, tớ không thể để cho tình hình như vậy tiếp tục phát triển, không thể để cậu vì Bành Hạo mà làm càng nhiều chuyện cậu không muốn làm, cho nên tớ mới gia tăng “áp lực” đối với cậu. Trước kỳ nghỉ tớ liền gọi điện thoại cho cậu, cậu nghe xong lời của tớ nói nhất định sẽ tức giận, bất luận trong lòng cậu nghĩ như thế nào khi nghe lời của tớ nói, ít nhất cũng có thể chiếm cứ không gian cùng thời gian lòng cậu nghĩ tới cậu ta. Cậu về nhà sớm tớ không thể làm gì, nhưng tớ sẽ không từ bỏ cơ hội có thể về nhà “giám sát” cậu.

Nhìn cậu ngày nào cũng đi dạo với Bành Hạo, tớ thật sự rất muốn giữ chặt tay cậu không cho cậu đi, nhưng tớ biết tớ càng làm như vậy cậu sẽ càng không nghe lời tớ, sẽ càng không thích tớ hơn. Chẳng có cách nào tốt hơn, tớ đành phải tiếp tục ở trước mặt cậu mà nhắc đến vấn đề quan hệ giữa cậu và Bành Hạo, mỗi ngày tớ còn ở ban công phòng khách nhìn cậu trở về, mãi đến khi nghe được tiếng bước chân của cậu đi qua rồi biến mất trước cửa nhà tớ. Cái nhìn chăm chú của tớ thật sự làm cho cậu cảm thấy khó chịu, nhìn cậu thấy tớ đứng ở ban công liền chạy vào trong nhà là tớ đã biết rồi. Hơn nữa sau đó, cậu càng ngày càng về sớm, thời gian cậu ở bên cạnh Bành Hạo cũng càng ngày càng ít, tuy rằng hơi hèn, nhưng kế hoạch của tớ xem như thành công đi...

Quân Quân, tớ biết tớ làm những chuyện này sẽ tổn thương cậu, nhưng nếu cậu còn không sớm nhận ra thì về sau sẽ càng thêm đau đớn, tớ rất tiếc vì trong khoảng thời gian hẹn hò này cậu phải thay đổi và chịu nhiều áp lực, nhưng tớ vẫn muốn làm cho cậu hiểu rõ bản thân mình, cho nên tớ không hối hận...

Quân Quân, cậu đã chia tay Bành Hạo, cậu cũng biết nguyên nhân cậu chia tay Bành Hạo, về sau đừng nên phạm sai lầm như vậy nữa nhé? Quân Quân,

phải bao lâu nữa cậu mới có thể biết, tớ mới là người làm cho cậu an nhàn không hề bị ép buộc nhất, bao dung cậu nhất, mỗi ngày chỉ cần nhớ về cậu là thấy vui vẻ rồi, luôn luôn ở bên cạnh cậu, đã nhiều như vậy năm vẫn không thể rời xa cậu! Tớ chờ cậu, chờ cậu hiểu rõ trái tim mình sau đó là thích tớ...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cậu là đồ nhát gan!

Khai giảng được một tuần, Trần Hiểu Quân vốn tưởng rằng mọi chuyện vương mắc với Bành Hạo rõ ràng đã chấm hết, không ngờ lúc trước tin tức cô và Bành Hạo qua lại với nhau hoàn toàn chưa công khai sau khi chia tay còn có thể để lại hậu quả vô cùng. Trần Hiểu Quân cũng không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng của mình, rất muốn chạy tới cho cái kẻ nói xấu sau lưng mình hai bạt tai, nhưng lại không có bằng chứng nếu người ta trở mặt không chịu nhận, thì cô lại tự chuốc lấy tiếng xấu là cô gái hung dữ. Trần Hiểu Quân đành nín nhịn, Quách Tuyết phải kéo cô về kí túc xá rút cho hai cốc nước đầy tâm trạng cô mới bình tĩnh trở lại.

“Cậu tức giận với Vương Lệ Dung làm gì, cô ta chỉ đang ghen tỵ với cậu thôi!” Quách Tuyết trong lòng mặc dù cũng rất bức nhưng so đo với loại người hèn hạ này thì quả thực không đáng.

“Sao mình không tức được cơ chứ!” Nhắc tới Trần Hiểu Quân lại bức bối, là ai chứ, có phải là cái người trước kia ở hội học sinh tranh cãi hai ba câu với cô, rồi còn chuyện cô đứng thứ nhất cô ta đứng thứ hai trong kỳ thi aerobics của trường đó không, có cần thiết phải bụng dạ hẹp hòi, ôm hận lâu như vậy không chứ? Ngang nhiên tung tin đồn danh hiệu cô đạt được là do may mắn, còn cả chuyện qua lại với Bành Hạo chưa tới hai tháng đã chia tay là do nhân phẩm của cô có vấn đề, Bành Hạo không thể chịu nổi? Nếu bây giờ Vương Lệ Dung đó mà đang đứng ở trước mặt Trần Hiểu Quân, cô thực sự không dám cam đoan là sẽ không ra tay đánh cô ta. Nghĩ tới đây, Trần Hiểu Quân lại rót thêm cho mình một ly nước uống một ngụm to.

“Cậu cũng đừng để ý nữa, cứ coi như là lời nói gió bay đi, chắc cũng không có mấy người thật sự tin những lời cô ta nói.” Quách Tuyết chỉ có thể an ủi Trần Hiểu Quân không nên cho những lời chửi bới kia là thật, “Ai biết cậu nhất định sẽ không tin những lời Vương Lệ Dung nói, nếu như cậu tìm cô ta tranh cãi ngược lại chẳng phải đã trúng kế của cô ta sao.”

Trần Hiểu Quân tất nhiên cũng hiểu được đạo lý ấy, nhưng bảo cô nuốt trôi cục tức này thì thật là khó: “Nếu cô ta dám đứng trước mặt tớ nói ra những lời như vậy nhất định tớ sẽ không để yên cho cô ta!” Không thể bắt bẻ Vương Lệ Dung, trong lòng cô có khó chịu cũng chỉ có thể phát tiết ra bằng miệng.

Bởi vì chuyện Vương Lệ Dung có ý gây khó dễ, ác ý đưa lời dèm pha nên trong khoảng thời gian này Trần Hiểu Quân không mấy vui vẻ, mặc dù không ai nói gì trước mặt cô, nhưng ánh mắt bọn họ luôn dừng trên người cô soi mói dò xét. Nhịn được một tuần, tính nhẫn nại Trần Hiểu Quân khi gặp phải Vương Lệ Dung cũng đạt đến cực hạn.

Vương Lệ Dung và Trần Hiểu Quân học cùng lớp với nhau, thành tích không tệ, đáng người cũng cao ráo xinh xắn, khi vừa vào đại học đã xin vào hoạt động trong hội học sinh nên quen biết không ít người trong khoa, năm thứ hai đại học được điều đến văn phòng hội học sinh trở thành “Đồng sự” làm việc chung với Trần Hiểu Quân. Nói thật mặc dù cùng một lớp nhưng hai người cũng không qua lại nhiều với nhau, nhưng cũng không đến mức ghét nhau, chỉ là có chút khó chịu với bộ dáng thiên kim tiểu thư của cô ta. Hai người làm việc chung với nhau cũng rất hoà thuận không có mâu thuẫn gì. Đại khái là học kì năm thứ hai trong một lần khoa tiến hành tổ chức biểu diễn văn nghệ, hai người mới lần đầu tiên xảy ra xung đột.

Về màn biểu diễn lần này có hai đề nghị được đưa ra: một ý kiến là vẫn chuẩn bị tiết mục theo kiểu truyền thống, chỉ đổi mới ở chương trình; một ý kiến khác là tổ chức vũ hội hóa trang, đổi mới từ hình thức. Trần Hiểu Quân ủng hộ phương án thứ nhất, Vương Lệ Dung tán thành phương án thứ hai, vì ý kiến hai người bất đồng mà kết quả nổ ra tranh cãi gay gắt, cuối cùng hội trường hội học sinh do nghĩ đến việc phải mời ban lãnh đạo nhà trường cùng với các thầy cô giáo tới dự mà lựa chọn phương án thứ nhất, cũng vì việc này mà thái độ của Vương Lệ đối với Trần Hiểu Quân rất căng thẳng. Ban đầu Trần Hiểu Quân cũng cho là không cần so đo với loại người hẹp hòi như vậy, nhưng đến năm thứ ba, đặc biệt là sau cuộc thi aerobics đó, Trần Hiểu Quân sau khi khỏi bệnh lấy ưu thế cơ thể thon gọn mà đánh bại Vương Lệ Dung đạt được giải nhất trong phần thi cá nhân, có thể tượng tượng được lúc đó Vương Lệ Dung hận Trần Hiểu Quân thấu xương, gần như coi cô là cái đinh trong mắt.

Đến khi khai giảng năm học mới, Vương Lệ Dung sau khi biết chuyện Trần Hiểu Quân chia tay, liền mượn đề tài đưa chuyện nhằm giải được mối hận trong lòng, nhưng cô ta không ngờ lần này Trần Hiểu Quân sau khi nghe được lời đồn đại cô ta tung ra lại không cay cú tìm mình tranh cãi, đang lúc hậm hực cô ta rút cuộc cũng tìm được một cơ hội thích hợp để gột rửa bất nản trong lòng.

Trần Hiểu Quân sau xong ba tiết học thấy thời gian vẫn còn sớm liền quyết định tới giảng đường đọc sách một lát rồi mới đi ăn trưa, Quách Tuyết tới gọi cô cùng đi, cô cũng bảo Quách Tuyết đi trước, cô mới lấy sách ra đọc chưa đầy hai phút thì đã có người tới quấy rầy.

“Ui, đây không phải là quán quân kỳ thi Aerobics Trần Hiểu Quân đây sao, đang đọc sách cơ à? Làm tốt chuyên môn bây giờ lại tiến hành nghiên cứu văn hóa nữa cơ đấy, thật đúng là chăm chỉ nha!” Rõ ràng là giọng điệu khiêu khích.

Trần Hiểu Quân cau mày, quay đầu lại nhìn Vương Lệ Dung đứng ở phía sau, bên cạnh còn khoác tay bạn trai, biết cô ta rảnh rồi muốn kiếm chuyện, Trần Hiểu Quân quyết định không lãng phí thời gian đọc sách chỉ lạnh lùng nói: “Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi đọc sách.”

“Quấy rầy cậu? Vậy thật ngại quá!” Vương Lệ Dung lơ đãng cười cười, giọng nghe không thấy có ý xin lỗi, “Nhưng mà Trần Hiểu Quân này, cậu còn có thời gian đọc sách sao?”

Trần Hiểu Quân không thèm quay đầu, bây giờ cứ nhìn thấy Vương Lệ Dung là cô lại thấy phiền, hết lần này tới lần khác lại còn tìm tới tận nơi để quấy rầy: “Tôi có thời gian hay không thì liên quan gì đến cậu.”

“Tất nhiên là không liên quan đến tôi, tôi chỉ là lo lắng cậu cứ tiếp tục như vậy sau này đừng nói là bạn trai ngay cả bạn bè cũng không có.” Vương Lệ Dung cố ý nói lớn, mấy người đang có mặt ở trong phòng học cũng nghe thấy tiếng của cô ta.

Trần Hiểu Quân đứng dậy, bỏ sách vào trong túi sau đó mặt không chút biến sắc nhìn Vương Lệ Dung: “Nói xong chưa?” Vương Lệ Dung không trả lời, Trần Hiểu Quân nhìn thoáng qua người bên cạnh Vương Lệ Dung sau đó cố ý kéo dài giọng: “Nói xong rồi thì tôi đi đây, không quấy rầy hai người nữa.” Cô cầm túi lên xoay người rời đi.

Vương Lệ Dung sao có thể cam lòng bại trận một cách nhanh chóng như vậy, hôm nay cô ta còn chưa cho Trần Hiểu Quân biết cô ta hơn hẳn Trần Hiểu Quân gấp mấy lần thì làm sao có thể dễ dàng để cô đi: “Lâm Húc, em nói có sai đâu, Trần Hiểu Quân là người rất kiêu ngạo, không có lý lẽ, em mà là bạn trai cô ta chắc cũng không chịu được mà mau chóng đá cô ta đi cho rồi.”

Trần Hiểu Quân dừng bước, Bánh Hạo... Trong lòng cô vẫn luôn áy náy vì điều này, bây giờ lại trở thành trò cười trong miệng người khác? Xoay người nhìn nam sinh đang đứng bên cạnh Vương Lệ Dung... Lâm Húc? Công tử ăn chơi nổi tiếng của khoa âm nhạc?

“Cậu là Lâm Húc?” Trần Hiểu Quân tới gần Vương Lệ Dung hỏi.

Lâm Húc bộ dáng rất điển trai đứng ở bên cạnh Vương Lệ Dung gật đầu: “Tôi là Lâm Húc.”

Trần Hiểu Quân cười cười lại hỏi: “Cậu tức giận có đánh người không?”

“Đánh người không giải quyết được vấn đề!” Lâm Húc thản nhiên trả lời, anh từng nhận lời mời của mấy công ty giải trí, chuyện này đối với một người quyết tâm theo nghề như anh mà nói thì rất rõ ràng.

Trần Hiểu Quân gật đầu hài lòng với câu trả lời của Lâm Húc, cô hâm mộ nhìn Vương Lệ Dung nói: “Bạn trai cậu rất lịch sự đấy, nghe nói còn là playboy của khoa Âm nhạc, thật khiến người ta hâm mộ đấy!” Không đợi Vương Lệ Dung đáp ý, ánh mắt Trần Hiểu Quân tràn ngập vẻ nghi hoặc: “Tôi rất hiếu kỳ, không biết cậu là bạn gái thứ bao nhiêu của Lâm Húc vậy?”

Một câu này khiến cho khuôn mặt Vương Lệ Dung lộ vẻ bối rối: “Trần Hiểu Quân, cậu có ý gì?”

“Tôi có ý gì hả? Chẳng qua là hỏi thăm một chút Lâm Húc từng có nhiều bạn gái như vậy không biết cậu là người thứ bao nhiêu thôi?” Trần Hiểu Quân làm ra vẻ “vấn đề đơn giản như vậy cậu nghe cũng không hiểu sao” lặp lại giọng điệu thương hại đó lần nữa.

“Lâm Húc?” Vương Lệ Dung kéo cánh tay Lâm Húc, “Anh nói cho cô ta biết người anh thích nhất là em đi?”

Lâm Húc lúng túng, anh ta phong lưu thành tính, không sợ người khác nói anh ta thay bạn gái như thay quần áo, nhưng chưa bao giờ thấy có cô gái nào ở trước mặt anh ta hỏi cô gái bên cạnh mình là bạn gái thứ mấy, muốn anh ta trả lời câu hỏi của Vương Lệ Dung thì quả thật là rất khó khăn: “Tiểu Dung...” Hành động thay lời nói, anh hôn lên mặt Vương Lệ Dung một cái.

Vương Lệ Dung hài lòng quay đầu khoe khoang với Trần Hiểu Quân: “Thế nào, nhìn cho kỹ đi, đây chính là đáp án!”

Trần Hiểu Quân bị cảnh thân mật mới vừa tận mắt chứng kiến làm cho hơi giật mình đỏ mặt, Vương Lệ Dung bắt lấy cơ hội rất nhanh liền châm chọc: “Bất kể Lâm Húc trước kia có bao nhiêu bạn gái, nhưng hiện tại tôi là bạn gái duy nhất của anh ấy, mà cậu chỉ là một cô gái xấu xa bị người khác bỏ rơi... Không đứng nhìn mặt cậu xấu hổ như vậy, không phải là Bánh Hạo cũng ghét bỏ cậu đấy chứ?” Con gái lúc giận nói chuyện với nhau, có khi rất mất hình tượng.

Trần Hiểu Quân cố gắng đè nén lửa giận đang bùng lên lần nữa, vốn không phải người thích quanh co vòng vèo nhưng cô cũng không phải là trái bom đựng một cái là nổ, lúc này nóng bóng nóng gió đã là nhìn không muốn kích động trước mặt mấy người này rồi, bây giờ thì không thể nào mà nhịn được nữa. Trần Hiểu Quân giơ tay lên muốn tát vào cái miệng thô tục của Vương Lệ Dung, nhưng lúc cô sắp đánh thì bàn tay lại bị bắt chặt: “Lúc cậu tức giận thì không đánh người?” Trần Hiểu Quân nhìn mình chằm chằm cánh tay đang bị Lâm Húc cản lại, không đợi Lâm Húc trả lời cô liền nói: “Nhưng tôi tức giận thì lại đánh người!”

“Bốp!” bàn tay còn lại của Trần Hiểu Quân nhanh nhẹn tát vào mặt Vương Lệ Dung khiến Lâm Húc đang nắm chặt tay cô cũng không kịp phản.

“Trần, Hiểu, Quân...” Vương Lệ Dung che khuôn mặt đỏ rát, “Cô, cô dám đánh tôi?”

“Tôi đã muốn đánh cô từ lâu rồi, thế nào, cô muốn đánh trả sao?” Trước kia Trần Hiểu Quân thường xuyên đánh người, đã nghe rất nhiều câu hỏi ngược lại như vậy, hôm nay cô chính là muốn cho Vương Lệ Dung này biết tay, để cô ta thực sự nếm thử mùi vị xấu tính như lời cô ta nói là như thế nào.

Vương Lệ Dung bị giọng điệu của Trần Hiểu Quân chọc tức, bất chấp hình tượng cũng giơ tay lên muốn đánh Trần Hiểu Quân, nhưng Trần Hiểu Quân không cho cô ta cơ hội như vậy, cô bắt lấy tay cô ta châm chọc: “Đánh người không đánh mặt, cô nên cảm thấy vinh hạnh, cô là đứa con gái đầu tiên bị tôi đánh đấy! Muốn đánh nhau với tôi sao?” Trần Hiểu Quân giống như là hoàn toàn không nhìn tới vẻ mặt Vương Lệ Dung tức giận dị thường, ngược lại

nhìn Lâm Húc, “Cậu muốn giúp bạn gái của cậu đánh lại chứ?”

Lâm Húc không nói gì, ba người giằng co một phút đồng hồ, Trần Hiểu Quân hất tay Vương Lệ Dung ra: “Vương Lệ Dung, tôi nói cho cô biết, Trần Hiểu Quân tôi chính là tính tình tồi tệ, hung dữ, tự cao tự đại, vô lý thế đấy, nếu như cô không ưa thì cô đừng có nhìn, thích ở sau lưng người khác nói bậy bạ thì cô cứ việc nói, nhưng lần sau tốt nhất đừng để cho tôi biết được, nếu không tôi vẫn hành động như hôm nay đấy!” Nói xong Trần Hiểu Quân liền bước ra khỏi phòng học. Sau lưng cô loáng thoáng còn nghe được tiếng Vương Lệ Dung khóc thút thít mắng chửi cô.

“Trần Hiểu Quân, cô là đồ không ai ưa, bị bạn trai ghét bỏ, đồ con gái đánh đá...”

Chuyện Trần Hiểu Quân đánh Vương Lệ Dung ở trên lớp nhanh chóng lan truyền khắp trường, hơn nữa lúc ấy còn có mấy người ở trong lớp chứng kiến toàn bộ sự việc, hậu quả Trần Hiểu Quân bị dư luận cả trường xem như là hình tượng của một “cô gái đánh đá”, xấu xa, hung dữ, phách lối, độc ác, vô lý. Trần Hiểu Quân cũng không quan tâm, vì ở trường cô đã quá quen với mấy lời đồn thổi kiểu này rồi, nói đâu xa từ thời năm nhất cô vốn đã ngang ngược, vô lý sẵn rồi, vậy mà đến năm thứ ba nhờ bất ngờ được khen thưởng mà ai cũng quay ngược lại khen ngợi cô hết lời, rồi sau đó vừa mới khai giảng lại bị đồn đoán, dèm pha về chuyện yêu đương, cho nên đối với mấy lời đánh giá mình như vậy, cô không chẳng thêm để vào tai. Nhưng mà sự thật lại không nhanh chóng kết thúc như Trần Hiểu Quân tưởng, thậm chí nó còn phát triển theo hướng mà cô hoàn toàn không ngờ tới.

Trần Hiểu Quân ở khoa Y lúc này cũng bù đầu với mấy cái thí nghiệm, khoa của anh lại ở khá xa khoa thể dục nên phải qua vài ngày mới biết chuyện Trần Hiểu Quân đánh người, từ lần cô đánh anh ở đại hội thể dục thể thao năm đó đã ba năm rồi anh chưa lần nào nghe nói Trần Hiểu Quân ở trường đánh người, lần này lại còn đánh một bạn nữ nữa, sau khi hỏi Triệu Bản về mấy tin đồn đó, mặc dù rất muốn đi tìm Trần Hiểu Quân nhưng anh lại phải cùng thầy ở lại phòng thí nghiệm đành gọi điện qua hỏi cô thế nào, anh tất nhiên khẳng định Trần Hiểu Quân sẽ không vô cớ đánh người, mà còn đánh người ở trong lớp. Nhưng lúc anh gọi qua, Trần Hiểu Quân dường như là giận hờn nói: “Cậu nghe đúng rồi đó!”

Khoa Y xa như vậy mà cũng biết đến chuyện này thì thầy cô khoa thể dục chắc chắn cũng biết, Trần Hiểu Quân không ngờ thầy giáo lại vì chuyện này mà tìm cô, làm cô lúc nhận được điện thoại của thầy còn giật mình tưởng mình nghe nhầm, nhưng sự thật là cô không có nghe sai, thầy giáo bảo cô đến phòng làm việc...

Trần Hiểu Quân cũng không nhớ rõ mình đã từng đến văn phòng của thầy bao nhiêu lần rồi, chuyện tốt cũng có, còn chuyện xấu thì vô số, lần này đại khái cũng không phải là chuyện gì tốt...

Trần Hiểu Quân thấp thỏm gõ cửa phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, sau đó đi vào lên tiếng chào thầy, thầy giáo liền bảo cô ngồi xuống.

“Những lời đồn đãi gần nhất chắc em đã nghe thấy rồi đúng không?” Thầy giáo sau khi cân nhắc liền quyết định đi thẳng vào vấn đề.

Trần Hiểu Quân gật đầu, cho dù cô không quan tâm thì lúc nào cũng sẽ có người nhắc cô về đủ loại đồn đãi này.

“Chuyện em đánh Vương Lệ Dung là thật?” Thầy giáo thờ dài, chuyện vốn cũng chả có gì to tát thế mà lại làm ồn ào huyên náo cả trường, lãnh đạo khoa nghe được liền lo lắng ảnh hưởng không tốt, muốn điều tra mọi chuyện cho rõ ràng.

Trần Hiểu Quân lại gật đầu: “Dạ, nếu không phải bạn ấy quá đáng, em đã không đánh cậu ấy rồi.” Trần Hiểu Quân không phủ nhận nhưng cô sẽ không để mặc cho người khác hiểu lầm mình mà nhất là thầy giáo, “Em thừa nhận em đã đánh bạn ấy, nhưng nếu thầy muốn hỏi em nguyên nhân thì thầy có thể kêu Vương Lệ Dung đến cùng em đối chất.”

Thầy giáo trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Thầy tin em sẽ không tùy tiện đánh người như lời đồn đãi kia, nhưng Trần Hiểu Quân à, bất luận là vì lý do gì, chắc em cũng biết đánh người là không đúng, cũng chẳng giải quyết được vấn đề.”

“Em biết.” Trần Hiểu Quân đương nhiên biết, nhưng lúc ấy cô thực sự không nhịn được nữa mới đánh Vương Lệ Dung.

Về mặt của thầy giáo giãn ra một chút: “Nếu vậy, thầy sẽ không hỏi chuyện này nữa, Trần Hiểu Quân, chuyện lần này thầy biết em có chút kích động nhưng em vẫn phải viết một bản kiểm điểm nộp lại cho thầy.”

“Viết kiểm điểm?” Trần Hiểu Quân đã nhiều năm rồi không viết bản kiểm điểm, không ngờ lại vì chuyện này mà viết kiểm điểm: “Vì sao là em mà không phải Vương Lệ Dung viết?”

“Em còn nói nữa, bảo em viết thì em cứ viết, còn xử lý Vương Lệ Dung như thế nào không phải là trách nhiệm của em.” Tâm trạng vừa mới tốt lên một chút của thầy đã bị một câu chất vấn của Trần Hiểu Quân đánh tan tành, “Đừng tưởng gần nhất em biểu hiện không tệ thì có thể kiêu ngạo, đã làm sai thì phải nhận sai, trở về viết kiểm điểm đi!”

Trần Hiểu Quân biết thầy đang giận, tuy rằng cô không chấp nhận chuyện mình đánh Vương Lệ Dung là sai, nhưng dù sao cũng không đúng nên cúi đầu đi ra ngoài.

Trần Hiểu Quân trở về phòng ký túc, buồn bực ngồi ở trên bàn không biết nên viết bản kiểm điểm như thế nào, lúc còn đang phiền não thì Quách Tuyết đã đi chơi về, thấy Trần Hiểu Quân cầm bút thì giật mình hỏi: “Cậu đang viết gì vậy? Tổ không nhớ rõ cậu đã bao lâu không cầm bút rồi đó.”

“Viết kiểm điểm!” Trần Hiểu Quân tức giận nói.

Quách Tuyết sau khi hỏi rõ ràng mọi chuyện liền ra về không thành vấn đề nói: “Cái này dễ ợt, đưa cho tớ, 10 phút là xong.”

“Cậu tốt như vậy á?” Trần Hiểu Quân không ngờ Quách Tuyết lại tốt bụng giúp cô viết bản kiểm điểm như vậy.

“Yên tâm, đừng có nghi ngờ lung tung. Tớ sẽ dùng thái độ tuyệt đối ngay thẳng mà nói sự thật.” Quách Tuyết oai phong凛冽 nói.

Trần Hiểu Quân do dự một lúc, dù sao mình cũng không viết được, vậy cứ để Quách Tuyết giúp cô viết, mình cũng không cần phải phiền não rồi: “Vậy được, giao cho cậu!”

Vượt ra ngoài dự kiến của Trần Hiểu Quân, Quách Tuyết thật sự dùng tốc độ rất nhanh để viết xong bản kiểm điểm đưa cho Trần Hiểu Quân: “Được rồi, cậu có thể mạnh dạn nộp cho thầy rồi đó.”

“Không phải càng viết càng đen đó chứ!” Trần Hiểu Quân lấy qua xem, vừa đọc vừa gật gù, viết đúng sự thật, sao bản thân mình lại viết không ra thì, chẳng lẽ là người ngoài cuộc thì sáng? “Cũng được, tớ sẽ đem cái này nộp cho thầy!”

Trần Hiểu Quân vội vàng trước khi tan giờ học chiều đã mang bản kiểm điểm nộp cho thầy, thầy sau khi nhìn chăm chăm Trần Hiểu Quân hơn mười giây mới thở dài bảo Trần Hiểu Quân ra ngoài.

Trần Hiểu Quân thoải mái tiêu sái ra khỏi văn phòng, mặc kệ vừa rồi trong lòng thầy nghĩ gì, tất cả đều là sự thật, về phần Vương Lệ Dung kia, cứ mặc cho cậu đi bịa đặt đi!

Trần Hiểu Quân vừa định mặc cho Vương Lệ Dung đi bịa đặt, thì cô đã bị mấy lời bịa đặt đó chọc cho giận sôi lên... Trần Hiểu Quân từ trong văn phòng của thầy đi ra, lúc ngang qua WC thì đúng lúc nghe có người đang bàn tán chuyện của cô.

“Cái người vừa rồi đi ra ngoài là Trần Hiểu Quân đó hả?”

Tôi chính là người đó thì sao? Để tôi xem các cậu còn có thể nói tôi cái gì?

“Nghe rất nhiều người nói cô ta rất hung dữ, cả đám con trai đều chịu không nổi cô ta, chưa đây hai tháng là chạy thẳng cẳng...”

Tôi chia tay thì mắc mớ gì đến mấy người, cái đồ lắm mồm!

“Tớ cũng thấy cô ta hung dữ thật đó, cậu xem, ánh mắt của cô ta...”

Ánh mắt của tôi cản trở gì các người, nói đúng ra thì cái thực sự bị cản trở là lỗi tại tôi đây này!

“Tớ thấy mấy cậu bạn của cô ta thấy cô ta như vậy cũng chẳng dám tiếp cận, rất khả năng mấy cậu bạn đấy là bị cô dọa bỏ chạy đó...”

Tôi ngay cả mấy đứa con gái các người còn dọa không được vậy mà có thể đi dọa được lũ con trai ha?

“Haiz, về sau chắc chắn có cậu nào dám tiếp cận cô ta, hẹn hò với cô ta quá...”

Chuyện này không cần các cậu quan tâm, tớ đây chả cần!

“Đúng đúng đúng, tớ còn nghe nói bạn trai cô ta cũng bởi vì bị ghét mới đá cô ta đó...”

Lại là cô ả Vương Lệ Dung!

“Haiz, tớ đoán về sau cô ta cũng không sẽ có bạn trai, cũng chẳng có ai ưa cô ta, thật đáng thương...”

Tôi đây cần các người tội nghiệp sao?

“Các cậu nói mấy cậu bạn đều ghét cô ta, vậy cô ta có thể là vẫn còn... không vậy?”

Là cái gì? Các người có gan thì nói đi!

“Rất có khả năng, các cậu đều nói cô ta chưa từng có bạn trai, tính tình cô ta lại xấu như vậy, bạn trai lần này lại nhanh như vậy đã đá cô ta, nhất định cũng không dám đụng vào cô ta...”

Các người còn dám nói những lời vô liêm sỉ như vậy, lại còn ở nơi công cộng như thế này nữa chứ? Trần Hiểu Quân một cước đá văng ra cửa, hằm hằm nhìn ba người nhiều chuyện trong WC: “Bất ngờ quá hả? Các cậu không phải tưởng tôi đi rồi đó chứ?”

“Bọn tôi...?” Việc bất thành linh có người đột nhiên xông vào đã khiến ba cô bạn kia hoảng sợ rồi, hướng chi còn là người vừa rồi các cô mới bàn tán.

“WC thật đúng là chỗ tốt để xì xầm há!” Trần Hiểu Quân ra về cảm thán, “Những lời vừa rồi các cậu nói tôi đều nghe hết cả rồi, các cậu nói bây giờ phải tính sao hả?”

“Trần Hiểu Quân, cậu, cậu muốn làm gì?” Nếu như lời đồn đãi là đúng, Trần Hiểu Quân đã từng đánh người còn là một người rất ngang ngược, cô ta không phải là muốn làm gì ở trong này chứ, trong lòng ba người ai cũng đều thấp thỏm không yên.

“Yên tâm, tôi sẽ không đánh các cậu đâu, các cậu cũng chỉ là hơi bị nhiễm vi khuẩn gây bệnh thôi, tôi sẽ không tự làm bẩn tay mình.” Trần Hiểu Quân

giống như là đang suy nghĩ rất hăng, “Làm sao bây giờ, nếu không làm chút gì thì tôi sẽ không thể nào mà thoải mái được. Không bằng...” Trần Hiểu Quân nhăm lức các cô kia không chú ý mà ném thùng rác dưới bồn rửa tay về phía ba người bọn họ, “Sau này lo mà giữ mồm giữ miệng đấy, tôi có như thế nào cũng không cần các cậu tới thêm dầu thêm mỡ, nếu chuyện này còn tiếp diễn thì lần sau sẽ không như thế này đâu!” Sau đó “rầm” một tiếng thật lớn, Trần Hiểu Quân liền đem nhốt ba cô cô còn đang sợ hãi gào thét vào trong toilet.

Tôi tính khí không tốt thế nào, hung dữ ra làm sao, mắng chửi người ta ra sao, đánh người thì thế nào? Nào là hù bạn trai sợ bỏ chạy, có ai như vậy không, tôi có thích ai, hay có người nào đó thích tôi hay không thì cũng chẳng đến lượt người ngoài như mấy người quan tâm!

Các người biết tôi bao nhiêu, hiểu tôi bao nhiêu, quan hệ giữa tôi với mấy người là thế nào, chỉ toàn nghe ba cái tin gà tin vịt đó. Chuyện của tôi có cần các cậu quơ tay múa chân à? Trần Hiểu Quân càng bước càng nhanh cuối cùng từ đi biến thành chạy chậm chậm. Mấy bà tám này chỉ biết dùng lỗ tai điếc mà nghe rồi mà miệng còn nói lung tung, một ngày nào đó các người sẽ bị trừng phạt vì cái tội lăm mồm!

Trần Hiểu Quân chỉ muốn rời khỏi nơi làm cho cô bức bối thế mà lại chạy một hồi ra ngoài trường, cũng chẳng có lòng dạ nào mà trở về, cô cứ thế mà đi lang thang không mục đích trên đường, vừa nghĩ vừa tắm rửa những người đã dèm pha mình.

Trần Hiểu Quân đi mãi đi mãi mặc cho thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, trời cũng đã tối, nhưng trong lòng cô vẫn còn tức giận vì lời nói vừa rồi ba nữ sinh kia, không muốn quay về, cô tìm một khách sạn trông không đến nỗi nào thuê một phòng. Nằm ở trên giường mà trong đầu vẫn còn ở lần quần những lời đồn đãi làm người ta không vui đó...

Trần Hiểu Quân là một người rất ngạo mạn, không thể nói lý lẽ... Về sau không chỉ có bạn trai ngay cả bạn bè cũng không có... Bành Hạo cũng bỏ cô ta mà đi... Là một cô gái đánh đá bị người ta ruồng bỏ... Bạn trai cũng không chịu nổi cô ta nên chưa tới hai tháng đã vội vàng chia tay... Về sau mấy cậu con trai ai mà dám đến gần cô ta, qua lại với cô ta... Có khi về sau cô ta cũng sẽ không có bạn trai, cũng sẽ chẳng có ai ưa cô ta, thật đáng thương... Bạn trai cũng bỏ cô ta rồi, cô ta có thể vẫn còn là một... không...

Những lời này cứ giống như một cuộn băng ghi âm hết lần này đến lần khác tua đi tua lại ở trong đầu Trần Hiểu Quân, cô không cam lòng từ trên giường ngồi dậy, hối hận ngày đó đã không đánh Vương Lệ Dung nặng tay hơn, thất vọng vì lúc tan học không nên cứ như vậy mà bỏ qua cho ba nữ sinh kia. Nói tôi không có ma nào thích, cũng chẳng ai yêu, còn nói không ai dám đến gần tôi? Tôi đây không tin!

Trần Hiểu Quân rút điện thoại từ trong túi quần ra, cô phải tìm một người thử một chút mới được, nhìn mình cũng đâu kinh khủng đến mức như các cô nàng kia nói là sẽ không có ai thèm!

Trần Hiểu Quân lạch cạch tìm số điện thoại của người nào đó không ghét cô trong danh bạ điện thoại. Bành Hạo? Thôi đừng gây thêm phiền phức cho cậu ta nữa; Đại Lưu? Đã có bạn gái; Tiêu Uy, bị trêu chọc còn chẳng thua gì mình; quý đáng ghét...? Tìm cậu ta đi, nếu cậu ta không dám đến thì về sau để xem cậu ta làm thế nào mà xuất hiện ở trước mặt mình!

“Tu tu...” Sau khi điện thoại được nhắc lên, Trần Hiểu Quân liền trực tiếp ra lệnh: “Mau tới khách sạn Nghi Gia ở bên ngoài trường... Không được hỏi tại sao, nếu không đến thì về sau đừng nữa xuất hiện ở trước mặt tôi!” Nói xong liền “Cạch!” một tiếng cúp máy. Quý đáng ghét từ nhỏ đến lớn vẫn đi theo mình, mắng không sợ đánh không đi, lần này nếu cậu mà dám cự tuyệt tôi, tôi nhất định sẽ lột da cậu ra!

Trần Hiểu Quân không cần phải đợi lâu, chưa đến 10 phút Trần Hiểu Quân đã chạy tới nơi: “Nhanh vậy?”

“Quần Quần, trời tối rồi sao cậu không về trường học mà còn ở đây?” Trần Hiểu Quân vừa vào cửa liền kéo tay Trần Hiểu Quân lo lắng hỏi.

“Cậu thì biết cái gì?” Trần Hiểu Quân đã chuẩn bị tốt tâm lý, “Vào đi rồi tôi sẽ nói cho cậu biết!”

Trần Hiểu Quân đi vào phòng, trong lòng vẫn không thôi lo lắng Trần Hiểu Quân bởi vì chuyện ở trường mà không vui: “Quần Quần, nếu trong lòng cậu khó chịu hay không vui, có thể đánh tớ nặng tớ. Cậu cũng có thể nói với tớ, biết đâu tớ có thể giúp được cậu?”

“Cậu thực sự muốn giúp tôi?” Trần Hiểu Quân ngồi ở trên giường hỏi.

“Đương nhiên là thật!”

Trần Hiểu Quân rất hài lòng: “Vậy cậu tới đây, ngồi bên cạnh tôi!”

Trần Hiểu Quân ngờ ngác đi sang: “Quần Quần, rốt cuộc cậu tới đây làm gì?”

“Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết!” Nói xong Trần Hiểu Quân nghiêng người qua như chuẩn chuẩn lướt nước mà hôn một cái thật nhẹ lên môi Trần Hiểu Quân, “Bây giờ thì biết rồi đó.”

Đầu óc của Trần Hiểu Quân phải một phút sau mới khôi phục lại: “Quần Quần!” Quần Quần vừa mới hôn mình sao, nhưng tại sao Quần Quần lại đột nhiên làm như vậy?

Trần Hiểu Quân không những không giải thích với Trần Hiểu Quân mà còn tiếp tục nghiêng người qua ôm lấy Trần Hiểu Quân: “Quý đáng ghét!”

“Quần Quần?” Trần Hiểu Quân lại lần nữa kinh hãi, sau khoảnh khắc mơ màng lúc vừa được hôn thì giờ này đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo, nhất định là có chuyện gì đó Quần Quần mới có thể khác thường như vậy.

“Không được hỏi!” Trần Hiểu Quân ở bên tai ngăn cản lời Trần Hiểu Quân muốn hỏi. Cô đã quyết định, cái gì mà không ai dám đến gần, không ai thích,

không ai dám đụng vào, hôm nay cô phải để những lời này trở thành quá khứ, “Ôm tôi đi! Bỏ qua cơ hội lần này thì về sau sẽ không còn đâu.” To gan cũng chỉ có một lần như vậy, về sau, cô khẳng định mình sẽ không có dũng khí mà tiếp tục làm chuyện như vậy.

“Quân Quân?” Lần này giọng Trình Hiểu Quân bắt đầu khàn khàn, “Cậu làm sao vậy? Có ai đó đã kích động cậu phải không?” Trình Hiểu Quân nói ra suy đoán trong lòng, nếu như không phải có người kích động Quân Quân, Quân Quân sẽ không thể nào mà làm như vậy.

“Cậu ôm không?” Giọng Trần Hiểu Quân cũng không còn kiên định như trước.

“Quân Quân, cậu đừng làm chuyện ngốc nghếch, cậu không vui có thể nói cho tớ biết, cậu mà cứ như vậy, tương lai sẽ hối hận đấy.” Trình Hiểu Quân ngồi im không nhúc nhích, nếu quả thật Quân Quân sẽ như vậy thì lòng anh chỉ càng thêm khổ sở mà thôi.

“Cậu có ôm không?” Trần Hiểu Quân một lần nữa lặp lại câu hỏi.

“Quân Quân?” Trình Hiểu Quân kéo Quân Quân đang ôm chặt lấy mình không buông, “Tớ biết cậu không thực sự muốn như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Hiểu Quân liếc mắt nhìn nét mặt cứng rắn của Trình Hiểu Quân: “Cậu không muốn?”

“Quân Quân, không thể.” Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không chỉ có tớ bị tổn thương mà cậu cũng bị kéo vào.

Trần Hiểu Quân thấy Trình Hiểu Quân cự tuyệt thì trong lòng như rơi thẳng xuống đáy cốc, cô không biết phải làm sao mới trút hết được những bức bối, căm giận trong lòng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt sâu thẳm của Trình Hiểu Quân. Quý đáng ghét, bây giờ ngay cả cậu cũng không muốn đến gần tôi, tránh xa tôi như vậy sao? Đi theo tôi nhiều năm như vậy tại sao lại có thể vào lúc không ai chịu tin tôi mà muốn bỏ đi? Sự oán giận Trần Hiểu Quân đột nhiên càng lúc càng khó chịu, ánh mắt chợt mờ hồ không thể thấy được gì trước mặt...

Nếu cậu đã làm tôi ghét nhiều năm như vậy thì không thể dễ dàng nói ‘không thể’ như vậy được! Trần Hiểu Quân tức giận nhìn chăm chăm Trình Hiểu Quân, cậu nói không thể là không thể sao? Vậy thì tôi càng muốn như vậy!

Trần Hiểu Quân đưa bàn tay đang đặt trên vai Trình Hiểu Quân lên xoa má anh rồi hung hăng hướng về phía cái miệng của anh mà gặm... .

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân bị đau liền đẩy đầu Trần Hiểu Quân ra, “Cậu có biết mình đang làm gì không hả? Cậu cho là cậu làm vậy thì có thể nguôi giận sao? Cậu nhìn cho rõ tớ là ai đi?”

“Tôi dĩ nhiên biết cậu là quỷ đáng ghét Trình Hiểu Quân!” Trần Hiểu Quân quát, “Cậu cũng giống như những người đó nói cũng ghét tôi, cũng muốn rời khỏi tôi có đúng không!”

Trình Hiểu Quân nghĩ đến Trần Hiểu Quân mà muốn nói lại nói không được.

Trần Hiểu Quân lại tưởng anh đang thừa nhận: “Cậu cũng nghĩ như mấy con đó, cũng thấy tôi hung dữ, tôi kiêu ngạo, tôi vô lối có phải không?” Trần Hiểu Quân đè nén cảm giác khổ sở ở trong lòng mà không chớp mắt nhìn Trình Hiểu Quân đang yên lặng, “Tôi thường đánh cậu mắng cậu, cậu nhất định còn cho tôi là một cô gái tính khí tôi tệ hơn cả những người kia!”

Trình Hiểu Quân đứng lên kéo tay Trần Hiểu Quân còn đang bưng bưng lửa giận, không cam lòng: “Không phải như cậu nghĩ đâu, cho tới bây giờ tớ chưa từng nghĩ là cậu hung dữ hay là vô lý, tớ cho tới bây giờ cũng chưa từng cho Quân Quân là một cô gái hư, cậu ở trong lòng tớ luôn là điều đẹp nhất, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.” Quân Quân, tớ làm sao có thể nghĩ là cậu không tốt chứ?

Sừng sốt một giây: “Thật không?”

Trình Hiểu Quân gật đầu. Xác định mình không có nghe lầm, Trần Hiểu Quân lần nữa tập kích miệng Trình Hiểu Quân. Lần này Trình Hiểu Quân không để cho Trần Hiểu Quân đang kích động hành động như ý: “Quân Quân, cậu không thể như vậy!”

“Tại sao không thể? Cậu không phải nói tôi tốt sao? Tại sao không thể?” Trần Hiểu Quân lại lần nữa bị cự tuyệt, nước mắt cũng nhịn không được nữa mà rơi xuống, “Tại sao không muốn hôn tôi ôm tôi, cậu căn bản ghét tôi mà!”

“Quân Quân, tớ không có ghét cậu!” Trình Hiểu Quân nói rất dịu dàng, ánh mắt cũng dịu dàng dừng ở trên người Trần Hiểu Quân. Sự dịu dàng đó làm cho Trần Hiểu Quân hơi sững sốt.

“Vậy thì vì sao?” nếu không ghét tôi tại sao lại muốn cự tuyệt tôi!

Trình Hiểu Quân lau nước mắt trên mặt Trần Hiểu Quân: “Quân Quân, bây giờ không thể, tớ sợ có một ngày cậu sẽ hối hận vì quyết định của ngày hôm nay.”

“Bây giờ không thể? Sợ tôi hối hận?” Trần Hiểu Quân đẩy cánh tay Trình Hiểu Quân ra, vì lý do này sao, “Tôi không sợ thì cậu sợ cái gì! Bây giờ không thể? Trình Hiểu Quân, cậu là đồ hèn, đồ nhất gan!” Nước mắt vừa được lau khô lại lần nữa chảy xuống, lần này cô không để cho Trình Hiểu Quân lau nữa mà tự mình lau lấy, “Đồ nhất gan!” Trần Hiểu Quân đẩy Trình Hiểu Quân ra kéo cửa ra xông ra ngoài.

Trình Hiểu Quân không đề phòng, bị cô đẩy ngã ở trên giường, lúc đứng lên thì đã không thấy Trần Hiểu Quân đâu, anh lập tức đuổi theo Trần Hiểu Quân tới tận cửa khách sạn: “Quân Quân, cậu muốn đi đâu?” Không thể để cho cô ấy cứ đi như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao bây giờ?

“Đau, buông ra quý đáng ghét!” Trần Hiểu Quân hấp tấp hất tay Trình Hiểu Quân ra, “Tôi đi đâu không cần cậu quan tâm!”

“Buổi tối bên ngoài rất nguy hiểm, cậu đừng có chạy lung tung!” Trình Hiểu Quân vẫn không buông tay nhưng có giảm bớt lực nắm.

Trần Hiểu Quân cảm giác được con đầu ở tay đã giảm bớt liên lập tức giẫy khỏi bàn tay đang nắm chặt: “Vậy cũng không cần cậu phải lo lắng, đồ nhát gan!”

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân cất giọng rất nghiêm nghị, lần đầu tiên anh ở trước mặt Trần Hiểu Quân lớn tiếng như vậy: “Cậu không nghe lời tớ nói thì tớ sẽ vác cậu đem về trường đó.”

Hai người nói qua nói lại đã khiến người đi đường chú ý, Trần Hiểu Quân chạy ra khỏi khách sạn đầu óc liên tưởng lại một chút: “Cậu... quý đáng ghét!” sau đó liền liều mạng chạy về trường. Trình Hiểu Quân không có tiền lên ép Trần Hiểu Quân cùng anh trở về trường mà cứ theo sát phía sau Trần Hiểu Quân cho đến khi Trần Hiểu Quân vào trong ký túc...

[Nhật ký ngày...] Tớ, nghĩ cậu thích tớ!

Mình ở nhà đợi một tuần cũng không gặp được Quân Quân, Quân Quân, cậu rốt cuộc đã đi đâu, tại sao không chịu gặp tớ?

Sau sự kiện khách sạn đó chiều hôm sau lúc mình đi tìm Quân Quân, Quân Quân liền lên trường xin nghỉ học, còn nói là đã tìm được chỗ để thực tập sớm. Mình đã gọi không biết bao nhiêu lần, mới đầu là cúp máy hoặc không nhận, sau đó lại tắt luôn máy. Không liên lạc được Quân Quân, không thể cứ như vậy để cho Quân Quân đi!

Ngày sau đó mình đem mấy chuyện quan trọng ở trường giao phó cho Triệu Bản sau đó xin nghỉ về nhà, Quân Quân không thể đi chỗ nào khác ngoài về nhà. Nhưng điều làm mình thất vọng chính là mình về đến nhà vẫn không gặp được Quân Quân, mình hỏi bác Trần thì bác ấy nói Quân Quân đúng là đi thực tập, nhưng cô lúc đi có gọi cho bác nói là không được cho mình biết, mình năn nỉ mãi nhưng bác ấy vẫn không chịu nói cho mình biết, mình biết tại sao bác Trần không nói cho mình. Chẳng còn cách nào khác, mình chỉ có thể ôm cây đợi thỏ, mình xin kéo dài ngày nghỉ ở nhà đợi một tuần lễ, mình cứ tưởng Quân Quân cho tới bây giờ vẫn chưa từng tự mình trải qua cuộc sống tự lập ở bên ngoài nên nhất định sẽ về nhà, ai ngờ mình lại phải một lần nữa thất vọng, cả một tuần lễ mà mình cũng không đợi được Quân Quân, cũng không có bất cứ tin tức gì của Quân Quân...

Không có cách nào khác, mình năn nỉ mãi bác Trần mới nói cho mình biết Quân Quân đang ở đâu đó sống rất tốt, sau đó mình cũng chẳng thể làm gì khác hơn là một người trở lại trường. Trở lại trường, mình mới từ miệng Triệu Bản mà biết được mình và Quân Quân đã thành tin tức nóng hổi ở trường, mình đoán có thể là chuyện đêm hôm đó đã bị mấy học sinh trong trường nhìn thấy. Sau đó còn có bạn học hỏi mình có thật vậy hay không, mình không có phủ nhận, nói cho bọn họ biết mình đã thích cậu từ rất lâu rồi...

Quân Quân, cậu biết không, hai tuần sau khi cậu đi Bành Hạo tới tìm mình, cậu ta còn đâm mình một cú, nhưng mà mình cũng không có để cho cậu ta đánh không như vậy, mình cũng cho cậu ta một cú rất mạnh, ai bảo cậu ta nói là vì quá thích cậu mới chia tay cậu? Cậu ta còn nổi nóng với mình, cho rằng là mình ép cậu ra đi, nhưng mà Quân Quân, mình sao có thể ép cậu đi chứ, mình cho tới bây giờ cũng không chưa nghĩ tới việc phải xa cậu thì làm sao có thể ép cậu đi đây chứ? Bành Hạo không hiểu, cậu ta không hiểu cậu, cậu ta vốn phải buông tha cho cậu từ sớm kia.

Quân Quân, cậu đúng là thật sự rất ngốc, vì sao phải để ý đến mấy thứ thị phi đó chứ? Bất kể người khác nói thế nào, Quân Quân, mình vẫn luôn tin cậu, cho dù cậu có thực sự đánh người, mắng người mình cũng sẽ không cho là bởi vì cậu hung dữ, vô lý, xấu xa như lời mấy người đó nói. Không có ai hiểu cậu rõ hơn mình, cứ coi như cậu ở trong điện thoại nói những lời đồn đãi kia là thật thì mình cũng không tin, bởi vì cậu cho tới bây giờ chưa từng mắng oan ai, những người mà cậu đánh cho tới bây giờ cũng là những kẻ bắt nạt người khác hoặc mấy kẻ hư hỏng... Mình là ngoại lệ duy nhất nhĩ.

Quân Quân, đừng vì những người không đáng đó mà tức giận, lại càng không phải vì những người đó mà tự làm hại chính mình. Cậu có biết không đêm hôm đó, mình thật rất khổ sở? Mình biết cậu có những lúc rất kích động thậm chí là cố tỏ ra ngổ ngược để che giấu sự yếu ớt của mình, trước kia cậu không có vì những thứ này mà bị tổn thương, đó là vì mình không nỡ mà bác Trần cũng không đành lòng, nhưng lần này mình không thể trơ mắt nhìn cậu làm chuyện điên rồi.

Quân Quân, cậu nói mình không muốn hôn, không muốn ôm cậu, lúc nói những lời này cậu có biết trong lòng mình đang rất phức tạp không? Mình sao lại không muốn hôn, không muốn ôm cậu chứ, mình chỉ không muốn lúc cậu nghĩ rõ ràng rồi lại giống như trước nói xin lỗi bác Trần và mình, hoặc là giống như trước bướng bỉnh mắng mình. Có lẽ cậu nói đúng, mình là đồ nhát gan, bất luận là kết quả thế nào, mình đều không thể chịu được. Hơn nữa Quân Quân, mình không muốn cậu sau khi tỉnh lại hối hận mình đã lỡ mắng, cũng hối hận không nên ở bên mình, như vậy thì mình phải làm sao, mình không dám tưởng tượng, cho nên cho dù mình thật sự rất muốn hôn cậu, cũng vô cùng sẵn sàng ôm cậu, nhưng không phải là ở trong tình trạng hỗn loạn này. Mình hy vọng có một ngày cậu có thể yêu mình, đem toàn bộ trái tim cậu giao cho mình, còn mình sẽ dốc hết sức chấp nhận tất cả.

Quân Quân cậu cứ như vậy không chịu gặp mặt mình một lần, cũng chịu nói với mình một câu đã vội vã ra đi, sau đó mình từ Quách Tuyết mới biết cậu đã từng về trường một lần, làm xong chuyện là lập tức đi ngay, cậu nhất định cũng nghe nói mấy lời đồn đãi ở trường học về mình và cậu rồi, những lời đó là mình nói, mình nói những lời đó cũng là muốn cậu sau khi nghe thấy những lời này sau sẽ chủ động tới tìm mình. Cậu không tới, về trường cũng không tới tìm mình. Bất luận cậu có để ý những lời này hay không, cậu nhất định sẽ tới tìm mình chắc chắn, nhưng cậu không tới, nhưng với tính cách của cậu, cậu sẽ không như vậy. Mình ở trong trường suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến nỗi mình bắt đầu hoài nghi cậu rốt cuộc là đi hay là trốn? Người cậu trốn có phải chính là mình không...

Mình nói rồi mình sẽ chờ cậu, nhưng nếu cậu cứ mãi không đến, thì mình không thể làm gì khác hơn là lên kế hoạch đi tìm cậu trước...

Chương 19: Cậu đến lâu rồi hả?

Trong không khí oi nồng của ngày nóng nhất trong năm như hôm nay, Trần Hiểu Quân xách cái túi to như cái bánh chưng đựng đầy sách mới mua trốn về ký túc xá. Phải nói nửa năm nay Trần Hiểu Quân lúc nào cũng trốn tránh như vậy, kỳ thật cũng rất dễ hiểu, học aerobics thì sẽ tìm chỗ nào thực tập, dùng đầu ngón chân đại khái cũng có thể đoán được, đơn giản chính là một câu lạc bộ hoặc là một trường học nào đó. Ba Trần sẽ để con gái đến câu lạc bộ sao, đáp án hiển nhiên là không thể, vậy chỉ còn duy nhất một chỗ là trường học, Trần Hiểu Quân đúng là đang tránh để ba mình sắp xếp đi thực tập ở một cái trường nào đó.

Nửa năm nay Trần Hiểu Quân đúng là quá ung dung đến nỗi không thể ung dung được nữa, dấu hiệu rõ ràng nhất chính là trong ký túc xá cô chất đầy bàn học đến nỗi cả ánh mặt trời cũng không lọt qua được. Mỗi ngày cô cũng đều đặn lên lớp hai ba tiết, dạy thể dục ở trường thì còn có thể làm gì nữa, đó còn chưa nói thầy hướng dẫn Trần Hiểu Quân ngày nào cũng không biết chạy đi đâu mất nên tính đi tính lại Trần Hiểu Quân cũng chả có chuyện gì làm. Không có chuyện gì làm, không muốn liên lạc với bạn bè, không có việc gấp sẽ không về nhà, bắt đắ dĩ sẽ không về trường, thời gian nhiều như vậy để làm gì? Đồng sách kia chính là minh chứng sống động nhất! Qua cuối tuần này thời kỳ nguy hiểm cũng trôi qua, lúc trở lại ký túc xá Trần Hiểu Quân còn có vũ mình phải cố lên. Nhưng mọi người không phải đều nói lúc xui xẻo thì uống nước cũng bị mắc răng sao, Trần Hiểu Quân cũng không phải một ngôi sao vô địch may mắn, từ sau khi cô nhận được cú điện thoại báo vệ ký túc xá gọi tới thì vận rủi cũng bắt đầu kéo đến.

Trần Hiểu Quân hồ nghi suy đoán rốt cuộc sẽ là ai tới tìm chính mình, không có khả năng là ba, nếu ba tìm mình nhất định sẽ gọi đi động cho mình. Âm Âm? Hẳn là sẽ không, cậu ấy nói cuối tuần này sắp khai giảng sẽ không đến gặp mình. Học trò? Càng không thể, cho dù có hòa đồng với học trò đến mấy thì Trần Hiểu Quân cũng sẽ không tự kỷ mà cho rằng học trò mình vào kỳ nghỉ lại đến tìm mình, huống chi là đám học sinh trung học ngày ngóng đêm trông được nghỉ ấy chứ. Trần Hiểu Quân còn chưa kịp loại trừ hết tất cả các khả năng thì đã nhìn thấy ai đó không nên xuất hiện đang tiến vào cổng trường, sao cậu ta lại tìm đến đây? Trần Hiểu Quân lúng túng không ngờ nhìn thấy người nào đó đến nên canh đúng lúc người ngoài cửa không để ý liền chạy trốn chết.

Hồn hên khẩn trương chạy thật nhanh về ký túc xá cứ như là đằng sau đang có người truy sát, sau khi đóng cửa khóa trái lại mới yên tâm nằm lên giường. Sao cậu ta lại tìm đến nhỉ? Không phải là lúc vừa mới ra ngoài đã bị bắt gặp đó chứ! Không thể nào, mình đã rất cẩn thận chắc sẽ không bị bất kỳ kẻ nào nhận ra. Nghĩ đến đây Trần Hiểu Quân lại cảm thấy nửa năm nay tuy rằng mình quả thật rất ung dung nhưng mà xưa nay cô chưa từng hèn nhát như vậy, bức bối không chịu nổi cô cấu kinh hung hăng nện gối, miệng hét chói tai, đều là tại cái tên quỷ đáng ghét kia!

Đã trốn nửa năm rồi mà vẫn không thể tránh được cái tên quỷ đáng ghét kia, Trần Hiểu Quân lại cảm thấy nản chí. Cái gì mà không muốn liên lạc với bạn học, không thúc giục bức bách không quay lại trường, tất cả kỳ thật đều là mượn cớ, lúc vừa mới nhìn thấy ai đó xuất hiện ở ngoài cửa trường, phản ứng của bản thân đã chân chân thực thực nói cho mình đáp án, không phải không muốn, mà căn bản là không dám. Lúc trước cô còn may mắn là nghỉ hè ở trường trung học cô thực tập đại bộ phận thời gian học sinh đều phải học bù nên có thể danh chính ngôn thuận tránh né cái tên quỷ đáng ghét đó, chỉ còn một tuần nữa thôi, tuần sau cái tên quỷ đáng ghét kia phải nhập học mình cũng sẽ không cần phải trốn trốn tránh tránh như vậy, không ngờ tuần cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, thử hỏi làm sao Trần Hiểu Quân không tức giận không nhụt chí cho được?

“Reng reng...” chuông điện thoại ký túc xá lại vang lên, Trần Hiểu Quân xoay người nhìn nhìn màn hình hiển thị, là bác gác cửa gọi tới, nói như vậy chẳng lẽ cái tên quỷ đáng ghét đó vẫn còn chưa đi hả? Làm sao bây giờ...? Trần Hiểu Quân quỳnh quáng đi tới đi lui, không được nghe, nhất định không nghe, quỷ đáng ghét kia cũng không thấy mình sẽ tự bỏ đi thôi...

Trần Hiểu Quân lại nằm ở trên giường, mặc cho tiếng chuông điện thoại quỷ quái như xuyên qua lỗ tai lần sau rốt cuộc cũng ngừng lại, cuối cùng cũng yên lặng trở lại! Trần Hiểu Quân lúc này vừa cảm thấy vui vẻ đồng thời cũng có chút mất mát, thờ dài vùi đầu gối dưới gối. Lần này tránh được còn lần sau thì sao? Trần Hiểu Quân lại một lần nữa vô cùng hối hận bản thân mình buổi tối hôm đó đầu óc lên cơn, sao lại có thể làm ra cái chuyện như thế chứ... Về sau, còn găm gáp mặt ai!

Kỳ thật tối hôm đó Trần Hiểu Quân sau khi chạy về ký túc xá tắm rửa xong cả người hoàn toàn tỉnh táo mới vô cùng hối hận vì sao mình lại làm những chuyện như vậy, ở trên giường lăn qua lộn lại nửa tiếng sau đó gọi điện cho ba Trần nói chương trình học ở trường cơ bản đã xong có thể đi thực tập, nhờ ba Trần liên hệ một trường đến thực tập, Ba Trần hoài nghi hỏi Trần Hiểu Quân vì sao phải đi thực tập sớm như vậy, Trần Hiểu Quân khẳng định sẽ không nói với ba cô đã làm chuyện mất mặt nên đành viện cớ nói muốn tích lũy thêm một ít kinh nghiệm, ba Trần hài lòng với sự tiến bộ của con gái nên vô cùng vui vẻ đồng ý. Dưới sự hỗ trợ của ba, ngày hôm sau Trần Hiểu Quân liền cuốn gói về nhà, để tránh hậu họa Trần Hiểu Quân hăng hái gấp rút đến trường thực tập, trước khi đi còn dặn đi dặn lại là ba Trần không được nói cho bất kỳ ai biết hành tung của cô, mà nhất là Trình Hiểu Quân. Ba Trần không rõ con gái rốt cuộc là đang định làm gì, tùy tiện hỏi nguyên nhân thì Trần Hiểu Quân liền bịa ra là ở trường cô làm mất luận văn của Trình Hiểu Quân, còn không cẩn thận vào phòng thí nghiệm làm đổ hết đám thuốc mà anh đã dày công nghiên cứu bào chế, sợ anh tìm mình tính sổ mới lừa được ba Trần. Suốt một tháng sau đó Trần Hiểu Quân ngoại trừ ở trường ngay cả cổng trường cũng không dám ra, cô biết Trình Hiểu Quân đi tìm mình, nhưng mà tìm làm gì thì Trần Hiểu Quân lại không nghĩ ra được, chửi cô một trận, khuyên bảo cô hay là an ủi trái tim đang bị tổn thương của cô? Cô sợ hãi, không dám nghe Trình Hiểu Quân nhắc lại chuyện tối hôm đó, cô thậm chí còn hoài nghi lá gan của mình có phải đã nhỏ đi hay không mà trái tim lại trở nên yếu ớt, da mặt cũng trở nên mỏng như vậy, mỗi lần nghĩ đến chuyện này liền lo lắng cái tên quỷ đáng ghét kia sẽ đến tìm mình, sợ tới mức tìm đập bịch bịch không ngừng đến mặt cũng theo đó mà nóng ran.

Một tháng sau, nhà trường nhanh chóng gọi cô về làm một số thủ tục xin thực tập trước thời hạn, bắt đắ dĩ, Trần Hiểu Quân phải trở về, nhưng vừa “vỗ trang hạng nặng” trở lại trường liền nghe thấy cả trường đang bàn tán xôn xao, hơn nữa tất cả chủ đề đều là về chuyện của mình và cái tên quỷ đáng ghét

kia, còn bất ngờ nghe thấy rất nhiều người nói Trình Hiểu Quân thích mình? Nói đùa cái gì vậy, thích mình mà mình còn có thể giống như bây giờ không dám gặp ai, thích mà... Từ chối mình? Lời đồn quả nhiên là không thể tin được! Nhưng mà vì sao nghe người khác nói cái tên quý đáng ghét kia thích chính mình mà mình lại mặt đỏ tim đập vậy, gay nhất là mình đúng là đã làm rất nhiều “chuyện vô lương tâm” với anh ta? Mới về lại trường mà giờ Trần Hiểu Quân cuối cùng lại chạy trốn chết, đừng nói đi tìm Trình Hiểu Quân tính sổ, cô căn bản còn không nghĩ ra mình muốn tìm Trình Hiểu Quân tính sổ gì.

Cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài Trần Hiểu Quân mới bình an trở nên được nửa năm, bây giờ rốt cục vẫn phải đối mặt với vấn đề này, nhưng Trần Hiểu Quân vẫn như cũ vì mình mà tìm cớ, là cái tên quý đáng ghét kia không tốt, ai bảo cậu khi đó cự tuyệt tôi làm tôi mất mặt? Ai bảo cậu ở trường để mặc cho mấy lời đồn đãi này bay đầy trời? Ai bảo cậu đúng lúc tôi không muốn gặp lại tìm đến? Để cậu ta đi phơi nắng cũng đáng, dù sao cậu ta cũng đâu có phơi nắng bao nhiêu, phơi một chút cũng có lợi chán, Trần Hiểu Quân tự biện tự diễn không thêm quan tâm đến lý do của Trình Hiểu Quân. Miên man suy nghĩ không biết đã bao lâu, nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, quý đáng ghét đại khái cũng đã đi rồi, Trần Hiểu Quân cảm đi động suy nghĩ một hồi lâu: “Àlo, Âm Âm?”

“Cậu đang ở trường hả?”

“Tớ không ở trường thì ở đâu hả?” Trần Hiểu Quân nghe thấy tiếng Lương Âm thờ dài trong điện thoại.

“Gặp cậu mấy lần, cũng đã hỏi cậu rất nhiều lần rồi, vì sao cậu không chịu gặp Hiểu Quân?”

“Tớ với cậu ta bất tự không hợp, không muốn gặp!” Trần Hiểu Quân không dám nói ra lý do thật sự mình không dám gặp Trình Hiểu Quân, tuy nói cô rất bá đạo cũng có chút ngang ngược nhưng mà da mặt mỏng, cô ngượng không dám nói ra miệng.

“Với quan hệ của các cậu, cậu cũng không thể cả đời trốn tránh không chịu gặp như vậy?”

“Bọn tớ chả có quan hệ gì!” Nói gì vậy, làm cứ như có mình với quý đáng ghét có một bí mật không thể cho ai biết vậy, Trần Hiểu Quân rống với cái điện thoại, “Tớ chỉ là không muốn gặp cậu ta thì không gặp thôi!”

“Cậu đúng là hết thuốc chữa!” nghe giọng Lương Âm hình như là giận rồi.

Trần Hiểu Quân sau khi rống lên cũng hiểu được mình không nên nổi giận với Lương Âm “Âm Âm, mặc kệ thế nào, tớ hiện tại không muốn nhìn thấy cậu ta.”

“Các cậu không phải là có mâu thuẫn gì đó chứ, hay là Hiểu Quân đã làm chuyện gì khiến cậu không thể tha thứ được?”

“Không phải như vậy.” Nếu có làm chuyện gì thì cũng là mình làm kia, “Cậu đừng hỏi nữa được không, có lẽ qua một thời gian, tớ sẽ gặp cậu ta.” Nhưng mà Trần Hiểu Quân hiện tại cũng không biết phải mất bao lâu cô mới có thể bỏ được nỗi hổ thẹn khó hiểu trong lòng, bao lâu mới có thể đứng cảm đứng ở trước mặt Trình Hiểu Quân.

“Vậy phải bao lâu?”

“Tớ cũng không biết nữa.” Tự biết đáp án này sẽ không khiến Âm Âm vừa lòng lại nói tiếp: “Tớ hy vọng sẽ không lâu lắm.”

“Sẽ không lâu lắm...” Tiếng điện thoại tạm dừng một chút, “Quân Quân, tớ hy vọng cậu chớ có hối hận vì sự cố chấp bây giờ của cậu.”

“Âm Âm, vì sao lại nói vậy?”

“Tớ chỉ là ăn ngay nói thật, không phải ai cũng có thể chờ đợi mãi đâu.” Lương Âm nói xong liền cúp máy.

Âm Âm nói vậy là có ý gì nhỉ? ‘là ai đã chờ đợi mãi’, chẳng lẽ nói cái tên quý đáng ghét kia muốn từ bỏ? Không bao giờ đến... tìm mình nữa? Một nỗi bi thương khó tả xẹt qua đáy lòng, cậu ấy thật sự sẽ không đến sao?

Hôm nay tất cả các thầy cô giáo đều đến trường tham dự hội nghị công nhân viên chức, Trần Hiểu Quân sau khi được nhận vào thực tập cũng không ngoại lệ, đành chán nản núp ở phía sau nghe hiệu trưởng báo nói hơn một tiếng mới chịu kết thúc hội nghị, cô ghét nhất mấy chuyện này, may là cũng chẳng phải làm gì nhiều, cô chỉ cần hiền lành đứng ở lớp tốt nhất trường là được. Lúc quay về ký túc xá vốn tưởng hôm nay đã xong việc thì còn chưa kịp nóng đít đã có cô giáo đến tìm cô. Hóa ra là tìm cô ra ngoài liên hoan, qua kỳ nghỉ hè không gặp mặt hẳn là đi tụ tập rồi, hướng hồ còn là mệnh lệnh của hiệu trưởng đại nhân, Trần Hiểu Quân liền đi theo bọn họ. Bữa liên hoan cũng khá là vui vẻ, đương nhiên ngoại trừ việc có hai cái nữ đồng sự xấu xa muốn làm bà mối. Trần Hiểu Quân hậm hực cười, nói mình còn trẻ, qua vài năm nữa mới nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự, kết quả là gặp phải một trận oanh tạc điên cuồng, xoay Trần Hiểu Quân đến nỗi còn suýt cho là mình lạc hậu, chẳng lẽ qua 20 tuổi nhất định phải đem chung thân đại sự đặt ở vị trí hàng đầu sao? Cũng may là có một tin tức tốt xoa dịu nỗi buồn bực trong lòng cô, chính là hiệu trưởng đã tiết lộ với các cô là sau khi khai giảng không lâu sẽ có cơ hội được nhận, dự tính còn có thể chuyển thành giáo viên chính thức, chuyện này đối với cô mà nói chắc chắn là một tin tốt nhất ngày, cho nên nói người may mắn luôn khiến người ta hâm mộ, cũng bởi vậy cô lúc ấy khiến cho mấy người khổ sở chờ đợi cơ hội hai ba năm mới trụ vững được hung hăng làm thật một chút.

Trần Hiểu Quân tâm trạng phấn chấn đạp xe về trường, từ nhỏ đến lớn cô cơ bản chưa bao giờ quá chú trọng cái gì, gặp chuyện gì quan trọng đều phó mặc cho trời mà giải quyết dễ dàng. Lần đó lúc cô gọi điện nhờ ba tìm chỗ thực tập kỳ thật cũng là tính có thể tích lũy một ít kinh nghiệm, dù sao đến năm thứ tư thì tìm việc vẫn là quan trọng nhất, nếu có chút kinh nghiệm thì khi xin việc cũng chắc ăn hơn một chút. Cô vốn không định nhờ ba giúp cô tìm việc, bây giờ đúng lúc cơ hội tới cô nhất định phải vì mình nắm chắc cơ hội. Quyết định lần này nhất định phải lột được danh sách người được tuyển, Trần Hiểu Quân càng nghĩ trong lòng lại càng hưng phấn, xúc động đến nỗi sau khi xuống xe liền chuẩn bị chạy về phía ký túc xá, nhưng mới chạy hai bước cô đột nhiên muốn bước về trước nửa bước cũng không thể. Nghĩ đến lần trước sau khi không gặp được mình ai đó sẽ thật sự không đến đây nữa, cho nên

lúc nhìn thấy ai đó lại càng luống cuống hơn lần trước.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân đã đợi hơn một tiếng rồi vẫn không bỏ qua bất cứ chiếc xe nào từ trong trường đi ra, lúc Trần Hiểu Quân xuống xe anh vừa liếc mắt là thấy rồi.

Trần Hiểu Quân trong lòng rất muốn tìm một chỗ trốn nhưng mà cái chân lại không chịu nghe lời cứ đứng sững sờ, đầu óc thì rối tinh hết cả lên.

Trình Hiểu Quân chạy tới trước mặt Trần Hiểu Quân: “Quân Quân, cuối cùng tớ cũng đợi được cậu, khuya vậy rồi còn chưa thấy cậu về, tớ thực sự rất lo cho cậu!”

“Cậu, cậu đến lâu rồi hả?” Trần Hiểu Quân ngây ngơ hỏi một vấn đề đã rõ ràng như vậy.

Trình Hiểu Quân ở trong lòng cười khổ: “Tớ mới đến thôi, hỏi bảo vệ mới biết cậu đi ra ngoài nên mới ở đây chờ cậu.”

“Ừ!” Trần Hiểu Quân trong lòng còn đang suy nghĩ làm thế nào nhanh chóng biến khỏi chỗ này, “Có việc gì không? Không có việc gì thì tôi về đây!” Trần Hiểu Quân nhanh chân muốn chạy, nhưng Trình Hiểu Quân không cho cô cơ hội.

“Quân Quân, ngày mai tớ sẽ đi khỏi trường!” Trình Hiểu Quân đứng lúc giữ tay cô lại, “Có lẽ, rất lâu cũng không thể đến gặp cậu...”

Trần Hiểu Quân dừng bước, lại một lần nữa đứng như trời trồng nhưng cũng chẳng biết phải nói gì.

Trình Hiểu Quân vòng ra trước mặt Trần Hiểu Quân: “Quân Quân, đừng trốn tránh nữa, chúng ta đã nửa năm rồi không gặp, tớ rất nhớ cậu!”

Bàn tay cứng ngắt định rút về thì bị Trình Hiểu Quân nắm lại: “Nhớ tôi cái gì chứ, muốn nói tôi da mặt dày không biết xấu hổ đúng không?” Trần Hiểu Quân lại nổi cơn giận, nửa năm? Nửa năm tôi vẫn luôn ở một chỗ mà cậu có thêm đến đâu, mà có đến cũng không nghe không thấy không hỏi, còn nói nhớ tôi, tôi đây không tin!

“Quân Quân, cậu biết đúng không, tớ thật sự nhớ cậu, lo lắng cho cậu, muốn nhìn thấy cậu, nhưng mà lần trước đến đây cậu cũng không chịu gặp tớ...” Trình Hiểu Quân cất giọng dịu dàng vỗ về, nói vậy Quân Quân một thân một mình suốt thời gian dài như vậy là do lo lắng vớ vẩn.

“Cút ngay!” Trần Hiểu Quân đẩy Trình Hiểu Quân bước lui hai bước.

“Quân Quân?” Trình Hiểu Quân không ngờ đã lâu như vậy rồi mà lần đầu tiên gặp mặt Quân Quân vẫn tức giận với mình.

“Có phải tôi nói không muốn gặp cậu là cậu sẽ không đến tôi đúng không? Vậy trước kia tôi bảo cậu cút, bảo cậu đừng có xuất hiện ở trước mắt tôi thế mà sao cậu cho tới bây giờ vẫn không chịu nghe lời mà biến đi vậy?” Trần Hiểu Quân quên sạch sự xấu hổ vì chuyện mình làm sai trước kia, còn biến sự khó chịu trong lòng thành oán giận.

Trình Hiểu Quân bỏ qua cảm xúc trong lòng lại âm thầm thở dài: “Quân Quân, đừng giận đều tại tớ không tốt, về sau sẽ không như vậy nữa đâu.”

“Sẽ không như vậy?” Ai có thể cam đoan về sau? Trần Hiểu Quân cũng không phải đứa con nít có dễ dàng tin tưởng như vậy, nhưng trái tim hình như thoải mái hơn rất nhiều, “Chuyện về sau để về sau hẵng nói! Cậu tìm tôi có việc gì sao?” Trần Hiểu Quân vừa rồi tức đến nỗi quên luôn Trình Hiểu Quân đã nói gì với mình, chỉ cất câu lấy nghĩa nhớ mang máng là anh nói nhớ cô nhưng nửa năm không đến tìm gặp cô, tìm gặp cô rồi, cô lại không quan tâm.

Trình Hiểu Quân thấy Trần Hiểu Quân đã bình tĩnh lại thì cũng không quan tâm đến vẻ phớt lờ của cô nữa: “Ngày mai tớ phải về trường rồi, sau này có thể sẽ không có thời gian đến gặp cậu, nên muốn đến gặp cậu chút thôi.”

Trần Hiểu Quân đến lúc này mới nhớ ra ngày mai đã mà mùng 1 tháng 9, tất cả sinh viên đều quay về nhập học, quý đáng ghét cũng vậy... Một khắc đó trong lòng Trần Hiểu Quân cũng nghĩ đến việc mình cũng về trường, nhưng suy nghĩ này chỉ vừa lóe lại biến mất tăm. Trần Hiểu Quân buồn bực nói: “Cậu về trường học thì liên quan gì tới tôi, nói với tôi làm cái gì?”

Trình Hiểu Quân cũng không biết tối hôm nay mình đã phải thở dài bao nhiêu lần, kiềm nén bao nhiêu lần: “Quân Quân, khi nào thì cậu... về trường?”

“Tôi về trường cũng không liên quan đến cậu!” Trần Hiểu Quân không hề nghĩ ngợi liền quát.

“Quân Quân?” Ánh mắt Trình Hiểu Quân khẽ xầm xuống: “Cậu không tính về trường sao?”

“Vì sao lại phải về, tôi đã quyết định từ nay về sau sẽ làm ở đây.” Trần Hiểu Quân không hề nghĩ ngợi mà nói ra quyết định của mình.

“Cậu muốn ở lại đây làm việc?” Trình Hiểu Quân mong nhận được một đáp án chắc chắn.

“Thế nào, không được hả? Tôi lại thấy rất tốt!” Ai cần biết cậu nghĩ như thế nào, tôi cứ quyết định ở lại đây.

“Không phải, không phải, nếu cậu quyết định ở lại đây tớ đương nhiên sẽ ủng hộ cậu.” Lúc này trong lòng Trình Hiểu Quân cũng đã có một dự tính khác.

“Không còn việc gì thì tôi về đi ngủ.” Trần Hiểu Quân nói xong liền quay đầu bước đi, sau đó một sức mạnh rất lớn đột nhiên bao vây lấy cô mà cô lại không thể nào chống lại được, Trần Hiểu Quân giãy dụa muốn thoát thân nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được, tên quý đáng ghét này từ khi nào mà mạnh dữ như vậy, “Ê, cậu làm cái gì vậy? Buông ra!”

“Cho tớ ôm một chút thôi!” Giọng nói dịu dàng mà trầm thấp đầy sức quyến rũ vang lên bên tai khiến Trần Hiểu Quân không thể động đậy, “Quân Quân, chỉ một chút thôi, một chút thôi được không!”

Trần Hiểu Quân cứ như vậy để mặc cho Trình Hiểu Quân ôm lấy mình, nhưng chưa được bao lâu thì Trần Hiểu Quân lại bắt đầu giãy dụa, vì cái ôm này làm cô đột nhiên nhớ tới những tin đồn mà mình đã vướng phải trước kia, càng nghĩ lại càng thấy kỳ lạ, mặt cũng càng lúc càng đỏ, ngay cả trái tim cũng đập loạn nhịp. Lúc cảm giác trái tim sắp muốn nhảy ra khỏi lồng ngực thì cô cũng vừa lúc thoát ra được vòng tay của Hiểu Quân. Để che giấu sự xấu hổ cùng mặt đỏ tim đập, Trần Hiểu Quân oán hận há mồm rống lên: “Quý đáng ghét, cậu, cậu thật sự là đáng ghét muốn chết!”

Trình Hiểu Quân vô tội nhìn Trần Hiểu Quân như bao lần trước chỉ để lại cho anh một cái bóng rồi biến mất trong màn đêm, nhưng tâm tình của anh lại dường như mập mờ hài lòng như màn đêm ấy, anh không biết Trần Hiểu Quân sau khi chuẩn đi cũng cả đêm lăn qua lộn lại không tài nào ngủ được...

[Nhật kí ngày...] Tớ, tìm cậu!

Gần nửa năm không gặp Quân Quân, rốt cuộc mình cũng chờ không được, nửa học kỳ sau Quân Quân đều không về trường, mình cũng không có thời gian mà đi tìm Quân Quân, cho nên vừa nghỉ hè một cái là mình lập tức bỏ chạy về nhà, lần này phải tìm cho được Quân Quân, nếu bác Trần không chịu nói vậy thì tự mình sẽ đi tìm. Mình cũng nhờ mẹ hỏi bác Trần giúp mình, nhưng mà mình thấy bác Trần có thể đã biết dụng ý của mẹ nên không chịu nói rõ, chỉ nói là Quân Quân cũng không có đi xa. Tự nhốt mình trong phòng suy nghĩ cả nửa ngày mình mới xác định được một mục tiêu — trường học, mình nghĩ Quân Quân rất có khả năng là đang thực tập ở một trường nào đó.

Xác định được mục tiêu, tiếp theo mình lại mất bốn ngày tìm khắp các trường trong ngoài thành phố thậm chí là cả các xã phụ cận một lần, nhưng kết quả thực khiến người ta thất vọng, mình không có tìm được. Tình huống như vậy thực bất đắc dĩ, mình biết Quân Quân nhất định đang ở trong một trường nào đó, nhưng bây giờ đang trong kỳ nghỉ chẳng có ai ở trường, nếu có thì cũng không ai biết một sinh viên thực tập như vậy. Bất đắc dĩ mình đem thông tin của tất cả những trường trong thành phố cộng với tình hình đi tìm người của mình ra tiến hành phân tích lại, cuối cùng cũng xác định ra năm mục tiêu khả năng rất cao. Năm mục tiêu thì hơi nhiều, trong khi mình chỉ có một mình căn bản không thể nào mà kiểm soát hết được, sau khi quan sát năm trường này một tuần mình thấy mình bắt đầu không chịu nổi, hao tốn trí óc và thể lực như vậy còn phải nghĩ một biện pháp khác. Bác Trần bên kia không được, thì mình nghĩ chỉ có một người vô cùng có khả năng giúp được mình, tuy rằng mình cũng không muốn đi tìm cậu ấy lắm, nhưng không gặp được Quân Quân một ngày mình sẽ rất khó chịu.

Mình gọi điện cho Lương Âm, nghe giọng của cậu ấy mình không biết cậu ấy rốt cuộc có chịu nói cho mình biết không, nhưng mà mình không quản được nhiều như vậy, có lẽ là mình hơi mãi làm cậu ấy khó xử, nên cậu ấy cũng chỉ cho mình một cái đáp án mơ hồ, nói Quân Quân đang thực tập ở một trường trung học. Tốt quá rồi, căn cứ vào manh mối này, mục tiêu tiềm năng chỉ còn lại có hai cái. Có lẽ là ông trời cũng thấy mình tìm Quân Quân khổ sở quá nên mới cho mình nói chuyện điện thoại với Lương Âm xong thì ngay ngày hôm sau đã tìm được Quân Quân, tuy rằng cô ấy ăn mặc kỳ dị, nhưng là mình liếc mắt một cái liền nhận ra cái người đang cầm một đồng sách trong tay kia chính là Quân Quân.

Quân Quân vì sao lại ăn mặc như vậy? Sau khi nhìn thấy Quân Quân hạ quyết tâm mình lại bắt đầu lo lắng vấn đề này, trước đây là mình quá lo cho Quân Quân nên chưa từng nghĩ đến việc Quân Quân vì sao ngay cả ngày nghỉ cũng không về nhà? Nhưng hiện tại tỉnh táo lại, mình mới hiểu ra tất cả. Vì sao Quân Quân không về trường, vì sao bác Trần không nói cho mình biết Quân Quân đang ở đâu, vì sao Lương Âm nói chuyện cũng ấp a ấp úng, nguyên nhân chỉ có một, chính là Quân Quân không muốn gặp mình, chẳng lẽ đúng như mình nghĩ, Quân Quân đang trốn tránh mình?

Sự thật này khiến mình vừa vui vừa có chút khổ sở, Quân Quân ngốc quá, như vậy thì có thể trốn mình được bao lâu? Quân Quân ngốc nghếch này làm mình lãng phí nửa năm không gặp cô ấy. Nhưng mà từ chỗ này, mình có thể lý giải, Quân Quân có phải đã muốn đem ta đặt ở trong lòng hay không, hơn nữa... cũng có chút thích mình?

Mình đoán Quân Quân có thể thích mình từ lúc mình một tuần yên lặng ở trường dõi theo cô ấy, thấy Quân Quân tìm ra đáp án chắc chắn. Quân Quân khẳng định sẽ không nghĩ đến một câu ‘có phải tôi nói không muốn gặp cậu thì cậu sẽ không đến tìm tôi hay không’ của cô ấy làm tôi vui chừng nào, Quân Quân nói như vậy chính là thể hiện cô ấy vẫn muốn mình đi tìm cô ấy!

Mình rất vui vì Quân Quân đã tỉnh ngộ, như vậy mình mới có khả năng càng thêm kiên định giữ Quân Quân ở bên cạnh. Sau đó Quân Quân lại nói cô ấy tính ở lại dạy học ở trường kia, quyết định này khiến mình rất bất ngờ lại rất vui. Quân Quân, cậu đã quyết định ở lại đó, thì tớ đây, sẽ không để cho cậu chạy thoát nữa đâu...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cậu thích cậu ấy?

Gần đây, tâm trạng Trần Hiểu Quân không tốt, phải nói là vô cùng không tốt. Cô cúi kinh đến mức gần như hành học trò mình ra tương ra bả còn muốn đập nát cả cái điện thoại của mình nữa. Cái tên quý đáng ghét kia đi cũng không thêm nói 1 lời, điện thoại cũng không có lấy 1 cuộc. Trần Hiểu Quân bực dọc lời mấy quyển truyện ra mau chóng nghiền ngẫm từng chữ, cuối cùng đưa ra kết luận: Lời của đàn ông không thể tin tưởng được!

Thứ 6 Trần Hiểu Quân trở về nhà, ở dưới lầu vô tình gặp được ba Trần và Tàn Uyển Linh liền vui vẻ chào hỏi. Hai người cũng thấy rất bất ngờ vì Trần Hiểu Quân đã lâu không có về nhà, nhưng được nhìn thấy con gái của mình bậc làm cha mẹ ai chẳng cảm thấy hạnh phúc. Trần Hiểu Quân thậm chí chưa vào nhà đã trực tiếp đi ăn cùng 2 người.

Trên bàn ăn lần này Trần Hiểu Quân rất kiệm lời, còn ba Trần thì cứ thao thao bất tuyệt nói chuyện với Tàn Uyển Linh, Tàn Uyển Linh cũng tùy ý cùng ba Trần trò chuyện. Trần Hiểu Quân ngồi bên cạnh cũng không để ý đến 2 người, lâu rồi mới có được bữa ăn thịnh soạn thế này. Com ở trường cũng không tệ nhưng không thể so với com nhà, lại càng không thể bì với com nhà hàng được. Đều do cái tên đáng ghét kia hại mình không dám về nhà. Nghĩ đến đây Trần Hiểu Quân liền tăng tốc ăn, cô muốn trong khoảng thời gian ít ỏi này phải ăn bù mới được. Cũng may tạng người Trần Hiểu Quân không dễ béo nếu không cô không biết phải giảm cân bao lần rồi.

Tàn Uyển Linh nhìn Trần Hiểu Quân càn quét 1 bàn thức ăn lo lắng hỏi: “Quân Quân! đừng ăn nhanh quá, con không nên ăn 1 lúc quá nhiều, kéo bụng lại khó chịu như lần trước thì sao?”

Trần Hiểu Quân nghe xong thì mặt đỏ bừng, cô nhớ tới lần đó cô ăn com bằng cả 2 nhà cộng lại, tên đáng ghét kia còn giúp cô xoa bụng. ... Trần Hiểu Quân lại muốn ném đĩa đập bát, tại sao lại nghĩ đến cậu ta chứ? Đúng là âm hồn bất tán dù không có mặt cũng vẫn quấy nhiễu mình, thậm chí đến ăn com cũng không tha. Trần Hiểu Quân rót 1 ly nước chanh uống cho bình tĩnh lại. Không nghĩ! ... Không nghĩ nữa! Trần Hiểu Quân không ngừng tự nhủ.

Tàn Uyển Linh khó hiểu nhìn Trần Hiểu Quân hỏi: “Quân Quân con làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào hả?”

Con đầu óc, toàn thân chỗ nào cũng khó chịu hết á. Trần Hiểu Quân rất muốn hét lên như vậy nhưng cô vẫn chưa mất hết lý trí mà vô lễ với di Tàn: “Con không sao, chỉ là buổi chiều có 2 tiết thể dục, bị 1 đám mọt sách chọc tức thôi á.”

“Thật vậy sao?” Ba Trần cảm thấy con gái đang nói dối nghi hoặc hỏi.

“Ba...con không sao thật mà.” Sao ba nói cứ như không tin mình vậy nhỉ?

Tàn Uyển Linh không hỏi nữa. Bà biết khi gặp chuyện gì tức giận Trần Hiểu Quân sẽ ăn không ngừng, còn nguyên nhân là gì thì nếu cô muốn nói sẽ tự động nói. Lần này gặp Quân Quân bà còn có chuyện quan trọng hơn: “Đúng rồi! Quân Quân gần đây con có liên lạc với Hiểu Quân không? Lâu rồi không thấy nó gọi điện về.”

“Cậu ta cũng không gọi điện về nhà sao?” Trần Hiểu Quân kinh ngạc hỏi lại sau đó liền muốn niêm phong miệng mình lại. Câu này không phải ám chỉ mình cũng đang đợi tin tức của cậu ta hay sao? Trần Hiểu Quân ảo não suy nghĩ. Gần đây không chỉ bị tên đáng ghét đó ám ảnh mà bây giờ cô còn phát hiện ra bất cứ chuyện nào liên quan đến cậu ta cũng làm chỉ số IQ của cô giảm sút trầm trọng. Trần Hiểu Quân tuy rằng không muốn nhưng trên thực tế từ trước đến nay IQ của Trần Hiểu Quân luôn cao hơn cô.

“Quân Quân! Con cũng không biết tin tức gì của Hiểu Quân sao?” Tàn Uyển Linh thở dài: “Có lẽ trong trường bề bộn nhiều việc quá!”

Bận đến nỗi không có thời gian gọi điện? Ai tin chứ? Nói không chừng ở trường bận rộn yêu đương nên quên mất cả mẹ. Đúng là bất hiếu! Trần Hiểu Quân bất bình nghĩ. Nhưng những lời này không thể nói cho di biết được, bằng không di nhất định sẽ buồn lòng. “Di à! Di đừng có lo, học y vốn rất bận rộn mà hơn nữa năm thứ 4 đại học phải chuẩn bị thực tập nữa cho nên di không cần lo đâu.”

Tàn Uyển Linh suy nghĩ rồi gật đầu. Ba Trần cũng an ủi: “Từ nhỏ Hiểu Quân đã rất hiểu chuyện, nó tự biết chăm lo cho mình mà. Cô đừng quá lo lắng. Nó không còn nhỏ nữa sớm muộn gì cũng phải học cách tự lập, cô cũng nên để cho nó tự rèn luyện mình đi thôi.”

Tàn Uyển Linh tuy không đồng ý với ý kiến của ba Trần nhưng cũng không phản bác. Còn về phần Trần Hiểu Quân lại cảm thấy có phần mờ mịt. Những lời của ba Trần nghe sao còn có dụng ý khác. Trần Hiểu Quân suy nghĩ không ra nên cũng không nghĩ đến nữa. Ba người ăn xong liền gọi taxi về nhà.

Mấy ngày nay, cuối tuần nào Trần Hiểu Quân cũng sẽ về nhà. Mỗi lần về, việc đầu tiên là kiểm tra điện thoại. Dù cô không muốn thừa nhận nhưng cả ngày từ sáng tới chiều cô đều ngồi trên sofa ôm khư lấy điện thoại. Việc cô trở về lần này là hy vọng Trần Hiểu Quân có thể gọi cho cô, nếu không ít nhất cũng phải gọi điện về nhà chứ. Đã 1 tháng không có tin tức gì rồi, nói không quan tâm, không nóng ruột thì đúng là nói dối. Ba Trần cũng từng nghi ngờ hỏi nhưng Trần Hiểu Quân kiên quyết không thừa nhận, mỗi lần đều nói cô nhớ nhà nên mới về hơn nữa ở nhà thoải mái hơn rồi lại lảng sang mấy chuyện linh tinh rồi đẩy ông ra cửa.

Quý đáng ghét! Đã 1 tháng rồi không liên lạc với tôi, chẳng nhẽ muốn tôi gọi cho cậu trước sao? Đừng có mơ! Cho dù không biết số điện thoại mới của tôi nhưng cậu chắc chắn cũng biết tôi sẽ về nhà vậy mà cũng không gọi dù chỉ 1 cuộc. Ngay cả quốc khánh cũng không gọi về, lần sau để tôi gặp được cậu, tôi sẽ đánh chết cậu! Trần Hiểu Quân lại một lần nữa cảm điện thoại lên nguyên rủa. Lần này chưa nguyên rủa được 2 tiếng, điện thoại đã reo. Cô vội vàng nhận điện. Giọng nói trong điện thoại vô cùng quen thuộc làm tâm trạng đang phức tạp của cô nhẹ nhõm hẳn. “Âm Âm”

“Quân Quân là tớ. Cậu đang ở nhà à?”

“Uh! mấy tuần nay cuối tuần nào tôi đều về nhà. Cậu ở trường có khỏe không?” Trần Hiểu Quân vừa nghịch dây điện thoại vừa hỏi.

“Ha ha, tối nay tớ sẽ về nhà.”

“Cậu về á? Tớ còn tưởng năm nay cậu vẫn không về chứ. Tốt quá rồi! Một mình tớ sẽ không buồn thiu nữa.” Trần Hiểu Quân vui vẻ, trong đầu lập tức vẽ ra kế hoạch đi chơi.

“Quân Quân! Cậu đúng là chị em tốt thật đấy. Tớ là công cụ giúp cậu bớt nhàm chán đấy hả?”

Trần Hiếu Quân biết cô chỉ giả vờ bất mãn liền nói: “Quan hệ của chúng ta là thế nào? Lại còn so đo mấy chuyện này nữa. Mai cậu đi chơi với tớ không?”

“Tất nhiên phải để ý rồi! Tớ đâu có thần kinh thô giống cậu! Chơi, chơi, chơi. Suốt ngày vui chơi, cậu chỉ biết chơi thôi hả.” Giọng nói trong điện thoại nghe có vẻ mệt mỏi: “Buổi tối tớ mới về đến nhà chỉ muốn nghỉ ngơi thôi. Buổi chiều mới có tinh thần ra ngoài.”

“Được! Vậy 2h chiều tớ đợi cậu ở cửa thư viện nhé. Tớ mới phát hiện 1 quán trà trông cổ kính lắm mới khai trương ở ngoài tiểu khu của bọn mình, cảnh quan cũng rất tốt, nhất định cậu sẽ thích.” Trần Hiếu Quân hưng phấn giới thiệu với Lương Âm phát hiện mới của mình.

“Được rồi! Đến lúc đó tớ sẽ đến tìm cậu.”

Cúp máy rồi, Trần Hiếu Quân vẫn tiếp tục ngồi bên cạnh điện thoại thêm 2 giờ nữa. Cho đến tận 10h, đoán chắc không còn ai gọi đến cô mới đứng lên đi tắm. Nằm trên giường, cô không muốn nghĩ đến những chuyện không đâu. Vừa hay mai có thể gặp Lương Âm, nghĩ đến đây tâm trạng cô thật dễ chịu. Sáng hôm sau cô ngủ thẳng một mạch đến 11h mới rời khỏi giường. Ba Trần không có nhà. Trần Hiếu Quân ngồi dậy nghĩ đến Trình Hiếu Quân là nguyên nhân khiến cô thường xuyên mất ngủ liền mắng chửi một hồi tâm tình mới tốt hơn 1 chút, sau đó mới thay quần áo đi đánh răng rửa mặt.

Vẫn lại ngồi trước điện thoại đến 2h kém, Trần Hiếu Quân mới mở cửa ra ngoài, sau khi ra ngoài còn thăm mắng cái tên quỷ đáng ghét đã bị cô mắng từ lúc sáng sớm đến giữa trưa.

Trần Hiếu Quân chọn chỗ ngồi có tầm nhìn rất rộng trong quán Thư Hương Môn Đệ, thuận lợi để quan sát người đi đường cùng kiến trúc xung quanh. Sau khi đến, cô đã gửi tin nhắn cho Lương Âm nói rằng mình đã đến nơi để cho cậu ta nhanh chóng tới đây. Trần Hiếu Quân đợi 2 phút cũng không thấy Lương Âm nhắn lại đành chuyển qua nhìn quang cảnh bên cạnh. Quán trà này tạo cảm giác rất ấm áp, rất cổ điển còn có 1 chút hơi thở thần bí. Mỗi 1 chỗ ngồi đều dùng 1 tấm bình phong ngăn cách, trên tường có treo các loại tranh bích họa khác nhau. Đèn lồng được thiết kế theo phong cách hoài cổ. Mỗi chiếc bàn trà ở đây toàn bộ đều làm bằng trúc, trà cụ cũng hoàn toàn làm bằng gỗ hoặc đất sét nung. Ghế sofa đều bọc vải bố màu tối với hoa văn thêu mặc, cả không gian mờ mờ, đèn lồng chiếu rọi làm cho người ta có cảm giác thư thái dễ chịu. Hành lang trồng đủ loại cây cảnh lớn nhỏ khác nhau, phía sau cô còn có một công nhân liên kết những khối thiết kế thu nhỏ lại thành một khu trồng cây cảnh, còn trang trí thang dây mây. Mỗi tấm bình phong đều gọi lên lòng hiếu kỳ của mỗi người.

Trần Hiếu Quân thả lỏng người hưởng thụ cảnh vật xung quanh. Bên trong này vừa mát mẻ lại yên tĩnh khác hẳn khí trời nóng nực và cảnh tấp nập người qua kẻ lại bên ngoài. Chợt mắt cô tròn to nhìn 2 người đang tiến đến. Tại sao bọn họ lại đi cùng nhau? Hơn nữa cậu ta hình như cũng vừa mới trở về? Không đợi Trần Hiếu Quân kịp suy nghĩ, 2 người đã đi đến trước cửa Thư Hương Môn Đệ lấy điện thoại gọi 1 cuộc. Di động của cô liền vang lên. Trần Hiếu Quân qua loa nói chỗ mình đang ngồi cho 2 người rồi cúp máy. Lương Âm trong tay xách theo một cái bọc nhỏ cùng Trình Hiếu Quân đi vào chào một tiếng: “Quân Quân!”

Trần Hiếu Quân ngoắc tay: “Lại đây ngồi nè.”

Lương Âm cùng Trình Hiếu Quân để túi sang 1 bên rồi ngồi xuống.

“Quân Quân! Tớ về rồi!” Trần Hiếu Quân và Lương Âm đều cảm thấy tâm trạng của Trình Hiếu Quân hình như rất tốt.

“Cậu đúng là con người bận rộn.” Trần Hiếu Quân nhìn Trình Hiếu Quân đặt ba lô trên lưng xuống liền nói: “Bận đến nỗi không có cả thời gian về nhà, điện thoại cũng không thèm gọi. Xem ra ở trường học làm rất nhiều chuyện ấy nhỉ?”

Lương Âm thở than, vốn lúc đầu bước vào cô đã có cảm giác mát mẻ thoải mái, vừa ngồi xuống nghe thấy giọng điệu của Trần Hiếu Quân lại có cảm giác hơi lạnh. Xem ra khí lạnh này không phải do máy móc mà là do ai đó đang tâm trạng không tốt tạo ra rồi. “Quân Quân! Không phải chính cậu rủ tớ đến đây sao? Tại sao vừa nhìn thấy tớ lại như mất hứng vậy?”

“Tớ là nhìn thấy người khác nên mới mất hứng đó!” Trần Hiếu Quân nói thẳng ra suy nghĩ của mình. Lương Âm trầm nghĩ, biết ngay thế nào Trình Hiếu Quân cũng bắt đầu đi lại trở thành bia đỡ đạn mà.

“Quân Quân!” Trình Hiếu Quân không muốn vừa trở về đã khiến Trần Hiếu Quân tức giận. “Tớ ở trường mãi lo thu xếp thực tập sớm không gọi điện cho cậu là tớ không tốt.” Tóm lại xin lỗi trước không có gì sai cả. Anh cứ nghĩ Quân Quân không thích nhận điện thoại của mình nên chắc sẽ không vì chuyện này mà nổi giận, ai mà ngờ Quân Quân vẫn giận anh.

“Tôi có tức giận hay không liên quan gì đến cậu?” Trần Hiếu Quân không thừa nhận, tức giận trừng mắt lườm Trình Hiếu Quân, sau đó cũng không thèm ừ hử gì với anh. “Ấm ấm bên ngoài rất nóng cậu muốn uống gì?”

“Cuối cùng cậu cũng nhớ ra tớ đây.” Âm Âm oán trách nói nhưng thực ra cô cũng đã quen với chuyện 2 người như nước với lửa này. “Cậu gọi đi, tớ chưa đến đây bao giờ gọi cái gì giải khát là được.”

Trần Hiếu Quân nghe vậy liền cao hứng. Mùa hè ở đây nổi tiếng nhất là trà lạnh. “Được! Vậy tớ giới thiệu cho cậu trà hoa cúc ướp lạnh, uống rất ngon đó. Trước kia tớ cứ tưởng uống trà nóng mới ngon nhưng mà từ khi qua đây thấy trà lạnh mới phát hiện trà lạnh của quán này cũng rất được. Hơn nữa còn là thứ nước giải khát mát lạnh thứ thiệt luôn đó.”

Hai người ngồi nghe Trần Hiếu Quân giới thiệu cũng muốn thử 1 lần, và lại họ cũng đang rất khát: “Vậy thì gọi trà hoa cúc lạnh đi. Tớ khát quá rồi, ngoài đó nóng muốn chết, Hiếu Quân có khi còn khát hơn tớ ỹ chứ.” Tay Trần Hiếu Quân hơi khựng lại sau đó liền gọi phục vụ đem 1 ấm trà hoa cúc lên. Sau khi gọi xong Quân Quân không nhịn được tò mò hỏi: “Ấm Ấm! Cậu đón tên này về cùng hả?”

“Tớ đón cậu ấy?” Âm Âm liếc nhìn Trình Hiếu Quân thấy cậu ta không mở miệng đành nói: “Tớ cũng rất muốn vậy đó! Đáng tiếc chỉ tình cờ gặp ở đầu đường nên cùng đi luôn thôi.”

Trần Hiếu Quân nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, hưng hăng tròn mắt nhìn Trình Hiếu Quân. Trong lòng nghĩ nếu để cho tôi biết là cậu bảo Âm Âm qua đón thì cậu đừng hòng về nhà. Dọn xong trà cụ cho cả ba người, cô nói: “Tớ còn tưởng đến chiều cậu mới tới, hóa ra là đi đón tên đáng ghét này.”

Những lời này làm cho 2 người đều xấu hổ, Trình Hiếu Quân vội giải thích: “Tớ vội về quá nên không có thời gian báo cho người nhà biết.” Ngụ ý sâu xa là muốn nói anh không có dự định cùng về với Lương Âm.

Lương Âm ở bên cạnh bực bội quan sát cả 2 người, trong lòng thắc mắc tại sao mình lại trở thành bạn thân của họ, lại còn bị kẹp ở giữa làm trung gian. Nhưng mà lần này gặp Quân Quân, cô phát hiện Quân Quân đã thay đổi so với lần trước, hoặc có thể nói là cô bạn đã quay trở lại với con người trước kia. Trong lòng có chuyện gì liền nói thẳng ra, không quanh co, mỗi lần như vậy làm cô càng phản bác, càng có cảm giác càng tỏ càng đen. Hơn nữa thái độ đối với Hiếu Quân bây giờ cũng không còn tránh né như trước mà ngược lại thẳng thắn đối mặt, lời nói thì cay nghiệt độc địa. Những điều này đối với cô mà nói đều không bình thường. “Tớ làm sao dám xếp cậu ở vị trí thứ 2, nếu không chắc cậu sẽ giết tớ mất.”

“Haha!” Trần Hiếu Quân gật đầu tươi cười: “Tớ đâu có bạo lực như vậy. Làm sao tớ nỡ giết cậu chứ.”

Vừa nói xong phục vụ đã đem trà đến cẩn thận đặt lên bàn rồi rời đi. Trần Hiếu Quân biết 2 người đang khát nên vừa rót trà vừa nói: “Loại trà ướp lạnh này không phải chỉ là trà ướp lâu ngày đâu nhé.” Tay kia chỉ bình trà chỉ lớn hơn lòng bàn tay để bên cạnh: “Bên trong có 1 khối đá nhỏ, có loại ngọt, loại nhạt các cậu tự chọn đi”. Đây là lần đầu tiên Lương Âm uống trà còn Trần Hiếu Quân sau khi nói xong cũng đem buồn bực bỏ qua 1 bên để thưởng thức. Trình Hiếu Quân nhìn cũng rất hiếu kỳ nhưng không uống ngay như Lương Âm. Trần Hiếu Quân thấy vậy tưởng anh không thích liền bày ra vẻ mặt mất hứng nói: “Cậu không uống là đang coi thường sở thích uống trà của tôi đó hả?”

Lương Âm nhận thấy câu này của Quân Quân có chút giận dữ lại hoàn toàn chả có tí ti liên quan nào nên suýt chút nữa là phun hết trà ra, liếc mắt nhìn về bắt đầu đi của Trình Hiếu Quân trong lòng đột nhiên cảm thấy dễ chịu một chút, xem ra sau này cậu còn phải chịu đựng dài dài. Trình Hiếu Quân vội vàng bưng tách trà: “Đương nhiên không phải! Quân Quân thích uống làm sao tớ dám không thích chứ!”

Kết quả Lương Âm nghe xong thì sặc đến đỏ cả mặt. Trần Hiếu Quân thấy vậy vỗ nhẹ lưng Âm Âm oán trách nói: “Uống nhanh như vậy làm gì, không ai tranh với cậu đâu.”

Trần Hiếu Quân cũng không quên lờm Trình Hiếu Quân 1 cái: “Quý đáng ghét kia mà dám tớ nhất định sẽ đánh cho cậu ta cái gì cũng không uống được.”

Tay cầm tách trà của Trình Hiếu Quân khẽ run lên 1 cái. Trần Hiếu Quân đang cúi đầu nên không thấy được nhưng Lương Âm lại nhìn thấy. Cô đưa mắt nhìn Trình Hiếu Quân dù không muốn nhưng vẫn phải bắt đầu uống trà. Trình Hiếu Quân uống xong tách trà mới phát hiện Lương Âm vẫn kỳ quái nhìn mình ngạc nhiên hỏi: “Lương Âm?”

Lương Âm nhanh chóng chuyển ánh mắt đồng thời hơi dịch người tránh khỏi tay vỗ của Trần Hiếu Quân: “Không sao! Tớ đỡ nhiều rồi. Quân Quân đừng vỗ nữa”

Trần Hiếu Quân rút tay lại: “Hai người các cậu hôm nay rất lạ.” Chẳng lẽ vì lâu không tụ tập nên cảm giác không được tự nhiên?

Lương Âm cùng Trình Hiếu Quân khẽ liếc nhìn nhau 1 cái rồi nhanh chóng rời tầm mắt. Trình Hiếu Quân đánh trống lảng: “Chắc do trời nóng quá!” Anh không muốn để Quân Quân biết chuyện giữa anh và Lương Âm. Nếu Quân Quân mà biết, Lương Âm chắc chắn không làm sao mà người phải hy sinh cũng chỉ có mình anh. Lần này không chỉ đánh hay mắng là có thể hết giận, với phải mất nhiều năm như vậy mới có thể khiến Quân Quân miễn cưỡng chấp nhận mình, anh tuyệt đối không thể để 2 người xuất hiện thêm chút khoảng cách nào nữa.

Quân Quân hồ nghi nhìn 2 người. Lương Âm không nói gì cũng rất lạ, bình thường không phải lúc nào cũng bênh vực tên đáng ghét này sao: “Âm Âm, sao cậu không nói gì?”

Câu hỏi của Trần Hiếu Quân quá trực tiếp nhưng Lương Âm cũng không muốn nhắc đến chuyện của mình: “Cậu mới lạ ý! Nghỉ hè mà cứ như quả cà tím héo ấy. Lần này được về nhà vui quá khiến tớ nhất thời chưa kịp thích ứng, nhất là lại cùng một chỗ với hai cậu.”

Thấy Lương Âm oán trách Trần Hiếu Quân đỏ cả mặt, trong đầu nghĩ đủ thứ chuyện, cô cũng có cảm giác gần đây cô không bình thường cho nên thời gian còn lại đều ngoan ngoãn hỏi chuyện ở trường, trực tiếp đem Trình Hiếu Quân làm nền.

Ba người mãi mê ở trong Thư Hương Môn Đề nói chuyện đến quên cả thời gian, lúc nhìn đồng hồ đã là 5h chiều. Ba người tiếc nuối nhìn nhau, Lương Âm lên tiếng đầu tiên: “Giờ này mấy chỗ để chơi chỗ nào cũng đóng cửa hết rồi, Hiếu Quân vừa trở về cũng chưa có qua nhà. Hay là thôi để sau đi tiếp vậy, cũng còn cả tuần để chơi bởi cơ mà.”

Trần Hiếu Quân lại trừng mắt nhìn khiến Trình Hiếu Quân bối rối. Giờ này quả thật cũng không có chỗ nào để đi, khu công viên trò chơi chắc cũng đã đóng cửa, đi dạo thì chả biết đi đâu, quảng trường hay chợ đêm thì giờ này còn quá sớm. Trần Hiếu Quân đành bất lực từ bỏ kế hoạch đi chơi của mình, cùng nhau rời khỏi quán trà. Nhà Trần Hiếu Quân và Lương Âm cách nhau không xa, nhưng đi từ hướng quán trà thì lại phải đi theo hai hướng trái phải khác nhau. Sau khi chào tạm biệt thì chỉ còn lại Trần Hiếu Quân và Trình Hiếu Quân cùng nhau về nhà.

Dọc đường đi hai người không ai nói chuyện với ai. Trình Hiếu Quân thấy vậy khó hiểu, tâm trạng Quân Quân sao tự dưng kém vậy? Thấy cô không muốn nói chuyện đành bước nhanh lên đi bên cạnh cô: “Quân Quân! Cậu sao vậy?” Lần trước lúc đi tình thần Quân Quân còn rất tốt, lúc này cũng vậy,

bây giờ lại đột nhiên không nói câu nào là sao?

Trần Hiểu Quân đi hai bước rồi dừng lại quay người hỏi: “Có phải cậu. . .” Trần Hiểu Quân không biết phải làm sao diễn đạt tâm trạng thấp thỏm, phức tạp của mình. Cô không phải đồ ngốc. Lúc nãy cùng Lương Âm trò chuyện cô đã có suy nghĩ này “Cậu thích cậu ấy. . .?”

Đối với câu hỏi không đầu không đuôi như vậy, Trình Hiểu Quân nhất thời ngớ ra: “Thích cậu ấy?... Quân Quân cậu nói ai vậy?”

Trần Hiểu Quân cảm thấy đầu óc ong ong, rối loạn. Vấn đề rõ ràng như vậy mà tên quý đáng ghét này còn cố tình hỏi: “Còn có thể là ai nữa! Âm Âm đó.”

“Âm Âm?” Trình Hiểu Quân hơi giật mình nhưng nhanh chóng che giấu, kiên quyết phủ nhận: “Làm sao tớ có thể thích Lương Âm được chứ.”

“Không thích?” Trần Hiểu Quân vẫn nghi ngờ hỏi: “Không thích thì tại sao lúc chiều các cậu lại đi cùng nhau, tại sao ở quán trà lại liếc mắt đưa tình, còn nữa Âm Âm cứ nhìn cậu muốn nói gì đó lại thôi?” Cô đã cảm thấy lạ, bây giờ nghĩ lại cũng chỉ có một khả năng. Càng nghĩ Trần Hiểu Quân càng giận. Tên đáng ghét này ở trường chưa từng thấy yêu ai. . . cũng không có tin đồn tình ái gì. . . ngoài mình? Chẳng lẽ trước giờ cậu ta vẫn luôn thích Âm Âm mới không chịu yêu ai. Chắc chắn là như vậy. Trần Hiểu Quân gằn giọng thì đen hăm hăm đoán.

Cùng xuất hiện? Không phải đã nói là tình cờ gặp rồi sao! Liếc mắt đưa tình? Có điều khó nói? Trình Hiểu Quân thấy bản thân mình giờ khắc này có miệng cũng khó trả lời: “Quân Quân, cậu đừng nghĩ linh tinh. Tớ căn bản chưa từng thích Âm Âm.” Trình Hiểu Quân nóng xong cũng lo lắng, Anh không muốn Quân Quân hiểu lầm càng không muốn ai đó suy diễn linh tinh.

“Cậu không thích?” Trần Hiểu Quân vẫn không tin: “Tôi không tin. Các cậu nhất định đang giấu tôi chuyện gì đó.” Âm Âm hôm nay nhìn quý đáng ghét rất lạ chắc chắn là phải có nguyên nhân. Hơn nữa Âm Âm. . . nhiều năm như vậy bệnh vực tên đáng ghét này không biết bao nhiêu lần. . . còn có cái câu lần trước Âm Âm nói qua điện thoại làm cô lo lắng khổ sở rất lâu. . . chẳng lẽ?

“Cậu không thích Âm Âm?” Trần Hiểu Quân hỏi lại.

“Tớ thật sự không có thích Âm Âm. Quân Quân cậu phải tin tớ!” Trình Hiểu Quân mặc kệ balo cồng kềnh, giữ chặt lấy tay Trần Hiểu Quân như sợ cô sẽ lại một lần nữa bỏ chạy chỉ để cho anh một bóng lưng.

“Cậu không thích Âm Âm. . .” Trần Hiểu Quân chăm chú nhìn Trình Hiểu Quân. “Âm Âm thích cậu phải không?”

Trình Hiểu Quân suy sụp buông tay. Cuối cùng Quân Quân cũng biết rồi, nhưng mà “Quân Quân! Cậu phải tin tớ. Từ trước đến nay tớ chưa từng thích Lương Âm, về sau cũng không thể thích cậu ấy. Cậu quên chuyện này đi có được không?” Lương Âm là bạn tốt nhất của Quân Quân. Nếu Quân Quân vì Lương Âm mà cự tuyệt mình, hay là vì ghét bỏ mình đã làm tổn thương Lương Âm, như vậy cuối cùng cũng chỉ có một kết quả duy nhất. Không được! Nhất định không thể như vậy. Trần Hiểu Quân cúi đầu không nói. Trình Hiểu Quân thấy vậy càng gấp gấp hơn, trong lòng lo sợ cô vì chuyện này mà không để ý đến anh nữa. Anh giữ chặt lấy tay Quân Quân khấn cầu: “Quân Quân! Quên chuyện này đi được không?”

“Làm sao mà quên được chứ?” Trần Hiểu Quân hất tay Trình Hiểu Quân ra. “Âm Âm là bạn tốt nhất của tôi. Cậu ấy thích cậu mà đến bây giờ tôi mới biết. Tại sao hết lần này đến lần khác đều là cậu. Tôi làm sao có thể quên được chứ? Trình Hiểu Quân, cậu là tên khốn khiếp.” Trần Hiểu Quân nói xong cũng không nhìn được mà bật khóc. Vì sao lại đúng lúc mình vừa mới hiểu được trái tim mình lại xảy ra chuyện Ô Long (dở khóc dở cười) như vậy chứ. Không muốn nhìn thấy cậu ta nữa, Trần Hiểu Quân nhanh chóng chạy thẳng về nhà.

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân không từ bỏ ý định, vội đuổi theo. Anh không cam lòng để Quân Quân bỏ đi như vậy, vất vả lắm mới đòi lấy được một chút hy vọng không thể dễ vượt mất. “Quân Quân! Tớ không thích Lương Âm, chưa bao giờ thích cậu ấy. Từ trước đến nay tớ chỉ thích có một người. Người đó chính là cậu.”

Trình Hiểu Quân gắt gao ôm chặt Trần Hiểu Quân vào lòng, nói ra tình cảm đã cất giấu bao năm qua. “Mặc kệ là ai, tớ vẫn chỉ thích cậu, chưa từng thay đổi.” Trình Hiểu Quân thấy Quân Quân không đẩy mình ra liền nói vòng vòng tay, nhìn sâu vào mắt cô nói “Quân Quân! Hãy tin anh, cũng như tin tưởng chính mình. Không chỉ có anh thích em mà chính em cũng có thích anh.”

Trần Hiểu Quân lúc nghe thấy Trình Hiểu Quân nói thích mình thì trong lòng bắt đầu dao động, bắt đầu luyến tiếc, nhưng anh lại nói “em cũng thích anh” làm cho tâm trạng của cô đột ngột thay đổi. Cô không dám thừa nhận đây là sự thật. Cô tức giận nói “Cậu chỉ thích tôi, không thích Lương Âm?”

Trình Hiểu Quân vội vàng gạt đầu xác nhận. Trần Hiểu Quân thấy vậy cũng gạt đầu vừa lòng, sau đó nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm của Trình Hiểu Quân: “Chết tiệt! Quý đáng ghét. Nếu vậy cậu đợi cả đời này đợi phó với con đồ đi!” Trình Hiểu Quân lại một lần nữa chỉ nhìn thấy bóng lưng của Quân Quân.

[Nhật ký]: Tớ nhớ cậu!

Lại một tháng không được gặp Quân Quân, tại sao lần này trở về mình lại làm cho cô ấy không vui như vậy? Tại sao không thể giống như những cặp đôi khác. . . ở bên nhau khó khăn đến vậy sao? Lâu rồi không thấy Quân Quân khóc, trước kia Quân Quân cũng rất ít khóc, căn bản là chưa nhìn thấy cô ấy khóc bao giờ. Vậy mà chưa tới 1 năm mình đã làm Quân Quân khóc 2 lần. Nói thật mình đau lòng chết đi được. Lần trước Quân Quân khóc liên biến mất nửa năm, lần này sẽ không như vậy. . . sẽ không! Tuy rằng gần đây Quân Quân không có gặp mình nhưng cô ấy không còn bỏ đi như lần trước làm mình tìm không được. Có lẽ cô ấy vẫn còn đang giận mình.

Sau khi kết thúc chín tháng học ở trường mình sẽ phải nhanh chóng cùng nhà trường liên hệ chuyện thực tập, thầy cô cũng đã sớm an bài bệnh viện cho mình thực tập, nhưng mà nghĩ đến Quân Quân vẫn không quay về trường mà lại tính ở lại trường trung học kia dạy học thì mình làm sao có thể đi xa như

vậy. Mặc dù có chút đáng tiếc là phải mất đi một cơ hội vô cùng tốt, nhưng mà cái gì cũng không quan trọng bằng Quân Quân. Mình đã phải đấu tranh với thầy rất lâu, cộng thêm thầy lòng mình đã quyết thầy mới chịu để mình về nhà thực tập.

Thật ra thời gian thực tập của sinh viên khoa y còn 2 tháng nữa, nhưng mình chờ không nổi. Một tháng nay mình lúc nào cũng nghĩ đến Quân Quân nhưng không dám gọi điện cho cô ấy. Một mặt sợ cô ấy không nhận điện thoại của mình, mặt khác chỉ sợ nghe thấy giọng nói của cô ấy mình sẽ bỏ hết mọi thứ mà bay về gặp cô ấy. Nửa năm xa cách khiến mình một khắc cũng không muốn rời xa Quân Quân. Nhưng mình biết mình không thể. Mình còn rất nhiều việc chưa làm xong. Vì muốn sớm ngày gặp mặt Quân Quân, vì tránh cho Quân Quân kích động mà chạy về nhà cho nên một tháng nay mình tranh thủ từng giây từng phút đọc sách, làm thí nghiệm, viết báo cáo. Mình muốn trong vòng 1 tháng có thể nhanh chóng kết thúc 3 môn học còn lại, an tâm trở về thực tập, cạnh chừng nghiêm ngặt Quân Quân.

Qua 1 tháng hăng hái chiến đấu cuối cùng mình cũng hoàn thành kế hoạch, quốc khánh mừng 1 tháng 10 là có thể an tâm mà về nhà. Nhưng mình không thể ngờ khi mình trở về Quân Quân lại không chịu gặp mình.

Mình cảm thấy rất oan uổng. Trong thời gian nghỉ hè mình cũng đã nói rõ ràng với Lương Âm, Lương Âm cũng đã đồng ý buông tay rồi. Mọi chuyện đều được giải quyết ổn thỏa vậy mà Quân Quân vẫn biết chuyện này. Mình cũng biết Quân Quân sau khi biết chuyện sẽ đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu mình, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình. Quân Quân trừng phạt mình như là mình làm chuyện gì lừa dối cô ấy vậy? Lúc đó cứ như ai đó tát cả chậu nước lạnh vào mối quan hệ vừa mới khởi sắc của mình với Quân Quân. Nhưng mà chỉ cần gặp được Quân Quân thì mình chấp nhận tất cả.

Quân Quân anh vất vả khổ cực như vậy trở về mà chỉ được gặp em một lần, thật sự không cam lòng. Thật ra lần này trở về anh có lòng tin nhất định sẽ trời chiếu em lại, cho dù thỉnh thoảng em có tức giận mà bỏ chạy anh cũng sẽ bắt bằng được em về. Bởi vì những lời em nói hôm đó cho anh biết em đang trách anh không gọi điện về nhà, hơn nữa sau đó em cũng không phủ nhận lời anh nói em cũng thích anh. Mỗi ngày không được gặp em, anh đều rất nhớ em, anh cũng muốn em mỗi ngày không gặp anh đều nhớ đến anh. Như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Cậu, thật cao lớn!

Trạm xe lửa lúc này chật ních người, Trần Hiểu Quân đưa Lương Âm đến phòng chờ, Lương Âm lại cầm lấy chiếc balo từ trong tay Trần Hiểu Quân: “Được rồi, đưa tớ đến đây thôi, cậu về đi!”

“Âm Âm...” Trần Hiểu Quân không có dũng khí nhìn thẳng vào Lương Âm, “Cậu sẽ không giận tớ chứ?”

Lương Âm thờ dãi: “Tại sao tớ phải giận cậu cơ chứ, giữa chúng ta không có ai đúng ai sai, hơn nữa...”

Lương Âm không nói tiếp, Trần Hiểu Quân lại lo lắng trong lòng Lương Âm vẫn còn đang giận cô cho nên không yên tâm mà hỏi lại “Hơn nữa?”

“Quân Quân!” Lương Âm cười vô cùng tươi tắn dịu dàng, nụ cười dịu dàng như vậy nhất thời khiến cho Trần Hiểu Quân hoài nghi lúc trước có phải mình đã làm điều gì sai trái hay không, “Tớ rất vui khi thấy cậu như thế này, điều đó chứng tỏ cậu đã trưởng thành, không còn là cô bé trước kia cái gì cũng tính tình nề nề nữa.”

Trần Hiểu Quân cau mày, đây rốt cuộc là khen mình hay là chê mình đây! Nhưng đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là làm bạn thân với Lương Âm từ nhỏ Trần Hiểu Quân cũng hiểu ra được một chút: “Cậu không giận tớ!”

“Tớ lúc nào thì nói giận cậu cơ chứ!” Vừa mới khen Trần Hiểu Quân trưởng thành bây giờ lại hỏi cái vấn đề không có đầu óc này nữa, Lương Âm thật muốn đánh người, chỉ là qua mấy năm tu thân dưỡng tính cô thật không làm được chuyện như vậy. Hơn nữa... Nếu có giận thì cũng không phải bây giờ, bây giờ cô mà giận thì sẽ không đứng ở đây nghe Trần Hiểu Quân làm nhảm rồi.

“Vậy thì tốt rồi!” Trần Hiểu Quân hoàn toàn không e dè giọng điệu hung dữ của Lương Âm vẫn tranh thủ thừa thắng xông lên, “Vậy chúng ta vẫn là bạn bè chứ? Lần sau quay về cậu sẽ đến chơi với mình chứ? Bọn mình còn có thể là bạn thân của nhau giống như trước được không?”

“Trần Hiểu Quân! Cậu nói xong chưa hả!” Lương Âm giậm chân, “Làm bạn với người thiếu não như cậu, tớ mới là đứa không có não nhất!” Sau đó hai người bạn không có não người tiếp tục trò chuyện về chủ đề không có chút dinh dưỡng nào cho đến khi xe lửa tới mới bịn rịn nói lời từ biệt, lần này chia tay ít nhất phải nửa năm không gặp được nhau...

Kỳ nghỉ quốc khánh 7 ngày chính thức kết thúc, trong bảy ngày này, ngoại trừ ngày đầu tiên còn thấy mặt Trần Hiểu Quân sau đó Trần Hiểu Quân không gặp Trần Hiểu Quân chuyện trò gì nữa, là cô cố ý, ai bảo cái tên kia khôn kiêu như vậy! Ngày nào cũng thấy cậu ta ở trên ban công ở trên ban công chờ mình, vậy mà nhìn thấy vẻ mặt mất hứng của mình lờ mờ ngượng lại không dám tới gần để mình xả giận! Nhưng ngày nghỉ lễ cuối cùng cũng đã đến rồi, cái tên quỷ đáng ghét kia có khi nào bị mình dọa cho đến mức không dám đến tìm mình không? Cái tên quỷ đáng ghét này quả thật là càng ngày càng vô dụng và nhát gan, trước kia dù uy hiếp đe dọa thế nào cũng không chạy mất bây giờ cô còn chưa nói gì đã không còn dũng khí rồi, đi cũng không nói với mình một tiếng, chuyện này khiến cho Trần Hiểu Quân vô cùng tức giận, đi dạy học cũng không thể kim chế mà hung dữ với học sinh.

“Các em ngồi bất động như thế này thì vui vẻ lắm sao?” Trần Hiếu Quân nhìn những học sinh này lại rất muốn lấy bạo lực để giải quyết vấn đề, sao lại an phận yên tĩnh đến thế, yên tĩnh tới mức khiến cho cô chỉ muốn đập cho một cái, đáng tiếc cô là giáo viên, không thể hành động thế được! “Không chịu hoạt động thì ra sân bóng phạt đứng, nhân tiện hấp thu ánh nắng mặt trời, cho các em sáng khoái dễ chịu...”

Thấy giáo viên dùng vẻ mặt quái dị lại nói những lời tàn nhẫn như vậy không khỏi khiến cho đám học sinh cảm thấy ngày hôm nay nhất định là cô giáo bị ma nhập cho nên mới nháo nhào như ong vỡ tổ chạy đến sân bóng chịu tội.

Trần Hiếu Quân hài lòng nhoen miệng cười, rất tốt may mà các em không đụng vào họng súng nếu không các em cứ tập xác định đi. Ban ngày có thể đem tâm tư đặt ở trên người học sinh nên không cần phải nghĩ đến cái tên quỷ đáng ghét kia, nhưng đến tối tất nhiên là cô không thể chịu được.

Lúc trước khi Trần Hiếu Quân ở một mình trong kí túc xá, thời gian ngoài giờ mà được đọc sách đối với cô mà nói là một loại hưởng thụ, nhưng là kể từ sau kì nghỉ hè thì đọc sách đối với cô lại trở thành một loại hành hạ, nhất là trong tuần này, cô hoàn toàn không thể nào tập trung vào đọc, khó khăn chịu đựng qua một tuần, ngày thứ sáu Trần Hiếu Quân về nhà. Tại sao nhỉ? Trần Hiếu Quân cảm giác mình có cảm xúc gì đó không thể lí giải nổi, cô lại bắt đầu tái diễn tình trạng của tháng trước, cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại. Trong lòng cô biết rõ ràng làm như vậy rất chi là nhàm chán hơn nữa chỉ cần mình gọi một cú cái tên quỷ đáng ghét kia sẽ quay về nhưng cô nhất định không chịu gọi. Trong chuyện yêu đương từ trước đến nay Trần Hiếu Quân đều là kẻ trong ngành quạt cường không chịu cúi đầu.

Đợi một buổi tối không có kết quả, Trần Hiếu Quân tức giận đem sách trên bàn ném loạn xạ khắp phòng rồi ngã xuống giường dần dần ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, Trần Hiếu Quân lại một lần nữa hơn mười một giờ mới dậy, cũng đã đến giờ cơm trưa, hôm nay ba Trần ở nhà.

Ba Trần nhìn con gái đến tận giờ mới rời giường giọng nói rõ ràng không được hài lòng: “Làm sao mà mấy Chủ nhật gần đây con đều dậy trễ như vậy, thói quen này không tốt đâu, công việc ở trường học mệt mỏi quá hả?”

Trần Hiếu Quân rửa mặt xong ngồi xuống bàn cơm: “Đầu có, chẳng qua là tối hôm qua con ngủ không được ngon giấc.” Nói xong cũng bắt đầu ăn cơm.

“Gần đây ba thấy con là lạ, hình như có tâm sự gì đó, nói cho ba nghe một chút đi, không chừng ba còn có thể giúp con nghĩ ra biện pháp.” Ba Trần quan tâm hỏi.

Nhưng lúc này Trần Hiếu Quân không có tâm trạng nói chuyện, cô đang rất dỗi bụng, hơn nữa khi giận một ai đó thì cô càng dỗi bụng, cô cũng không muốn nhắc tới cái tên kia quỷ đáng ghét kia nữa: “Con không sao ạ. Ba, con thấy ba gần đây bề bộn nhiều việc, chủ nhật tháng trước con về cũng không thấy ba ở nhà.” Trần Hiếu Quân vừa ra sức ăn cơm vừa hỏi băng quơ.

Ba Trần nghe xong đôi đũa trong tay khẽ run một chút, cảm chắc lại rồi mới nói: “Gần đây ba hơi bận, vừa được điều đến phòng vệ sinh, rất nhiều công việc phải xử lý cho nên ba không thường xuyên ở nhà.”

“À!” Trần Hiếu Quân gật đầu không phát hiện lời ba Trần nói có chút mập mờ.

Ba Trần vì muốn dời đi sự chú ý của con gái liền thuận miệng nói: “Di Tàn vốn định mời chúng ta ăn một bữa cơm, nhưng dịp quốc khánh này đi có ca trực nên không có thời gian, Chủ nhật này nhân tiện con cũng ở nhà, tối liên hoan cùng với di Tàn và Hiếu Quân đi.”

“Hiếu Quân?” Trần Hiếu Quân để chén xuống nhìn ba Trần chăm chăm, “Cậu ta lại về rồi à?”

“Cái gì mà lại về, Hiếu Quân về từ đợt quốc khánh vẫn chưa trở lại trường, nó bây giờ còn đang thực tập ở một bệnh viện trong thành phố.” Ba Trần ban đầu còn không tin, nhưng nhìn vẻ mặt con gái hình như cũng không biết chuyện này, sao có thể thế nhỉ, tại sao Hiếu Quân lại không nói chuyện này cho Quân Quân, “Con không biết sao?”

“Con biết.” Vừa mới biết! Ánh mắt Trần Hiếu Quân lộ ra tia nguy hiểm nhìn chén cơm trên tay mình mà như muốn dùng chiếc đũa đâm thủng một lỗ, “Biết rồi cũng coi như không biết, dù sao con cũng không muốn gặp lại cậu ta.”

“Vừa rồi ba còn tưởng con không biết.” Ba Trần cảm thấy vẻ mặt con gái có chút kỳ quái, chỉ là cô trả lời cũng bình thường nên không hỏi thêm gì nữa. Hơn nửa năm gần đây cô hình như cũng không bình thường được bao nhiêu, đại khái là từ khi trưởng thành có tâm sự gì cũng sẽ không nói với người làm cha như ông, ba Trần cũng không biết phải làm sao, nếu như Quân Quân có một người mẹ có lẽ sẽ không xảy ra những vấn đề như vậy.

Hai cha con không nói thêm gì nữa. Trần Hiếu Quân bây giờ cũng không có việc gì bận, cô bước vào phòng ngủ, đem sách vừa dọn dẹp xong ném lung tung các góc trong phòng, như vậy vẫn còn chưa đủ, cô đem hết gối ở trên giường hung hăng đập xuống đất, vẫn chưa nguôi giận còn ngồi ở trên giường lấy tay đem chăn vò nát. Vừa vò vừa mắng ở trong lòng: quỷ đáng ghét cậu được lắm, không về trường cũng không nói cho tôi biết, mỗi ngày thấy tôi cũng không thèm nói câu nào, sợ tôi đến nổi một cú điện thoại cũng không gọi, vậy mà cũng mang tiếng là thông minh từ nhỏ! Chồng mắt nhìn xem sau này tôi không thèm để ý tới cậu nữa, để cho tôi nhìn thấy cậu nhất định phải đem cậu đánh trở lại làm tên quỷ đáng ghét biết nghe lời như hồi bé!

Kể từ khi Trần Hiếu Quân biết quỷ đáng ghét chưa quay về trường mà tới bệnh viện thực tập hơn nữa còn không tới tìm cô, tâm tình của cô càng thêm tệ. Không gặp được Trần Hiếu Quân nên không thể đánh anh mắng anh phát tiết được, tới trường học tâm tình lại càng thêm rối rắm, hơn nữa nhìn thấy đám học sinh vừa bước vào lớp mười như những con mọt sách an phận yên ổn lại khiến cho cô nhớ tới quỷ đáng ghét mà giận cá chém thớt. Đến giờ thể dục Trần Hiếu Quân ra lệnh cho mấy con mọt sách lui vận động chạy 1.500m. Có người nói rằng thường thường khi tâm trạng không tốt thì lại càng gặp xui xẻo, Trần Hiếu Quân hiện tại chính là cái người xui xẻo này.

Đứng ở phòng làm việc của hiệu trưởng, Trần Hiếu Quân cúi đầu nói xin lỗi: “Hiệu trưởng, tôi biết sai rồi, sau này tôi sẽ chú ý.”

“Gây ra chuyện lớn như vậy cô còn muốn có lần sau sao?” Hiệu trưởng tức đến nỗi muốn đập bàn, “Cô có biết lần này cô phạm phải sai lầm lớn như thế nào không, nếu như lần này Nghiêm Diêu không được cứu chữa kịp thời thì cô đã trở thành hung thủ giết người rồi đấy!”

“Hiệu trưởng, tôi thật sự không biết Nghiêm Diêu có bệnh tim từ nhỏ, nếu tôi biết tuyệt đối sẽ không để cho em ấy chạy 1.500m, hơn nữa trước khi chạy em ấy cũng không nói với tôi em ấy có bệnh tim không thể chạy được...” Trần Hiểu Quân ủy khuất nói, cái danh hung thủ giết người quả thật cô không thể đảm đương nổi, tuy nói là cô sai nhưng chuyện này cũng không thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người cô được.

Hiệu trưởng tức giận một lúc lâu không nói gì, trong lòng ông cũng biết chuyện này không thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên Trần Hiểu Quân, chủ nhiệm lớp không kịp nói rõ tình hình với cô, người trong cuộc Nghiêm Diêu cũng không nói bệnh tình trước khi chạy nên cuối cùng mới dẫn đến kết quả như thế này. Nhưng Trần Hiểu Quân không thể không bị xử phạt: “Bất kể nguyên nhân là gì, học sinh ở tiết thể dục phải vào bệnh viện cấp cứu cô cũng có một phần trách nhiệm, chuyện xử phạt sẽ quyết định sau, trước tiên cô viết bản kiểm điểm rồi nộp lên đã. Về phần Nghiêm Diêu, cô tới bệnh viện thăm cô bé một chuyến, gặp người nhà của em ấy cô nhất định phải thành thật nói lời xin lỗi, tranh thủ cơ hội để bọn họ không truy cứu chuyện này.”

Sáng thứ bảy Trần Hiểu Quân chuẩn bị một chút quà để đến thăm Nghiêm Diêu vẫn còn đang nằm viện để theo dõi, vốn gặp phải chuyện này cũng đã xui xẻo lắm rồi, vậy mà từ chủ nhiệm lớp biết được Nghiêm Diêu đang nằm ở bệnh viện nào Trần Hiểu Quân lại càng cảm thấy vô cùng xui xẻo, vốn trong lòng chỉ có uất ức, hiện giờ lại có thêm vài phần lo lắng, bệnh viện nào chẳng tốt tại sao lại cứ phải tới bệnh viện số một của thành phố? Nhưng mà cho dù Trần Hiểu Quân bây giờ không muốn đi cỡ nào, cô cũng không thể không đi.

Đứng ở trước cửa bệnh viện, Trần Hiểu Quân lấy lại bình tĩnh, không thể vì quý đáng ghét ở bệnh viện này mà để cho người khác nhìn thấy vẻ mặt này của mình được, phải tươi cười, phải tươi cười! Mất hai phút ổn định lại tâm lý Trần Hiểu Quân cuối cùng cũng xua tan đi những cảm xúc rối loạn về Trình Hiểu Quân.

Đi tới trước cửa phòng bệnh, cô hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa, rất nhanh một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi ba tuổi thoát nhìn rất trí thức bước ra mở cửa: “Xin hỏi đây có phải là phòng bệnh của Nghiêm Diêu không ạ?” Trần Hiểu Quân rất lễ phép hỏi.

“Đúng rồi, cô là...” Người phụ nữ mở cửa định hỏi cô là ai thì đã nghe tiếng con gái trong phòng hô lên – cô Trần: “Hóa ra là cô giáo Trần, tôi là mẹ của Nghiêm Diêu, mời vào!”

Trần Hiểu Quân theo lời bước vào phòng đặt trái cây và thuốc bổ xuống rồi hỏi thăm Nghiêm Diêu về bệnh tình một chút, sau đó lại hướng về phía mẹ Nghiêm thành tâm nói: “Mẹ em Nghiêm à, thật thật xin lỗi bởi vì sai lầm của tôi mới khiến con gái chị gặp phải chuyện không may trong giờ thể dục, tôi thành thật xin lỗi!”

“Cô giáo Trần, cô đừng nói như vậy.” Mẹ Nghiêm ngắt lời Trần Hiểu Quân nói: “Cháu nó cũng đã nói mọi chuyện với tôi rồi, tôi biết chuyện ngoài ý muốn lần này cũng không phải tất cả là do cô, muốn trách thì nên trách cháu nó quá ngang bướng, không chịu nghe lời của chúng tôi, cứ tưởng là thân thể mình không có vấn đề gì.” Giọng mẹ Nghiêm dần mang theo vẻ bất đắc dĩ mà đau lòng, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên, “Diêu Diêu cũng quá bướng bỉnh, nó luôn muốn được giống như các bạn học khác cho nên chưa bao giờ nói với bất kỳ ai là mình có bệnh, trước kia nó cũng vì không nói với ai tình trạng cơ thể mà phải vào cấp cứu, chẳng qua là lần này, con bé thật sự là quá ấu rồi...”

“Mẹ...” Nghiêm Diêu kéo kéo vạt áo mẹ Nghiêm, “Mẹ đừng đau lòng nữa, không phải bây giờ con rất tốt đó sao, hơn nữa bác sĩ cũng nói là con không sao rồi mà.” Khi nói câu này khuôn mặt Nghiêm Diêu còn mỉm cười, xem ra là một cô bé rất kiên cường.

“Mẹ Nghiêm, chị cũng đừng lo lắng, tôi tin là Nghiêm Diêu nhất định sẽ ổn thôi, huống hồ có một cô con gái rất kiên cường dũng cảm như vậy, chị nên cảm thấy tự hào mới đúng, không có nhiều cô bé có can đảm chiến đấu với chính mình như Nghiêm Diêu đâu chị ạ, tôi nghĩ bệnh của em ấy sau này nhất định có thể tiến triển mà khỏe mạnh trở lại.” Qua mấy câu trò chuyện ngắn gọn đó mà Trần Hiểu Quân cảm thấy cô rất có cảm tình với cô bé kiên cường này, hơn nữa đối với mẹ Nghiêm, cô cũng rất quý mến.

Nghe được những lời như vậy của Trần Hiểu Quân, tâm tình mẹ Nghiêm cũng tốt lên rất nhiều, Trần Hiểu Quân lựa vài đề tài vui vẻ cùng mẹ Nghiêm và Nghiêm Diêu tán gẫu, trong lúc bọn họ đang trò chuyện rôm rả thì một bác sĩ mặc áo blue trắng tiến vào, sắc mặt Trần Hiểu Quân nhanh chóng thay đổi, thiếu chút nữa cô đã quên mất cái tên quý đáng ghét cũng đang ở bệnh viện, Trần Hiểu Quân nhủ thầm, không trùng hợp đến vậy chứ hay là cậu ta là bác sĩ của Nghiêm Diêu?

“Quân Quân?” Trình Hiểu Quân không ngờ ở đây cũng gặp được Trần Hiểu Quân, “Sao cậu lại ở đây?”

“Thăm học trò của tôi.” Trần Hiểu Quân trả lời cứng nhắc sau đó liền quay đầu không nói thêm gì nữa.

Mẹ Nghiêm đứng dậy tránh ra khỏi giường bệnh: “Bác sĩ Trình!”

Trình Hiểu Quân thu lại tầm mắt đang dừng trên người Trần Hiểu Quân: “Mẹ Nghiêm, tôi tới làm kiểm tra thông thường cho Nghiêm Diêu.” Vừa nói vừa đặt ống nghe lên ngực Nghiêm Diêu sau đó hỏi han một chút về tình trạng cơ thể Nghiêm Diêu như thế nào, những chỗ nào không thoải mái, có phản ứng khác lạ gì không, Nghiêm Diêu trả lời từng câu một, sau đó Trình Hiểu Quân cầm bệnh án của Nghiêm Diêu nhìn một lát rồi nói: “Mọi người không cần lo lắng, thân thể Nghiêm Diêu hồi phục rất tốt, nhìn chung nghỉ ngơi hai ba ngày nữa là có thể xuất viện.”

“Cảm ơn bác sĩ Trình! Nếu như không phải là anh kịp thời cứu chữa có lẽ con gái của tôi sẽ không bình phục nhanh như vậy.” Mẹ Nghiêm sau khi nghe xong vui mừng không nói nên lời. Nếu là người chưa từng trải qua thì sẽ không thể nào hiểu được tâm trạng của một người mẹ mỗi lần thấy con gái mình hôn mê đưa vào phòng cấp cứu sau đó lại lo lắng đợi chờ con gái tỉnh lại. Huống chi những chuyện này mẹ Nghiêm không phải chỉ trải qua có một lần, nếu nói là tâm lực quá mệt mỏi cũng không quá lời. Nghe được cơ thể con mình đang hồi phục đây chắc chắn là niềm an ủi lớn nhất đối với mẹ Nghiêm người luôn phải chăm sóc cho cô con gái đau yếu.

“Chị đừng cảm ơn tôi, tôi là bác sĩ, chữa trị giúp bệnh nhân giảm bớt đau đớn là trách nhiệm của tôi, hơn nữa tôi cũng chỉ là một bác sĩ thực tập, chị muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn bác sĩ Lưu, ông ấy mới là bác sĩ chỉ đạo.” Trình Hiểu Quân còn chưa quen với việc gia đình bệnh nhân thể hiện tấm lòng nhiệt tình dồn dập như vậy. “Nếu mọi người có vấn đề gì thì cứ nhấn chuông tôi sẽ đến ngay lập tức, bây giờ tôi phải đi thăm những bệnh nhân khác.” Trình Hiểu Quân lúc đi ra còn quay đầu nhìn chằm chằm Trần Hiểu Quân đang cố ý tránh mặt anh, lại đem những lời muốn nói nuốt trở lại bụng rồi bước ra khỏi phòng bệnh. Quân Quân còn chưa tha thứ cho mình...

Sau khi Trình Hiểu Quân đi mẹ Nghiêm giúp con gái thu dọn lại giường chiếu hơi lộn xộn rồi cùng Trần Hiểu Quân chuyện trò thoải mái: “Cô giáo Trần và bác sĩ Trình quen nhau hả?”

Trần Hiểu Quân trong lòng rất không muốn nhắc lại vấn đề này, nếu là người khác hỏi cô nhất định sẽ nói không quen, nhưng ở trước mặt mẹ Nghiêm cô không nói dối được bèn ấp úng nói: “Chúng tôi, là hàng xóm...”

“Tôi thấy hai người có vẻ rất thân quen, chắc là hàng xóm lâu năm rồi.” Mẹ Nghiêm chọn lấy hai quả táo đỏ nhất trong giỏ trái cây cười nói, “Tôi đi rửa trái cây cho hai người ăn.”

Trần Hiểu Quân kinh ngạc, cái gì mà có vẻ rất thân quen, chúng tôi một tuần không gặp mặt nhau lấy một lần mà cũng gọi là thân quen hay sao? Hơn nữa cái người chừng chạc mặc áo blu trắng như tuyết toát ra vẻ thần thánh không dính chút tạp trần, toàn thân còn có vàng hào quang rực rỡ mà ôn hòa như thiên sứ lúc nãy mà là cái tên quý đáng ghét đó sao? Minh còn chưa từng thấy dáng vẻ này của cậu ta mà cũng gọi là thân quen sao...? Nhưng cô không muốn phản bác mẹ Nghiêm đang tùm tùm cười. Trần Hiểu Quân ngồi thêm hai tiếng đồng hồ trong phòng bệnh rồi mới tạm biệt Nghiêm Diêu và mẹ Nghiêm trở về nhà.

Bước ra khỏi bệnh viện trong lòng có chút thoải mái cũng có chút mất mát, chuyện Nghiêm Diêu đại khái là không có vấn đề gì rồi, chỉ có cái tên quý đáng ghét là khiến cho người ta phải chán ghét... Trần Hiểu Quân buồn bực về đến nhà, ba không có ở nhà, cô đánh một mình nấu cơm, cơm nước xong lại như một con heo lăn ra giường, thể nhưng cô vẫn cảm thấy rất phiền muộn, ở trên giường lăn qua lộn lại hơn một tiếng, rồi từ trên giường vùng dậy quát to một tiếng: “Quý đáng ghét, nếu cậu không tới tìm tôi thì sau này cũng đừng mong nhìn thấy tôi nữa!” Sau đó ưỡn một cái ngã xuống giường.

Dáng vẻ lạ lẫm của Trình Hiểu Quân ngày hôm nay khiến cô cảm thấy Trình Hiểu Quân và cô như hai người ở hai thế giới khác nhau, nếu đem ra so sánh thì Trình Hiểu Quân là Thiên Sứ dịu dàng khiêm tốn còn Trần Hiểu Quân cô trăm phần trăm là ác ma độc tài nóng nảy. Lúc từ bệnh viện bước ra cô còn mơ hồ nghe được rất nhiều bác sĩ và y tá đang bàn luận về Trình Hiểu Quân, mà hình như đều là khen ngợi cậu ta, cái tên quý đáng ghét này rõ ràng là dần muốn chết sao lại được hoan nghênh như vậy nhỉ? Những hình ảnh của cô cùng với Trình Hiểu Quân trước kia không ngừng hiện lên trong đầu, càng nghĩ trong lòng Trần Hiểu Quân càng thêm phiền, Trần Hiểu Quân đá chân, vùi mình vào trong chăn lộn một hồi, tóc tai vò cho rối tung lên không khác gì một cái tổ chim, sau đó lại chịu không nổi buồn bực mà chui ra.

Không muốn để cho Trình Hiểu Quân ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, cô bỏ dậy tìm chồng truyện để trên bàn, lấy ra một quyển ngược nhất ra đọc, cái này chắc có thể đuổi được ý nghĩ về quý đáng ghét đi. Càng đọc Trần Hiểu Quân càng cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ là bởi vì đã biết trước được nguyên nhân? Trước kia lúc đọc rõ ràng là nước mắt rơi là chảy, tại sao bây giờ càng đọc càng cảm thấy nữ chính tự mình chuốc lấy rắc rối? Bị oan uổng mà sống chết cũng không chịu giải thích không phải rõ ràng để người ta ức hiếp hay sao; được người mình yêu nghi ngờ cũng không tranh cãi đây không phải là cam chịu sao; bị vu oan hãm hại còn tức giận thừa nhận đây là tự mình chuốc lấy cực khổ đúng không; thay người trong lòng đỡ một đao chỉ mạng còn nói những lời độc ác đem người đuổi đi đây không phải là tự tạo nghiệt à...

Trần Hiểu Quân không đọc tiếp được nữa, đây không phải ngược, đây rõ ràng là tự chuốc lấy phiền nhiễu! Ném quyển truyện trở lại bàn Trần Hiểu Quân nằm ngửa ở trên giường tâm trạng vẫn không chừng thấp thỏm xoay quanh quý đáng ghét, chịu không nổi nữa, Trần Hiểu Quân từ trên giường bỏ dậy, nhất định phải làm chuyện gì đó. Trần Hiểu Quân suy nghĩ mười phút liền nảy ra một ý tưởng táo bạo. Sau khi hạ quyết tâm Trần Hiểu Quân ở trong phòng lục tung một hồi, quăng một đồng quần áo đủ các nhãn hiệu trên giường.

Sau khi lấy ra hết những thứ mình tính dùng, Trần Hiểu Quân mỉm cười hài lòng, may mà đồng quần áo trước kia đi mua với Bành Hạo vẫn còn chưa bỏ đi. Quý đáng ghét, cậu cứ đi làm Thiên Sứ của cậu đi, tôi đi làm ma quỷ của tôi xem cậu còn dám tới trêu chọc tôi nữa hay không!

Trần Hiểu Quân cau kinh chọn một hồi lâu mới quyết định mặc nguyên một bộ đồ màu đen rất hợp với tâm trạng của mình lúc này. Mất 20 phút mới mặc xong, cô nhìn lại mình trong gương, xoay hai vòng, rất tuyệt, quá thật rất ma quỷ... Nhưng mà mái tóc này? Loay hoay mười phút sau Trần Hiểu Quân cảm thấy mình càng làm thì tóc tai càng không ra thể thống gì, thôi bỏ đi! Trần Hiểu Quân cầm lấy túi xách bước ra cửa, đi hướng nào đây? Cô nhìn quanh bốn phía sau đó đi vào một cửa tiệm làm tóc có vẻ chuyên nghiệp ở khu vực trung tâm. Nửa giờ sau Trần Hiểu Quân từ bên trong ra, vừa bước ra đã thu hút sự chú ý của người đi đường.

Mọi người đều nhìn thấy một cô gái cao gầy ở giữa mái tóc lấp lánh một viên pha lê lấp lánh có kích thước bằng ngón tay cái, những sợi tóc hỗn loạn được búi thành một búi tóc gọn gàng, một lọn tóc xoắn gọn sóng được thả xuống, lớp trang điểm tông tím đậm nhạt rất thích hợp, trên cổ đeo một chuỗi trang sức, phía trên là áo somi caro trắng đen cao cấp cắt may rất tinh xảo, phối cùng leggings đen dài bó sát người, mang thêm một đôi giày da màu đen đính tua rua bằng thép xám lạnh chói mắt, những thứ này phối hợp ở trên người một cô gái xinh đẹp cao trên 1m72 chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, hoàn mỹ, đẹp đến hoàn mỹ!

Trần Hiểu Quân hài lòng nhìn hiệu quả mình mang đến, nhưng mà nhếch môi, khuya hôm nay, tôi sẽ chờ xem thiên sứ cứu vớt ma quỷ!

Hôm nay đến phiên Trình Hiểu Quân trực ở văn phòng bệnh viện, sau khi ăn cơm tối xong rồi hoàn thành những nhiệm vụ y tế hằng ngày, anh ra phía sau tủ sách cầm một quyển sách y ra đọc, đây đều là những kinh nghiệm quý báu mà bác sĩ Lưu qua hơn 20 năm làm nghề y mới tích lũy được, anh phải tranh thủ thời gian nhanh chóng biến chúng thành của mình. Hai tuần lễ thực tập ở bệnh viện mặc dù vẫn chưa gặp phải vấn đề tự mình không giải quyết được, biểu hiện của bác sĩ Lưu đối với mình cũng rất hài lòng, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, hơn nữa nếu thật sự gặp phải vấn đề không giải quyết được thì việc nghiên cứu như vậy cũng rất quan trọng, có thể quyết định đến tính mạng con người. Trình Hiểu Quân gạt bỏ hết tạp niệm bắt đầu chuyên tâm đọc sách, rất nhanh anh liền chìm vào trong đó, trong phòng làm việc yên tĩnh chỉ còn lại tiếng anh lật sách cùng với tiếng bút soạt soạt thành thoảng

vang lên. Cho nên khi một hồi chuông vui vẻ từ đâu đó bắt đầu reo vang làm anh giật mình thiếu chút nữa làm rớt cả bút, tiếng chuông này...? Trình Hiểu Quân vội vàng bắt máy, không thể che giấu được niềm vui: “Quân Quân!”

Trình Hiểu Quân bởi vì bất ngờ nhận được điện thoại của Trần Hiểu Quân cộng thêm sợ Trần Hiểu Quân sẽ cúp máy mà bàn tay cầm điện thoại có chút run rẩy, nhưng nghe thấy giọng nói trong điện thoại hình như rất hàm hồ thì lại lập tức chuyển sang lo lắng. Nghe kỹ thì có vẻ Quân Quân đang ở một chỗ nào đó rất ồn ào: “Quân Quân, cậu bây giờ đang ở đâu?” Đầu dây bên kia Trần Hiểu Quân phải mất mấy phút mới mơ hồ nói cô đang chơi ở một quán bar rất đông người. Nghe đến đó thì điện thoại trong tay Trình Hiểu Quân lại run lên, sao Quân Quân lại chạy đến quán bar đi còn uống nhiều rượu như vậy nữa?

“Quân Quân, cậu đợi đó không được đi đâu, bây giờ tớ sẽ lập tức qua đó đón cậu, nhớ nhất định phải chờ tớ đến.” Vừa nói Trình Hiểu Quân liền cởi cái áo blue đang mặc trên người. Người trong điện thoại hình như nói cái gì đó khiến Trình Hiểu Quân bất giác nhíu mày thật chặt, anh trấn tĩnh tinh thần một chút rồi mới nói: “Được, 15 phút, 15 phút tớ sẽ tới, cậu nhất định không được đi đâu đấy.” Trong điện thoại, Trần Hiểu Quân hình như là đồng ý, Trình Hiểu Quân cúp điện thoại rồi xin phép một bác sĩ khác cùng ca trực sau đó liền vội vã đi ra ngoài.

Lúc Trình Hiểu Quân chạy tới chỗ Trần Hiểu Quân nói đã là chuyện của mười lăm phút sau, anh vô cùng lo lắng chạy vào trong quán bar tìm hai vòng cũng không thấy người anh muốn tìm, bất an đến mức chỉ muốn lật tung cái quầy bar này lên thôi, nhưng mà lý trí nói cho anh biết bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn, tìm Trần Hiểu Quân. Anh hỏi thăm một tiếp đãi viên trong quán bar xem có nhìn thấy một cô gái 20 tuổi, cao khoảng 1m73, khuôn mặt hình trái xoan xinh xắn, trên người mặc quần áo thể thao hay không. Tiếp đãi viên trẻ tuổi suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra có người nào mặc quần áo thể thao ra vào quán, ngược lại mới vừa qua thật có một cô gái rất đẹp cao 1m73 say khướt cùng đi hai người đàn ông khác rồi. Trình Hiểu Quân vừa nghe đến cô gái uống say khướt đã đi cùng hai người đàn ông thì không kịp nói cảm ơn mà lập tức đuổi theo. Trình Hiểu Quân không biết Trần Hiểu Quân sẽ đi đâu nhưng anh vẫn chọn một con đường tương đối vắng người mà đuổi theo, suốt dọc đường đi anh đều quan sát những người đi qua mình, đại khái năm phút sau thì thấy trước mặt có bóng dáng một cô gái mặc một cây đồ toàn màu đen đang ngồi chồm hổm bên cạnh thùng rác. Cho dù có ở khoảng cách rất xa, cho dù có thay đổi nhiều như thế nào, Trình Hiểu Quân cũng tuyệt đối không nhận nhầm người kia! Bên cạnh còn có hai người đàn ông đang giúp cô vuốt lưng, Trình Hiểu Quân tức giận gấp rút chạy tới kéo cô gái hai người đang đỡ mà ôm vào lòng.

“Bây giờ, ngay lập tức biến đi cho khuất mắt tôi.” Trình Hiểu Quân bình tĩnh gằn từng chữ.

Hai người bị Trình Hiểu Quân hắt ra sau khi đứng vững lại mới tức giận nhìn cái người trước mặt thoát nhìn có vẻ trời gà không chặt mà lại có thể nói ra những lời khiến người ta muốn tấn cho một trận thì nhất thời càng thêm cău gắt: “Cậu cho là cậu có bản lĩnh này!” Vừa nói hai người vừa tiến lên giật lấy người đang mơ mơ hồ hồ, chỉ là bọn họ còn chưa đụng đến liền bị Trình Hiểu Quân nghiêng người đón ngã trên mặt đất: “Vậy chúng ta cứ thử xem, xem tôi có bản lĩnh này không nhé.”

Có thể là bị động tác Trình Hiểu Quân đá người che chở cho mình làm thức tỉnh, mà Trần Hiểu Quân mới mở cặp mắt mờ mịt ra phải nhìn thật lâu mới xác định được người mà mình đang dựa vào chính là người mà mình muốn đợi: “Quý đáng ghét, cậu rốt cuộc đã tới, nếu cậu mà không tới, tôi thật sự sẽ đi theo bọn họ đó.” Trần Hiểu Quân cố hết sức giữ giọng nhưng nghe vẫn rất yếu ớt.

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau suy tính còn nên động thủ cướp người hay không, cái người này thoát nhìn thì không có gì ghê gớm nhưng hai cú đá vừa rồi đúng là không phải ai cũng có thể đá được, nhưng mắt thấy mũi ngon đã dâng đến miệng... lại biến thành thiên nga cứ như vậy bay đi thì rất không cam lòng, do dự một lát hai người quyết định đánh cuộc một lần: “Cậu tưởng hai người chúng tôi sẽ sợ cậu chắc?” Sau khi nham hiểm cười hai tiếng, hai người nọ liền từ hai bên trái phải mà xông vào muốn giành lấy người nào đó bây giờ đang hoàn toàn nằm trong vòng bảo vệ của người ta.

Trình Hiểu Quân vừa nhìn động tác của bọn họ cũng biết bọn họ có tính toán gì liền lui về phía sau ba bước tựa vào cái cây bên đường, đặt Trần Hiểu Quân tựa người vào thân cây còn mình thì đứng chắn trước mặt Trần Hiểu Quân. Hai người đàn ông này không nhận ra ý nghĩ của Trình Hiểu Quân liền cùng nhau xông tới, Trình Hiểu Quân nhanh chóng trở tay tóm lấy một tên rồi sau đó ném về phía tên còn lại, hai người lao đảo mà tông ầm vào nhau.

“Nếu như các người còn muốn quấy rầy thì tôi đây cũng không khách khí.” Trình Hiểu Quân nhìn ra hai người kia cũng không phải là tay anh chị gì, đại khái là thấy người đẹp bất tỉnh ở ngoài phố thì muốn chiếm tiện nghi không nỡ bỏ thôi.

“Cùng xông lên!” Đôi mắt của hai người kia đã đỏ rực cả lên không biết là tức hay là do bị đụng trúng.

Trình Hiểu Quân không ngờ bọn họ còn có lá gan muốn cướp người, cũng là nhất thời cơn giận từ lòng trào lên chỉ muốn đánh cho hai tên khốn muốn ức hiếp Trần Hiểu Quân này một trận, không thèm khách sáo nhảy vọt lên tung một cú đá thật mạnh khiến hai người kia lại lần nữa nằm gục trên đất, thật lâu sau mới đứng lên bịt cái miệng đã chảy máu, hung hăng phun một bãi nước miếng: “Thằng nhóc, đừng có mà đắc ý, lần sau nếu để bọn tao gặp được nhất định sẽ cho mày nếm thử mùi vị bị đánh là như thế nào!” Mặc dù rất không cam lòng nhưng dựa vào hai người bọn họ căn bản còn chưa đến gần người nọ chứ nói gì đến cướp người, hơn nữa đây là đang trên đường cái, không thể tiếp tục gây gượng, hai người bọn họ chỉ có thể hung hăng ném lại một chữ “đi”.

Trình Hiểu Quân thờ phào một cái, xoay người đi tới trước mặt Trần Hiểu Quân, mới vừa rồi không có chú ý đến trang phục của Trần Hiểu Quân, bây giờ nhìn rõ thì lại nhận thấy thật chặt, lại là như vậy, mỗi lần Quân Quân đổi cách ăn mặc là thế nào cũng gây ra chuyện, may mà mình kịp thời chạy tới bằng không... Nghĩ tới đây tâm trạng vốn đang căng thẳng của Trình Hiểu Quân liền đổi sang đau lòng, không biết vì sao hôm nay Quân Quân lại mặc bộ đồ này ra ngoài.

“Quân Quân, tỉnh lại đi!” Trình Hiểu Quân nhẹ nhàng vỗ một cái lên gương mặt màu hồng phấn của Trần Hiểu Quân, không thể để cho Quân Quân cứ mơ mơ màng màng mà ngủ như vậy, rất dễ bị cảm lạnh.

Trần Hiểu Quân ô ô hai tiếng rồi mở mắt: “Quý đáng ghét... Sao... cậu... tới đây?”

Xem ra là say thực rồi: “Chúng ta về nhà đi.”

“Vè... nhà?” Trần Hiểu Quân ngây ngốc lắc lắc đầu, “Đúng, về nhà...” sau đó thì đương nhiên nâng hai tay lên ôm lấy vai Trình Hiểu Quân, “Đưa tôi... về nhà...”

Trình Hiểu Quân bị động tác thân mật rõ ràng này của Trần Hiểu Quân làm cho sững sốt sau đó cong khóe miệng: “Ừ, tớ đưa cậu về nhà!”

Trần Hiểu Quân đem tất cả sức nặng trên người tựa vào người Trình Hiểu Quân, đầu tựa vào trên vai của anh, hai tay đã từ vai xoay xuống ôm eo anh, hai mí mắt dính chặt vào nhau còn miệng thì lẩm bẩm “Quý đáng ghét... Cậu thật cao lớn!” Nói xong còn ợ một hơi rượu.

Trình Hiểu Quân cung chịu mà giữ Trần Hiểu Quân đã không thể nào đứng vững, không biết nên vì những lời này của Trần Hiểu Quân mà vui hay là buồn, thật ra thì từ khi lên lớp mười một anh cũng đã cao hơn Quân Quân rồi, chẳng qua là Quân Quân không có phát hiện ra thôi...

“Thiên sứ... mang... ác quỷ... về nhà...!” Trần Hiểu Quân vừa nói tay vừa nắm thật chặt. Hình như lo lắng thiên sứ trong mộng sẽ không nghe lời mà chạy mất nên cứ ôm chặt người bên cạnh không chịu buông ra.

Thiên sứ? Ma quỷ? Trình Hiểu Quân rõ ràng nghe được lời Quân Quân nói thầm trong miệng thì không khỏi cười khê, xem ra còn say không ít, nhưng nghe Quân Quân nói như vậy, thật sự rất dễ thương, nếu có thể vẫn say như vậy cũng không sao...

[Nhật ký ngày...] Tớ, chờ cậu!

Không biết mình như vậy thì nên coi là xui xẻo hay là may mắn nữa, Quân Quân đã hai tuần rồi không để ý tới mình, mà sau kỳ nghỉ quốc khánh mình còn phải đến bệnh viện thực tập, một tuần phải trực hai ca tối, ban ngày thì càng không cần phải nói, không những phải thăm bệnh nhân còn phải đi theo nghe bác sĩ Lưu hướng dẫn, lúc rảnh còn phải giành thời gian học tập tiếp thu nhiều kinh nghiệm hơn. Quân Quân không chịu gặp mình không muốn nói chuyện với mình khiến mình rất buồn. May mà cả bảy ngày nghỉ mình đều gặp cô ấy, mặc dù cô ấy luôn là lấy ánh mắt hung dữ mà nhìn về phía mình nhưng mình vẫn thấy rất vui, ít ra mình còn biết cô ở đó, còn có thể thấy cô, so với trước kia xem ra còn tốt hơn nhiều.

Mình không biết Quân Quân sẽ bởi vì chuyện của Lương Âm mà giận mình bao lâu, nhưng mình tin là đã đến lúc, hoặc là qua một thời gian Quân Quân cũng sẽ không để ý chuyện này nữa. Cho nên mình vẫn chỉ quan sát Quân Quân, mình đang đợi, đợi Quân Quân sau khi cời bỏ được sẽ tới tìm mình, khi đó mình cùng Quân Quân sẽ thật sự có thể ở bên nhau. Mình cứ tưởng còn phải rất lâu mới có thể gặp được Quân Quân, không ngờ sau lần chia tay không vui trước lại chính thức gặp nhau trong bệnh viện. Nhưng mà hiển nhiên Quân Quân vẫn chưa nghĩ thông, cô ấy vẫn không muốn để ý đến mình, mình không thể làm gì khác hơn không giải thích gì với cô ấy mà tiếp tục chờ.

Buổi chiều hôm đó nhìn thấy Quân Quân, mình mới biết Nghiêm Điều là ở trong tiết thể dục của Quân Quân mà té xỉu phải đưa đến bệnh viện bọn mình cấp cứu. Nghiêm Điều vẫn là do bác sĩ Lưu chịu trách nhiệm điều trị, ngày đó lúc đưa tới cấp cứu bác sĩ Lưu liền gọi mình đang trong giờ nghỉ ra cấp cứu cho Nghiêm Điều. Nói ra thì rất đúng lúc, mình học y là bởi vì Quân Quân, lúc nhỏ bởi vì Quân Quân luôn nghịch ngợm nên hay bị thương hoặc là thỉnh thoảng sẽ bị ốm đau gì đó, sau khi trưởng thành thì càng không đành lòng thấy Quân Quân phải bị một chút bệnh hay một tai nạn nhỏ nào đó cho nên chí hướng này vẫn chưa từng thay đổi, nhưng là từ trước tới giờ mình hình như cũng không có vì vậy mà giúp được gì cho Quân Quân, ờ mà không giúp được mình phải vui hơn chứ. Lần này trở thành bác sĩ cho Nghiêm Điều cũng coi như là giúp Quân Quân một lần đi.

Sau đó mình cả ngày đều rảnh rỗi, lúc không nhìn được mà nhớ đến Quân Quân, nghĩ Quân Quân rồi cuộc lúc nào thì mới có thể tha thứ cho mình, mới bằng lòng gặp mình. Nhưng điều khiến mình bất ngờ chính là tối đó Quân Quân lại gọi điện cho mình, nhưng mà không phải là vì cô ấy đã nghĩ thông suốt mà là cô ấy... Cứ coi như là đã gây họa đi. Sau khi mình nổi điên lên đuổi mấy người đã ức hiếp Quân Quân đi, Quân Quân đã say đến mức hồ đồ, trong miệng còn lẩm nhảm mấy câu kỳ quái, nhưng mà cô ấy rất biết điều. Trên đường đưa Quân Quân về nhà mình liền nghĩ đến nguyên nhân của hành vi, thái độ bất thường tới nay, Quân Quân cho tới bây giờ không hề biết cách ăn mặc, có lẽ người khác không rõ nhưng mà mình có thể đoán được, Quân Quân là sợ sẽ gặp phải chuyện đáng sợ như lần đó nên mới mặc quần áo thể thao ở bên ngoài, Quân Quân trong lòng có chút bài xích những bộ đồ xinh đẹp, thật ra thì trong lòng mình cũng không muốn Quân Quân ăn mặc xinh đẹp như vậy, chỉ là mình còn đang hoài nghi Quân Quân là sợ cô ấy sẽ lần nữa bị hại hay là sợ mình bị thương...

Trên đường Quân Quân vẫn cứ nói mê sảng mãi, mặc dù Quân Quân nói những lời này có chút không rõ ràng nhưng lúc nhìn thấy trên đầu cô ấy đang cài cái kẹp tóc pha lê tết năm thứ nhất đại học mình tặng cô ấy cộng thêm cú điện thoại “uy hiếp” khác thường hôm nay cô ấy gọi cho mình, suy nghĩ kỹ một chút thì mình có thể lý giải những chuyện này là vì trong lòng Quân Quân đã có mình, hơn nữa mình có thể từ lâu đã giữ một chỗ trong lòng Quân Quân không? Bất kể như thế nào, mình nghĩ vào khoảnh khắc đó khi Quân Quân gọi điện thoại cho mình thì sự chờ đợi của mình đã có hồi báo...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Anh phải chịu trách nhiệm!

Trình Hiểu Quân cố hết sức bế Trần Hiểu Quân ra khỏi xe, nói thật điều đầu tiên anh nghĩ đến khi bế Trần Hiểu Quân là một câu mà bạn học anh đã nói ‘con người lúc bình thường thì có thể thoải mái bế thế nào cũng được nhưng một khi người đó say rượu hoặc là hôn mê thì phần lớn đều không thể nào mà bế nổi’, trước kia anh còn không tin, bây giờ thì anh tin rồi. Bế Trần Hiểu Quân trên tay, Trình Hiểu Quân do dự không biết là nên đưa cô về nhà hay

để cô ở nhà mình ngủ một đêm. Bác Trần bây giờ chắc chắn đang ở nhà, nếu đưa Quân Quân về nhất định sẽ phải gặp một trận phong ba; còn nhà mình? Tối nay mẹ phải trực đêm không có ở nhà... Sau mấy lần cân nhắc, Trình Hiếu Quân quyết định bế Trần Hiếu Quân về nhà của mình. Sau khi mở cửa vào nhà Trình Hiếu Quân lại do dự không biết nên để Quân Quân ở phòng mình hay là phòng mẹ, cuối cùng anh ích kỷ bế Trần Hiếu Quân vào phòng của mình, trong lòng không ngừng tự nói với mình là để dễ dàng chăm sóc cho Trần Hiếu Quân.

Sau khi đặt Trần Hiếu Quân lên giường, Trình Hiếu Quân liền đi lấy nước và khăn lông rồi tùy tiện pha một ly trà đặc mang vào phòng. Trình Hiếu Quân đầu tiên giúp Trần Hiếu Quân cởi một nút áo để cô dễ thở hơn một chút, sau đó dùng muỗng hút từng chút trà đặc vào miệng Trần Hiếu Quân. Có lẽ là Trần Hiếu Quân cũng cảm thấy khát nước cho nên cho dù ở trong giấc mộng cũng ngoan ngoãn mở miệng nút xuống, một chén trà lớn nhanh chóng được xử lý. Sau uống trà xong, Trình Hiếu Quân lại giúp Trần Hiếu Quân lau khô mồ hôi đọng trên mặt, vốn chỉ tính lau một chút mồ hôi và nước, kết quả thật bất hạnh càng lau càng bẩn. Lốp trang điểm trên khoe mắt và miệng của Trần Hiếu Quân được anh lau cẩn thận, mặc dù có chút luyến tiếc cho lốp trang điểm xinh đẹp đó... cùng Trần Hiếu Quân xinh đẹp thế này... Không thể tiếp tục nhìn lâu hơn nữa, nhưng mà cũng đã biến thành bộ dáng này rồi, Trình Hiếu Quân không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lau.

Chẳng lẽ là thợ trang điểm kỹ thuật quá cao, hay là đồ trang điểm chất lượng quá tốt, tóm lại Trình Hiếu Quân phải mất thời gian rất lâu mới lau sạch được lốp trang điểm trên mặt Trần Hiếu Quân, hơn nữa sau tẩy xong mặt Trần Hiếu Quân còn đỏ hồng hơn cả lốp trang điểm vừa rồi, nhất là... đôi môi!

Trình Hiếu Quân ngơ ngác nhìn Trần Hiếu Quân ngủ rất ngoan rất an lành, hoàn toàn không có chút đáng dấp bá đạo nóng nảy của ngày thường, ngược lại còn giống như một chú mèo con đang giờ vuốt làm người ta không nhìn được phải xoa xoa bộ lông của nó...

Trình Hiếu Quân quả thật cũng làm như vậy, anh nhẹ nhàng đem mấy sợi tóc xõa lộn xộn ở trên trán Trần Hiếu Quân vén ra sau tai, đám tóc gọn gàng mà dây này cũng không ngăn cản được hai tròng mắt chỉ cần mở to lại lấp lánh sáng ngời. Nghĩ tới đây Trình Hiếu Quân khẽ thở dài, đã nhiều năm như vậy rồi mà chỉ có mỗi lần đó Quân Quân sốt cao đến hôn mê mới có thể ở khoảng cách gần như vậy mà nhìn thật kỹ cô. Trình Hiếu Quân thả cái khăn trong tay xuống, dường như là giận hờn phủ kín miệng Trần Hiếu Quân, nhưng dần dần liền biến thành nhẹ nhẹ dịu dàng liếm lấy... Ánh mắt Trình Hiếu Quân vẫn không rời khỏi mặt và đôi mắt Trần Hiếu Quân. Trong lòng anh hồi hộp cũng mong mỗi cặp mắt kia sẽ mở ra lấp lánh nhìn anh, nhìn rõ anh, nhưng mà không có! Trần Hiếu Quân vẫn không mở mắt, cô thậm chí còn không biết có người nào đó tình cảm chân thành đang hôn cô thật sâu. Trình Hiếu Quân chậm rãi nhắm hai mắt lại, sau đó nhẹ nhàng cắn một cái lên môi Trần Hiếu Quân, rất nhẹ, nhưng cũng đủ lưu lại trên đôi môi đầy đặn của Trần Hiếu Quân hai dấu răng. Trong giấc mộng Trần Hiếu Quân hình như thấy ngoài miệng hơi đau nên nhúu mồm một cái sau đó bậm bậm môi mình hai cái rồi lại an tâm ngủ thiếp đi.

Trình Hiếu Quân lẳng lặng nhìn Trần Hiếu Quân thật lâu mới nản lòng đứng lên, lại đi bưng một chậu nước, tìm một cái áo ngủ của Tàn Uyển Linh đi vào giúp Trần Hiếu Quân thay, chuyện như vậy anh đã làm lần thứ hai, lần đầu tiên là cẩn thận từng ly từng tí, lần này là có chút ừ ừ. Sau khi đã giúp Trần Hiếu Quân mặc đồ tử tế, anh liền đi vào lấy quần áo ra ngoài tắm rửa sạch sẽ rồi mới đi vào. Nhìn Trần Hiếu Quân vẫn lẳng lặng nằm trên giường say giấc nồng, Trình Hiếu Quân thật sự rất muốn lay cô dậy để cô có thể thấy rõ cô bây giờ đang ở đâu và ở cùng với ai. Bàn tay vừa đưa lên chạm vào Trần Hiếu Quân lại bất lực thõng xuống, ngủ say như vậy, anh không nỡ lay cô dậy. Đứng ở bên giường nhìn Trần Hiếu Quân hơn nửa tiếng, cuối cùng Trình Hiếu Quân mới dùng sự dũng cảm cực kỳ lớn quyết định thấy chết không sờn, lên giường ngủ cạnh Trần Hiếu Quân, nhưng anh lại không cam lòng ôm thật chặt Trần Hiếu Quân vào lòng rồi mới dần dần thiếp đi...

Hôm sau ánh mặt trời đã bắt đầu chiếu rọi vào phòng, Trần Hiếu Quân bị ánh mặt trời làm chói mắt mới chịu tỉnh dậy, ngạc nhiên phát hiện mình đang nằm ở một chỗ xa lạ, còn rúc vào trong một lồng ngực rất quen thuộc. Ngẩng đầu nhìn thấy một khuôn mặt rất không muốn nhìn thấy... đang ngủ! Người này quả nhiên ngay cả lúc ngủ nhìn cũng không nóng không lạnh, rất bình thản! Nhưng lồng ngực này lúc dựa vào cũng... ấm hơn mấy cái gối ôm của mình ấy nhỉ! Hừ, tha cho cậu ngày hôm qua đưa tôi về nên tôi sẽ để cho cậu tiếp tục ngủ! Trần Hiếu Quân rút đầu lại tiếp tục nằm vào trong lòng Trình Hiếu Quân mà ngủ, nhưng những hình ảnh cứ liên tiếp hiện ra trong đầu khiến cô chẳng thể nào ngủ được, liền như vậy rúc vào lòng Trình Hiếu Quân.

Người này quả nhiên đã cao lớn hơn rồi, mình ở trong lòng cậu ta lại có cảm giác như một chú chim nhỏ nép vào người ta vậy... Ngọt ngào quá! Nhớ tới chuyện tối hôm qua, Trần Hiếu Quân ním cười nghĩ nếu tối hôm qua cái tên quỷ đáng ghét này mà không đến mình có lẽ sẽ thật sự cả đời không gặp anh nữa, ai bảo anh chọc cho người ta giận như vậy chứ? Hại mình bất chấp có thể sẽ phải tuyệt giao với Âm Âm mặt dày đi nói với cậu ấy là quỷ đáng ghét thích mình, mình cũng thích quỷ đáng ghét. Cái tên quỷ đáng ghét này nhất định không biết mình sau khi nói xong những lời này nhìn Âm Âm im lặng gần mười phút thì trong lòng lo lắng như thế nào, may là Âm Âm không có trách mình nếu không mình nhất định không để yên cho cái tên quỷ đáng ghét này! Còn nữa, người ta đang bức chuyện tới quốc khánh là lại như mấy con gián đánh không chết không dám tới tìm mình, phản ở lại đây thực tập cũng không nói với mình, mình còn là người cuối cùng biết chuyện này, cũng bởi vì chuyện này ở trường thiếu chút nữa xảy ra sự cố!... ngày hôm qua ở bệnh viện sau khi gặp mặt, quỷ đáng ghét cũng không tìm mình, làm mình tức quá chừng! Cái tên quỷ đáng ghét trừng không sợ, mắng không đi, đánh không lùi này không phải là sợ rồi đó chứ? Ngày hôm qua mình ở trong nhà đúng là có lo lắng những chuyện này, cho nên mới nghĩ ra cách này để quỷ đáng ghét đến tìm mình, mặc dù có mượn một chút nhưng cũng tạm coi là kịp thời! Quả nhiên là quỷ đáng ghét đánh người cũng nặng tay như vậy, lúc mình ở quầy rượu cứ nghĩ là anh chỉ có thể cầm dao uy hiếp hù dọa hai gã dê xồm không có bản lĩnh kia thôi, ai ngờ quỷ đáng ghét lại một cước đá bọn họ thảm như vậy. Trần Hiếu Quân rúc ở trong lòng Trình Hiếu Quân cười trộm, kỳ quái, người này từ lúc nào thì trở nên lợi hại như vậy giống như có bản lĩnh á! Nghĩ tới đây Trần Hiếu Quân cau mày, còn có chuyện gì xảy ra lúc người này không ở bên mình mà mình không biết không nhỉ? Trần Hiếu Quân không phục nhẹ nhàng nhéo ở ngang hông Trình Hiếu Quân một cái, nể cậu cứu được sĩ diện cho tôi nên bỏ qua cho cậu lần này, lần sau nếu còn có việc gạt tôi thì không phải chỉ nhéo một cái dễ dàng như vậy đâu! Nghĩ tới nghĩ tới Trần Hiếu Quân lại cười, thật ra thì như vậy rất tốt, có một người bám theo mình mặc sức cho mình sai bảo và trút giận không phải là rất tốt sao, rất tiện rất thoải mái cũng rất... thích! Trần Hiếu Quân đặt hai tay lên thắt lưng Trình Hiếu Quân, cậu đã mang tôi về thì không được buông tay nữa, nếu cậu dám buông tay, tôi sẽ chặt hết tứ chi của cậu... Không được như vậy hình như tàn nhẫn quá, vậy... vậy trói cậu lại không cho cậu đi!

Trần Hiếu Quân còn đang ở trong lòng nghĩ tới về sau sẽ ngược đãi Trình Hiếu Quân như thế nào, thì Trình Hiếu Quân mới vừa bị Trần Hiếu Quân nhéo một cái liền thức tỉnh nhưng không biết có nên mở mắt hay không, dựa theo một lần kinh nghiệm mà ấn tượng sâu sắc đó thì Quân Quân tỉnh dậy đại khái sẽ đá mình xuống giường. Tuy nói tối hôm qua lúc ngủ đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng mà thật sự đến lúc này trong lòng anh vẫn còn có chút sợ. Nhưng Trình Hiếu Quân có một ưu điểm, chính là anh cho tới bây giờ sẽ không trốn tránh vấn đề, vì vậy sau một phen đấu tranh tư tưởng anh mở mắt ra đứng dậy đánh thức Trần Hiếu Quân trong lòng: “Quân Quân, dậy đi!”

Trần Hiểu Quân xoa xoa mắt, ngẩng đầu nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong ánh mắt rõ ràng lộ vẻ lo lắng và lúng túng của Trình Hiểu Quân: “Quý đáng ghét!”

“Là anh...” Bây giờ còn ai ở bên cạnh em nữa chứ.

“Đây là đâu?” Hình như rất xa lạ nhưng lại có một chút quen thuộc.

“Nhà anh...” Trình Hiểu Quân do dự chốc lát lại bổ sung, “Phòng của anh...” nhìn thấy ánh mắt Quân Quân là anh chẳng thể giấu giếm nữa lời.

“À!” Trần Hiểu Quân nghiêng đầu nhìn một chút, “Hèn gì thấy quen quen!”

Nghe câu này người nói không đỏ mặt mà người nghe ngược lại đỏ mặt: “Quân Quân...”

Trần Hiểu Quân không để ý đến Trình Hiểu Quân chậm rãi phản ứng: “Tối qua là cậu đưa tôi về hả?”

“Là anh...” đây là chuyện rất rõ ràng đó, Quân Quân quả nhiên là không giận bình thường...

“Hắc hắc...” Trần Hiểu Quân hiểu ra cười khúc khích, “Nếu hôm qua cậu mà không đưa tôi về thì đừng có hòng mà gặp lại tôi!”

Trình Hiểu Quân nghe nói như thế cả người cứng đờ, anh cho là Trần Hiểu Quân đang uy hiếp anh hoặc là muốn làm chuyện ngu ngốc, với tính tình của Quân Quân thì hoàn toàn có thể, liền hoảng sợ kéo Trần Hiểu Quân vào lòng mình: “Quân Quân, em ngàn vạn lần đừng có làm chuyện gì điên rồ, về sau đừng phát sinh tình huống như thế nữa được không...”

Trần Hiểu Quân ngẩng mặt lên: “Cậu nói mê sảng cái gì đó, sao tôi cứ thấy có cái gì không đúng?”

Trình Hiểu Quân vuốt tóc Trần Hiểu Quân: “Nghe không hiểu cũng được, tốt nhất là quên hết đi, chỉ cần Quân Quân thật vui vẻ là được rồi...”

Trần Hiểu Quân nghe xong có chút không được tự nhiên, tứ chi vận vẹo có chút khó chịu: “Trình Hiểu Quân...”

Đã gọi một lúc lâu mà người nào đó cũng không có phản ứng Trần Hiểu Quân khó chịu hét lớn: “Quý đáng ghét...”

Trình Hiểu Quân bị một tiếng này mà hoàn hồn trở lại: “Quân Quân, sao vậy?”

“Cậu nói sao nào?” Trần Hiểu Quân nhìn chăm chăm Trình Hiểu Quân tránh ra khỏi vòng tay anh lớn tiếng oán trách, “Dậy...”

Trần Hiểu Quân vén chăn lên, Trình Hiểu Quân còn nằm trên giường không kịp phản ứng, Trần Hiểu Quân thấy anh vẫn không chịu nhúc nhích bèn một cước đạp Trình Hiểu Quân xuống giường: “Còn chưa dậy!”

Quả nhiên là như vậy, tuy bị Trần Hiểu Quân đá xuống giường nhưng Trình Hiểu Quân trong lòng vẫn thấy vui, đây mới là Quân Quân, mới vừa rồi Quân Quân nhất định là bị chọc tức mới có thể khác thường như vậy... Bình tĩnh? Trình Hiểu Quân từ trên đất bò dậy mang dép chuẩn bị đi ra ngoài để lại phòng cho Trần Hiểu Quân, nhưng anh vẫn chưa đi được hai bước liền bị tiếng hét chói tai của Trần Hiểu Quân làm hoảng sợ đến mức phải dừng bước, quay đầu lại kinh hãi nhìn Trần Hiểu Quân: “Quân Quân... Sao vậy?”

Trần Hiểu Quân cúi đầu nhìn quần áo của mình, Trình Hiểu Quân nhìn anh hồi lâu lại la lên lần nữa: “Quân Quân...” Anh gần như có thể nghĩ đến chuyện Quân Quân lát nữa sẽ lao xuống đánh cho mình một trận.

Trần Hiểu Quân ngẩng đầu hung hăng nhìn chăm chăm Trình Hiểu Quân nghiêng răng nói: “Đồ của tôi đâu?”

Trình Hiểu Quân bị giọng nói hung ác của Trần Hiểu Quân cho sợ đến thiếu chút nữa thụt lùi một bước, tình hình so với mình tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, lần này chắc chắn là không thể nói dối như lần trước rồi, tranh thủ sự khoan hồng còn có một tí hy vọng: “Tối hôm qua đồ cậu bị dơ, nên tớ, giúp cậu giặt rồi...”

Trần Hiểu Quân nhìn chăm chăm đáng vẻ Trình Hiểu Quân lo lắng cúi gầm mặt: “Là ai giúp tôi thay...” khi hỏi câu này đã hoàn toàn không còn khí thế như lúc này.

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân không biết nên nói như thế nào nữa, mà có nói cũng chẳng thể nói nên lời.

Trần Hiểu Quân thấy anh đã lâu như vậy rồi mà vẫn không lên tiếng liền ngẩng đầu nhìn anh hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc là ai đã thay?”

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân từ trong đôi mắt ẩn chứa lửa giận của Trần Hiểu Quân đã biết nếu mình còn không trả lời nhất định sẽ lại chọc cho cô giận, “Là tớ...” nói xong anh liền chuẩn bị chờ Trần Hiểu Quân tới đánh anh mắng anh.

“Trình Hiểu Quân...” Trần Hiểu Quân kêu lên.

Nhưng bị Trần Hiểu Quân gọi quý ghét đáng quen rồi nên Trình Hiểu Quân chỉ mãi lo nghĩ tới việc chịu phạt, hoàn toàn không chịu trả lời cô.

“Quý đáng ghét!” Trần Hiểu Quân gia tăng âm lượng.

Trình Hiểu Quân lúc này mới ngẩng đầu nhìn Trần Hiểu Quân nhưng vẫn không nói gì.

“Quần áo của tôi là cậu giúp tôi thay?” Giọng nói có vẻ rất bình tĩnh.

“Ừ...” Trình Hiểu Quân đang căng thẳng nên không có ý thức được giọng nói Trần Hiểu Quân bình tĩnh lạ thường.

Trong lúc nhất thời cả hai người đều im lặng, một lát sau Trình Hiểu Quân nghe thấy tiếng bước xuống giường, anh cứ nghĩ là Trần Hiểu Quân sẽ tới đánh cho mình một trận nhưng sao đã mấy phút rồi mà chẳng động tĩnh gì? Anh nghi ngờ ngẩng đầu lặng lẽ nhìn về phía Trần Hiểu Quân, cô lúc này đang ngồi ở trên giường bất động...

Trần Hiểu Quân cũng cẩn thận quan sát Trình Hiểu Quân, ánh mắt hai người chạm nhau một giây lại đồng thời nhanh chóng xoay sang hướng khác.

“Quý đáng ghét!” Trần Hiểu Quân cất giọng vừa như là bình tĩnh lại mang theo chút sốt ruột khấn trương theo gió bay vào tai Trình Hiểu Quân, đang lúc Trình Hiểu Quân còn chưa kịp phản ứng gì Trần Hiểu Quân lại thấp giọng nói: “Cậu phải chịu trách nhiệm đó!”

Có mấy chữ đơn giản lại làm cho Trình Hiểu Quân khi đối mặt với một Trần Hiểu Quân khác hẳn bình thường đó trong nháy mắt đứng hình, không biết làm gì ngoài nhìn chăm chăm Trần Hiểu Quân, một khắc đó trong mắt anh cũng toàn vẻ hoang mang. Nhất định là nghe lộn rồi...

Cái tên quý đáng ghét này không phải sáng nào ngủ dậy cũng có dáng vẻ ngốc nghếch này chứ, Trần Hiểu Quân thầm nói ở trong lòng, nhưng cô làm sao có thể đứng im nhìn anh vì nghe được lời cô nói mà ngăn người chứ. Trần Hiểu Quân mang hai chiếc giày phải lớn hơn chân mình mấy số bước đến trước mặt Trình Hiểu Quân quát: “Quý đáng ghét, lời tôi nói rồi cuộc cậu có nghe thấy không vậy?”

Trình Hiểu Quân lúc này thật sự bị giọng nói đó hù cho lùi về một bước, ngăn mặt ra tiếp lời: “Quân Quân, cậu mới vừa nói cái gì vậy?”

Trần Hiểu Quân thật muốn lấy cái gì đó mà đập nát cái đầu tên ngu ngốc trước mặt này ra quá, nhìn quanh phòng một lát, thấy không có đồ gì đập được liền xoay người đem cái gối trên giường hung hăng ném vào đầu Trần Hiểu Quân, anh đưa tay gượng gạo đón lấy cái gối: “Tôi nói một lần cuối cùng, tôi nói cậu sẽ phải chịu trách nhiệm với tôi! Nghe rõ chưa?”

Trình Hiểu Quân sau khi đem mặt đặt ở phía sau gối khẽ gật đầu một cái: “Ừ! Ừ...”

Trần Hiểu Quân chau mày: “Nói vậy là cậu không có ý kiến?” Hình như đơn giản quá thì phải, hỏi mà cũng không có trả lời? Đúng là đồ đàn, đồ ngốc!

“Không có!” Trình Hiểu Quân lập tức lắc đầu, “Quân Quân nói cái gì thì chính là cái đó, tớ không có ý kiến...” Trình Hiểu Quân vì kết quả bất ngờ này làm cho phần chân đến nỗi đầu óc cũng không kịp phản ứng.

“Được, cứ quyết định như vậy!” Trần Hiểu Quân cười băng qua Trình Hiểu Quân vẫn còn đứng ngây ra đó mà mở cửa, trước khi ra ngoài còn không quên híp mắt nhắc nhở, “Về sau cậu mà có ý kiến cũng không được chấp nhận!”

Mãi đến khi Trần Hiểu Quân ra khỏi phòng, Trình Hiểu Quân vẫn còn đứng đó nhớ lại vừa rồi mình có phải là đang nằm mơ hay không, lại bất hạnh là, Trình Hiểu Quân còn chưa kịp mơ xong giấc mộng đẹp lúc này thì chỉ một tiếng hét thất thanh của Trần Hiểu Quân lại khiến Trình Hiểu Quân đầu óc hoảng hốt, nhưng đôi chân thì không chân chờ một giây nào chạy về phía phát ra tiếng hét. Trình Hiểu Quân sốt ruột đến nỗi cửa cũng quên gõ cứ như vậy đẩy cửa phòng tăm ra vội vàng hỏi: “Sao vậy, Quân Quân?”

Trần Hiểu Quân xoay người đối mặt với gương, vẻ mặt gần như là muốn ăn thịt người: “Chuyện gì đã xảy ra vậy hả?”

Trình Hiểu Quân cũng nhìn chăm chăm vào mặt Trần Hiểu Quân, mấy giây sau tầm mắt lại dừng ở trên môi của cô, lúc này mới nhớ tới tại sao người trước mặt lại có nét mặt... kinh khủng như vậy: “Quân Quân, xin lỗi, tớ không có ý...” thật sự là nhất thời kích động và bất mãn mới làm cậu bị thương!

“Xin lỗi?” Giọng nói nghe rất nguy hiểm, “Là bởi vì hôn tôi mà xin lỗi, hay là bởi vì cắn tôi mà xin lỗi?”

Trình Hiểu Quân á khẩu, cả hai đáp án hình như cũng không giải thích được ý của mình, vì vậy Trình Hiểu Quân im lặng.

Trần Hiểu Quân đi tới trước mặt Trình Hiểu Quân ra lệnh: “Có nói hay không?”

“Tớ, chi là muốn để cho cậu biết, tớ đã hôn cậu...” đối diện với ánh mắt của Trần Hiểu Quân, Trình Hiểu Quân bị hỏi đến nỗi muốn tránh cũng tránh không được, cho nên mới quyết định cho dù Quân Quân có ghét anh, lại không để ý tới anh thì anh cũng muốn nói ra suy nghĩ trong trái tim mình.

Trần Hiểu Quân hình như tương đối hài lòng với đáp án này nên không có lập tức ra tay đánh người, nhưng mà một giây tiếp theo Trình Hiểu Quân liền đau đến cau mày, anh che miệng ngoảnh nhìn Trần Hiểu Quân cười rặng rờ: “Quân Quân?”

“Cậu cắn tôi, tôi dĩ nhiên cũng muốn cắn lại!” Sau đó cách một tiếng đóng cửa lại, để lại Trình Hiểu Quân vẫn đang che miệng đứng ở bên ngoài.

Lần này không dùng tay đánh, cũng không dùng chân đá, mà là dùng miệng cắn, nói như thế nào đây nhỉ, quả thật cũng giống như chuyện Quân Quân sẽ làm...

Trình Hiểu Quân bước chân lảng lảng trở về phòng của mình, giống như tất cả chuyện vừa xảy ra sáng sớm hôm nay đều không phải là thật...

[Nhật ký] Anh yêu em!

Kể từ sau buổi sáng hôm đó sau mình cảm thấy cuộc sống của mình trong khoảng thời gian này cứ như là một giấc mộng, hầu như ngày nào cũng đều có thể gặp Quân Quân, được ở bên cạnh Quân Quân. Nếu đây là một giấc mơ vậy mình nguyện vĩnh viễn không tỉnh dậy, nhưng mình biết tất cả không phải là mơ, mà là thật, mình thật sự có thể đứng ở bên cạnh Quân Quân, nắm tay cô ấy!

Mình thực sự rất vui, tất cả tâm ý và nỗ lực của mình cuối cùng cũng được đền đáp lại trong buổi sáng hôm đó. Hôm đó mình cứ tưởng phòng mình thậm chí là nhà của mình cũng có thể trở thành hiện trường đại náo thiên cung, nhưng mà mọi chuyện lại vượt quá sức tưởng tượng của mình! Quân Quân không có đánh mình cũng không có... Coi như là không có nắng mình đi, mà còn nói là muốn mình phải chịu trách nhiệm với cô ấy? Còn nói mình cần cô ấy, cô ấy cũng cần phải lại? Tâm tư của con gái thường rất khó đoán, Quân Quân lại không giống như mấy cô gái khác, nhưng mà lần này mình đoán đúng một chút rồi, Quân Quân thật ra cũng thích mình! Nếu Quân Quân không thích mình lúc thức dậy nhất định sẽ trực tiếp một cước đá mình xuống giường sau đó đánh mình một trận chứ không phải chỉ là bảo mình dậy thôi đâu, sau khi biết là mình giúp cô ấy thay quần áo sẽ không để mình chịu trách nhiệm, sau khi xác định là mình cần cô ấy chắc chắn cô ấy sẽ không cần lại mình một miếng, mặc dù rất đau nhưng cũng coi là một nụ hôn ấy nhỉ! Sau khi bị Quân Quân đuổi ra phòng tắm, trở về phòng mình lại càng vui hơn đến nỗi phải bắt chước Quân Quân trực tiếp động khẩu động thủ động cước để diễn tả cảm xúc của mình, nhưng mà mình chỉ sợ sẽ hù dọa Quân Quân nên chỉ nằm ở trên giường cười với cái trần nhà.

Quân Quân để cho mình chịu trách nhiệm với cô ấy nhé. Chịu trách nhiệm! Đây là điều mình cầu cũng không được chứ làm sao có thể cự tuyệt chứ, mình cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện không chịu cái trách nhiệm này, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện để bất cứ người nào khác phải chịu trách nhiệm với Quân Quân, trách nhiệm đối với Quân Quân mình đã sớm đặt ở trong lòng, cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng bỏ qua. Quân Quân, bắt kể em như thế nào, tương lai ra làm sao, anh cũng sẽ mãi mãi chịu trách nhiệm với em, bởi vì anh yêu em! Theo em nhiều năm như vậy cũng chỉ vì anh luôn yêu em! Bây giờ anh cảm thấy rất hạnh phúc rất vui vẻ, tiếng yêu đã nhiều năm chôn dấu trong lòng, bây giờ đã có thể trở thành quang minh chính đại nhìn vào đôi mắt em, bày tỏ với em, mười ngón tay đan vào bàn tay của em... Hôm nay, nguyện vọng nhiều năm qua của mình đã thành hiện thực, Quân Quân là của mình!

Chỉ là có một vấn đề nho nhỏ, thật ra thì cũng không tính là vấn đề gì, nói chính xác hơn một chút, mình định nghĩa nó là một hiện tượng tốt. Trong khoảng thời gian này ở bên cạnh Quân Quân mình phát hiện yêu đương với Quân Quân hơi khó khăn một chút, cô ấy ngoài để cho mình nắm tay, cũng không giống như trước kia ngắt điện thoại của mình thì những thứ khác vẫn y chang như trước, không vui thì mắng, giận thì đánh, may mà mình đã quen quá rồi nên cũng thấy không có gì to tát, nếu là người khác không biết có thể nhịn được Quân Quân bao lâu, nghĩ đến chuyện này thì Quân Quân đại khái nhất định chính là của mình rồi! Dĩ nhiên Quân Quân thỉnh thoảng cũng sẽ giống như những cô gái đang yêu khác, biết mình phải tăng ca thì thỉnh thoảng sẽ tới đưa cơm cho mình, là Quân Quân đích thân làm cho mình! Nếu Quân Quân thấy mình mệt mỏi, tâm trạng tốt Quân Quân cũng sẽ giúp massage, vận khí tốt nói không chừng sẽ hôn lên mặt mình một cái! Mặc dù những tình huống này rất hiếm, nhưng mình cũng rất thỏa mãn, chỉ cần là Quân Quân làm vì mình, mình sẽ vui vẻ nhận lấy, điều này nói rõ ràng là Quân Quân, cô ấy cũng là yêu mình!

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Anh không được trốn!

“Cô Trần!” Từ xa xa Trần Hiểu Quân liền nghe thấy có người gọi mình bèn quay đầu lại, hơi nhú mảy, lúc này tìm mình nhất định không có chuyện gì tốt.

“Cô Trần, tối này có rảnh không?” Người vừa chạy tới là một cô giáo nhìn đáng vẻ chắc cũng hơn bốn mươi tuổi, cô ấy thở hỏn hển hỏi.

Đúng là không ngoài dự đoán, nhất định lại là vì chuyện hẹn hò rồi, cô cũng đã từ chối khéo nhiều lần rồi mà vẫn không thể khiến cái cô Triệu này từ bỏ suy nghĩ làm mai cho cô, thật đúng là nhiệt tình quá xá: “Cô Triệu, thật xin lỗi, cô có chuyện gì không, tối nay em có hẹn rồi có thể sẽ không rảnh đâu.”

“Là chuyện lần trước đã nói với em đó!” Cô Triệu do dự một lát vẫn không chịu bỏ cuộc tiếp tục thuyết phục: “Đại khái chỉ cần một tiếng thôi, em có thể cố gắng dành thời gian gặp mặt cậu ấy một lần không, điều kiện của cậu ấy rất tốt đó, năm nay mới vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh liền được phân đến đơn công an làm việc, nhân phẩm tốt gia thế cũng tuyệt đối tốt, em đi gặp một chút nói không chừng lại rất hợp ấy chứ!”

“Cô Triệu à!” Trần Hiểu Quân có thể nói là dùng sự kiên nhẫn lớn nhất mới không trực tiếp từ chối chuyện này, đồng thời cũng làm cho hiện tại vẫn không thoát được thân: “Em đã nói với cô là em có bạn trai rồi mà!”

“Em cứ đi gặp một chút đi coi như biết thêm một người bạn cũng được mà!” Cô Triệu trong lòng không tin lý do từ chối của Trần Hiểu Quân, lần trước hỏi còn nói tạm thời chưa tính đến chuyện này, bây giờ nói đã có bạn trai chắc không phải là lời thật. Cô ấy là rất thích Trần Hiểu Quân, nghĩ đi nghĩ lại, phòng ký túc của cô là phòng sạch nhất toàn trường, lúc vừa tới còn ngẫu nhiên ăn một bữa cơm cô nấu, mùi vị ngon vô cùng, dựa theo quan sát trong thời gian qua, cô ấy vô cùng xác định cô là một cô gái rất tốt, cô gái tốt như vậy dĩ nhiên phải giới thiệu cho cháu mình hiện đang làm cảnh sát rồi.

Trần Hiểu Quân rất muốn phui tay bỏ chạy lấy người nhưng mà ở trước mặt trường bối không thể vô lễ, đạo lý đó cô cũng biết, cô cũng luôn luôn rất có lễ phép ở trước mặt trường bối, cho nên lúc cô Triệu thấy thật ra thì cũng có thấy mà không có hiểu hết con người cô.

“Tối hôm nay em có hẹn với bạn trai em rồi, bọn em là mới bắt đầu quen nhau được một tuần thôi ạ. Em thật sự không có gạt cô đâu!” Trần Hiểu Quân

nghiêm túc nói.

Cô Triệu thở dài: “Nếu em có hẹn rồi thì hôm nay coi như xong đi, em cứ suy nghĩ một chút ha, làm bạn bè cũng được mà!” Cô Triệu vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng cũng biết không thể ép buộc người ta quá như vậy nếu không sẽ phản tác dụng.

Trần Hiểu Quân ở trong lòng than thầm nghĩ tới chuyện nên giải quyết cái tai họa này như thế nào, còn ngoài mặt thì cũng không có tâm tình nói: “Em đi nhé cô Triệu.”

Sau khi gật đầu chào cô Triệu, Trần Hiểu Quân liền đi về phía ký túc. Trở lại ký túc rồi Trần Hiểu Quân nằm lên giường suy nghĩ về chuyện này, tại sao lại không tin chứ, mình rõ ràng là nói thật mà, cứ tiếp tục như vậy nữa thì không biết có bị cô Triệu kéo đi hẹn hò không nữa. Ở trên giường buồn bực một lát, Trần Hiểu Quân quyết định nếu nói mà không ai tin vậy hãy để cho các cô ấy nhìn tận mắt đi. Trần Hiểu Quân lật người kiểm điện thoại di động ở trên bàn, sau đó mau chóng bấm số điện thoại của Trình Hiểu Quân, điện thoại reo thật lâu mới nhắc máy, tâm trạng Trần Hiểu Quân càng xấu hơn: “Quý đáng ghét!”

“Ừ anh đây, Quân Quân, sao vậy?” Hình như đang không vui à!

“Hôm nay mấy giờ tan ca?” Trần Hiểu Quân đã ở tính toán trong lòng làm sao để cho người khác thấy bạn trai mình.

Trình Hiểu Quân qua mấy giây mới trả lời: “Hôm nay không phải trực, năm giờ thì được tan ca.”

“Vậy tan ca anh lập tức đến trường em, trước năm giờ rưỡi mà anh không có mặt thì tuần này đừng có hòng mà gặp em” Đường đường một yêu cầu bình thường lại bị Trần Hiểu Quân biến thành uy hiếp.

“Em không về nhà hả?” Hai người sau khi xác định quan hệ thì bình thường sau khi tan giờ học Trần Hiểu Quân cũng về nhà, sao hôm nay lại bảo anh đến trường nhỉ?

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, bảo anh đến thì anh cứ đến đi, nói nhảm lắm vậy!” Trần Hiểu Quân hung dữ nói.

“Rồi, rồi!” Trình Hiểu Quân muốn hỏi cũng không dám hỏi nữa, nguyên nhân là việc nhỏ, Quân Quân không để ý tới mình là chuyện lớn.

Hai người hàn huyên được một lát thì Trình Hiểu Quân phải đi kiểm tra phòng liền cúp máy.

Buổi chiều Trình Hiểu Quân đứng năm giờ rưỡi xuất hiện ở trường Trần Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân để anh chờ ở cửa trường một lát mới ra ngoài. Mười phút sau Trần Hiểu Quân xách theo túi thay một bộ đồ thường ngày rồi đi ra. Trình Hiểu Quân thấy cô liền ngoắc tay gọi: “Quân Quân!”

Trần Hiểu Quân vừa ra tới liền thấy Trình Hiểu Quân, nhưng lúc đó cô đang nói chuyện với cô Triệu nên không gọi anh, một tiếng gọi này của Trình Hiểu Quân khiến hai người đồng thời nhìn về phía cửa trường. Trần Hiểu Quân cười cười nói với cô Triệu: “Cô Triệu, người em hẹn đang chờ em, em đi trước nhé, gặp lại cô sau!”

Cô Triệu vẫn còn ở nhìn người đứng ở cửa trường gọi Trần Hiểu Quân, cách xa như vậy mà cô Triệu vẫn có thể thấy được đó là một người vô cùng ưu tú, hơn nữa nhìn cậu ta cười dịu dàng như vậy chắc phải là rất thích cô Trần. Cô không có hỏi nhiều nói: “Ừ, em đi đi!” Trần Hiểu Quân giống như là nhận được lệnh miễn xá chạy nhanh về phía Trình Hiểu Quân, cô Triệu nhìn theo thì thấy Trần Hiểu Quân tiến lên kéo tay người kia sánh vai nhau đi.

“Quân Quân?” Hôm nay hơi là lạ, Quân Quân hình như so bình thường... nhiệt tình rất nhiều nha!

“Sao hả?” Trần Hiểu Quân vui vẻ nhìn Trình Hiểu Quân.

Lạ quá, Quân Quân rất ít khi dùng ánh mắt hưng phấn này nhìn mình: “Hôm nay em rất vui?” Trình Hiểu Quân thử hỏi.

“Đúng vậy!” Trần Hiểu Quân trả lời dứt khoát, giải quyết được một phiền toái lớn như vậy dĩ nhiên là vui rồi!

“Tại sao?” Ở trường thì có thể gặp được chuyện gì vui, chẳng lẽ là được khen ngợi? Nhưng mà Quân Quân cũng không phải cứ được khen ngợi là vui vẻ thành như vậy mà.

“Về sau em sẽ không bị những thầy cô kia tìm đến đòi giới thiệu xem mặt!” Trần Hiểu Quân tự mình đắc ý, đây là chuyện cô làm thành công nhất hôm nay.

“Xem mặt?” Trình Hiểu Quân dừng bước lại, “Em đã từng đi xem mặt?”

Trần Hiểu Quân không ngờ Trình Hiểu Quân sẽ có phản ứng lớn như vậy, cảm giác được bàn tay anh nắm lấy tay mình có chút run rẩy, trong mắt cũng tràn đầy lo âu? Chẳng lẽ quý đáng ghét... ghen? Trần Hiểu Quân không vui, tưởng mình đi xem mặt thật hả?

“Đầu óc anh nghĩ gì thế?” Hung hăng huých khủy tay Trình Hiểu Quân một cái, nhưng Trần Hiểu Quân không buông tay anh ra. Xem mặt? Đánh chết cô cũng sẽ không đi, phải mặc mấy bộ đồ thật đẹp, còn phải giả vờ thực nữ đoan đoan chánh chánh, dịu dàng nên nã để cho người khác đánh giá! Người đã quen thói ngang ngược suy nghĩ cũng khác với người bình thường.

Trình Hiểu Quân biết cô không có đi xem mặt thì trong lòng cũng nhẹ nhõm hẳn: “Không có gì.”

“Còn nói không có?” Trần Hiểu Quân tôi làm sao mà tin được cái tên quý đáng ghét này được, cái tên này luôn có tật xấu là cứ giấu buồn bực ở trong lòng không chịu nói ra, cái này phải sửa mới được, “Anh dám nói anh không có ghen? Anh dám nói anh không lo lắng em sẽ cùng người khác xem mắt cho xem?”

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân hiểu cô đây là lại muốn mình chính miệng thừa nhận, nói thật, anh thật không quen nói lời ngon tiếng ngọt. Trình Hiểu Quân vẫn luôn người hướng nội, trong lòng lúc nào cũng tràn đầy yêu thương nhưng không bao giờ nói ra ngoài miệng.

“Có nói hay không?” Trần Hiểu Quân ánh mắt không phục, sự hưng phấn mới vừa rồi lại bị thay thế bằng một mong muốn mãnh liệt cố chấp phải có được đáp án.

Trình Hiểu Quân mấy ngày nay đã biết ánh mắt kiểu này đại biểu cho cái gì, cái này nói rõ là Trần Hiểu Quân nhất định phải buộc anh nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng mình: “Quân Quân, anh đúng là rất lo em sẽ đi xem mắt người khác, em đã là bạn gái anh rồi, tương lai chúng ta còn phải kết hôn rồi sinh rất nhiều con, lần sau em không được đồng ý yêu cầu này của bất kỳ ai nữa, có được không...”

Trần Hiểu Quân trong lòng chẳng qua chỉ muốn Trình Hiểu Quân nói không đồng ý để cô đi xem mắt, kết quả người này lại nói nhiều như vậy, lo lắng, bạn gái, kết hôn, con... Hôn nữa cô đối với thái độ hết sức dịu dàng này của Trình Hiểu Quân luôn luôn không có sức chống cự. Tất cả những điều này gộp lại khiến khoe mặt Trần Hiểu Quân hoe hoe đỏ, để che giấu vẻ lúng túng, Trần Hiểu Quân kéo tay Trình Hiểu Quân đi thật nhanh về trước: “Đi thôi, quý đáng ghét!”

Trình Hiểu Quân cũng đi theo cô, được ba bước sau liền cùng Trần Hiểu Quân sóng vai nhau mà đi: “Vậy em có đồng ý rồi?”

“Là em không muốn đi xem mắt!” Trần Hiểu Quân lớn tiếng cố gắng giữ cho giọng nói mạnh mẽ khi thề.

“Vậy thì tốt!” Trình Hiểu Quân cười nắm chặt bàn tay Trần Hiểu Quân: “Bây giờ chúng ta về nhà hay là đi đâu?”

Một lát sau Trần Hiểu Quân xoay người quái dị cười hi hi hai tiếng: “Anh nói bây giờ chúng ta đi đâu?”

Trình Hiểu Quân cảm thấy mới vừa rồi dường như có một trận gió lạnh từ bên cạnh mình thổi qua: “Anh, nghe theo em...”

“Tốt!” Trần Hiểu Quân vô cùng hài lòng với đáp án này: “Anh không phải nói anh là bạn trai em sao, thầy cô trường em cũng đã biết em có bạn trai rồi, vậy chẳng phải anh cũng phải đưa em đến bệnh viện giới thiệu với các bác sĩ, y tá, em chính là bạn gái của anh, đúng không hả quý đáng ghét?” Trần Hiểu Quân nhìn chằm chằm, không cho Trình Hiểu Quân tìm cách trốn tránh.

“Không cần đâu...” Cho dù chưa nói, tất cả mọi người trong bệnh viện đều biết em chính là bạn gái của anh rồi.

“Cái gì mà không cần? Nhất định phải đi!” Trần Hiểu Quân khẳng khái giữ quyết định, vấn đề xem mắt phiền phức ở trường đã xong, nhưng còn rất nhiều ẩn họa bên cạnh quý đáng ghét cũng phải tiêu trừ mới được!

“Được rồi!” Dù sao có đi hay không hiệu quả cũng giống nhau, mặc dù mới từ bệnh viện ra bây giờ quay trở lại thì có chút kỳ quái nhưng điều này lại cho thấy Quân Quân cũng là cùng quan tâm đến ý đến mình!

“Sau khi đến bệnh viện, chúng ta sẽ về nhà nói với ba và di chuyển của chúng ta.” Trần Hiểu Quân muốn nhanh chóng nói cho mọi người biết mình đã có bạn trai cũng hy vọng được mọi người chấp nhận.

Sắc mặt Trình Hiểu Quân liền trắng bệch: “Quân Quân...”

“Đi thôi, anh còn đứng ý ra đó làm gì thế?” Trần Hiểu Quân cau mày, tên quý đáng ghét này sao đột nhiên lại trở nên do dự như vậy, hơn nữa sắc mặt cũng không được tốt cho lắm, chẳng lẽ là ở bệnh viện có chuyện gì đó không thể cho ai biết?

“Quân Quân, chuyện của chúng ta, bác Trần...” Trình Hiểu Quân không biết nên giải thích thế nào với Quân Quân.

“Chuyện này trước tiên cứ để đó đi.” Trần Hiểu Quân kéo Trình Hiểu Quân đi về phía bệnh viện, “Cứ đến bệnh viện rồi hãy nói.” Trần Hiểu Quân trong lòng nghĩ mặc kệ là người khác đang mơ tưởng đến quý đáng ghét của cô hay là quý đáng ghét của cô có ý đồ gì đó với người khác, nếu anh đã là người của cô thì cô sẽ phải đem tất cả những khả năng này bóp chết từ trong trứng nước! Loại ý nghĩ này đúng là trực tiếp và đơn giản, đại khái chỉ có Trần Hiểu Quân mới nghĩ như vậy.

Trình Hiểu Quân thờ dãi, anh biết tính của Quân Quân, mỗi khi đã quyết thì có đem mười con trâu tới cũng kéo không lại, chỉ có thể đi theo cô đến bệnh viện.

Hai giờ sau Trần Hiểu Quân hài lòng kéo Trình Hiểu Quân từ bệnh viện ra ngoài còn kiêu ngạo nói: “Bác sĩ và y tá trong bệnh viện xem như đều biết em rồi nhé!”

“Đúng vậy!” Đạo một lần qua tất cả các khoa, gặp người không quen cũng đến chào hỏi, tự giới thiệu mình có muốn không biết cũng khó.

“Anh không vui hả?” Trần Hiểu Quân cuối cùng cũng phát giác ra điểm này, “Chẳng lẽ anh không muốn để bọn họ biết em, biết quan hệ của chúng ta?”

“Không phải như thế...” Trình Hiểu Quân vội vàng giải thích, việc này tuyệt đối không thể bị hiểu lầm, trong lòng anh cũng muốn để tất cả mọi người biết quan hệ của anh và Trần Hiểu Quân.

Cái tên quý đáng ghét này rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy: “Vậy cái về mặt đó là sao? Nếu anh không nói thì em đi đây!”

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân kéo tay Trần Hiểu Quân không để cho cô đi, “Anh... chỉ là cảm thấy hôm nay em có cái gì đó là lạ, trước kia em không có để ý đến điều này như vậy.”

“Em có cái gì là lạ á? Chẳng lẽ em như vậy không tốt?” Trần Hiểu Quân nghĩ không thông, chuyện này thì có cái gì không bình thường, đồ của mình thì mình phải giữ không để cho người khác cướp đi chứ! Trần Hiểu Quân đảo mắt một cái, cái tên quý đáng ghét này nhất định là có chút không quen với việc vừa rồi cô tuyên bố với người trong bệnh viện là anh là hoa đã có chủ mà người chủ ấy chính là mình, “Nếu như thế này mà cũng là lạ, vậy về sau em sẽ không làm nữa!” Cô nói rất là luyến tiếc.

Trình Hiểu Quân tròn mắt nhìn Trần Hiểu Quân, mới vừa rồi... là được hôn? Ở trước mặt mọi người được Quân Quân hôn...

“Có phải như vậy cũng là lạ không hả?” Trần Hiểu Quân đắc ý nhìn Trình Hiểu Quân đang ngây ngốc cả ra.

Trình Hiểu Quân ổn định cảm xúc một chút, bắt kể là ở bệnh viện hay là nụ hôn mới vừa rồi, Trần Hiểu Quân nhiệt tình như vậy khiến anh nhất thời không thích ứng kịp, nhưng như vậy anh vẫn thích: “ Dĩ nhiên không rồi, Quân Quân như vậy vẫn là tốt nhất, anh rất vui đó!”

“Uh, vậy chúng ta về nhà đi!” Trần Hiểu Quân mỉm cười kéo Trình Hiểu Quân gương mặt rất toại nguyện.

Thôi bỏ đi, Quân Quân đã muốn thì cứ như vậy đi, sớm muộn gì thì cũng phải đối mặt, nói rõ ràng cũng tốt.

Hai người đang bên ngoài sau khi com nước xong thì đi bộ về đến nhà, lúc ở dưới lầu thì gặp ba Trần đang nửa đùa nửa thật lên lầu, hai người bất giác dừng bước lại nhìn nhau, trong mắt đều có sự nghi ngờ.

“Quân Quân, hình như mẹ anh không khỏe, anh về trước xem một chút.” Trình Hiểu Quân trong lòng có chút lo lắng cho mẹ.

Trần Hiểu Quân không chịu: “Ba và đi vừa đúng đều ở đây, vậy chúng ta có thể nói cho họ biết chuyện của chúng ta, như vậy không phải là rất tốt sao?”

“Nhưng là mẹ anh... Để sau có cơ hội rồi nói có được không? Hôm nay mẹ anh ốm chắc không phải là điềm may mắn...” Trình Hiểu Quân thấy mẹ ở cạnh bác Trần thì có chút không tin tưởng, hơn nữa anh thực sự rất lo lắng cho mẹ.

“Anh không muốn nói bây giờ?” Trần Hiểu Quân sắc mặt không tốt, từng bước một tiến tới gần, “Vậy là anh muốn trốn tránh? Hay là anh căn bản không muốn nói với ba và đi chuyện này?”

“Làm sao có thể!” Trình Hiểu Quân kiên quyết xóa tan suy đoán của Trần Hiểu Quân, “Anh cho tới bây giờ chưa nghĩ như vậy, chẳng qua là mẹ anh hôm nay thoát nhìn thực sự không phải là rất tốt, anh không muốn làm cho bà lo lắng, Quân Quân em phải tin anh!”

Lo lắng? Chuyện này làm sao lại khiến cho đi lo lắng, đi vẫn rất thích mình mà? Trần Hiểu Quân nghi ngờ nghĩ, Trình Hiểu Quân cho là Trần Hiểu Quân không tin anh nên vội vàng cúi đầu hôn Trần Hiểu Quân, một nụ hôn rất dịu dàng rất chuyên chú rất thâm tình, hôn mãi đến khi Trần Hiểu Quân thiếu chút nữa ngừng hô hấp thì Trình Hiểu Quân mới buông cô ra: “Quân Quân, tin anh, anh không có gạt em đâu.”

Trần Hiểu Quân cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị người ta hôn đến mất hồn mất vía, còn phải nắm chặt lấy cái người đã hôn cô không muốn buông ra, Trần Hiểu Quân ngây ngất choáng qua vai Trình Hiểu Quân gật đầu, những thứ khác cô đều không nhớ tới. Trần Hiểu Quân cũng không biết mình làm thế nào mà về đến nhà vào phòng được, chờ đến lúc cô tỉnh táo lại mới giật mình phát hiện mình thế mà lại trúng mỷ nam kế, được lắm quý đáng ghét anh dám dùng cách hèn hạ như vậy... Thù đoạn lắm, để xem ngày mai em có tha cho anh không nhé? Trong lòng suy nghĩ ngày mai nên làm sao đối phó với Trình Hiểu Quân mà trên mặt lại tràn đầy nụ cười ngọt ngào, nếu là cô nhìn thấy nét mặt này trên mặt người khác nhất định sẽ mắng người đó là mê trai...

Trình Hiểu Quân khi về đến nhà thì thấy Tàn Uyển Linh đang ngồi ở trên ghế sofa lon trầm tư: “Mẹ, mẹ không khỏe ạ?”

“Sao con biết?” Tàn Uyển Linh kinh ngạc nhìn con trai.

Trình Hiểu Quân ngồi xuống bên cạnh Tàn Uyển Linh: “Con vừa mới thấy mẹ về cùng bác Trần, Quân Quân cũng thấy.”

Tàn Uyển Linh không nói gì trong mắt đầy vẻ phân vân.

“Mẹ, thật ra thì mẹ không cần bận khoăn quá nhiều, trong lòng nghĩ như thế nào thì cứ làm như thế đó đi, đừng làm khó mình.” Trình Hiểu Quân cũng không nhẫn tâm nhìn mẹ vì mình mà khó xử.

“Đừng chỉ biết có nói mẹ, con với Quân Quân thế nào rồi?” Tàn Uyển Linh miễn cưỡng cười cười.

Tàn Uyển Linh cười càng khiến Trình Hiểu Quân thêm áy náy, anh tiến lên ôm mẹ: “Mẹ, con xin lỗi!”

“Con trai ngốc của mẹ!” Tàn Uyển Linh cũng ôm Trình Hiểu Quân, dịu dàng vuốt tóc anh, hai người đã lâu lắm không có ngồi chung một chỗ như vậy, “Sao phải nói xin lỗi với mẹ, chỉ cần con vui vẻ con hạnh phúc là mẹ đã thỏa mãn lắm rồi.”

“Mẹ!” Trong giọng nói của Trình Hiểu Quân dường như còn có sự khổ sở, “Nếu như vì hạnh phúc của con mà mẹ phải hy sinh hạnh phúc của mình, thì

làm sao con có thể hạnh phúc chứ?”

“Nói như vậy con với Quân Quân đang bên nhau?” Tần Uyển Linh buông Trình Hiểu Quân ra nhìn anh hỏi.

Trình Hiểu Quân gật đầu: “Dạ...”

“Hiểu Quân.” Tần Uyển Linh cảm thấy buồn bã, “Đây không phải là chuyện con đã đợi từ rất lâu rồi sao, tại sao nhìn con lại không vui?”

“Mẹ, hạnh phúc của con cũng không thể thiếu mẹ được, con và Quân Quân ở bên nhau vậy mẹ và bác Trần phải làm sao bây giờ?” Trình Hiểu Quân đau lòng nhìn chăm chú vào mẹ, mẹ là người mà đời này anh gắn gũi nhất cũng biết ơn nhất, anh dĩ nhiên cũng hy vọng mẹ có thể lại được hạnh phúc.

Tần Uyển Linh cúi mày: “Con đừng quan tâm đến những chuyện này, mẹ nói chỉ cần con hạnh phúc những thứ khác cũng không sao.”

“Mẹ, con không muốn mẹ tự ngược đãi mình. Chúng ta thử một lần có được hay không, nói chuyện với bác Trần, nói không chừng bác ấy sẽ đồng ý, hơn nữa còn có Quân Quân, cô ấy sẽ giúp chúng ta.” Trình Hiểu Quân nói ra suy nghĩ của mình, có lẽ nói không chừng còn thật sự có thể vẹn cả đôi đường.

Tần Uyển Linh do dự, vậy lỡ Hoàng Đào không đồng ý, vậy Hiểu Quân và Quân Quân không phải là sẽ...

“Mẹ, con biết chuyện này rất khó khăn, nhưng chúng ta cũng không có thể từ bỏ một chút xíu cơ hội nào, nếu như bác Trần thực sự yêu Quân Quân và mẹ, bác ấy sẽ không chia rẽ con và Quân Quân.” Trình Hiểu Quân tiếp tục thuyết phục, anh không thể không để ý đến hạnh phúc của mẹ.

“Vậy phải làm như thế nào?” Tần Uyển Linh rút cuộc cũng mở miệng, trong lòng bà cũng có chút hy vọng.

“Cái này...” Trình Hiểu Quân suy nghĩ một lát, “Ngày mai bác Trần đến đón mẹ đi ăn cơm, mẹ cứ nói với bác ấy chuyện của con và Quân Quân, con sẽ cùng Quân Quân đến chỗ mẹ và bác Trần ăn cơm, coi như là ngẫu nhiên gặp mặt rồi hành động, có được không ạ, có Quân Quân ở đó, con nghĩ bác Trần sẽ không nhẫn tâm, chỉ là đành có lỗi với Quân Quân thôi...”

“Hà tất phải vậy chứ?” Tần Uyển Linh cũng đau lòng vì con trai, “Bác Trần con có vẻ cũng là người bình thường, dù sao nhà bọn họ không không có nhiều quan hệ phức tạp như chúng ta.”

“Cứ quyết định như vậy, ngày mai con sẽ hẹn Quân Quân cùng đi, mẹ chỉ cần đem chuyện của con cùng Quân Quân nói trước với bác Trần hơn nữa nói trước cho con biết hai người ở đâu là được.” Trình Hiểu Quân không cho Tần Uyển Linh từ chối.

“Ừ, được rồi. Hiểu Quân, bất kể bác Trần con nghĩ như thế nào, làm như thế nào thì con cũng không được oán trách ông ấy, con và Quân Quân cũng phải mãi mãi ở bên nhau biết không?” Tần Uyển Linh đồng ý đề nghị nhưng cũng muốn chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất.

“Mẹ!” Trình Hiểu Quân cảm động nhiều hơn là đau lòng. “Sẽ tốt, mọi chuyện cũng sẽ tốt thôi mà, tin con, tin bác Trần nha mẹ.”

“Ừ, mẹ tin con!” Tần Uyển Linh cười nói.

Chiều hôm sau, Trình Hiểu Quân trước khi tan sở liền gọi điện thoại cho Trần Hiểu Quân đang ở nhà nghỉ ngơi nói cùng đi ăn cơm. Trần Hiểu Quân lập tức đồng ý, cô còn chưa tìm Trình Hiểu Quân tính sổ chuyện tối qua đâu đấy. Trần Hiểu Quân chuẩn bị xong xuôi liền đi ra cửa, sao lại là khách sạn Lệ Đô nhỉ? Cái tên quý đáng ghét này không phải là muốn xin lỗi mình vì chuyện ngày hôm qua mà chọn một chỗ có phong cách tình cảm vậy chứ. Cho dù bây giờ rất ít khi ra vào những nơi này nhưng Trần Hiểu Quân cũng biết khách sạn Lệ Đô là nơi thường được các cặp tình nhân chọn làm nơi hẹn hò tình cảm nhất, bởi vì bên trong có phòng ăn đặc biệt dành riêng cho các đôi tình nhân. Sau khi xuống xe, Trần Hiểu Quân cứ theo chỗ Trình Hiểu Quân đã hẹn mà đi, quả nhiên xuống xe đi vào liền thấy Trình Hiểu Quân đang ở lầu một khách sạn Lệ Đô chờ cô.

Trần Hiểu Quân đi tới vỗ một cái lên vai Trình Hiểu Quân dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó: “Đang say sưa nghĩ cái gì vậy?” hừm mình tới mà cũng không thấy.

“Quân Quân, em đến rồi!” Trình Hiểu Quân đứng lên, “Anh đã đặt chỗ rồi, bây giờ chúng ta lên đi.” Vừa nói xong liền dắt tay Trần Hiểu Quân đi về phía thang máy.

“Chúng ta rốt cuộc ăn cơm ở đâu vậy?” Trần Hiểu Quân bắt đắc dĩ đi theo Trình Hiểu Quân, cô thường hoài nghi quý đáng ghét đúng là khó hiểu, có chuyện gì cũng để ở trong lòng không chịu nói ra.

Trình Hiểu Quân quay đầu lại cười yếu ớt: “Quân Quân, thật ra thì em cũng biết anh muốn dẫn em đi đâu ăn cơm mà!”

“Làm sao mà em biết được, em có phải là con giun trong bụng anh đâu chứ!” Trần Hiểu Quân không thừa nhận cụp mắt xuống oán trách.

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân đối với thái độ nhất định muốn anh phải nói ra của Trần Hiểu Quân rất bất đắc dĩ, nhưng anh trước sau đều chấp nhận và dung túng. “Chúng ta đến lầu chín chỗ bàn tình nhân!”

Trần Hiểu Quân cười: “Được rồi, thấy anh có thành ý như vậy, chuyện tối qua coi như xong, nhưng hôm nay anh trốn không thoát đâu, nhất định phải cùng em về nhà gặp ba. Tối nay, nếu anh mà dám trốn?” Trần Hiểu Quân giờ quả đấm ở trước mặt Trình Hiểu Quân đang đưa hai cái.

“Được rồi, Quân Quân muốn thế nào thì thế đó, anh nghe lời em.” Cho dù muốn trốn cũng trốn không trốn được nữa. Trình Hiểu Quân không muốn mẹ

vì mình mà khổ sở, cũng không muốn gạt Trần Hiểu Quân chuyện này.

“Vậy anh còn không mau đi!” Trần Hiểu Quân đổi từ vai trò khách thành người làm chủ nên càng tích cực hưng phấn, bàn tình nhân, cô còn chưa tới lần nào!

Rất nhanh hai người đã lên đến tầng chín, Trần Hiểu Quân vừa vào đi liền trái nhìn phải ngắm, thật đúng là chỗ cho tình nhân ăn com, toàn bộ bàn đều được thiết kế cho hai người ngồi. Lúc Trần Hiểu Quân thấy hai người sẽ không thể nào xuất hiện ở nơi này thì nhất thời cả kinh đến cảm cũng suýt rớt xuống đất, cô kéo kéo tay Trình Hiểu Quân: “Quý đáng ghét, đó có phải là ba và dì không?” Cô nghĩ mình chỉ là nhìn nhầm thôi.

Trình Hiểu Quân quay về phía cô nói nhìn mẹ cùng bác Trần bá đang ăn com, hai người vừa nói vừa tán gẫu thoạt nhìn rất hài hòa nhưng lại giống như không có gì để nói...

Trình Hiểu Quân không lên tiếng, Trần Hiểu Quân quay đầu lại chờ anh: “Quý đáng ghét, lỗi tai anh điếc rồi hả?”

“Quân Quân...” Anh vốn đã chuẩn bị tâm lý là hôm nay sẽ phải đối mặt với vấn đề này, nhưng bây giờ trong lòng của anh cũng rất sợ, anh không biết có thể thực sự vẹn cả đôi đường hay không, nếu như không được, vậy anh và Quân Quân phải làm sao bây giờ, mẹ phải làm sao bây giờ, “Anh vào toilet một chút...”

Trần Hiểu Quân vừa nghe liền kéo tay anh: “Không phải anh nói em muốn như thế nào thì như thế đó sao?” Đang tính xoay người kéo đến trước mặt mình, “Em muốn hôm nay, ở chỗ này, phải nói với ba!” Sau đó lại quơ quơ nắm đấm trước mặt Trình Hiểu Quân: “Anh không được trốn đâu đó!”

Trình Hiểu Quân bị Trần Hiểu Quân uy hiếp lần nữa cũng không có nào mà nghĩ tới việc tiếp tục trì hoãn thời gian, lỡ bác Trần còn chưa nói Quân Quân đã tức giận bỏ đi thì không phải là càng không có cơ hội sao: “Vậy chúng ta qua đó đi.”

Trần Hiểu Quân hài lòng thu tay lại, kéo Trình Hiểu Quân đi về phía ba Trần đồng thời lên tiếng gọi: “Ba, đi!”

Ba Trần nghe tiếng liền nhìn lại: “Sao các con lại ở đây?”

Trần Hiểu Quân đi tới bên cạnh ba Trần kéo lấy tay ba không chút suy nghĩ đã nói: “Ba và dì cũng có thể ở chỗ này thì tại sao bọn con lại không được?”

Ba Trần cứng đờ người, Tàn Uyển Linh không cẩn thận làm rớt chén trà, Trần Hiểu Quân lại hoàn toàn không thấy được sự khác thường của ba Trần, còn Trình Hiểu Quân thì coi như là đang đứng bình tĩnh, chỉ là ánh mắt của anh vẫn nhìn thật sâu Trần Hiểu Quân.

Quân Quân sẽ không có nghĩ đến...

“Con cùng quý đáng ghét...” Trần Hiểu Quân phát giác mình nói sai lập tức đổi lại nói: “Con cùng Trình Hiểu Quân tới đây ăn com vừa đúng lúc thấy ba với dì cũng đang ở đây. A a, ba, bọn con có chuyện muốn nói với ba.” Trần Hiểu Quân dừng một lát mới nói: “Con cùng Trình Hiểu Quân đang quen nhau.”

Ba Trần liếc mắt nhìn Trình Hiểu Quân đã đứng ở bên cạnh Tàn Uyển Linh rồi nói với con gái: “Không phải con vẫn luôn không thích Hiểu Quân sao, sao lại ở bên cạnh nó?”

“Con...” Trần Hiểu Quân im lặng, cái này phải nói như thế nào nhỉ, cô trước kia cũng không biết là mình sẽ thích quý đáng ghét mà, nhưng mà lúc hiểu ra đã thích rồi thì có thể làm sao, đương nhiên là tiếp tục thích! Lại một lần nữa nói rõ suy nghĩ của Trần Hiểu Quân là thẳng tắp...

“Đó là trước kia, bây giờ...” Trần Hiểu Quân nhẹ giọng giải thích, chỉ là chính cô cũng cảm thấy nói thế này thật không giống như là lý do.

“Con đã quyết định?” Trần Hiểu Quân không chút do dự gạt đầu. Ba Trần không tiếp tục thảo luận với con gái là tại sao lại quen với Hiểu Quân nữa mà quay qua Trình Hiểu Quân nói: “Ba với Hiểu Quân tâm sự một chút, con với dì cứ ngồi đây chờ nhé.”

Trần Hiểu Quân không tình nguyện buông tay ba Trần ra: “Có cái gì không thể gặp mặt một lời chứ!”

“Con không nghe lời ba?” Ba Trần nghiêm mặt, Trần Hiểu Quân sợ nhất là vẻ mặt nghiêm túc này của ba, vẻ mặt như thế nói rõ ba sẽ không nghe mình lại càng không đồng ý với bất kỳ yêu cầu nào của mình.

“Được rồi...” Bước chậm đến bên cạnh Tàn Uyển Linh, hơi lo lắng nhìn Trình Hiểu Quân, dáng vẻ này của ba không phải là muốn làm khó quý đáng ghét đó chứ, “Ba, hai người đi mau một chút, con đói lắm rồi, muốn ăn com...”

“Biết rồi, ở khách sạn còn có thể để con bị đói sao, tự đi chọn món đi.” Ba Trần đã đoán ra con gái đang nghĩ gì, thật là con gái chả có đứa nào tốt, còn chưa lập gia đình là đã bệnh bạn trai rồi.

“Dạ!” Trần Hiểu Quân nháy mắt với Trình Hiểu Quân, làm anh giật mình một chút, mới kéo ghế ngồi bên Tàn Uyển Linh, nhưng ánh mắt vẫn hướng nhìn về phía ba Trần, Tàn Uyển Linh cũng là không yên lòng nhìn hai người nói chuyện với nhau.

“Bác Trần!” Trình Hiểu Quân ngồi xuống lễ phép gọi.

“Bắt đầu từ lúc nào?” Ba Trần hỏi thẳng vào vấn đề,

“Đạ hai tuần trước.” Trình Hiếu Quân nói thật.

“Hai tuần” Ba Trần để ly trà chuẩn bị uống xuống, “Hôm nay bác mới biết, cũng là mẹ con nói cho bác biết trước, con tính gạt bác sao?”

“Đạ không có!” Trình Hiếu Quân chưa từng muốn giấu giếm chẳng qua là không biết phải mở miệng thế nào, “Con biết bác Trần không thích con.”

“Con không nên hiểu lầm” Ba Trần thật ra thì rất thích Trình Hiếu Quân chẳng qua là nếu là làm con rể thì miễn bàn, “Bác chỉ thấy Quân Quân phải tìm một người có thể quán được nó, chứ không phải giống như con. . . Nói như thế nào nì, luôn nhường nhịn nó, hôn nhân như vậy rất khó hạnh phúc.”

“Con nhường nhịn Quân Quân, con yêu Quân Quân cung chiều cô ấy cũng sai sao?” Trình Hiếu Quân không thể chấp nhận lý do như vậy, nếu như vậy chẳng phải những điều anh làm trong nhiều năm qua cũng là sai lầm sao?

“Con có thể nhường nhịn được bao lâu, cung chiều được bao lâu? Một năm? Hai năm? Năm năm? Con gái của bác, bác còn không hiểu sao, nó quá tùy hứng cũng quá ngang ngược không có tính nhẫn nại, ruột để ngoài da nghĩ, cái gì cũng biểu hiện ở trên mặt và hành động, con có thể chịu đựng nó, cung chiều nó cả đời không?” Ba Trần nói ra vấn đề ông lo lắng nhất, không ai có thể chịu được việc vợ của mình suốt ngày chảnh chọe, Hiếu Quân là người có thể chịu đựng con gái ông nhiều nhất trong những người ông từng gặp, nhưng ông không cảm thấy Hiếu Quân có thể cả đời như vậy, cho nên Quân Quân phải tìm một người có thể quán được nó thì cuộc sống mới có thể trôi qua khá hơn một chút.

“Tại sao không thể!” Trình Hiếu Quân kích động phản bác, “Con chính là muốn cô ấy cả đời không thể rời bỏ con, như vậy con mới có thể tiếp tục nhường nhịn cô ấy, cung chiều cô ấy, để cô ấy quen con, chấp nhận con, thích con, yêu con!” Trình Hiếu Quân nói tới chỗ này cũng cảm thấy mình hình như có chút quá kích động khiến ba Trần im lặng, “Con cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới việc phải xa Quân Quân, ngay từ đầu con đã hy vọng có thể ở bên Quân Quân, mười mấy năm nay, con cũng chưa từng nghĩ tới chuyện phải rời khỏi Quân Quân, con lúc nào cũng chỉ nghĩ làm thế nào Quân Quân mới không rời bỏ con. . .”

Ba Trần nghe được thì rất ngạc nhiên, Hiếu Quân nó... Ông vẫn tưởng Hiếu Quân sau khi vào đại học mới thích Quân Quân, chẳng lẽ?

“Cho nên con từ nhỏ luôn nhường nhịn Quân Quân, giúp đỡ nó che chở cho nó, học lên vẫn muốn học cùng một trường với nó?” Ba Trần suy đoán.

Trình Hiếu Quân cúi đầu không nói lời nào, anh đúng là nghĩ như vậy.

“Hiếu Quân, bác có nên nói là bác đã nhìn sai người không?” Ba Trần tựa lưng vào ghế, “Bác vẫn cho rằng con quá hướng nội quá hiền lành, ở bên cạnh Quân Quân con sẽ không vui vẻ, chỉ biết bị Quân Quân ăn hiếp, hóa ra là con vẫn luôn suy nghĩ cho Quân Quân.”

“Bác Trần, bất kể bác nói thế nào thì những điều bác nghe và bác thấy đều là sự thật, con cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn gạt bác, cũng không muốn gạt Quân Quân, đây cũng là thật lòng của con.” Trình Hiếu Quân biết bác Trần không thích người cơ mưu thâm trầm, anh cũng biết bạn bè chung quanh Quân Quân từ nhỏ đến lớn cũng là do bác Trần giám sát rồi mới được kết giao, anh không muốn bác Trần hiểu lầm ý của anh.

Ba Trần quan sát Trình Hiếu Quân, vẻ mặt của anh không phải là nghiêm túc mà là kiên định, theo như lời nó đã nói thì không phải là xúc động mà là nói thật lòng, có lẽ mình thật không có phát hiện ra Hiếu Quân nó không chỉ là một người ôn hòa mà lại khiêm tốn lại còn nhẫn nại mà cố chấp.

“Con biết chuyện của bác và mẹ con rồi đúng không?” Không phải nghi vấn mà là khẳng định, ông hiểu Tàn Uyển Linh tất nhiên cũng hiểu tình cảm sâu đậm của mẹ con họ, cho dù Tàn Uyển Linh không có nói thẳng ra, Trình Hiếu Quân nhất định cũng có thể nhìn ra.

“Con biết, mẹ con cũng vì chuyện này mà rất khó xử...” Là anh ấy náy với mẹ, mẹ thành toàn cho anh và Quân Quân lại ngược đãi bản thân.

“Mẹ con...” Ba Trần than thở, “Bác không ngờ con và Quân Quân lại quen nhau, để việc ghép nối với mẹ con lần trở nên không vui...”

Ba Trần chưa nói xong Trình Hiếu Quân liền ngắt lời ông: “Bác Trần, bác yêu mẹ con chứ, nếu như bác yêu bà ấy thì đừng để cho bà ấy khó xử. Con biết, cho dù con và Quân Quân không thể ở bên nhau, mẹ con cũng không thể vui vẻ ở bên bác.” Trình Hiếu Quân nghiêm túc nói, anh biết nói như vậy có thể sẽ khiến bác Trần không vui, nhưng đây là sự thật.

Ba Trần cau mày, lời của Trình Hiếu Quân nghe giống như là uy hiếp, nhưng trong lòng ông hiểu rõ ràng là Trình Hiếu Quân nói đúng, nếu không ông và Tàn Uyển Linh sẽ không lâu như vậy rồi mà cũng không thể tiến thêm một bước. Trong lòng của bà ấy có nút thắt, cái nút thắt đó chính là Trình Hiếu Quân, mà cái nút thắt Trình Hiếu Quân kia lại tiếp tục thắt ở trên người con gái mình, bây giờ có thể cởi ra hay không cũng là do mình. Ba Trần nhìn về phía Tàn Uyển Linh, bà đang lo lắng nhìn bên này, chăm chú nhìn gương mặt lo lắng của bà, bà đã lâu lắm rồi không có cười: “Thôi bỏ đi, nếu các con đã quyết định quen nhau thì bác cũng sẽ không ngăn cản, về phần những chuyện khác, con cứ nói mẹ con yên tâm đi.” Minh lúc nào cũng làm cho Uyển Linh rất ít ngược lại còn làm cho bà ấy khó xử như vậy, quan hệ hai nhà như vậy mặc dù không hợp quy tất, nhưng đây cũng là chuyện nhà mình không cần người khác đồng ý hay can thiệp.

Ba Trần sau khi nói chuyện xong với Trình Hiếu Quân thì bảo Trình Hiếu Quân đi gọi Trần Hiếu Quân cùng Tàn Uyển Linh tới đây cùng nhau ăn. Trình Hiếu Quân mỉm cười đi tới trước mặt Tàn Uyển Linh ôm bà nói: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng nữa đâu, chuyện đã được giải quyết xong rồi, chúng ta vẫn sẽ là người một nhà, vẫn sẽ ở bên nhau.”

Tàn Uyển Linh gần như vui đến trào nước mắt, nói không nên lời chỉ không ngừng gật đầu.

Chỉ có một mình Trần Hiếu Quân không hiểu gì cho nên: “Này, quý đáng ghét, hai người sao vậy?”

Trình Hiếu Quân dặt tay Trần Hiếu Quân cười dịu dàng: “Không sao đâu Quân Quân, chúng ta qua đó đi!”

“Đúng vậy, Quân Quân, con không phải là đôi bụng sao, chúng ta mau đi ăn cơm đi.” Trần Uyển Linh thu hồi nước mắt vui vẻ nói.

“Đi?” Trần Hiểu Quân cảm thấy rất lạ, chuyện này là thế nào?

“Đi thôi, Quân Quân!” Trần Hiểu Quân cười đưa Trần Hiểu Quân tới ngồi xuống bàn của ba Trần bên kia.

Ba Trần đã dọn xong chén đĩa cho bốn người, Trần Hiểu Quân vẫn còn đang đầy bụng nghi ngờ chưa nghĩ ra đã nghe ba Trần nói: “Quân Quân, mặc dù con đã cùng Hiểu Quân quen nhau, nhưng phải biết chừng mực, những chuyện không nên làm thì đừng làm.”

Trần Hiểu Quân cầm đĩa nhìn ba Trần: “Ba, ba có ý gì vậy, mọi người hôm nay đều kỳ lạ sao ấy?”

Ba người kia nhìn nhau chăm chú, thờ dài...

Trần Hiểu Quân càng thêm không rõ, đây là cái tình huống gì vậy, cứ như mình đã bỏ sót rất nhiều chuyện nên biết ấy...

[Nhật ký] Anh vì em!

Hôm nay mình đã giải quyết một vấn đề trọng đại nhất đời mình, qua được cửa của bác Trần. Sau khi quen Quân Quân mình vẫn rất đau đầu với việc nên giải quyết vấn đề này như thế nào, mình muốn ở bên Quân Quân, cũng hy vọng mẹ có thể lần nữa có được hạnh phúc.

Từ kỳ nghỉ lễ quốc khánh đại học năm nhất về, mình đã phát hiện mẹ có cái gì đó là lạ, nhưng mà mẹ không muốn cho mình biết, thì mình sẽ không buộc mẹ nói cho mình biết, cho đến tết năm thứ nhất đại học mình mới mơ hồ hiểu ra, sau đó mẹ cũng nói cho mình biết chuyện của bà cùng bác Trần. Khi đó mình không có nghĩ quá nhiều chỉ nghĩ là như vậy mẹ đã gặp được hạnh phúc cho nên mình ủng hộ quyết định của mẹ. Sau đó mình mới nghĩ tới ảnh hưởng của chuyện này đối với mình, năm thứ ba đại học một mình Quân Quân chạy về nhà, mình cũng trở về tìm cô ấy, bất luận mình hỏi thế nào bác Trần cũng không chịu nói cho mình biết Quân Quân đang ở đâu, mình cũng từ chối mẹ mới biết được nguyên nhân, sau đó mình còn cầu xin mẹ đi hỏi giúp mình, chỉ là bác Trần vẫn không có nói rõ Quân Quân đang ở chỗ nào.

Bác Trần là một cán bộ nhà nước, trong nhà còn có rất nhiều bạn bè thân thích, nếu như quan hệ của bọn mình tiếp tục phát triển không chỉ có không được thân nhân chấp nhận còn có thể bị bạn bè đồng nghiệp lên án, thì ra là ngoài Quân Quân không chịu chấp nhận mình, bác Trần ở phương diện này cũng là một vấn đề. Lúc mình vội vã tìm Quân Quân không có phát hiện ra mẹ nhiều lần muốn nói lại thôi chuyện làm bạn với bác Trần, sau khi mình tìm được Quân Quân cũng không phát giác ra mẹ không vui và cần trọng hơn với bác Trần. Sau khi mình với Quân Quân quen nhau mới thấy mẹ gầy hẳn đi cũng không thấy mẹ cười...

Mình biết là mình làm khó mẹ, mẹ vẫn biết mình thích Quân Quân, cũng vẫn dễ dàng tha thứ cho mình vì Quân Quân mà không may may để ý đến cảm thụ và quyết định của bà, vì Quân Quân, mình đã làm tổn thương mẹ của mình, để cho mẹ bỏ qua hạnh phúc sắp đạt được... Mình thật quá bất hiếu.

Quân Quân vẫn không biết những chuyện này, mình cũng không nói với cô ấy. Lần đó Quân Quân bảo mình đến trường học rồi lại lôi kéo mình đến bệnh viện để cho tất cả mọi người biết bọn mình đang quen nhau, mình rất vui. Quân Quân như vậy là có để tâm đến quan hệ mình và cô ấy. Quân Quân ngang ngược không chỉ là đối với người với việc, mà ngay cả với tình cảm. Trong mắt của mình Quân Quân làm như vậy không chỉ có chỉ là muốn thoát khỏi mối phiền phức phải đi xem mắt mà còn là biểu đạt mình chỉ thuộc về cô ấy, không cho trong lòng, trong mắt mình có những người khác, cũng không cho người khác đến gần mình, sự ngang ngược đó của Quân Quân thực dễ thương, mình rất thích.

Một khắc đó mình vui đến nỗi quên mất vấn đề của mẹ vẫn chưa giải quyết, và một khắc đó Quân Quân còn cho mình một vấn đề nan giải khác cũng không biết nên giải quyết như thế nào, cô ấy muốn đem chuyện bọn mình quen nhau nói cho bác Trần biết, vậy mẹ làm sao bây giờ?

Mình biết chuyện này là không thể tránh, hơn nữa mau chóng giải quyết mới có thể để cho tất cả mọi người không còn phiền não thống khổ. Sau đó mình cùng mẹ thương lượng việc phải cùng bác Trần nói rõ ràng chuyện này, mình muốn ở bên Quân Quân nhưng cũng không thể hy sinh hạnh phúc của mẹ. Mình đoán bác Trần sẽ không không để ý tới tâm ý của Quân Quân, cũng sẽ không thể không quan tâm đến cảm nghĩ của mẹ, mình chính là đánh mất tình thân và tình yêu, mình không dám tưởng tượng kết quả sẽ như thế nào, nhưng vì mình, vì Quân Quân, vì mẹ, mình cũng muốn đánh cược một lần!

Mình đưa Quân Quân đến phòng tình nhân của khách sạn Lệ Đô, mẹ và bác Trần cũng ở chỗ đó, Quân Quân thấy được liền kéo mình qua, mình nghĩ Quân Quân nhất định vẫn chưa biết đến quan hệ giữa mẹ và bác Trần nên mới có thể tự nhiên nói ra những lời đó được, sau đó mình hết sức chắc chắn là Quân Quân thực sự không biết, nhưng mà sớm muộn gì Quân Quân cũng sẽ biết.

Mình đã nói chuyện với bác Trần về quan hệ giữa bọn mình, rất mạo hiểm, nếu như bác Trần không vui, hoặc là chưa yêu mẹ nhiều thì mình cùng Quân Quân có lẽ còn có thể sẽ đi khó khăn hơn. Bác Trần rất yêu mẹ mình, từ ánh mắt của ông là mình có thể thấy được, cuối cùng, bác Trần không có phản đối mình và Quân Quân quen nhau cũng không có từ bỏ ý định ở bên mẹ. Có thể có kết quả như thế là tốt nhất, mình ở bên Quân Quân, mẹ ở bên bác Trần, chúng ta là người một nhà hạnh phúc sống chung một chỗ, đây không phải là hy vọng xa vời, mà là thật!

Bạn đang đọc truyện *Bà Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Anh phải yêu em!

“Cô giáo Trần gặp lại sau!” “Cô giáo Trần, cuối tuần gặp lại!” Sau khi hết giờ thể dục nhóm học sinh hiểu động chào tạm biệt Trần Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân cũng tươi cười nói lời chào với các em học sinh: “Gặp lại các em sau nhé!” Thật tốt, các em học sinh này càng ngày càng hoạt bát hơn rồi, trong đó cũng có một phần công lao của mình nha.

Trần Hiểu Quân vui vì trở lại tức xá mờ túi xách lấy điện thoại đi động bấm một dãy số, nhanh chóng có người đã nghe máy, xem ra cái tên quý đáng ghét này hôm nay rất nhàn rỗi: “Alô!”

“Em đã hết tiết rồi sao?” Trình Hiểu Quân hỏi.

Trần Hiểu Quân vừa đem những đồ đạc cần thiết bỏ vào trong túi vừa đáp: “Ừ, chúng ta gặp nhau hay là về nhà luôn?”

Đầu dây bên kia Trình Hiểu Quân suy nghĩ một lát rồi nói: “Hay là chúng ta về nhà đi, hôm nay anh nấu cơm cho em ăn có được không?”

“Anh nấu cơm cho em?” Trần Hiểu Quân do dự, cái tên quý đáng ghét này mặc dù biết nấu cơm, tay nghề cũng không tồi nhưng so với với mình còn... kém xa, “Được rồi, em sẽ làm trợ thủ cho anh.” Trần Hiểu Quân nói xong lại vội vàng bổ sung, “Em muốn ăn cá kho tộ và thịt kho tàu, còn có gà cay xào nấm hương, sườn xào chua ngọt, bánh pút-đing thịt bò...”

“Quân Quân, sao hôm nay em muốn ăn toàn đồ mặn vậy?” Trình Hiểu Quân ngạc nhiên, bình thường Quân Quân vẫn ăn thanh đạm mà.

“Thì sao?” Trần Hiểu Quân hướng về phía điện thoại bĩu môi, “Hôm nay em nhất định muốn ăn mặn, không được à, không được thì tự em về nhà làm!”

“Không phải là không được.” Chi là sợ em cùng lúc nạp quá nhiều loại thịt sẽ không tốt cho tiêu hóa, Trình Hiểu Quân quyết định không nói gì nữa, nếu như Quân Quân muốn ăn anh nhất định sẽ thỏa mãn cô, “Được rồi, chúng ta gặp nhau ở bên ngoài siêu thị, mua đồ ăn rồi cùng nhau về.”

“Ừ, vậy chúng ta gặp nhau ở siêu thị!” Cúp điện thoại Trần Hiểu Quân liền bắt xe đến thẳng chỗ hẹn với Trình Hiểu Quân.

Từ siêu thị bước ra trên tay hai người chật nịch đồ, đi chưa mất tới ba phút đồng hồ thì đã về đến nhà.

“Quân Quân, tới nhà anh đi tối nay mẹ về vừa hay có thể ăn cơm cùng chúng ta.” Bước tới lầu dưới Trình Hiểu Quân liền nói.

“Tối nay ba em cũng ở nhà, chúng ta đã nấu xong có thể gọi di tới cùng ăn!” Trần Hiểu Quân muốn về nhà mình nấu nướng, thấy Trình Hiểu Quân còn muốn nói tiếp Trần Hiểu Quân trực tiếp trừng mắt không cho anh từ chối, “Anh, không được phép phản đối!”

Trình Hiểu Quân đem lời định nói nuốt vào bụng, vốn là hôm nay định nhắn mẹ về sớm một chút rồi cùng nhau ăn cơm, mẹ lại bảo hôm nay về cùng với bác Trần, cũng tốt, hai người đã về cùng nhau rồi thì cũng không cần phải báo trước nữa.

Trần Hiểu Quân mở cửa: “A, ba ơi ba về chưa, hình như còn có khách?” Trần Hiểu Quân thấy có đôi giày cạnh cửa liền nhìn quanh nhà.

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân nhận ra đôi giày này, hai người hẳn là sẽ không về nhanh đến vậy chứ.

“Anh thất thần cái gì vậy, đi vào thôi!” Đối với tốc độ chậm chạp của Trình Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân tỏ vẻ bất mãn, “Em đói bụng lắm rồi.”

Trình Hiểu Quân không muốn để Trần Hiểu Quân chịu ủy khuất, tất nhiên cho dù là đói bụng cũng không được, anh lập tức tháo giày vào bếp đặt đồ ăn xuống: “Anh làm ngay đây.” Động tác nhanh nhẹn nên anh đã bỏ qua điều bất thường là tuy có người ở nhà nhưng lại không trông thấy ai.

Trình Hiểu Quân đem đồ ăn mua về bỏ vào tủ lạnh lại thấy Trần Hiểu Quân đứng bên ngoài không nhúc nhích không biết đang nhìn cái gì: “Quân Quân...?”

Trần Hiểu Quân nghe thấy Trình Hiểu Quân ở gọi mình thì lập tức lấy tay che miệng anh, một tay đặt ở trên môi nhẹ giọng nói: “Suyt, đừng nói gì!”

Trình Hiểu Quân nghi ngờ, đưa ánh mắt về phía Trần Hiểu Quân nhìn lúc này, nhất thời đôi mắt cũng mở to hơn rất nhiều so với bình thường, bác Trần và mẹ ở trong phòng... Kéo bàn tay của Trần Hiểu Quân đang che miệng mình xuống: “Quân Quân...”

Trần Hiểu Quân cũng không đợi Trình Hiểu Quân nói hết câu liền kéo anh đến phòng bếp bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Quân Quân, không phải em đói bụng sao, tại sao lại lấy những thứ này ra?” Trình Hiểu Quân chứng kiến một màn vừa rồi cho nên cố ý đè thấp giọng nói xuống.

“Còn có thể làm nữa sao nữa?” Trần Hiểu Quân nhìn thoáng qua Trình Hiểu Quân trách cứ rồi lại tiếp tục lấy đồ, “Chúng ta đến nhà anh nấu cơm, nơi này... để lại cho ba và dì!”

Câu này hình như không thích hợp với tình huống bây giờ, vì sao Quân Quân lại phản ứng như vậy...

“Đừng đứng ngốc ở đó nữa, đi thôi!” Trình Hiểu Quân còn đang lo lắng Trần Hiểu Quân đã cầm lấy đồ kéo anh rón rén bước ra.

“Quân Quân...” Chuyện này lại càng kỳ lạ, “Em biết...”

Trần Hiểu Quân không biết hưng phấn điều gì vội vàng kéo Trình Hiểu Quân đi xuống lầu dưới: “Chúng ta tới nhà anh trước rồi hẵng nói.”

Trình Hiểu Quân không thể làm gì khác hơn là im lặng, xem chừng mình đã lo lắng dư thừa.

Sau khi bước vào nhà Trình Hiểu Quân, Trần Hiểu Quân yên ổn ngồi trên ghế salon phòng khách lên tiếng hỏi Trình Hiểu Quân đang bận rộn trong phòng bếp: “Em đã sớm nghi ngờ rồi mà! Hừ, quý đáng ghét, có phải anh đã sớm biết rồi hay không?”

“Cái gì?” Trình Hiểu Quân bận làm cá nên không hiểu Trần Hiểu Quân đang hỏi chuyện gì.

“Còn hỏi cái gì nữa?” Trần Hiểu Quân bước tới cửa phòng bếp, “Là chuyện của ba và dì, anh nhất định đã biết từ trước, ngày đó ở Lệ Đô em đã thấy là lạ, đáng lẽ em phải sớm nhận ra chuyện này chứ, thế mà mãi đến bây giờ mới biết...”

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân buông con dao trên tay xuống xoay người lại, “Em, để ý chuyện mẹ và bác Trần ở bên nhau hay sao?”

“Để ý?” Trần Hiểu Quân nhún hàng lông mày, “Em để ý cái gì, như vậy không phải rất tốt ư, hay là anh muốn phá đám?”

Phá đám? Trình Hiểu Quân than thở, làm sao có thể thế được, không biết vì sao Quân Quân lại nghĩ như vậy: “Dĩ nhiên là không, anh rất vui vì mẹ có thể tìm được hạnh phúc thêm một lần nữa. Em...”

Trần Hiểu Quân dựa vào cửa nhướn lông mày: “Chuyện này cũng không tệ lắm!” Trần Hiểu Quân cười ha ha hai tiếng, “Dì bây giờ đã có thể là mẹ của em, lúc nhỏ em đã rất muốn đi làm mẹ rồi, bây giờ rốt cuộc cũng thành sự thật, thật tốt quá!”

Lúc nhỏ? Không phải Quân Quân vẫn luôn hi vọng mẹ cùng bác Trần có thể ở bên nhau chứ? Nghĩ như vậy tâm trạng của Trình Hiểu Quân cũng thoải mái không ít, lúc trước còn tưởng rằng sẽ phải giải thích chuyện này với Quân Quân rất lâu mới có thể giải quyết được: “Quân Quân, em tới phòng khách ngồi một lát đi, anh sẽ xong nhanh thôi.” Trần Hiểu Quân trong lòng vẫn còn đang vui vẻ nghĩ đến chuyện vừa nói, liền đi tới phòng khách cũng quên mất việc mình phải giúp Trình Hiểu Quân một tay.

Trình Hiểu Quân tiếp tục nấu cơm, khoảng 30 phút đồng hồ sau đã làm xong năm món Trần Hiểu Quân muốn ăn. Hai người đem đồ ăn bưng lên bàn bày biện, lúc ngồi xuống Trần Hiểu Quân lại cảm thấy bối rối: “Có nên gọi ba và dì xuống dùng cơm không anh?”

Trình Hiểu Quân cũng không biết có nên gọi hai ông bố bà mẹ xuống hay không, nếu hai người không muốn xuống mà lại đi gọi thì không phải sẽ xấu hổ lắm sao, do dự mà trả lời: “Có lẽ không cần đâu, nếu đói bụng mẹ và bác Trần sẽ đi ăn cơm thôi.”

Trần Hiểu Quân buồn bã ỉu xiu ngồi xuống hừ lạnh: “Ngày đó ba còn nói cái gì mà việc không nên làm thì đừng làm, bây giờ mình lại... sau này em không thêm nghe lời ba nữa.”

Trình Hiểu Quân lại nghe không được tự nhiên: “Quân Quân, em đừng nói lung tung...”

“Em nói lung tung gì đâu!” Trần Hiểu Quân ngẩng đầu nhìn trần nhà tỏ vẻ không phục, “Bây giờ nhất định là ba đang ở trên đó làm chuyện không nên làm”

Trình Hiểu Quân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, chỉ là thấy mẹ cùng bác Trần hôn nhau thôi cũng không cần suy diễn nhiều như vậy chứ, cho dù là thế thì cũng không cần phải nói ra mà: “Quân Quân, ăn cơm đi!” Trình Hiểu Quân giúp Trần Hiểu Quân xới một chén cơm, “Em chắc là rất đói rồi, chúng ta ăn cơm đi.”

Trần Hiểu Quân hiện tại hoàn toàn không có tâm tình ăn cơm gục xuống bàn nhìn Trình Hiểu Quân hỏi: “Anh nói ba...”

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân thật sự là không muốn nhắc đến vấn đề này nữa, nếu không thì không biết đầu óc và cái miệng Quân Quân thì sẽ nghĩ chuyện đi tới mức nào nữa, “Chúng ta ăn cơm đi, anh cũng đói rồi...”

“Anh đang nghĩ gì thế?” Trần Hiểu Quân cười nhìn Trình Hiểu Quân, cái mặt quý đáng ghét đã có chút ửng hồng mà bản thân anh không thấy, cô tiếp tục hỏi, “Có phải anh đang nghĩ tới chuyện ba và dì không?”

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân cố ý dùng vẻ mặt và giọng điệu nghiêm túc nói: “Chẳng qua là mẹ và bác Trần chỉ hôn một cái mà thôi, em đừng nghĩ lung tung, ăn cơm đi!”

Trần Hiểu Quân phần nộ cúi đầu xuống cầm đũa ăn cơm nhưng trong lòng không ngừng nhủ thầm: Hừ, cái tên quý đáng ghét này nhất định là cũng nghĩ giống mình, còn làm bộ cái gì không biết! Anh cứ giả vờ đi, ăn thì ăn, nếu không phải vì em cũng rất đói thì không để anh lảng sang chuyện khác như vậy đâu?

Rốt cuộc hai người ăn bữa cơm này mà không nói gì thêm nữa, mãi đến khi Trần Hiểu Quân đem thức ăn trên bàn cần quét chỉ còn thừa lại chút xíu mới chịu kết thúc. Trần Hiểu Quân đồ người xuống ghế sa lon không muốn động đậy, Trình Hiểu Quân sau khi dọn dẹp xong bát đũa liền rót một chén trà đưa cho Trần Hiểu Quân: “Quân Quân, uống chén trà sẽ thoải mái chút đó!”

Trần Hiểu Quân cũng không hỏi là thứ gì liền nhận lấy uống một hơi, bất kể là thứ gì quý đáng ghét đưa nhất định là muốn tốt cho mình. Trong khoảng thời gian này cô có thể cảm nhận sâu sắc được là Trình Hiểu Quân đối với cô luôn quan tâm và cẩn thận chăm sóc.

Trần Hiểu Quân uống trà xong cảm giác thật sự khá hơn mới hỏi người ngồi ở bên cạnh: “Tối nay chúng ta làm sao bây giờ, em không muốn ngồi xem mãi mấy cái chương trình TV chán ngắt này, nhưng mà bây giờ em còn chưa thể về nhà được?”

Lại nữa, Trình Hiểu Quân thật muốn lấy cái công nghệ cao gì đó mà ngăn những thứ ý nghĩ nhảm chán trong lòng của Trần Hiểu Quân lại, chẳng qua là anh không có gan làm chuyện đó, chỉ có thể thỏa hiệp: “Quân Quân nếu đã không muốn xem TV hay là tối thư phòng của anh đọc ít sách đi, bên trong có rất nhiều sách mà em thích đó. Dù sao bây giờ cũng không thể về nhà.”

Sự chú ý của Trần Hiểu Quân quả nhiên bị đánh sang hướng khác: “Thật không? Vậy em đi đọc sách đây!” Vừa nói vừa đứng dậy chạy vào trong thư phòng.

Trình Hiểu Quân nhìn Trần Hiểu Quân đóng cửa lại cuối cùng cũng thở ra một hơi, lấy tay đặt ở vị trí trái tim mình, tốt hơn nhiều rồi!

Xem TV một lát Trình Hiểu Quân cũng cảm thấy chán liền tắt TV rồi trở về phòng mình, trong phòng còn có mấy quyển sách y đem từ bệnh viện về, thế nên Trình Hiểu Quân cũng trở về phòng đọc sách. Không biết qua bao lâu Trình Hiểu Quân đang chăm chú đọc sách chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, anh đặt sách xuống rồi ra mở cửa: “Không đọc nữa sao?” Nói xong anh mới chú ý tới sắc mặt Trần Hiểu Quân có vẻ khác lạ, “Quân Quân, em làm sao vậy?”

Trần Hiểu Quân không nói tiếng nào bước vào phòng ngồi ở trên giường nhìn chằm chằm Trình Hiểu Quân, tay cầm quyển nhật kí màu đen quơ quơ trước mặt anh: “Chuyện này là thế nào?”

Trình Hiểu Quân nhìn chăm chú đến nỗi hô hấp dường như cũng ngừng lại.

“Anh có muốn giải thích không?” Trần Hiểu Quân đem quyển nhật kí ném lên bàn, ánh mắt sáng như đuốc, “Quý đáng ghét, hôm nay nếu anh không giải thích rõ ràng thì đừng mong rời khỏi căn phòng này.”

“Quân Quân...” Trình Hiểu Quân biết Quân Quân nhất định đã đọc nội dung cuốn nhật kí, bằng không cô ấy nhất định sẽ không hỏi mình, cái này cũng chỉ có thể trách mình không đem cuốn nhật kí giấu kỹ trong ngăn kéo, “Không phải như em nghĩ đâu, nội dung cuốn nhật kí này là thật nhưng không phải là anh muốn lừa gạt hay giấu giếm gì em mới làm vậy...”

“Còn nói không gạt em? Hồi năm nhất đại học anh đã biết chuyện của ba và dì vậy mà cho tới bây giờ vẫn không nói với em, đây không phải là lừa gạt thì là cái gì?” Trần Hiểu Quân rất tức giận, cô cứ tưởng mình chỉ là mới biết chuyện này hơi trễ một chút thôi, ai ngờ một đêm lại là hơn ba năm, còn là do mình ngoài ý muốn mới phát hiện ra, “Quý đáng ghét, thì ra anh còn là đồ lường gạt, lừa em lâu như vậy! Nói, anh còn lừa em chuyện gì nữa?”

“Quân Quân!” Trình Hiểu Quân quỳnh quáng cả lên, lỡ Quân Quân nhất thời để tâm vào mấy chuyện vụn vặt mà hiểu lầm mình mà bỏ đi thì không phải lớn chuyện rồi sao, “Anh không phải là muốn gạt em, chỉ là không có nói với em thôi, anh muốn em tự phát hiện ra chuyện của mẹ và bác Trần có lẽ sẽ tốt hơn nên mới không nói, thật sự không phải là muốn gạt em đâu.”

Trần Hiểu Quân hừ lạnh coi như là tin lời của anh: “Quý đáng ghét, nói thật đi, anh còn có chuyện gì gạt em?” Cái tên quý đáng ghét này lúc nào cũng bí ẩn, nhất định còn rất nhiều chuyện mà mình không biết, cô đã sớm nghi ngờ rồi, chỉ là chưa có đề ý đến chuyện này thôi.

“Anh...” Quân Quân nếu đã đọc nhật kí nhất định đã biết những chuyện mình đã làm trước đây, anh đoán Trần Hiểu Quân là đang thử anh.

“Đàng hoàng khai ra!” Rõ ràng là uy hiếp, nhìn Trình Hiểu Quân áp a áp ứng, cô thấy có chút hối hận vì lúc này không đọc nhiều hơn một chút, giờ mới đọc được có hai trang!

Trình Hiểu Quân biết mình nếu còn giấu giếm nữa thì cô nhất định không phải chỉ đánh mắng một trận là hết giận, đầu tiên anh đi tới trước mặt Trần Hiểu Quân nắm thật chặt để chắc chắn không để cô chạy mất: “Trước đây anh không có nói cho em biết anh ở lại thực tập là hy vọng em có thể tới tìm anh; chuyện Âm Âm xếp gạt em là vì không muốn em biết mà tránh xa anh hơn hoặc là trốn tránh anh; sau khi tìm được em thì anh quả thật mỗi ngày đều đến trường len lén nhìn em; anh, anh còn cố ý ở trước mặt em nói câu mà em không muốn nghe, muốn em chia tay Bành Hạo; lần đó em ngã bệnh, là anh giúp em thay quần áo...”

“Anh nói cái gì?” Trình Hiểu Quân trực tiếp nói thẳng những lời này ra khiến cô cảm thấy trong lòng thật thoải mái, điều này chứng minh trong lòng quý đáng ghét trước sau đều có cô, chỉ là hai cái sau, đặc biệt là chuyện ngã bệnh thì, “Anh nói là lần đó em ngã bệnh là anh giúp em thay quần áo?”

Trình Hiểu Quân im lặng gật đầu.

“Trình Hiểu Quân!” Trần Hiểu Quân muốn rút cái tay đang bị nắm ra, “Anh buông ra!” Cô muốn đánh người.

Trình Hiểu Quân biết mỗi lần Quân Quân kêu tên của anh hơn phân nửa là tức giận, lần này cho dù Quân Quân tức giận cũng không thể buông ra.

“Trình Hiểu Quân, anh là đồ quý đáng ghét, đồ lừa đảo, anh chiếm tiện nghi của em, anh khốn kiếp...” Trần Hiểu Quân vừa mắng vừa đánh, không thể dùng tay đánh thì dùng chân đá.

Trình Hiểu Quân bị Trần Hiểu Quân hung hăng đá mấy cú, đau điếng mà vẫn không chịu buông tay, kết quả Trình Hiểu Quân bị đá ngã xuống giường kéo Trần Hiểu Quân cũng ngã theo. Trần Hiểu Quân vẫn còn tiếp tục đá, Trình Hiểu Quân không có cách nào khác chỉ có thể dùng chân của mình ngăn không cho Trần Hiểu Quân đá lung tung: “Quân Quân!”

Trần Hiểu Quân ánh mắt so đèn lồng còn lớn hơn: “Xích chân ra!”

“Quân Quân, em hãy nghe anh nói!” Trình Hiểu Quân nét mặt rất nghiêm túc, giọng cũng rất ôn nhu, “Nghe anh nói có được không?”

Trần Hiểu Quân sau khi thật sự bình tĩnh lại mới hiểu ra là Trình Hiểu Quân cố ý, mỗi lần anh dùng giọng nói dịu dàng, dịu dàng đến mức gần như cầu xin như vậy là y như là cô không thể nào mà cự tuyệt được.

“Anh chưa từng nghĩ tới chuyện gạt em, nhưng mà có rất nhiều chuyện anh không có nói cho em biết, bởi vì anh biết em sẽ không đồng ý, sẽ tức giận, chỉ có một lần kia! Anh biết nếu như nói cho em biết là anh giúp em thay quần áo, em nhất định sẽ mắng anh đánh anh sau đó về nhà ngay cả về nhà cũng không gặp lại anh, chứ không phải đòi anh phải chịu trách nhiệm... Quân Quân, anh cho tới bây giờ đều không muốn gạt em, anh chẳng qua là sợ em sẽ ghét anh, rời xa anh, không chịu gặp anh nữa...”

Trần Hiểu Quân đúng là rất tức giận, nhưng Trình Hiểu Quân nói đúng, nếu lúc ấy mà biết được, cô thật sẽ giống như anh nói, sẽ không gặp lại anh, hơn nữa còn hận anh.

“Quân Quân, em tin anh đi, anh làm vậy chỉ là không muốn để em rời xa anh...” Trình Hiểu Quân nói vô cùng chân thành, điều đó khiến Trần Hiểu Quân cảm động hơn nữa còn tin anh.

“Quý đáng ghét!” Trần Hiểu Quân nhìn Trình Hiểu Quân, “Anh bắt đầu thích em từ lúc nào...” Khi hỏi vấn đề này, Trần Hiểu Quân da mặt vốn dày cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Quân Quân?” Trong lòng Trình Hiểu Quân rối loạn, đây là Quân Quân đã tin lời mình thỏ lộ đúng không, anh vui đến mức nở gan nở ruột, chỉ biết gọi tên “Quân Quân” hết lần này đến lần khác.

Trần Hiểu Quân bị gọi như vậy bỗng thấy không được tự nhiên muốn tránh ánh mắt nhiệt tình của Trình Hiểu Quân, nhưng vẫn không ngồi dậy được, vẻ mặt quái dị, một cử động cũng không dám, bởi vì cô phát hiện tư thế của hai người bây giờ... rất mờ ám.

“Quân Quân?” Trình Hiểu Quân không hiểu sao Quân Quân lại nghiêng đầu không nhìn mình, cũng nằm im bất động, “Em làm sao vậy, khó chịu ở đâu hả?”

Đúng rất khó chịu đó, cái tay bị nắm khăng định đã nổi lằn đỏ, chân bị đè mỗi nhừ, trái tim cũng bình bịch đập không ngừng... Còn không phải là bởi vì cái tên quý đáng ghét này, đã thế lại còn hỏi cái câu ngớ ngẩn đó nữa, Trần Hiểu Quân quyết định không nói lời nào.

“Đau bụng hả?” Trình Hiểu Quân hoàn toàn không biết ý nghĩ trong lòng Trần Hiểu Quân nên vội vàng xoay người Trần Hiểu Quân qua hỏi.

Trần Hiểu Quân đỏ bừng cả mặt, tức giận rống: “Quý đáng ghét, cậu còn không buông ra, muốn đè tới khi nào nữa hả?”

Trình Hiểu Quân cuối cùng cũng bừng tỉnh, thì ra... Anh lập tức buông tay chân ra: “Anh không cố ý...” Những lúc như thế này dù giải thích hay che giấu cũng không khác nhau là mấy.

Trần Hiểu Quân giỡn tay chân ra một cái: “Quả nhiên đàn ông ai cũng có bản tính dê xồm!” Những lời này là Quách Tuyết đã nói lúc cô và Bành Hạo chia tay, bây giờ nghĩ lại thấy đúng là có lý.

Trình Hiểu Quân sùng sốt nửa ngày mới hiểu đây là nói mình, không khỏi tức giận, trực tiếp đứng dậy lại kéo ngược Trần Hiểu Quân ngã xuống giường rồi đè lên không cho cô động đậy: “Anh là dê xồm? Quân Quân, người khác thì có thể nói anh như vậy, nhưng mà... nhưng mà em, không có tư cách nói anh là dê xồm!”

“Anh làm gì vậy?” Trần Hiểu Quân bị ánh mắt bốc lửa của Trình Hiểu Quân hù cho giật mình, căng thẳng kêu to: “Chúng ta còn chưa kết hôn, không cho phép anh làm vậy!”

“Anh đã làm cái gì nào?” Trình Hiểu Quân dở khóc dở cười, đầu óc đơn giản thì cũng tốt, nhưng thời điểm sử dụng thì không tốt chút nào, “Quân Quân, nếu anh muốn làm gì thì đã làm từ lâu rồi, còn chờ đến bây giờ em nói sao?” Trần Hiểu Quân cố ý nhấn rất mạnh vào chữ lâu.

Trần Hiểu Quân trong nháy mắt đỏ mặt, thẹn thùng! Cô đột nhiên nhớ tới chuyện vẫn bị mình cố ý quên mất... Còn cái tên quý đáng ghét này lại không chỉ một lần giúp mình... thay quần áo lúc mình bất tỉnh nhân sự. Lần đầu tiên trong đời Trần Hiểu Quân muốn tìm một cái lỗ mà chui vào không lộ ra nữa.

“Không trêu em nữa!” Trình Hiểu Quân cười buông Trần Hiểu Quân ra rồi cùng thả người xuống giường: “Quân Quân, tốt nghiệp xong chúng ta kết hôn đi!”

“Ai muốn kết hôn với anh!” Trần Hiểu Quân tức giận nói.

“Không kết hôn với anh?” Trình Hiểu Quân không ngăn ngại Trần Hiểu Quân nói lẫy, cười hài lòng nói, “Tiện nghi anh cũng chiếm rồi, người anh cũng nhìn rồi, em không kết hôn với anh thì kết hôn ai?” Sau này Trần Hiểu Quân là của Trình Hiểu Quân!

Cái giọng đặc ý của Trình Hiểu Quân làm Trần Hiểu Quân càng thêm tức giận, nghiêng người qua bắt đầu một loạt bản lĩnh của cô, đánh... Hậu quả hai người âm ỉ đến nửa đêm, Trần Hiểu Quân lại mệt mỏi ngủ thiếp đi, còn ngủ trước khi Trình Hiểu Quân tự mình chắc chắn là đã nghe Trần Hiểu Quân nói: “Anh phải yêu em! Yêu em cả đời!”

“Quân Quân, anh yêu em, cả đời cũng sẽ yêu em, chịu đựng em!” Trình Hiểu Quân ở bên tai hứa với Trần Hiểu Quân.

Có lẽ ngày mai trở thành người một nhà còn có thể ấm ỉ hơn vui vẻ hơn, cuộc sống có lúc hòa thuận quá cũng cần có dự kích thích để hâm nóng tình cảm...

[Nhật ký ngày...] Anh, và em!

Hôm nay Quân Quân rút cuộc cũng biết chuyện của mẹ và bác Trần, điều khiến mình không ngờ được là Quân Quân hình như rất thích thấy mẹ và bác Trần ở bên nhau, mình còn tưởng Quân Quân ít nhất phải mất một thời gian giận dỗi mới có thể tiếp nhận chuyện này, nhưng mà như vậy vẫn tốt hơn!

Bởi vì mẹ và bác Trần, Quân Quân và mình cùng ở nhà mình ăn cơm, nên cuối cùng mình cũng coi như là hiểu được vấn đề mà Quân Quân muốn hỏi mà trực tiếp nói thẳng ra với cô ấy, Quân Quân học hành và xử sự vẫn luôn có cái tật xấu này, mặc dù nó vừa rồi khiến mình vẫn rất khổ não nhưng bây giờ nhìn Quân Quân ngủ lại chỉ cảm thấy đáng yêu và đau lòng. Cô ấy đối với mình, đối với bác Trần, đối với người bên cạnh luôn ngang ngược và thẳng thắn, mặc dù đã từng gây ra rất nhiều phiền toái nhưng mình biết cô ấy ngang ngược và thẳng thắn cũng chỉ trong vòng dung túng của mình và bác ấy thôi. Tối nay mình mới hiểu, có lẽ mình đã sớm biết Quân Quân thiếu cảm giác an toàn, cô hy vọng có người quan tâm, có người thích, có người cho cô ấy sự ấm áp, cho nên mình mới có thể vẫn dung túng cho Quân Quân ngang ngược. Không mặc quần áo đẹp, rất coi trọng cô bạn Âm Âm, làm nũng với bác Trần và mẹ, bây giờ là để ý đến mình... Quân Quân thật khiến mình không thể không yêu, muốn nắm cô ấy trong lòng bàn tay...

Mẹ là người mẹ tốt nhất trên thế gian này, bà vẫn tỉ mỉ chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn, cho dù mình đã vào lớp 11 cũng như lúc vào đại học cũng đều khiến bà khổ sở vậy mà bà vẫn tha thứ cho mình, biết tình cảm của mình đối với Quân Quân, mình rất biết ơn mẹ, loại biết ơn này là cả đời cũng không thể nào hết.

Bác Trần thật sự là một người cha rất thương con, lúc nào cũng suy nghĩ chu toàn cho Quân Quân, từ lúc mình biết Quân Quân tới nay đã cảm thấy bác Trần rất thương Quân Quân, chăm sóc cho Quân Quân, thỏa mãn cũng như giúp Quân Quân trong tất cả mọi chuyện, bất luận là cuộc sống hay là học tập, thật sự là không chỗ nào không có, tính tình Quân Quân đại khái cũng là do bác Trần dưỡng thành.

Nhìn gương mặt Quân Quân cười thoải mái mà ngủ, cái này sao có thể coi như là công lao của một mình bác Trần đây, trong đó phần của mình cũng rất nhiều ấy chứ. Có lẽ bác Trần từ lâu đã đoán ra cho nên ông mới không phản đối chuyện mình ở bên Quân Quân. Ngày đó ông nói ông đã nhìn sai mình, nhưng mình không cho là vậy. Bất luận mình vì Quân Quân làm cái gì, cho tới nay nhìn nhận cũng tốt, che chở cũng tốt, bảo vệ cũng tốt, làm bạn cũng tốt, còn có nhiều năm qua chuyện gì cũng đáp ứng Quân Quân hay toàn tâm cố gắng cũng chỉ là vì một lý do đơn giản nhất, yêu Quân Quân, muốn ở bên Quân Quân. Mình biết trong lòng bác Trần nhất định đang trách mình, đã nhiều năm như vậy ở bên Quân Quân cũng là mình, làm hư Quân Quân hơn phân nửa cũng có trách nhiệm của mình nữa! Hi hi, như vậy có cái gì không tốt chứ! Để Quân Quân trở nên ngang ngược, phóng khoáng giống như bây giờ, không ai có thể chịu được cái tính cách ngay thẳng của Quân Quân, trừ mình; không ai có thể giống như mình có thể chấp nhận tất cả những ưu cùng khuyết điểm của Quân Quân, chỉ có mình; không ai có thể đối Quân Quân như mình, luôn ở bên vì cô ấy xử lý tất cả những chuyện cô ấy không xử lý được cũng như không muốn xử lý cũng chỉ có mình; không ai có thể từ nhỏ đến lớn luôn đi cùng Quân Quân, vui vẻ cũng tốt, phiền não cũng được, cực khổ cũng không sao, nguy hiểm cũng được, cũng chỉ có mình! Là mình đã cùng Quân Quân đi qua nhiều năm như vậy, tương lai mấy chục năm nữa cũng chỉ có thể là mình!

Quân Quân, từ cuộc sống cho đến học tập, từ tính tình đến tình cảm, anh đều vun xới cho em, không bỏ được sự trợ giúp của anh, không thể rời xa sự dung túng của anh, không thể thoát khỏi sự bám đuôi của anh, trốn không khỏi phải lệ thuộc vào anh, tránh không được có tình cảm với anh, em, còn có thể ở bên người nào khác ngoài anh sao...

Bạn đang đọc truyện *Bá Nữ Khiêm Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.